

Giới thiệu Nữ Bộ Thiên Hạ

Nữ Bộ Thiên Hạ là tựa truyện ngôn tình hay nhất hiện nay, với chủ đề về tình yêu khi nàng là tình nhân của lão đại xã hội đen, làm theo ý mình, cuồng vọng tự đại, đánh nhau không nhằm người, giết người không chớp mắt. Nhưng về mặt tình cảm lại thất bại thảm hại, cuộc sống riêng tư thoải mái không chịu được. Một phát súng, kết thúc cuộc sống tiêu dao tội ác của nàng, lại không thể kết thúc linh hồn cuồng dã của nàng!.....Một lần sảy chân, nghìn đời ô nhục, vì để phụ trách đối với các vị xử nam, nàng đành phải lên làm đệ nhất nữ bộ khoái ở cổ đại!!! Mang thêm nét xuyên không đầy thú vị, truyện dẫn dắt bạn đọc với nhiều tình khúc bất ngờ, cùng đón chờ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Điên Cuồng Xuyên Qua

Lưu Mai năm hai mươi tuổi lần đầu tiên có bạn trai, quen biết được ba năm, thể xác lẫn tinh thần đều không hề giữ lại. Kết quả người đàn ông kia lại có thể cùng hai ả đàn bà điên cuồng mây mưa tại phòng tân hôn cô tự tay bố trí, trên giường lớn xa hoa ngay đúng lúc cô trở về.

Anh Cường trở thành lão đại hắc đạo... Hai mươi sáu tuổi. Một lần vô tình, hắn nhìn thấy Lưu Mai đánh nhau ở đầu đường. Lúc ấy, Lưu Mai là đàn bà lại chỉ có một mình, đối mặt với ba gã cướp cầm dao. Hắn tận mắt thấy cô nhóc với năng lực cao siêu loạn đánh với khí thế vô hình, kể từ đó đối với nàng điên cuồng theo đuổi không dứt.

Kết quả thiên ý trêu người. ba năm sau, Lưu Mai bị bạn trai tổn thương thân thể không nơi lành lặn, Cường Ca cũng cưới cái nữ nhân mà chính mình không thích.

Một ngày ban đêm, Lưu Mai khóc lóc một trận trong điện thoại để Cường Ca lập tức gọi huynh đệ xử lý bạn trai cầm thú của nàng, đổi lại Lưu Mai cam tâm tình nguyện làm tình nhân bí mật của hắn.

Bị kích thích từ đó Lưu Mai đơn độc ở trong đêm tối làm du đãng, đánh nhau, uống rượu, đua xe tốc độ, không hề kém hơn so với các huynh đệ, ngay cả giết người cướp của cũng trở thành một phần trong cuộc sống của nàng. Trên giang hồ các huynh đệ không ai không biết là nàng tàn nhẫn và điên cuồng, đều âm thầm xưng nàng là “Mai tỷ”.

Nhưng mà đêm tối tịch mịch, đầy lòng tổn thương, làm cho oán hận trong lòng nàng tích tụ lâu ngày, không chỗ phát tiết. Thẳng đến nàng trên giường ngoài Cường Ca ra còn có nhiều nam nhân khác.

Xác thịt vui vẻ cùng phóng túng, để nàng quên đi thống khổ, mê muội nam sắc. Mỗi đêm trên giường lớn, luôn có mỹ nam chờ đợi, từ một người, đến hai người, đến ba...

Tối hôm đó, Lưu Mai uống rượu vang đỏ, nhìn trên giường hai đại soái ca thân hình lực lưỡng cười duyên nói: “Hôm nay là sinh nhật của ta Lưu Mai hai mươi lăm tuổi, Cường Ca không thể chăm sóc ta, bởi vì lão bà của hắn hôm nay sinh hài tử... ha ha ha... cho nên các người phải làm ta vui vẻ, thực sự vui vẻ a.” Đột nhiên uống cạn nửa ly còn lại, rượu vang đỏ thắm, cốc lạc hoa mờ, váy dài rơi xuống đất, Lưu Mai hất mái tóc đen dài bóng mượt, phong tình vạn chủng đi đến giường lớn.

“Ân a a. Nga. Ân.” Ba bóng dáng rất nhanh liền dây dưa cùng một chỗ. Lưu Mai tạm thời quên mất trong lòng thống khổ tựa hồ vĩnh viễn cũng không xóa được, mà đắm chìm trong dục vọng thể xác.

Nhưng mà, chính tại thời điểm ba người phóng túng không có chừng mực, thì cửa phòng bị một cước đá văng.

“Bằng!” Một tiếng súng vang, Lưu Mai mỉm cười giải hòa rồi khôi phục thể.

Linh hồn xuyên qua thường gặp nhiều thống khổ sự tình, chỉ ít đối linh hồn Lưu Mai mà nói quả thực chính là chịu sự dày dạn.

Mười sáu tuổi Thượng Quan Xảo Nhi giẫm lược dịch tắm ván gỗ trên giường đứng lên, đi đến trước gương đồng để nhìn tướng mạo của chính mình, khuôn mặt hạt dưa nhỏ nhắn, mi tựa tân nguyệt, cái mũi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn, mắt phượng nhỏ dài loan thành một đường, sóng mắt mang tia lạnh lẽo, thân hình nhỏ xinh lại linh lung có hứng thú, tóc đen dài đến thắt lưng, từ tế nhìn kỹ, cư nhiên lại phong tình không nói nên lời.

Duỗi cánh tay nhỏ, Chính mình thuần thực chải đầu búi tóc kiểu nhà hoàn, thay váy màu xám vải thô của nhà hoàn. Rũ mắt xuống, cả người khí chất biến mất, bình bình thường thường, không chút thu hút, hiện tại nàng là nhà hoàn nhóm lửa của nhà môn, Lưu Mai nghĩ rằng có lẽ như vậy cũng có thể chịu đựng cả đời.

Thì ra linh hồn Lưu Mai xuyên qua đến đây nhập vào người một nhà đầu gọi là Thượng Quan Xảo Nhi. Trong đầu còn lưu lại một ít ký ức của nhà đầu này, nhưng là không quên chính mình Lưu Mai hồn độn lúc chưa xuyên qua.

Đã tới rồi thì cũng ổn thôi, Lưu Mai cũng không có biện pháp, đành phải lấy thân phận Thượng Quan Xảo Nhi sống cuộc sống như một cái xác không

hồn . Mỗi ngày trừ nhóm lửa ra chính là rửa chén, có thời điểm còn phải giặt quần áo, cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi . Bất quá nàng không để tâm, bởi vì cứ như vậy, làm đến khuya nàng liền mệt mỏi trực tiếp đi ngủ . Không cần nhập tâm nhập phế suy nghĩ về xử nam nhân kia.

...

Hồng huyện nha môn ở ‘Tĩnh Long Quốc’ . Cách kinh thành trăm dặm có một trấn nhỏ gọi là ‘Hong huyện’, cũng được coi như dưới chân Thiên Tử.

Huyện lão gia Lâm Vô Du là tân quan mới nhậm chức, tuổi chừng hai mươi, bộ dạng phong hoa tuyệt đại, trên đời vô song . Một thân bạch phiến (quạt) trước giờ không rời tay, trên đó viết bốn chữ ‘Công chính thanh liêm’ . Đáng tiếc không có võ công chỉ là thư sinh văn nhược, bên người mặc dù nha dịch vô số nhưng chân chính một người có thể bắt phạm nhân cũng không có . Đối phó với dân chúng bình thường còn có thể, gặp phải giang hồ cao thủ giết người cướp của, hắn cũng là hữu tâm vô lực . Biết rõ hung thủ là người phương nào, nhưng lần nữa lại đào thoát . Làm cho hắn cả ngày than thở, cầu kinh lý điều phối ít cao thủ, lại thật lâu không có tin tức . Ăn chẳng chất như núi, làm cho hắn sầu trắng đầu, cho dù hắn muốn làm Bao Thanh Thiên, cũng bởi vì bắt không bắt được phạm nhân mà để dân chúng phi nhỏ.

Thượng Quan Xảo Nhi với Lâm Vô Du gặp nhau rất trùng hợp . Bởi vì Thượng Quan Xảo Nhi là Lâm Vô Du trên đường đi nhậm chức nhật về, lúc ấy Xảo Nhi toàn thân dơ bẩn, hỗn hỗn độn độn nằm ở dưới gốc đại thụ ven đường . Nằm im bất động, sau khi tỉnh lại liền nói không nhớ được những việc trước kia, rất mơ hồ . Lâm Vô Du thấy nàng đáng thương, liền dẫn nàng hồi nha môn, làm nha hoàn nhóm lửa.

Thượng Quan Xảo Nhi đối với ân nhân cứu mạng tuần mỹ phi phạm này cũng không có để ý, cả ngày liền bận rộn làm việc . Lâm Vô Du tuy rằng cảm thấy tiểu nha đầu nhất định có tâm sự, nhưng nàng không nói, hắn cũng không tiện hỏi nhiều . cho nên một cái là cả ngày vì vụ án mà phiền não, một cái là cả ngày không biết cái gọi là sống, vĩnh viễn không có cùng xuất hiện.

Nhưng linh hồn Lưu Mai trong thân thể Thượng Quan Xảo Nhi lại bất đồng, thời điểm nàng lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Vô Du liền ngây ngẩn cả người, ngờ ngác đứng ở trong viện nhìn hắn.

Khi đó Lâm Vô Du cùng với Chu Vô Ý vừa đi vào sân nhỏ trong viện . Lâm Vô Du một thân bạch y, cổ tay áo thêu khoa văn màu xanh, phi thường tao nhã, thân hình thon dài, hai vai rộng rãi, mông eo thon gọn, vóc người tiêu chuẩn . Nửa mái tóc dài phía trên dùng mảnh vải buộc gọn sau gáy, vải màu lam thêu hoa nhẹ nhàng rũ xuống . Nửa mái tóc trắng dài phía dưới được chia làm hai bên, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ .

Hé ra gương mặt tuấn tú đẹp như quan ngọc, mày kiếm bay xéo nhập tóc mai, tinh mâu liễm điểm động lòng người . Mũi cao thẳng, môi mỏng hồng nhạt ôn nhu, tươi cười dịu dàng, sáu phần vừa bốn phần nhu, hảo một vị tạo nhã công tử.

“Xảo Nhi, ngươi không sao chứ?” Lâm Vô Du gặp Thượng Quan Xảo Nhi đứng ở trong viện nhìn hắn ngây người, không khỏi quan tâm hỏi .

Thanh âm trầm thấp dễ nghe khiến Lưu Mai bình tĩnh . Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, không có phản ứng vội vàng tránh ra, trong đầu vẫn đang suy nghĩ . không nghĩ xuyên qua đến cổ đại lại gặp được một mỹ nam tử a.

“Đại nhân, nha đầu kia cổ cổ quái quái, sẽ không nhìn đại nhân mà sinh tư xuân chứ?” Chu Vô Ý sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội để trêu chọc Lâm Vô Du, bởi vì hai người đều là dân chúng bình thường được thăng quan nhậm chức, là một đôi hảo hợp tác, càng là một đôi bạn tốt.

Chu Vô Ý so với Lâm Vô Du lớn hơn một tuổi, bộ dạng cũng có vẻ đường đường, ôn tồn lễ độ . Nhưng đứng với Lâm Vô Du mỹ nam bên cạnh liền lộ rõ thất sắc, hắn so Lâm Vô Du ảm đạm một nửa, tính cách phóng khoáng, tựa hồ chưa từng có sự phiền não . Cho dù không bắt được đào phạm, hắn như trước miệng vẫn tươi cười . Hắn chỉ phụ trách phân tích tình tiết vụ án, chính lý văn án, tìm kiếm manh mối, còn lại cái gì cũng không để ý, thật đúng với danh tự của hắn : Vô Ý!.

Lâm Vô Du liếc xéo Chu Vô Ý nói: “Nàng sinh tư xuân lại là việc tốt, thấy nàng mơ mơ màng màng như vậy, cũng không biết nàng tới cùng là muốn cái gì nữa.”

“Nàng nhất định là bị kích thích, bình thường các cô nương mà nhìn thấy người liền nhào đến a, còn nàng hơn nửa năm không hề cùng người nói vài lời, trong lòng nàng nhất định có chuyện!” Chu Vô Ý nhìn bóng lưng Xảo Nhi khẳng định nói.

“Àn, thật đáng thương.” Lâm Vô Du không để tâm Chu Vô Ý đang trêu chọc mình, chỉ nhìn hướng Xảo Nhi biến mất mà lộ ra lo lắng.

...

“Xảo Nhi, nhanh đem y phục đưa đến cho đại nhân.” Lưu đại nương lớn giọng gọi tiến tới.

“Vì cái gì lại muốn ta đi?” Thượng Quan Xảo Nhi không nguyện ý.

“Ngươi không đi chẳng lẽ muốn bà già này đi một chuyến sao, nha dịch đều đang đi bắt tên hỗn đản Lưu Tam rồi, Khởi đại gia với Cố đại thẩm cũng chạy không ngừng, ngươi liền nhanh đi một chuyến đến Đông Môn điểm a .” Lưu đại nương đem một bộ quần áo sạch nhét vào tay Xảo Nhi .

Xảo Nhi không còn biện pháp, đành phải co cẳng chạy, bởi vì nàng lát nữa còn phải nhóm lửa nấu cơm.

Hít một ngụm khí, Thượng Quan Xảo Nhi xuất ra tuyệt đỉnh khinh công, trực tiếp nhảy lên nóc nhà, lấy tốc độ cực nhanh hướng Đông Môn điểm mà chạy.

Lưu Mai ngày thứ nhất xuyên qua liền biết chủ nhân của khối thân thể này võ công cao cường . Chính là nàng không biết Thượng Quan Xảo Nhi tại sao

lại có võ công cao như vậy, nàng mới mười sáu tuổi mà thôi . Bất quá nàng giống như có một đoạn ký ức bị phong bế hoàn toàn, Nhưng Luru Mai cũng không lưu ý, có võ công là chuyện tốt, chỉ ít nàng ở cổ đại sẽ không chịu thiệt.

Rời phố xá đông đúc, Thượng Quan Xảo Nhi tại một ngõ tắt nhỏ nhảy xuống từ nóc nhà . Sau đó giống như người bình thường đi ra khỏi ngõ.

Đi tới cửa khách điểm, chỉ thấy đám đông dân chúng đang vây quanh Lâm Vô Du cùng Chu Vô Ý . Hai người trên thân đã chật vật không chịu nổi, nào là trứng gà, rau xanh đều dính ở trên người, Lâm Vô Du trên đỉnh đầu còn có củ hành tây, khiến Xảo Nhi bạo cười đi vào.

“Lâm đại nhân, các người khi nào mới có thể bắt được Luru Tam a, hần mỗi lần đều khinh bạc tiểu nữ tử chúng ta, nhiều người làm chứng như vậy, các người vì cái gì lại bắt không được hần, để hần hết một lần tới hai lần, hết hai lần tới ba lần làm chuyện xấu a!” Một vị đại thẩm tức giận trách cứ Lâm Vô Du.

“Đương đại thẩm, không phải là chúng ta không bắt, các người cũng thấy, tất cả nha môn nha dịch đều xuất động . Là Luru Tam võ công cao cường, chúng ta có lòng nhưng lực không đủ a.” Chu Vô Ý lập tức cười gượng giải thích.

“Các người muốn nha môn làm cái gì! Nuôi không các người sao?” Có người lại hướng về Chu Vô Ý ném trứng gà, Chu Vô Ý nhanh trí tránh qua một bên, trứng gà đập vào trước ngực Lâm Vô Du . Lòng trắng trứng, lòng đỏ trứng cùng chảy xuống, nhìn qua ghê tởm vô cùng.

“Không thể nói như vậy a, gấp án không liên quan đến võ công, Lâm đại nhân không phải đều giúp các người giải quyết sao? Các người đừng gấp, Luru Tam kia chúng ta nhất định sẽ có biện pháp bắt hần, các người cứ bình tĩnh a!” Chu Vô Ý lớn tiếng khuyên nhủ .

“Bình tĩnh cái rắm, Luru Tam ở bên trong, các người nhiều nha dịch như vậy đều là ăn phân , xem ra chúng ta chỉ có thể đem chính mình khuê nữ mà giấu kĩ, miễn cho Luru Tam gỡ trò lưu manh.” Lại là nhánh rau ném vào người Lâm Vô Du.

“Đại nhân.” Xảo Nhi chen chân tiến tới .

“Xảo Nhi, người đừng tới đây!” Lâm Vô Du thấy Xảo Nhi chen tới đây, vội vàng hô, bởi vì trứng gà lại ném tới phía hần.

“Bộp” trán Lâm Vô Du bị trúng quả trứng gà, Xảo Nhi được hần bảo hộ ở phía sau.

“Các hương thân bình tĩnh! Ai da! Đại nhân, ta xem chúng ta có nên chạy hay không!” Chu Vô Ý cổ họng đều kêu ách.

“Không thể, nhất định phải bắt được Luru Tam, hần ở trong trấn này, ta không tin hai mươi mấy nha dịch liền bắt không được hần!” Lâm Vô Du dùng tay gạt lòng trắng trứng với lòng đỏ trứng trên trán . Sau đó cuốn ống tay áo lên nói: “Chúng ta cũng đi hỗ trợ !” Nói xong nổi giận đùng đùng hướng khách điểm xông lên.

“Xảo Nhi, người đứng xa ra đi, y phục này lấy ra cũng vô dụng, bắt không được Luru Tam, cho dù thay cũng sẽ bị bắn thối, ai da, đại nhân thật là đáng thương a!” Chu Vô Ý cũng chỉ hảo lắc đầu rồi chạy theo vào trong.

Thượng Quan Xảo Nhi nhìn quanh bốn phía bách tính đang tức giận, khoe miệng giật giật, cũng chạy theo vào trong.

Trong khách điểm tạp vị bốc lên tận trời . Hiện tại chính là cuối xuân đầu hạ, trời cũng bắt đầu nóng, mùi càng là khó nghe, Xảo Nhi đi vào liền che mũi . Mẹ nó, thật thúi a.

“Luru Tam, người nhanh đầu hàng, bằng không bắt được người trọng đánh năm mươi đại bản!” Lâm Vô Du một mình xông vào liền thấy một màn khiến người đau lòng, hai mươi mấy nha dịch bị đánh nằm la liệt, kêu rên thảm thiết, mà Luru Tam lại đang ngồi ở trên ghế pho trương cần dưa chuột.

“Ha ha ha, Lâm đại nhân, người có bản lĩnh tự mình tới bắt a! Đám vô dụng phế vật này còn đường làm cái gì! Ha ha ha.” Luru Tam cuồng vọng cười lớn, căn bản không đem Lâm Vô Du để vào mắt.

“Người, người không coi vương pháp ra gì, lại dám ầu da nha dịch, mau mau chịu trói, bằng không tội chồng thêm tội!” Lâm Vô Du toàn thân phát run, giờ phút này khách điểm đã là một mảnh hỗn độn.

“Ha ha ha, tội chồng thêm tội? Có bản lĩnh người liền tới bắt a ! Bắt được lão tử sẽ ngoan ngoãn chịu năm mươi đại bản, bắt không được người sớm cút đi, đừng làm trở ngại việc tốt của lão tử ta !” Luru Tam nói xong đứng dậy . Trên tay kia còn cầm nửa trái dưa chuột đang cắn dở liền hướng Lâm Vô Du trước cửa ném mạnh.

“Đại nhân!” Chu Vô Ý kêu lên sợ hãi, Luru Tam chính là có võ công, nửa trái dưa chuột ném trúng mặt đại nhân, sợ rằng mặt mày sẽ rất khó coi a.

Lâm Vô Du cũng thế khuôn mặt tuấn tú trắng xanh, căn bản không kịp trốn tránh tình huống này, chỉ có thể nhắm mắt lại, hi vọng tổn thương đừng quá khó coi.

Nhưng mà hần căn bản không cảm thấy chút đau đớn nào . Lâm Vô Du hiểu kỳ mở hai mắt ra, thấy trước mặt mình một cánh tay trắng nõn nhỏ bé, rõ ràng đang nắm nửa trái dưa chuột mà Luru Tam ném tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Nàng Lãnh Mạc

Lâm Vô Du giật mình, lập tức kinh thanh nói: “Xảo Nhi, ngươi biết võ công?”

Xảo Nhi cảm y phục đưa ra trước ngực hần nói: “Ta chưa từng nói mình không biết võ công, đi thay quần áo đi, thực là quá mất mặt a.” Xảo Nhi ném trái dưa chuột qua một bên, hướng Lưu Tam về mặt đang kinh ngạc mà đến.

“Xảo Nhi, cẩn thận a, Lưu Tam võ công rất cao.” Chu Vô Ý lập tức lên tiếng. Vì bọn hần người nào cũng không có võ công, nên với võ công của Lưu Tam cư nhiên là thuộc hàng cao thủ. Nhưng trong mắt Thượng Quan Xảo Nhi, hần liền giống như một con kiến. Chỉ cần nàng thích, tùy thời điểm có thể giẫm chết hần.

“Lưu Tam, cho ngươi lựa chọn, là chính mình hồi nha môn? Hay ngươi muốn gãy tay gãy chân hồi nha môn?” Xảo Nhi mắt phượng nhỏ dài nhìn Lưu Tam nhú lại, cùng âm ngoan sát ý vang lên.

“Ha ha ha, tiểu nha đầu, khẩu khí thật lớn, nếu ngươi lợi hại như vậy, Lưu Tam ta sẽ không thể ở tại Hồng Huyện này mà tiêu dao một tháng, ha ha ha.” Lưu Tam cuồng vọng cười lớn, khiến Lâm Vô Du và Chu Vô Ý cảm thấy vô cùng hồ thẹn. Bọn họ lúng bấn hần cả tháng trời, nhưng mỗi lần đều bị hần đánh đến nước chảy hoa trôi, thực là xấu mặt cực kỳ a.

“Tức là ngươi không nguyện ý trở về?” Xảo Nhi thanh âm càng thêm lãnh, tiến lại gần hơn.

“Ta khinh, tiểu nha đầu, ngươi mau tránh ra, bằng không đừng trách Lưu Tam ta không cho Huyện thái gia một chút sĩ diện.” Lưu Tam kiêu ngạo đi ra, đứng đối diện với Xảo Nhi.

“Xảo Nhi, ngươi mau trở lại!” Lâm Vô Du bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, tiểu nha đầu này muốn đi chịu chết sao.

“Người bộ dạng xấu xí như ngươi, còn không biết chính mình thực xấu! Cư nhiên không nguyện ý, đã như vậy, cho sẽ cho ngươi nằm nửa năm!” Xảo Nhi không nói lời thừa, bóng dáng khéo léo nhanh chóng chọt lóe lên.

“A! A!” Chỉ nghe Lưu Tam hai tiếng kêu thảm thiết, thê lương. cộng thêm 2 thanh âm thanh thúy của xương cốt bị đứt đoạn, Lưu Tam cả người ngã lăn trên bàn, kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết.

Thượng Quan Xảo Nhi không thèm nhìn hần, xoay người lưu loát đi đến bên cạnh Lâm Vô Du cúi đầu nói: “Đại nhân, Xảo Nhi trở về nấu cơm.” Nói xong liền lướt qua Lâm Vô Du, lưu lại cho Lâm Vô Du cảm giác hai đầu vai ma sát.

“Này, nha đầu này?” Chu Vô Ý gương mặt tuần tú đầy vẻ kinh dị.

Lâm Vô Du vẫn còn sửng sò, hần thế nào lại không biết nha đầu mà mình nhặt về lại có võ công cao như thế. Lưu Tam ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, liền bị nàng bẻ gãy một tay một chân. Động tác nhanh chóng, xuống tay hung ác khiến hần rung động.

“Đại nhân! Chúng ta sau này bắt phạm nhân liền không cần phiền não a, hắc hắc.” Chu Vô Ý cười gian.

Lâm Vô Du phục hồi tinh thần nói: “Xảo Nhi có nguyện ý giúp chúng ta hay không? Nàng tới nửa năm, chúng ta hôm nay mới phát hiện. Nếu không phải vì nửa trái dưa chuột, sợ nàng cũng sẽ không ra tay.” Lâm Vô Du nhíu mày.

“Hắc hắc, đại nhân, nàng là nữ nhân, nữ nhân a, đại nhân sao ngươi không hy sinh chính mình? Ta xem chỉ cần đại nhân chịu hi sinh, phạm là nữ nhân nhất định sẽ ngoan ngoãn đầu hàng a.” Chu Vô Ý muốn Lâm Vô Du sử dụng nữ nam kế.

“Ngươi, Nếu nàng ham mê sắc đẹp, thế nào liền tới nửa năm vẫn không thấy nàng cùng ta nói nhiều một câu? Ta xem, chúng ta phải lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, Hồng Huyện cần nàng.” Lâm Vô Du về mặt chính khí đi ra ngoài.

Chu Vô Ý nhìn bóng lưng thon dài của Lâm Vô Du lắc lắc đầu, hần cho rằng người nào cũng giống hần có tinh thần trọng nghĩa sao? Hần cảm thấy nha đầu Xảo Nhi này rất máu lạnh a, nhìn bộ dạng nàng đối phó với Lưu Tam liền biết rõ. Không nói hai lời, liền đánh gãy tay chân người ta, chính là nam nhân bình thường cũng chưa chắc làm được nha.

Lâm Vô Du trở lại nha môn, tắm rửa xong xuôi, tay cầm quạt xếp, phong độ nhanh nhẹn. Thân ảnh nhẹ nhàng khoan khoái chạy vào trong hóa phòng, khuôn mặt tuần nở một nụ cười sùng nịnh.

“Xảo Nhi, kể từ hôm nay, ngươi không cần làm nha đầu a, Có thể giúp ta phá án được không?” Lâm Vô Du rộng lượng nói, hần cho rằng chính mình đang ban ân cho Xảo Nhi.

“Không được!” Xảo Nhi ánh mắt lạnh lẽo nhìn hần, thanh âm băng lãnh, sau đó thông thạo đi đến lò bếp thêm thêm củi.

“Xảo Nhi, ta thực là không có biện pháp a, ngươi xem nha dịch trong nha môn chỉ biết vài công phu mèo quào, chân chính mà nói muốn bắt phạm nhân

đều bất không được, chịu khổ vẫn là lão bách tính a.” Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tú biến đổi, lại lộ ra thần sắc khẩn cầu.

“Không liên quan tới ta!” Xảo Nhi thanh âm càng lạnh.

“Xảo Nhi, ngươi đầu gì cũng là một thành viên của nha môn, liền không thể dốc lực vì ta sao? Hồng Huyện cần ngươi a.” Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quanh quẩn của nàng về mặt rất vô hại.

“Ta đang nhóm lửa!” Xảo Nhi ý tứ là chính mình nhóm lửa đã là đang xuất lực.

“Xảo Nhi! Ngươi là nha đầu, liền phải nghe lời ta, bằng không ta sẽ tức giận!” Lâm Vô Du chuẩn bị nói nhẹ không được phải dựa vào quyền uy.

Xảo Nhi rốt cục lần nữa nâng mắt nhìn tuần nhan phong hoa tuyệt đại của hắn, chậm rãi đứng dậy, chụp thanh củi lửa lên nói: “Ta đi!”

“A, Xảo Nhi! Ý của ta không phải như vậy, Ai da, hảo hảo hảo, ngươi nhóm lửa.” Lâm Vô Du bị nàng lãnh mạc đánh bại. Nàng không muốn đi, mình đi nơi nào mới tìm được vô lâm cao thủ như vậy. Tinh táo một chút, mình là Huyện Lão Gia a, không tin liền đấu không lại tiểu nha đầu nàng.

“Xảo Nhi.” Lâm Vô Du thanh âm thả nhẹ, khóe miệng mỉm cười, gương mặt tuần tú biến hóa.

“Đi ra!” Xảo Nhi đột nhiên lớn tiếng, dọa Lâm Vô Du nhanh chóng xoay người chạy đi.

“Thực là dong dài!” Xảo Nhi oán hận nói, bắt đầu im lặng hạ hỏa bắt đầu nhóm lửa.

Trong viện, Chu Vô Ý ở ngoài cửa buồn cười nhìn Lâm Vô Du hốt ha hốt hoảng chạy ra, liền biết rõ hắn đã thất bại.

“Ha ha, ta nói, nha đầu này mà chịu giúp ngươi. Thì nửa năm trước sớm đã xuất thủ, làm gì đợi tới ngày hôm nay.” Chu Vô Ý cười trêu chọc nhìn hắn.

“Nha đầu này thế nào lại vô tâm vô phế như vậy, lão bách tính đều đang kêu oan. nàng thế nào một chút động tâm cũng không có a?” Lâm Vô Du nhìn hỏa phòng lác đác, tay cầm quạt xếp màu trắng quạt càng nóng nảy.

“Nha đầu này lai lịch khả nghi, có lẽ đã chịu rất nhiều cực khổ. Không người nào giúp nàng, nàng vì cái gì lại đi giúp người khác, cho nên không có đồng tâm đồng tình a.” Chu Vô Ý ngưng mi suy đoán nói.

“Có thể nàng không nhớ được sự tình trước kia a? Như vậy không thể được, người có tài không được lãng phí. Sư gia, ngươi đầu óc thông minh, nàng liền giao cho ngươi thu phục a.” Lâm Vô Du giao hoạt đem nhiệm vụ nan giải cấp cho hắn.

“Cái gì? Ngươi, ngươi không thể làm thế với ta a?” Chu Vô Ý lập tức nhảy dựng lên.

“Bởi vì ngươi là sư gia a, ngươi chỉ cần động não một chút, thế nào? Không phục?” Lâm Vô Du đứng thẳng lưng, cây quạt tiêu dao quạt nhẹ. Bộ dạng cao hứng ý tứ là ta là Huyện Lão Gia a, ngươi phải nghe lời ta.

“Ác ma!” Chu Vô Ý nổi giận trừng mắt nhìn hắn, đi vào hỏa phòng.

Xảo Nhi khẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về mặt cười gượng của Chu Vô Ý, không có lên tiếng.

“Xảo Nhi, ngươi liền giúp đỡ đại nhân đi, tốt xấu gì hắn cũng cứu ngươi một mạng, dưỡng ngươi nửa năm a.” Chu Vô Ý tới là để thỉnh cầu nọ nhân tình.

“Vừa rồi đã trả.” Xảo Nhi không nhìn hắn.

“Ách, đây, đây cũng quá nhẹ đi!” Chu Vô Ý không biết nói thế nào.

” Ta đây đem Lưu Tam thả đi.” Xảo Nhi đứng dậy.

“Này, dừng, dừng dừng, Xảo Nhi, ngươi là tiểu cô nương, không thể có gương mặt lạnh lùng a, phải vui vẻ tươi cười ha.” Chu Vô Ý muốn thân thiết hơn.

“Ta thích!” Ba chữ lưu loát, đánh gãy lời của Chu Vô Ý.

“Hắc hắc, Xảo Nhi.” Chu Vô Ý tiếp tục lời kéo làm quen.

“Cút!” Xảo Nhi mắt phượng nhú lại, lóe tia hàn ý. Bộ dạng giận dữ hét một tiếng, trực tiếp dọa Chu Vô Ý chạy gấp ra ngoài.

Chu Vô Ý cười khổ nhìn thấy vẻ khinh bỉ trên khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du chuẩn bị mở miệng, chợt thấy Lưu đại nương đi tới, trong đầu vừa chuyển, khóe miệng lộ ra nụ cười giáo hoạt.

“Lưu đại nương!” Chu Vô Ý vội vàng chạy tới.

“Chu sư gia, có việc gì a, còn chưa đến giờ dùng bữa tối, ngươi với đại nhân lại đến hỏa phòng làm cái gì a?” Lưu đại nương cầm một lâu giỏ y phục, khó hiểu nhìn hai cái tuần mỹ nam nhân. Khuê nữ nhà người ta đều muốn cùng bọn hắn se tơ hồng, đáng tiếc hai cái đại nam nhân này trong mắt còn

không có một chút tư tình nữ nhi nào, chỉ có thể thờ dài a.

“Đại nương, đến đây, ta với đại nhân có sự muốn người giúp đỡ.” Chu Vô Ý lôi kéo nàng đến góc khuất, cùng nàng nói thầm nửa ngày, Lưu đại nương có chút cả kinh, khiến Lâm Vô Du rất hiếu kỳ không biết Chu Vô Ý cùng nàng đang nói cái gì.

“Hảo, tin tưởng đại nương a.” Lưu đại nương thập phần tự tin vỗ ngực cam đoan.

“Đại nương, người đừng để nàng bỏ chạy a.” Chu Vô Ý không yên tâm nói.

“Đã biết, yên tâm đi, nha đầu Xảo Nhi nhìn thế thôi chứ không đến nỗi vô tình như vậy a.” Lưu đại nương lơ lửng hạ mi, vội vàng đi đến phòng bếp.

Chu Vô Ý khước miệng mỉm cười đi đến bên cạnh Lâm Vô Du.

“Có thể ?” Lâm Vô Du không tin nhìn hắn, gương mặt nhìn muốn đắm.

“Chờ coi, hắc hắc.” Chu Vô Ý thần bí mà cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Đừng Tốt Với Ta

“Đại nương, người đừng nói nữa, Xảo Nhi thích nhóm lửa, sẽ không đi làm nữ bộ khoái a!” Thượng Quan Xảo Nhi thanh âm bình tĩnh từ trong hỏa phòng truyền ra.

“Xảo Nhi a, đại nhân đối tốt với chúng ta như vậy, chúng ta phải có lương tâm a, người xem hắn hiện tại đáng thương như vậy liền giúp đỡ hắn một chút đi, cái đó để đại nương làm, người về nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu giúp đại nhân a, về sau công việc lao động chân tay đều do đại nương với Cổ đại thăm làm, người giữ lại khí lực mà bắt phạm nhân, để đại nhân khỏi phải hao tổn tâm khí a.” Lưu đại nương lớn giọng để hai người bên ngoài nghe được rõ ràng.

“Đại nương, Xảo Nhi sẽ không đi, người đừng công việc của ta, ta thích làm nha đầu nhóm lửa a.” Xảo Nhi thanh âm lộ ra nôn nóng, nhìn Lưu đại nương đang cùng nàng nhóm củi lửa.

“Nga.” Đại nương tiếng kêu thảm thiết, dọa hai nam nhân sắc mặt đại biến, lập tức xông vào, Xảo Nhi sẽ không tức giận mà đem Lưu đại nương giết đi chứ?

“Đại nương, thực, thực xin lỗi a, Xảo Nhi không phải cố ý. Người có đau hay không, đều là do Xảo Nhi không tốt.” Thì ra Lưu đại nương với Xảo Nhi vì tranh nhóm củi lửa kết quả là cánh tay Lưu đại nương bị củi gỗ quệt qua một đường vết máu, nhìn qua rất khủng bố.

“Xảo Nhi, người thật quá đáng, không giúp đại nhân thì thôi, thế nào lại có thể đối với Lưu đại nương như vậy!” Chu Vô Ý lập tức tức giận quát.

“Ta, ta không phải cố ý.” Xảo Nhi lúc này mới biểu hiện ra sắc mặt khản trương của nữ nhân bình thường.

“Sư gia, người đừng trách Xảo Nhi, là đại nương không cẩn thận, bôi thuốc lên liền khờn việc gì rồi.” Lưu đại nương nhìn Xảo Nhi lắc lắc đầu, sau đó đi ra. Chu Vô Ý ở sau lưng lưu đại nương đối với Xảo Nhi hừ lạnh nói: “Thực là một nữ nhân vô tình! Đại nương ngày thường rất thương yêu người! Người còn có lương tri hay không!” Nói xong phẫn nộ bước ra ngưỡng cửa.

Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồ thẹn của Xảo Nhi, sinh lòng bất nhẫn, thanh âm mềm nhẹ an ủi: “Đại nương không có việc gì, người đừng tự trách.” Trong lòng cảm thấy nàng cũng không phải hoàn toàn vô tình.

Xảo Nhi nâng mắt phượng hẹp dài nhìn hắn súc dẫy tuấn mi, sau đó lại cúi đầu, không nói tiếng nào đi khỏi hỏa phòng.

“Xảo Nhi, người định đi đâu? Đừng làm bộ dạng như không có quan hệ, người đừng sinh khí, đại nhân không có ý tứ đuổi người đi a.” Lâm Vô Du lập tức đuổi theo, hắn tổng cảm thấy Xảo Nhi tựa hồ có tâm sự rất nặng, khiến hắn không được muốn đồng tình với nàng.

Xảo Nhi đi đến một loạt gian phòng ở phía tây nha môn, trong góc khuất chính là phòng nhỏ của nàng.

Hồng huyện nha môn chẳng hề nhỏ, giống với các Châu Phủ huyện nha khác, uy nghiêm khí phái, có sáu cửa lớn, ba đại viện rộng lớn. Phía nam cửa lớn chính là phía trước có bức tường, hai bên có bát tự tường, ngưỡng cửa còn để một đôi sư tử bằng đá nhếch miệng nhe răng, đôi sư tử giữ cửa tự nhiên là kêu oan đại cổ.

Vào đại môn, dọc theo sân lát gạch, vòng qua bình tường, bên trong là sân đại đường nơi tập trung việc chính trị, cũng là nơi Lâm Vô Du xử lý chính sự, địa phương vì dân giải oan, đồng thời bọn nha dịch không nhà đều ở chỗ này, có thời điểm dân chúng đến kêu oan, đều ở bên trong sân này xử lý.

Đi tiếp chính là nội nha, là địa phương nghiêm cấm tất cả nha dịch trong nha môn, thư lại hầu hạ quan viên chỉ dừng ở ngưỡng cửa của nội nha, không được tùy tiện đi vào nội nha.

Nội nha là địa phương nơi gia quyến của huyện đại nhân gia ở, có sân nhỏ bên trong tiểu viện, kiểu kiến trúc tứ hợp viện. Bố trí hai bên là tạp phòng và gian phòng của hạ nhân, nha hoàn. Lầu chính là nhị tầng Tiểu Lâu, là nơi ở của Lâm Vô Du, nguyên nhân Lâm Vô Du phụ mẫu mất sớm, cùng với Chu Vô Ý thượng kinh đi thi, lại cùng được phái đi Hồng Huyện, cho nên Chu Vô Ý cũng tính là thân nhân của hắn, cũng phá lệ cho hắn ở tại lầu chính.

Mà tất cả nội nha bởi vì Lâm Vô Du cũng không có thân nhân cho nên cũng không có hạ nhân. Cùng Lưu đại nương, Khởi đại gia, Cổ đại thẩm với Thượng Quan Xảo Nhi bốn người, ngày thường một trong ba vị lão nhân sẽ không về nhà, buổi tối cùng Xảo Nhi hỗ trợ chuẩn bị.

Lâm Vô Du thương cảm nhìn bóng lưng Xảo Nhi đi vào phòng nhỏ của nàng, không khỏi thở dài. Có lẽ nàng bắt đầu đã có nỗi khổ tâm, chính mình đang khơi lại miệng vết thương của nàng?

Ngày thứ hai, Xảo Nhi phát hiện tân nha đầu nhóm lửa mới tên gọi Tiểu Mai, gian phòng nhỏ ở trong góc khuất của nàng biến thành một căn phòng khách trong lầu chính. liền ngay bên cạnh phòng của sư gia Chu Vô Ý, mà gian phòng của Lâm Vô Du nằm ở lầu chính bên phải, so với bọn hắn lớn hơn một chút.

Trong gian tân phòng có rất nhiều váy áo mới tinh của nữ tử, trang sức nha hoàn, hiển nhiên là vì nàng mà chuẩn bị. Xảo Nhi khước miệng giật giật đi tới tiểu viện chính ở trong thư phòng trước mặt Lâm Vô Du.

“Đại nhân, vì cái gì mà thay đổi đãi ngộ với Xảo Nhi? Xảo Nhi là sẽ không làm bộ khoái.” Xảo Nhi vẫn như trước khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng địa đạo.

“Ha ha, Xảo Nhi, đại nhân không bức ngươi, không làm phiền không làm a, bất quá ta cảm thấy trước thật ủy khuất ngươi, cho nên điều chỉnh một chút, về sau Xảo Nhi là nha môn tiểu thư của chúng ta a.” Lâm Vô Du nhìn nàng khước miệng tươi cười.

“Vì cái gì! Xảo Nhi thích làm nha đầu nhóm lửa!” Xảo Nhi kháng nghị.

“A ha ha, Lưu đại nương đã tìm Tiểu Mai tới, ngươi liền đừng khổ cực như vậy, ta lúc ấy cứu ngươi mang về, cũng không phải muốn ngươi làm nha đầu, ủy khuất ngươi.” Lâm Vô Du than thở.

“Đại nhân, ngươi đừng cho rằng đối ta tốt ta liền sẽ giúp ngươi, Xảo Nhi là người vô tâm vô phế, cho nên đừng tốt với ta, không có hảo báo đâu.” Xảo Nhi quạnh quẽ nói.

“A ha ha, ta không cầu ngươi hồi báo, đừng nghĩ nhiều, muốn làm cái gì liền làm cái đó, khụ khụ, ta mực nước đã hết, Xảo Nhi có thể giúp ta mài một ít được không?” Lâm Vô Du thông dong đi tới, không nóng không lạnh.

“Đây không phải việc của sư gia sao?” Xảo Nhi đi tới đối diện, vừa hỏi vừa giúp hắn mài mực.

“Sư gia cũng có đại sự cần làm a, ha ha.” Lâm Vô Du mỉm cười một chút, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu vụ án trên bàn.

Xảo Nhi không phản đối, yên lặng mài mực, không khí trong thư phòng rất an tĩnh, khiến Xảo Nhi có đủ thời gian để nghĩ ngợi lung tung.

“Xảo Nhi, ngươi không sao chứ?” Lâm Vô Du nâng tờ giấy lên đột nhiên xuất hiện một vết mực, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng Xảo Nhi, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn băng lãnh vô cùng, bên trong đôi mắt phượng toàn là lạnh ý, Lâm Vô Du dám trăm phần trăm khẳng định, tiểu nữ nhân này nhất định đang suy nghĩ chuyện lúc trước.

“A, thực, thực xin lỗi, ta không phải cố ý a.” Xảo Nhi thăm trách chính mình thế nào lại là một cái đáng chết hỗn đản, thấy vết mực lớn như thế, nhất thời kinh hoàng luống cuống, dùng ống tay áo thô lỗ lau đi, vết mực càng lớn, ống tay áo cũng ô uế, nhìn Lâm Vô Du khước miệng rút gân.

“Xảo Nhi, đừng lau nữa, ta cũng không cần đến nữa.” Lâm Vô Du liền vội vàng kéo tay nàng, trong lòng muốn biết vì sao nàng lại kích động như vậy, hoàn toàn không giống nàng ngày thường lạnh như băng.

“Thực xin lỗi, Xảo Nhi giúp ngươi sửa lại.” Xảo Nhi vội vàng thô bạo đem Lâm Vô Du một phen đẩy ra, ngồi xuống vị trí của hắn, khiến Lâm Vô Du đầu đầy hắc tuyến, nha đầu này căn bản không biết cái gì gọi là quy củ.

Xảo Nhi xem mực tích đã lan khắp mặt giấy nhìn không ra chữ, vội vàng cầm lấy bút lông mảnh khảnh, đem toàn bộ nét chữ mơ hồ viết lại lên giấy mới, tốc độ nhanh chóng, thư pháp thanh tú mỹ diệu, khiến Lâm Vô Du lần nữa chấn động, nàng, hẳn phải là một thiên kim tiểu thư a.

Thì ra Lưu Mai quả thật xuất thân trong dòng dõi thư hương, phụ mẫu đều là giáo sư đại học, từ nhỏ đã để nàng học cái này cái kia, có thể nói văn võ song toàn. Phụ mẫu ngày thường kính trọng như thần, tương nhu dĩ mật, cho nên rất muốn nàng hướng tới loại khe nhỏ sông dài tình yêu, lại không muốn một lần đã kích, đem mộng tưởng của nàng triệt để đánh nát đi, thế cho nên nàng không có khả năng tiếp thu hiện thực, tính cách đều hoàn toàn bóp méo.

“Hảo, đại nhân như vậy được không?” Xảo Nhi nhẹ nhàng thở ra, tránh với mũi đều thấm đầy hơi mỏng mờ mờ, duỗi tay dùng tay áo lướt qua, nhìn hướng Lâm Vô Du.

Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời bật cười, nguyên lai ống tay áo Xảo Nhi đều dính mực, giờ cả khuôn mặt đều thành Hắc Toàn Phong Lý Quỷ*.

(* : Lý Quỷ (李逵) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Cùng với Lỗ Trí Thâm, và Võ Tòng, Lý Quỷ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Với biệt danh Hắc Toàn Phong (黑旋风, Gió Lốc Đen) hay Thiết Ngưu (鐵牛, Bò Sắt), Lý Quỷ ít khi lên chiến mã xung trận. Lý Quỷ dùng đôi rìu để triệt hạ kẻ thù. Dù bên ngoài lỗ mãng và hung hăng, Lý Quỷ rất mực trung thành và tín nghĩa. Lý Quỷ thường uống rượu rất nhiều và thường đánh bại kẻ thù khi đang say. Nhân vật Lý Quỷ có nhiều nét tương đồng với Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả La Quán Trung.)

“Không được sao?” Xảo Nhi không biết vì sao, nhìn chữ viết của mình, không sai a, nghiêng đầu kỳ quái nhìn hướng Lâm Vô Du.

Lâm Vô Du tay đưa ra khăn vuông màu trắng làm từ lụa, mềm nhẹ lau mực nàng nói: “Ha ha, Xảo Nhi, ngươi đã thành tiểu hắc mèo a.” Tiếng cười trầm thấp uyển chuyển, khuôn mặt tuấn tú miệng cười lộng lẫy, khiến Xảo Nhi cảm thấy phi thường chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Ta Phát Xuân

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, thanh nhã của hắn, đột nhiên lồng ngực gấp gấp hít thở, một loại cảm giác đã lâu hướng thẳng lên não, khiến nàng rất muốn phát tiết.

Chỉ thấy hai tròng mắt nàng liễm hạ, lại đột nhiên duỗi cánh tay nhỏ bé ra, túm cổ áo Lâm Vô Du kéo tới, miệng nhỏ hung hăng hôn lên môi mỏng nõn nà, hồng hào, mềm mịn của hắn.

Lâm Vô Du bị hành động của nàng làm cho sợ hãi mở to hai mắt, không tin tình huống trước mắt.

Cảm giác chính mình bị tiểu nha đầu Xảo Nhi này phi lễ, lập tức dùng lực đẩy Xảo Nhi ra hờn giận nói: “Xảo Nhi, ngươi đây đang làm cái gì vậy !”

Xảo Nhi phục hồi tinh thần, nhìn Lâm Vô Du khuôn mặt tuấn tú, đầu lưỡi trên môi vẫn còn chưa thỏa mãn, môi mỏng của hắn quả nhiên đúng như nàng tưởng tượng rất mỹ vị a.

Lâm Vô Du cả khuôn mặt đã đỏ bừng, cũng không biết là đang giận dữ hay đang thẹn, hắn cần một lời giải thích hợp lý từ Xảo Nhi.

“Thật ngại, ta phát xuân!” Xảo Nhi không hề áy náy nói xong, tia lạnh trong mắt phượng vừa chuyển, thông dong đi ra.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi???” Lâm Vô Du nghe nàng nói liền không thốt lên lời, gương mặt tuấn tú lúc xanh lúc trắng, chỉ vào bóng lưng nàng không biết nên nói cái gì. người ta thừa nhận là phát xuân, chính mình không có lý do để yêu cầu người ta không được phát xuân a?

Xảo Nhi trở lại nội nha, đứng trong viện ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh mây trắng, gió nhẹ đưa sáng khoáng, tốt đẹp khiến người phát điên. Làm nhóm lửa nha đầu không thành, chính mình có thể làm gì, không làm việc gì, chính mình liền nghĩ ngợi lung tung, tưởng tượng nàng liên thương tâm, tê rần nàng muốn phát tiết a, xử lý thế nào đây?

“A” một tiếng rống to, hù dọa vô số chim chóc, dọa Lưu đại nương từ bên trong chạy ra.

“Xảo Nhi, ngươi đang làm cái gì a, dọa chết đại nương !” Lưu đại nương cánh tay vãi trắng bao quanh, khiến Xảo Nhi một trận áy náy.

“Đại nương, Xảo Nhi đang rất rảnh rồi, chỉ có thể kêu loạn, bằng không sẽ hội khó chịu. Đại nương đang làm cái gì a? Xảo Nhi giúp ngươi!” Xảo Nhi lập tức đỡ đại nương hướng gian phòng đi đến.

“Xảo Nhi, ngươi có công phu liền đi giúp đại nhân đi! Đại nương không cần ngươi giúp đỡ!” Lưu đại nương đẩy ra nàng.

“Đại nương, vì cái gì các ngươi đều muốn bức ta!” Xảo Nhi nổi giận, dậm mạnh chân, xoay người đến trong viện, một chân dẫm lên viên trung thạch đài, cả người nhẹ nhàng liền bay qua hai đạo tường, chột lóe rồi biến mất, không thấy tung tích.

“Xảo Nhi, ngươi đi nơi nào a?” Bị kinh hách Lưu đại nương vội vàng hô to, nhưng Xảo Nhi há lại sẽ phản ứng, Lưu đại nương vội vàng chạy đến sân đại đường phía trước.

“Đại nhân, đại nhân, không tốt!” Lưu đại nương chạy đến nỗi thở không ra hơi nói.

“Lưu đại nương, xảy ra chuyện gì, ngươi nói chậm một chút.” Lâm Vô Du còn đắm chìm trong thời khắc bị Xảo Nhi cưỡng hôn, bị Lưu đại nương kinh hách giật mình nói.

“Xảo Nhi, Xảo Nhi bay đi rồi.” Lưu đại nương lập tức đem một câu sự tình, nóng vội nhìn Lâm Vô Du.

“Đại nương, không sao, nàng không muốn làm bộ khoái thì thôi, Xảo Nhi là một hài tử đáng thương, chúng ta về sau đừng bức nàng, không nhắc đến việc này nữa.”

Lưu đại nương nhìn Lâm Vô Du tuần lẫm chỉ có gật đầu, hồ thẹn nói: “Thế nàng trở về hay không?”

“Nàng có võ công, nếu muốn đi, chúng ta cũng không giữ nàng được, cứ để nàng đi, nếu nàng đã coi nơi này là nhà của nàng, liền sẽ trở về.” Lâm Vô Du than thở.

Hồng huyệt tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ, lại ở dưới chân thiên tử, con đường ngang dọc, phòng ốc liên miên, nhân khẩu cũng đạt mấy vạn, đến kinh thành chỉ mất có nửa ngày lộ trình, cho nên kinh tế cũng rất phát triển, khách điếm tửu quán, cửa hàng kỹ viện, đầy đủ mọi thứ.

Thượng Quan Xảo Nhi một thân màu xám nha đầu phục sức, trên đầu có hai búi tóc kiểu nha hoàn, đi đến khu náo nhiệt.

Trong người chỉ có ba lượng bạc, ăn cơm thì có thể, nhưng muốn có chỗ ở, liền là vấn đề, cho nên Xảo Nhi chẳng hề muốn rời khỏi nha môn vì đó là chỗ ở miễn phí của nàng, chẳng qua nàng hiện tại không có việc gì làm, chỉ có thể đi lung tung.

Tiến vào một cái trà lâu sạch sẽ bên đường, Xảo Nhi gọi một ấm trà với một chút điểm tâm nhỏ, tựa vào lan can lầu hai chỗ ghé trúc chờ buổi chiều đi qua.

Trà lâu sinh ý không sai, tốp năm tốp ba công tử ca với tiểu thư và bọn nha hoàn từ trên xuống dưới, ra ra vào vào, chỉ có Xảo Nhi vẫn nhắm mắt ngủ, giống như hết thấy đều không can hệ đến nàng.

Chường quây trà lâu tức giận, nha đầu này chiếm cái vị trí tốt hơn nửa ngày mà vẫn không chịu đi, hần bắt đầu thấy chán ghét.

Tiểu nhị nhìn ánh mắt chường quây liền biếng nhác vô cùng đến trước mặt Xảo Nhi cười nói: “Cô nương, xin hỏi còn muốn dùng gì nữa không?” Thái độ đến cùng vẫn bình thường.

“Không cần!” Xảo Nhi chậm rãi mở to mắt phượng, nhìn hướng tiểu nhị, mâu trung hiện lên lạnh ý, thanh âm càng là băng lãnh vô cùng, nàng chán ghét thời điểm chính mình đang thư thái lại bị người khác quấy rối.

Tiểu nhị bị lệ quang trong mắt nàng dọa đến phát hoảng, lập tức cười gượng nói: “Tốt, tốt, thế cũng được.” Vội vàng xoay người rời đi.

Trở về chỗ chường quây nói lại, chường quây hít thở gấp gấp nhưng là không có biện pháp, mở cửa buôn bán không thể tùy tiện đuổi người, nhưng hiện tại khách nhân toàn tọa, mà nàng lại cư nhiên chiếm lấy vị trí tốt trong lầu như vậy thực lãng phí, chường quây đau lòng a.

“Chường quây, lầu hai còn chỗ không?” Đột nhiên giọng nam quanh quệ từ ngoài cửa truyền tới, người này một thân hắc y, đầu đội một đỉnh trúc lập, khiến người khác cảm giác có chút kỳ quái, tay phải cầm trường kiếm, nhìn qua chính là người trong giang hồ.

Chường quây ánh mắt sáng lên cười cười tiến lên phía trước nói: “Công tử, tầng trên có một nha đầu ngồi nửa ngày còn không đi, người nếu có thể đuổi nàng đi, vị trí liền là của người, bốn điểm còn tặng một ấm trà ngon.”

“Hừ! Các người buôn bán chính là như vậy sao?” Dưới viên nón chỉ nhìn thấy môi mông hừ lạnh chầm chọc nói.

“Công tử không phải, đương nhiên không phải, là ta thấy nha đầu kia không chỉ không đi, còn rất kiêu ngạo, khiến tiểu nhị của chúng ta đều bị dọa cho sợ hãi.” Chường quây trông mắt gào hoát.

“Nga? Thật không? Thế liền đi lên nhìn xem rồi nói sau.” Hai môi nam tử vì mẫn, nâng lên một thoáng hiện vẻ châm biếm, một cái nha đầu cuồng vọng như vậy, hần cũng rất hiếu kỳ, đương nhiên quan trọng là thời gian của hần không nhiều, mà hần sớm đã quan sát bốn phía một vòng, nơi này lầu hai là có vị trí tốt nhất.

“Hào hảo, công tử thỉnh!” Chường quây lập tức đưa mắt ra hiệu cho tiểu nhị, tiểu nhị mang hắc y nam tử lên lầu, thẳng tắp đi đến chỗ lan can phía ngoài cùng, Xảo Nhi bắt chéo hai chân, mắt phượng híp lại, nhìn dưới lầu thiên kim nhà giàu lui lui tới tới, khóe miệng lộ ra vẻ xem thường.

“Cô nương, ở dưới đã hết bàn có thể ngồi cùng bàn với người được không?” Nam tử cũng không có ý đuổi Xảo Nhi, mà là hữu lễ hỏi thăm.

Xảo Nhi nghe thanh âm trên lầu, bởi vì nàng là nửa nằm dựa vào, vừa vặn có thể thấy hần dưới trúc lập là một gương mặt tuấn tú.

Bốn mắt nhìn nhau, đồng thời neoh lại, mắt phượng hẹp dài đối diện với con người đen u ám thâm thúy, hoa lửa văng khắp nơi, hai người trong lòng đều chấn động.

Đương nhiên nam tử là bởi vì Xảo Nhi chỉ là một tiểu nha hoàn, cư nhiên có thể đối diện nhìn hần mà không hề sợ hãi, tia quanh quệ trong đôi mắt phượng hẹp dài khiến kinh ngạc.

Còn Xảo Nhi là bởi vì nam nhân này cư nhiên lại có bộ dạng tuấn mỹ vô cùng, lãnh khốc vô tình, cũng có khí tức như nàng, khiến nàng giật mình, đồng thời nàng cảm giác trên người nam tử này nội liễm sát khí, đôi mắt đen như hồ sâu lạnh khiến nàng khóe miệng nâng lên nghiền ngẫm mỉm cười.

Xảo Nhi nâng người ngắm nhìn bốn phía, thấy trong trà lâu quả thật toàn người, quay sang lò đờ uest oải nói: “Ngồi đi.” Nàng rất muốn nhìn xem vị cao thủ mỹ nam này muốn giết ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Muốn Có Lễ Phép

Mỹ nam khỏe miệng vẽ ra một nụ cười nhạt thoáng hiện như có như không, thả trường kiếm trên bàn thăm trầm nói: “Đa tạ cô nương, tiểu nhị, mang một ấm trà ngon đến đây!” Một thỏi bạc trắng xuất hiện trước mặt tiểu nhị.

“Vâng, là, công tử thỉnh chờ, lập tức sẽ có ngay!” Tiểu nhị thích thú tiếp nhận bạc liền chạy đi.

Mỹ nam sau khi ngồi xuống quay đầu phía lan can nhìn ra ngã tư đường, Xảo Nhi cũng không nhìn hấn, như trước lò đờ uest oải giống như lại muốn ngủ gà ngủ gật.

Nam tử sau khi quan sát bốn phía một vòng, đưa ánh mắt hướng Xảo Nhi, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn rất bình thường, trên người mặc nha hoàn phục sức, chắc hẳn là chuồn ra ngoài chơi, bất quá vì sao trên người nữ tử này lại có loại khí tức thông dong bình tĩnh quanh quệ, giống như hết thấy bốn phía cùng nàng không có quan hệ.

Lãnh Surong Hàn rất hiếu kỳ chính mình lại không được nha đầu kia chú ý, tuy rằng đeo trúc lạc, nhưng nàng cũng đã thấy tướng mạo của mình không phải sao? Đây là loại quanh quệ đãi ngộ lần đầu tiên hấn gặp.

“Tại Hồng huyện tốt nhất không nên giết người!” một tiếng nhỏ nhạt nhưng thanh âm lạnh như băng truyền vào trong tai Lãnh Surong Hàn, khiến hấn toàn thân chấn động, vừa mới nâng liềm hạ tinh mâu lên, kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu đối diện còn chưa có nhìn hấn.

“Là cô nương đang nói chuyện?” Lãnh Surong Hàn nội tâm bị dọa một trận sóng gió động trời, hôm nay hấn quả thật là tới giết người, mà nha đầu đối diện cư nhiên có thể nhìn ra sát khí trên người hấn, chỉ có một khả năng, nàng cũng là cao thủ, nhưng có khả năng đó sao?

Thượng Quan Xảo Nhi hướng đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp nghiêng qua tới đây, quét nhẹ Lãnh Surong Hàn thân nhiên nói: “Công tử đang nói chuyện với ta phải không?”

Lãnh Surong Hàn sững sốt, chẳng lẽ lỗi tai mình có vấn đề? Lập tức quay đầu nhìn chung quanh một chút, uống trà tán gẫu, chính là không có gì đặc biệt.

Thượng Quan Xảo Nhi tao nhã cầm chén cúc hoa trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt quét đến trường kiếm trên bàn, vỏ kiếm đen nhánh không có gì đặc biệt, nhưng phía trên ám văn lại là phi thường tinh xảo, chuôi kiếm là loại rất phổ thông, cũng đã bị mài đến nổi lên một tầng ô quang, có thể nói người này kiếm thuật rất cao, Xảo Nhi hạ đôi mi thanh tú, khỏe miệng nâng lên cười lạnh.

“Thực không phải cô nương?” Lãnh Surong Hàn không tin trên đời có quý, chính mình rõ ràng nghe thấy, hơn nữa lại là giọng nữ, trừ tiểu nha đầu này ra sẽ không có người khác, khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Surong Hàn lập tức trầm xuống, tiểu nha đầu này muốn đùa giỡn với hấn sao?

“Cùng người khác nói chuyện trước tháo mũ xuống đó là phép tắc cơ bản tối thiểu.” Xảo Nhi lần nữa nhẹ nhấp một ngụm cúc hoa trà, mùi hoa Cúc nhẹ nhàng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng say mê, bình tĩnh có chút đáng sợ.

“Thì ra là người! Cô nương thâm tàng bất lộ* a.” Lãnh Surong Hàn lúc này mặt như băng sương.

(*không để lộ tài năng)

Xảo Nhi không có đáp lại, cũng không nhìn hấn, tiếp tục uống trà, đôi mắt phượng tùy ý nhìn ngã tư đường phía dưới, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy lời nói Lãnh Surong Hàn.

Lãnh Surong Hàn khỏe miệng co quắp, phần nộ đứng lên, tiểu cô nương này thực là to gan lớn mật, chẳng lẽ không sợ hấn sao.

”Đến rồi.” Thượng Quan Xảo Nhi đột nhiên miệng nhỏ bật lên một câu khiến Lãnh Surong Hàn mặc danh kỳ diệu lời nói, vừa mới muốn giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này một chút, bên tai đã truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, nhất thời khuôn mặt tuấn tú biến đổi, đứng dậy, cầm lấy trường kiếm, hai mắt gấp gáp nhìn chòng chọc ngã tư đường rộng rãi náo nhiệt.

“A...” Lão bách tính kêu lên sợ hãi, con đường này vốn là khu náo nhiệt, ngựa vọt tới, cư nhiên phá hồng mọi thứ, trong khoảng thời gian ngắn người đi đường thét chói tai trốn tránh, con ngựa càng chạy càng nhanh, mà có hai con một trước một sau.

Lãnh Surong Hàn đột nhiên rút trường kiếm ra khỏi vỏ, âm lãnh kiếm quang hiện lên, không tiếp tục nói chuyện với Xảo Nhi, mũi chân điểm ghế dựa một cái, bay lên không nhảy ra lan can, mà phía trước ngựa cũng vừa lúc đi tới dưới tiểu lâu.

“Thiếu gia! Cẩn thận! Có thích khách!” Phía sau lam y nam tử lập tức đạp không bay lên, trường kiếm xuất thủ, nhanh chóng đánh úp về phía Tử Y nam tử đang bị Lãnh Sương Hàn đâm tới.

Tử Y nam tử không có xoay người chạy đi mà lập tức nhảy lên, trên eo vừa kéo, một thanh bạc nhuyễn kiếm lập tức xuất hiện, đôi mắt bình tĩnh nghênh tiếp trường kiếm của Lãnh Sương Hàn, thân thể cũng bởi vì bị theo tới mà lui lại phòng thủ.

Nói thì chậm, thể thời thì nhanh, nhân ảnh rời khỏi ngựa, con ngựa tiếp tục chạy như điên, ba người đã bay vọt lên nóc nhà, vừa đánh vừa bay, phía dưới dân chúng nhất thời hoảng sợ ngẩng đầu nhìn một màn giao thủ gây chấn động của ba vị võ lâm cao thủ, tại Hồng huyện này cũng thấy không nhiều.

Mà trong phòng trà lầu hai, bóng dáng nhỏ xinh biếng nhác đã sớm biến mất.

Ba bóng người vừa đánh vừa bay, rất nhanh rời khỏi phố xá, đi tới một địa phương trong rừng cây, đao quang kiếm ảnh, kịch liệt vô cùng.

“Là ai phái người tới ám sát bản công tử!” Tử Y nam tử sớm cảm thấy mất sức, đối thủ võ công hiển nhiên so với hai người bọn hắn cao hơn.

Lãnh Sương Hàn một thân lãnh khí, cũng không hồi đáp, mà xuất thủ càng lúc càng hung ác, mỗi chiêu đều là trí mệnh.

“Thiếu gia, người đi trước!” Lam y nam tử cánh tay đã bị thương, nếu không có hắn, Tử Y nam tử kia đã sớm chết dưới kiếm của Lãnh Sương Hàn.

“Không, Tiểu Thanh, người ta chủ tớ là một, ta sao lại vứt bỏ người, người này nhất định là do Hàn Mộc Tà phái tới giết người diệt khẩu, người đi trước, báo cho thái sư!” Tử Y nam tử theo gió tung bay, nhuyễn kiếm chém ra ngân quang chói mắt, vừa lui vừa gấp gáp nói.

“Hừ! một người cũng đừng mong thoát khỏi!” Lãnh Sương Hàn là cố ý kéo đến nơi đây, cái gọi là giết người diệt khẩu, không thể thực hiện trước mặt nhiều người.

“Này, vì sao đánh nhau còn có thể nói nhảm nhiều như vậy a?” trên cây Xảo Nhi thật sự không nhịn được, cổ nhân chính là một lũ ngu xuẩn, còn cộng thêm buồn cười! Nàng vốn cũng không muốn quản nhiều nhân sự, nhưng nàng đang nhảm chán a, nhảm chán đến phát điên, đương nhiên cũng là vì Lâm Vô Du là một cái Huyện thái gia được hun đúc bởi chính nghĩa a, nàng cũng không nguyện ý để Hồng huyện phát sinh án mạng, miễn cho thể nhân lại muốn sâu bạch đầu.

Thình lình phát ra giọng nữ, khiến cả ba người sắc mặt đều trắng bệch, bọn hắn căn bản không phát hiện có người tới gần.

“Cứu mạng! Nữ hiệp cứu mạng a!” Tiểu Thanh lập tức đầu óc vừa chuyển, kêu to lên.

“Nha đầu chết tiệt, lại là người! Khuyên người không cần quản nhiều nhân sự, bằng không liền người cũng giết!” Lãnh Sương Hàn trúc lập như trước chưa cội, tay đánh cũng không ngừng nghỉ, nhưng hắn nghe ra thanh âm của Xảo Nhi.

Chỉ thấy một lá Diệp Tử màu xanh cắt qua dòng khí, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay đánh vào trường kiếm của Lãnh Sương Hàn, ‘Đinh’ thanh âm thanh thúy vang lên, Lãnh Sương Hàn bị bức lui về sau hai bước, Tử Y nam tử lập tức nhảy đến bên cạnh Tiểu Thanh, hai người một đường, trận địa sẵn sàng đón địch.

“Ta đã nói qua, muốn nói chuyện trước tiên phải tháo mũ xuống, đó là phép tắc.” Thanh âm chậm rãi ở trong không khí phiêu đảng, mấy mảnh lá cây nhất tề hướng Lãnh Sương Hàn đánh tới.

Lãnh Sương Hàn sắc mặt đại biến, vội vàng vung kiếm ngăn cản, đinh đinh keng keng một trận âm thanh giòn vang, một mảnh lá lọt lưới, trúc lập trong nháy mắt bị rút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Tuyệt Đối Không Phải Người

Lãnh Sương Hàn ngây ngốc, từ khi lọt lòng tới nay lần đầu tiên cảm thấy khó chịu như thế, người có thể tháo trúc lập của hắn xuống chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà hôm nay chỉ bằng nửa chiêu, cư nhiên bị tiểu nha đầu kia tháo xuống.

“Bộ dạng nhìn rất hảo a, mang mũ làm gì? Lại không phải không thể gặp người.” Giản dị bình thường Xảo Nhi trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó lười nhác đi ra, không nói chỉ cười khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch miệng cười hi hi ha ha.

Trong mắt nàng Lãnh Sương Hàn ước chừng mười tám mười chín tuổi, là một cái lãnh khốc nam tử, mày kiếm bay xéo nhập tóc mai, nhất song sắc bén con ngươi đen âm ngao lãnh mạc, mũi cao thẳng tắp, hé môi mỏng xinh đẹp, phần tóc phía dưới thả ra sau lưng, phần trên buộc bằng sợi dây màu đen, phiêu dật tuấn mỹ, thân hình vĩ ngạn cường tráng, nhìn qua chính là người luyện võ.

Giờ phút này Lãnh Sương Hàn mặt xám như tro, nhất song con ngươi đen hoảng sợ nhìn chằm chằm vào tiểu nha đầu kia, trong lòng kích thích một trận

sóng gió động trời.

“Đa tạ cô nương ơn cứu mạng.” Từ Y nam tử với Tiểu Thanh lập tức ôm quyền cảm kích, về mặt đồng thời chấn kinh, trên giang hồ còn chưa có nghe qua có vị cô nương võ công đạt tới cảnh giới diệt bay hoa hái.

Xảo Nhi mắt phượng hẹp dài nâng lên, nhìn hướng Từ Y nam tử, đầy khước miệng nàng không khỏi run rẩy, vốn tưởng rằng cổ đại mỹ nam không nhiều, cư nhiên lại có đến hai người, xem ra mình làm nha hoàn nhóm lửa đều biến thành ech ngồi đáy giếng.

Chỉ thấy Từ Y nam tử tuổi chừng mười bảy, thân hình tuấn tú, mái tóc đen bóng dài đến eo, đỉnh đầu gắn Bạch Ngọc trâm có vẻ quý khí, gương mặt tuấn tú như quan ngọc, ngũ quan rõ ràng trong sáng, hai mắt đen láy như đêm tối, lưu quang bốn phía, môi mỏng nõn nà hồng hào sáng trong, chớp động mê người sáng bóng, một thân ám hoa Từ Y phi thích hợp với hắn, cả người nhìn qua tao nhã mê người, khiến Xảo Nhi nghĩ đến Lâm Vô Du, hai người có chỗ tương tự, mà nam tử này tựa hồ so Lâm Vô Du càng thêm nhu hòa dịu ngoan.

Bên cạnh Tiểu Thanh là vị thư đồng, niên kỷ lược tiểu, thanh tú nhanh trí, lại là loại Xảo Nhi thích.

“Tại hạ Đông Phương Ngọc, hần là Tiểu Thanh, đa tạ cô nương xuất thủ cứu giúp, xin hỏi danh tính cô nương, ngày khác có thể báo đáp ơn cứu mạng.” Từ Y nam tử lần nữa hữu lễ cúi người vái chào.

“Ta không phải tới cứu người, là ta không hi vọng thấy Hồng Huyền có án mạng phát sinh thôi!” Xảo Nhi thu hồi nụ cười, khôi phục quanh quẽ, sau đó chuyển hướng đến Lãnh Sương Hàn đang gây người nói: “Người muốn giết người có thể! Tốt nhất là rời xa Hồng huyện một chút!” Nói xong không để ý bọn hắn, tự ý đi ngoài bia rừng.

Ba người lần nữa cả kinh, đây là cái tình huống gì?

“Thiếu gia, ta, chúng ta đi nhanh đi.” Tiểu Thanh nhìn Lãnh Sương Hàn còn chưa có thanh tỉnh, vội vàng kéo thiếu gia cũng bị dọa đang ngơ ngác, hai người nhanh chóng chạy ra ngoài bia rừng.

“Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy, Lãnh Sương Hàn ta muốn giết người trước giờ chưa từng thất bại!” Thân ảnh Lãnh Sương Hàn lại một lần nữa vọt tới, nâng kiếm ngăn trước mặt hai người.

“Ai da, vì cái gì lại không nghe lời a?” Xảo Nhi như quỷ mị đứng ở phía sau Lãnh Sương Hàn, Lãnh Sương Hàn kinh hãi xoay người, “Nha đầu chết tiệt, người đừng có giả thân giả quý! Có bản lĩnh đấu với ta!” Lãnh Sương Hàn triệt để nổi giận.

“Người? Được a.” Xảo Nhi quanh thân sát khí.

Lãnh Sương Hàn khi lực toàn thân phát run, lập tức vung ra tuyệt chiêu hướng Xảo Nhi đánh đến.

“Phách!” Một tiếng giòn vang, Lãnh Sương Hàn trên mặt khéo léo xuất hiện dấu năm ngón tay.

“Còn muốn đấu sao?” Xảo Nhi dùng miệng nhỏ thổi thổi bàn tay nhỏ của mình, mắt phượng liếc xéo, thân thể nhỏ nhỏ cách Lãnh Sương Hàn hơn năm bước.

“Ta giết người!” Lãnh Sương Hàn sắc mặt biến thành màu đen, nghiêng răng nghiêng lợi, thực vô cùng nhục nhã, trường kiếm chua cay hung ác, ra sức hướng Xảo Nhi hét lên.

“Này.” Xảo Nhi lại than thở, bóng dáng khéo léo tránh được một kiếm của hắn nói: “Người gọi là Lãnh Sương Hàn? Danh tự rất dễ nghe, chính là người có điểm ngu ngốc a.” Biết rõ chính mình đánh không lại, còn tỏ ra hung ác, thế không phải ngốc thì là cái gì? Nàng nói xong không động thủ lần nữa, thực là một kẻ năng phụ a.

Lãnh Sương Hàn dùng hết sức đánh ra tuyệt chiêu, một môi đầu đầy mồ hôi, sợi tóc đều dính vào gò má, lại không động được vào một góc áo của Xảo Nhi, điều này làm cho hắn không còn mặt mũi mà sống trên đời.

“A!!!!!!” một tiếng ngửa mặt lên trời bi rống, trường kiếm đặt lên cổ mình.

“Làm gì phải nghĩ quẩn a, võ công chưa tốt có thể học lại, làm gì lại muốn tự sát a?” Xảo Nhi duỗi hai ngón tay, dễ dàng kẹp lấy kiếm phong của hắn, khiến hắn không thể động đậy.

“Quý a!” Lãnh Sương Hàn bị dọa quăng kiếm chạy trốn, nữ nhân này tuyệt đối không phải là người!

“Quý? Nơi nào?” Xảo Nhi xoay người bốn phía nhìn, thấy Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh về mặt cũng sợ hãi nhìn nàng, miệng nhỏ cười nói: “Ta không phải quý.”

“Cô, cô nương, người, người võ công?” Đây là lần đầu tiên Đông Phương Ngọc gặp qua võ công lợi hại như thế, bóng dáng chuyển động rất nhanh bọn hắn căn bản là không có nhìn ra được.

“Võ công? Nga, chỉ để phòng thân, các người đi đi, ta muốn trở về, Ai da, thực là một ngày nhàm chán a!” Xảo Nhi lúc lắc đầu, tay nhỏ bé phụ bối, nhìn sắc trời đã tối, chậm rãi đi ra.

“Cô nương thỉnh dừng bước, có thể nói danh tính của cô nương không?” Đông Phương Ngọc thật sự rất hiếu kỳ, tuy rằng tiểu cô nương nhan sắc cũng không có gì xuất sắc, bình thường đến nỗi trên đường có đầy rẫy, nhưng chính là khơi dậy hiếu kỳ trong lòng hắn.

Xảo Nhi xoay người mắt phượng lạnh quét khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Ngọc, không trả lời mà hỏi: “Các người chính là người của Hồng huyện?”

“Cô nương, tại hạ là nhân sĩ ở kinh thành, bị người ta truy sát, cho nên đã quấy nhiễu dân chúng Hồng huyện, trong lòng hổ thẹn, thật sự bởi vì Hàn Mộc Tà thể tư thật ghê tởm, tại các đường đều bố trí sát thủ, cho nên đành phải đi đường vòng, không nghĩ hắn ở đây cũng bố trí sát thủ.” Đông Phương Ngọc về mặt phần nộ, tựa hồ người gọi Hàn Mộc Tà có tội ác tày trời, là một cái đại hỗn đản.

“Nói nghe một chút.” Xảo Nhi nhàm chán, không để ý muốn nghe chuyện xưa.

Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh cao hứng đi theo nàng, bọn hắn biết rõ muốn trở lại phủ thái sư, là không có an toàn.

Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh trao đổi ánh mắt, Tiểu Thanh lập tức tiến lên dùng tay ra dấu mời, ba người vừa đi vừa nói.

“Cô nương không phải người trong giang hồ, chính là không biết Hàn Mộc Tà năm trước mới nhậm chức võ lâm minh chủ, ám trung cấu kết triều đình, tàn hại võ lâm nhân sĩ chính nghĩa với triều đình hảo quan, còn tỏ ra vẻ đạo mạo bộ dáng, thật sự khiến nhân khí căm phẫn, không phải bởi Tiểu Thanh trong lúc vô tình nghe lén bí mật của hắn, hậu quả liền không thể tưởng tượng nổi.” Đông Phương Ngọc bộ dạng tìm đầu óc nhức.

“Ngà?” Trong đầu của nàng tốt xấu đều phân rõ, người tốt đối với nàng không tốt chính là xấu, người xấu đối với nàng tốt chính là người tốt, nàng không phải thánh mẫu Maria, không có nhân tính chối lợi mất, bởi vì nàng sống trong giới hắc đạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Kỹ Thuật Sống

Tiểu Thanh lập tức giành nói: “Tiểu tỷ tỷ, người không biết Đông Phương Thế Gia sao? Là kinh thành thủ phủ a.” Tiểu Thanh rất kiêu ngạo nói.

“Không biết, Xảo Nhi chẳng qua chỉ là nha hoàn nhóm lửa.” Xảo Nhi không muốn đá kích hắn, nhưng là nàng thực không biết.

“A, nha hoàn nhóm lửa?” Tiểu Thanh giật mình nhìn bộ dạng thiếu gia cũng một phen giống mình, khóe miệng co quắp.

“Không thể sao?” Xảo Nhi mắt phượng lãnh câu liếc hắn một cái.

“Không, không phải, chính là, chính là ta không biết Xảo Nhi tỷ tỷ vô công lợi hại vậy, cư nhiên lại là nha hoàn nhóm lửa a?” Tiểu Thanh vội vàng cà lăm giải thích.

“Không có nha hoàn nhóm lửa, ai nấu cơm cho người ăn?” Xảo Nhi không thấy có cái gì khó xử, nàng muốn làm còn không được làm đây.

“A ha ha, Xảo Nhi nói hay, người không phân biệt quý tiện, nghề nào cũng có trạng nguyên, nhóm lửa cũng có thể thiếu ra một cái thiên hạ đệ nhất.” Đông Phương Ngọc lập tức mỉm cười tiếp nối.

Xảo Nhi đôi mắt xinh đẹp vừa chuyển nói: “Không cần nhìn nọt ta, các người muốn trở lại kinh thành sợ rằng rất khó, tên kia vẫn còn theo phía sau.” Xảo Nhi khóe miệng cười lạnh nâng lên, so với hai chủ tớ bọn hắn, nàng đối với khố nam kia càng cảm thấy có điểm hứng thú, đây là bản năng của nàng, thật sự Lãnh Sương Hàn thân hình rất là kinh bạo a, khiến nàng mơ tưởng hảo huyền, xem ra đêm nay lại là một đêm cuồng nhiệt a.

“A?” Hai người lập tức xoay người, quả nhiên gặp Lãnh Sương Hàn vẻ mặt xanh mét, tay cầm trường kiếm xa xa theo sát ở phía sau.

“Thiếu gia, nên xử lý thế nào a?” Tiểu Thanh lập tức dậm chân, trên tay hắn vết thương vẫn còn đau.

“Hắn hẳn là sát thủ, không đạt mục đích không bỏ qua, Xảo Nhi, chúng ta có thể hay không ở lại nhà người tá túc một đêm?” Đông Phương Ngọc khẩn cầu hỏi, trời vừa tối, bọn hắn liền càng nguy hiểm.

“Tại sao?” Xảo Nhi nhướng mắt.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, thiếu gia nhà ta là người tốt a, người liền giúp chúng ta có được không? Chúng ta có thể cấp người tiền thuê nhà.” Tiểu Thanh kéo ống tay áo Xảo Nhi về mặt đáng thương, tội nghiệp.

Xảo Nhi kỳ thật rất sợ người khác đeo bám, Tiểu Thanh giống như tiểu hài tử vậy, trách mắng tựa hồ có chút quá đáng, nhưng lại sợ bị cuốn lấy, cho nên nàng chỉ có thể đẩy hắn ra nói: “Ta không gia, bất quá các người có thể đi Hồng huyện nha môn, Huyện thái gia chính nghĩa thiện lương, nhất định sẽ thu lưu các người, huống chi nha môn đạo này cũng rất tốt.” Xảo Nhi nói đuổi tay gãi gãi búi tóc nha hoàn của mình.

“A” Tiểu Thanh nghe không hiểu.

“Đa tạ Xảo Nhi cô nương chỉ điểm, chúng ta đây liền đi.” Đông Phương Ngọc nghe ra, Xảo Nhi này không gia, rõ ràng là nha hoàn nhóm lửa của nha môn, nàng nói như vậy ám chỉ là bọn hắn cấp tiền cho nha môn, ý tứ là để bọn hắn cấp nha môn tiền, nếu nàng lấy tiền cư nhiên tánh mạng của bọn họ sẽ được đảm bảo.

“Các người đi trước đi, Xảo Nhi còn có chút việc.” Xảo Nhi đối với Đông Phương Ngọc cười lạnh, nhu mĩ tuấn nam này rất là thông minh.

“Đa tạ Xảo Nhi cô nương, Tiểu Thanh, chúng ta đi nhanh đi.” Đông Phương Ngọc hướng Xảo Nhi mỉm cười, kéo Tiểu Thanh hoàn toàn không hiểu rõ tình huống vội vàng ra khỏi bia rừng.

Lúc này ba người đã ra khỏi bia rừng, còn cách đường lớn một đoạn cự ly ngắn nữa, Xảo Nhi đứng tại chỗ hướng ngọn cây nhìn mặt trời chậm rãi xuống núi, tất cả chân trời biến thành một mảnh đỏ bừng, rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến Xảo Nhi nội tâm cao hứng, chẳng bao lâu sau, hắn cùng nàng sẽ ngồi tại đỉnh núi nhìn mặt trời chiều ngã về tây, tình thâm ý trọng, thề non hẹn biển a.

Sát khí tới gần, Xảo Nhi đau lòng, trường kiếm bỏ tới, lôi kéo một chút, vĩ nan thân thể ngã xuống bãi cỏ, bị nàng áp ở dưới thân không thể động đậy, miệng nhỏ điên cuồng hút lấy môi mỏng hoàn mĩ của Lãnh Sương Hàn, bàn tay nhỏ bé trực tiếp thô bạo thăm dò trong vạt áo màu đen, từ trên xuống, thẳng đến trọng yếu.

“Ngạ.” Một trận kêu rên, Lãnh Sương Hàn hoảng sợ mở to con ngươi đen, cái nha đầu chết tiệt này muốn làm gì a?

“Tê” một tiếng, vạt áo đen trước ngực mở ra một nửa, lộ ra da thịt loáng bóng màu mật ong của Lãnh Sương Hàn, trực tiếp bắt đầu tại trước ngực hắn mà gặm cắn chà đạp, phía dưới bàn tay nhỏ tà ác vô cùng, Lãnh Sương Hàn nội tâm nổi giận, thân thể rất thành thật phản ứng.

Tình mâu oán hận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh trước mặt, hắn không biết nữ nhân này đến tận cùng là muốn làm gì, vì sao lại như vậy đối với hắn, nhìn nàng đôi mắt băng lãnh thấu xương không có một điểm kích tình, hiển nhiên nàng là phát tiết, có ai có thể nói cho hắn biết, vì cái gì người gặp xui xẻo lại là hắn a.

Thời điểm bàn tay nhỏ bé muốn xé rách quần hắn, bên ngoài con đường vang lên một chuỗi tiếng vó ngựa, hù dọa một bầy chim chóc trong rừng, chính là Xảo Nhi đang thi bạo đối với mĩ nam cũng bưng bình tinh.

Đột nhiên đứng thẳng, mắt phượng nheo lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng tuấn tú của Lãnh Sương Hàn, trên mặt dấu năm ngón tay càng thêm tuyệt vọng biểu tình, nàng có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang để trong quần hắn, khước mắt giật giật, lui lại, nhưng lại nhìn thấy hắn lều trại cao ngất khiến nàng lại nhìn không được thò tay hạ xuống, huyết sáo một cái, lưu manh đùa giỡn, đồng thời cũng khiến nàng nhớ đến chính mình với các huynh đệ nửa đêm trên đường lớn giờ trở lưu manh.

“Ân.” Lãnh Sương Hàn lần nữa kêu rên, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, vừa tức vừa thẹn, cái nha đầu chết tiệt này thế nào còn có thể trêu chọc hắn như vậy.

“Thật ngại a, bệnh cũ tái phát, người tốt nhất cách ta xa một chút, bằng không ta không cam đoan sẽ không xuống tay với người.” Xảo Nhi giải huyệt cho hắn, Lãnh Sương Hàn lập tức vô đến, kết quả đương nhiên là lần nữa bị Xảo Nhi áp ở dưới thân, tiếp theo Xảo Nhi lại một lần nữa phi lễ huynh đệ phía dưới của hắn.

“Còn muốn tiếp tục lần nữa?” Xảo Nhi vuốt vuốt đôi mi thanh tú.

“Người, người, người vô sỉ, người là ma nữ dâm đẳng!” Lãnh Sương Hàn đã vô pháp dùng ngôn ngữ để diễn tả sự phẫn nộ cùng thẹn thùng của hắn.

“Ha ha, ma nữ dâm đẳng? Không sai, bất quá người mà gọi một lần nữa, ta liền ở chỗ này của người! Để người biết thế nào gọi là nữ nhân dâm đẳng!” Xảo Nhi nửa cười nửa uy hiếp, khẩu khí chuyển hoá, biểu tình chuyển hoá, nhanh đến nỗi khiến Lãnh Sương Hàn nội tâm rét run.

Xảo Nhi nhìn hắn bị dọa đến không nhúc nhích mới vừa lòng đứng lên phui phui bàn tay của mình nói: “Người thân hình không tệ, nếu như cảm thấy động tình lưu luyến, có thể làm bạn trên giường của ta, bất quá lên giường là một kỹ thuật sống, nếu như quá kém, ta đối với người sẽ mất đi hứng thú a.”

“Người, người, người!” Lãnh Sương Hàn trừng lớn hai tròng mắt, khuôn mặt tuấn tú bạo hồng, nhìn biểu tình nghiêm túc của Xảo Nhi, một ngụm khí dâng lên, trong miệng đột nhiên máu tươi phun ra, con ngươi vừa lật, cư nhiên hoa hoa lệ lệ ngã đi, Xảo Nhi đôi mắt tròn to, cảm thấy thần kỳ vô cùng, không phải nghiêm trọng như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Thói Hư Tật Xấu

Lâm Vô Du ở tại tiền viện thư phòng nghe tin tức Chu sư gia vừa mới mang về, khuôn mặt tuấn mỹ như tiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hai con ngựa không có người cưỡi làm loạn cả một khu phố xá xầm uất, dọa lão bách tính hơn mười người sợ hãi, vì vậy mọi người đang đợi bọn hắn giải án.

“Có thể chế trụ hai con ngựa vô chủ không?” Lâm Vô Du ưu sầu, lại là một việc phiền toái nữa.

“Đại nhân, ngựa đã được chế trụ nhưng không có chủ nhân, lão bách tính có khả năng sẽ đòi bồi thường, chúng ta nha môn dạo này đều là nhập bất phu xuất, chỉ sợ hữu tâm vô lực.” Chu Vô Ý lắc đầu nói.

“Có tin tức gì của chủ nhân con ngựa đó không?” Lâm Vô Du đôi mắt đẹp hiện chính nghĩa quang mang.

“Có, nghe nói là nhị vị nam tử cỡi ngựa chạy như điên, lại giữa đường bị một nam tử khác ám sát, ba người vừa đánh vừa lui đến bìa rừng phía bắc, không ai biết bọn hắn đã đi đâu, nghe nói lúc ấy tình hình chiến đấu kịch liệt, xem ra là võ lâm báo thù.”

“Cái gì! Có thể có tai nạn chết người?” Lâm Vô Du đôi mắt đẹp tròn trũng, đầu đều đau, hắn hận nhất chính là phạm nhân có võ công bởi vì bọn hắn bắt không được.

“Thuộc hạ không biết, đến hiện tại không nghe có tin người chết nào.” Chu Vô Ý khoe miệng giật giật, hắn cũng biết rõ phiền não của đại nhân.

“Tốt, như vậy, sư gia, người đi trước an ủi dân chúng, nhìn xem tổn thất bao nhiêu, nội phủ chúng ta ghi chép đầy đủ có bạc, liền đưa trước một ít.” Lâm Vô Du không có biện pháp khác, lão bách tính thiệt thòi khiến hắn trong tâm cũng không vui vẻ.

“Vâng, đại nhân, nhưng là đại nhân, nha môn chúng ta hiện tại không có tiền, việc này phải xử lý thế nào a?” Chu Vô Ý lo lắng nói.

“Đem lương tháng của ta ra, ta sẽ viết một phong thư gửi triều đình, để bọn hắn cũng phải phiền não như ta, Ai da, thực không còn gì để nói, ta sẽ tự mình đi kinh thành gặp Vương đại nhân một chuyến, hướng hắn thỉnh cầu thuyết pháp. Tốt xấu gì cũng phải mấy cao thủ cho chúng ta.” Lâm Vô Du hai hàng lông mày nhăn lại.

“Ta xem cũng chỉ có thể như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, nha môn chúng ta sẽ phải đóng cửa a!” Chu Vô Ý cũng rất tức giận, nỗ lực của Lâm Vô Du hắn đều nhìn thấy, thực là làm khó một quan phụ mẫu tốt như hắn.

Chính vào lúc này, nha dịch Lưu Toàn đi đến.

“Đại nhân, bên ngoài có hai vị nam tử cầu kiến đại nhân!”

“Nga? Bọn hắn cầu kiến vì chuyện gì?” Lâm Vô Du với Chu Vô Ý nhìn nhau một cái, hỏi.

“Nói là Xảo Nhi bảo bọn họ tới.”

“Xảo Nhi? Hai nam tử? Để bọn họ chờ trong phòng khách phòng khách, bản quan sẽ đến sau.” Lâm Vô Du nội tâm cả kinh, lập tức giao đãi.

Chu Vô Ý tuấn mi nhíu lại sau lại lộ ra tia cười nói: “Đại nhân, người nói có thể hay không hai người này chính là chủ nhân của hai con ngựa kia? Nha đầu Xảo Nhi vừa hay nhìn thấy?”

“Rất có khả năng, đi xem sao đã, nếu thực sự là như vậy, chúng ta cũng bớt lo, có thể có câu trả lời thỏa đáng cho lão bách tính.” Lâm Vô Du cũng muốn như vậy, Xảo Nhi luôn không quan tâm đến nha sự, nay lại tìm được hai người này, nhất định có lý do.

Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh được dẫn vào trong một phòng khách sách sẽ, gọn, nha dịch bưng trà lên để bọn hắn uống trong lúc chờ, Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh đi đường cũng mệt mỏi, lập tức ngồi xuống. Đông Phương Ngọc nghĩ trong lòng Xảo Nhi nói nơi này an toàn, nhất định sẽ an toàn. Không biết vì sao, trong đầu hắn lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cùng ánh mắt quanh quệ của Xảo Nhi liền tin tưởng nàng.

“Đại nhân, sư gia đến!” Bên ngoài nha dịch kêu lên, Lâm Vô Du một thân quan phục cửu phẩm, cất bước tiến tới, Tuân Vô Ý đương nhiên là một thân y phục sư gia, theo sát ở phía sau.

“Tại hạ Đông Phương Ngọc tham kiến Lâm đại nhân!” Đông Phương Ngọc với Tiểu Thanh vội vàng đứng lên ôm quyền hành lễ.

“Đông Phương công tử đa lễ, thỉnh ngồi.” Lâm Vô Du từ từ đối mặt.

“Lâm đại nhân mời ngồi!”

Lâm Vô Du ngồi xuống chủ vị ở chánh diện, Chu Vô Ý đứng bên cạnh, cũng mỉm cười đáp lễ.

“Lâm đại nhân, thực không dám giấu, tại hạ là được Xảo Nhi cô nương chỉ điểm, tới quý nha để tránh cừu gia.” Đông Phương Ngọc đem chuyện mình bị Lãnh Sương Hàn truy sát nói đơn giản.

“Nga? Như vậy có thể nói chủ nhân hai con ngựa kia chính là của hai vị? Các người có biết hậu quả của việc để ngựa chạy loạn như thế nào không! Hiện tại dân chúng gặp nạn đều tới đây để kêu oan, các người như vậy chính là phạm tội, bản đại nhân muốn đem các người lên nha đường, để dân

chúng giao đãi, các ngươi có gì không phục?” Lâm Vô Du thanh chính mặt lạnh, khiến Đông Phương Ngọc lắp bắp kinh hãi.

“Đại nhân, chúng ta cũng là người vô tội, như vậy, đại nhân có thể trao đổi cùng với bách tính gặp nạn, cầu bọn hắn khoan dung.” Đông Phương Ngọc đầu óc vừa chuyển, lập tức ôm quyền nói.

Lâm Vô Du ngừng đầu nhìn Chu Vô Ý nói: “Sur gia, ngươi đi giao đãi một chút, đưa nạn dân vào nha môn, để Đông Phương công tử cùng bọn hắn trao đổi, nếu như bọn hắn còn chỗ bất mãn, ngươi tuy là không cố ý nhưng cũng không tránh khỏi bị trừng phạt.”

“Hừ! Công tử nhà ta là nghĩa tử của đương kim thái sư, ngươi chỉ là một quan cửu phẩm nho nhỏ sao có thể vô lễ như thế!” Tiểu Thanh không phục đứng dậy.

“Tiểu Thanh! Không được vô lễ!” Khuôn mặt tuần tú của Đông Phương Ngọc lập tức băng lãnh trách mắng Tiểu Thanh, quay đầu đối mặt với Lâm Vô Du ôm quyền cười nói: “Lâm đại nhân thứ tội, Tiểu Đồng không hiểu quy củ, tại hạ lập tức hướng dân chúng để giải thích, đa tạ đại nhân thành toàn.”

Lâm Vô Du gương mặt tuần tú thông dong, tuy rằng nội tâm quả thật chấn động, nhưng hân thân là quan phụ mẫu, chẳng lẽ lại sợ quyền thế, không thể vì dân giải oan, hắn còn mặt mũi nào mà ngồi ở địa phương này.

“Ha ha, Đông Phương công tử không cần đa lễ, tại hạ thân là quan phụ mẫu, thỉnh Đông Phương công tử thông cảm.” Lâm Vô Du không nóng không lạnh khiến Đông Phương Ngọc rất là tán thưởng, Xảo Nhi nói không sai, Lâm Vô Du quả thật là một quan tốt đúng nghĩa.

Mà Lâm Vô Du đối với vị mỹ nam ôn hòa cũng lau mắt mà nhìn, có thể lực sau lưng cương mạnh như thế, nhưng thái độ vẫn nho nhã, đúng là khó có được.

Một canh giờ sau, Đông Phương Ngọc thành công giải thích cho dân chúng, hơn nữa bọn hắn còn là rất cao hứng rồi đi, nếu như là bình thường bọn họ sẽ bị dân chúng nhốt lại rồi đánh một trận, nhưng trên thực tế lại vui vẻ cảm tạ về nhà, hơn nữa Đông Phương Ngọc ra tay hào phóng, chỉ có cho thêm, chứ không đưa thiếu, Chu Vô Ý vẫn ở bên nhìn toàn bộ quá trình, khỏe miệng nhếch cười, nam nhân này không chỉ tuần mỹ còn có quý khí, hơn nữa phẩm chất thiện lương.

Một lúc sau, Xảo Nhi vô thanh vô tức đem Lãnh Sương Hàn đang hôn mê ôm về trong phòng mình, nàng không hiểu y thuật đành phải đến tiền viện thỉnh Chu Vô Ý, bởi vì Chu Vô Ý hiểu sơ y thuật.

“Cái gì! Ngươi mang tên sát thủ ấy về?” Lâm Vô Du bị về mặt trần định của Xảo Nhi dọa đến trái tim cũng bị nhảy ra.

“Ta không nghĩ hắn giết người, có thể định tội? Còn nữa ta không cẩn thận dọa hắn ngã đi, nên muốn sư gia nhìn xem thế nào.” Xảo Nhi vô tội nói.

“Xảo Nhi, ngươi, ngươi đã làm nên chuyện gì?” Lâm Vô Du trán gân xanh.

“Không có chuyện gì! Thế hai người mới tới sao rồi?” Thượng Quan Xảo Nhi mắt phượng hướng Lâm Vô Du khuôn mặt đẹp như tiên, nội tâm suy nghĩ 3 mỹ nam đều có đặc sắc, bất quá nàng vẫn thích mỹ nam té xỉu kia hơn, ai bảo hắn vóc người lại đẹp như vậy, nghĩ đến đây, ánh mắt Xảo Nhi nhìn xuống hạ thân của Lâm Vô Du đang đứng trước mặt, đương nhiên là nhìn cái không nên nhìn.

“Xảo Nhi, ngươi đang nhìn cái gì?” Lâm Vô Du thấy nàng ánh mắt mang theo tia dâm dăng, lập tức hoảng sợ hỏi.

“A, không có gì! Nhìn bảo bối của ngươi thôi, khụ khụ, thế hai người mới đến đâu rồi?” Xảo Nhi đôi lông mày nhíu lại, phục hồi tinh thần, đối chính mình hung hăng khinh bỉ, thói hư tật xấu của mình lại nhiều như vậy, Ai da, vì cái gì không để nàng làm nha đầu nhóm lửa a, nàng bây giờ rất là rảnh rỗi, không phải muốn làm nam nhân hư hỏng, chỉ muốn tìm nam nhân để phát tiết a.

Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, khó chịu nói: “Đến cũng đến rồi, bất quá Xảo Nhi, ngươi nói rõ ràng cho ta, tới cùng là có chuyện gì?”

“Trước để sư gia nhìn xem, nếu ta đã giết người sẽ phải ngồi tù sao?” Xảo Nhi mắt phượng liếc hắn một cái.

Lâm Vô Du nhất thời sắc mặt biến đen nghiêm túc nói: “Giết người mà chỉ ngồi tù, lấy mạng phải đền mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Là Dấu Hôn

Thượng Quan Xảo Nhi nhấp miệng nhỏ, hừ lạnh nói: “Đại nhân cảm thấy có thể giết được Xảo Nhi sao?”

Lâm Vô Du sắc mặt khó xử, đôi mắt lo lắng nhìn Xảo Nhi thật lâu sau mới nói: “Dù sao ta cũng không cho ngươi làm chuyện xấu! Ngươi là nha môn tiểu

thư, thế nào lại có tình vi phạm?”

“Ngươi nói!” Thương Quan Xảo Nhi lạnh mắg: “Ngươi cho rằng giết người nhất định là người xấu? Không giết người chính là người tốt? Nếu như vậy thật sự quá dễ dàng, thế gian này thế nào lại nhiều oan hồn như vậy! Vương pháp luôn tuyệt đối đúng? không khoan dung sao? Quả thực chính là chó má!” Xảo Nhi lạnh nhìn Lâm Vô Du mắg xong, xoay người rời đi, lưu lại một luồng cảm giác lạnh lẽo.

“Nha đầu này” Lâm Vô Du bị nàng mắg đến sừng sốt, nghe nàng nói một hồi mới phục hồi lại tinh thần, chạy đến nội nha.

Đẩy cửa phòng Xảo Nhi, chỉ thấy nằm trên giường Xảo Nhi là một bóng dáng, đi đến nhìn, phát hiện nam tử tướng mạo tuấn mỹ, biểu tình quanh quẽ, trong tay cầm trường kiếm, khoe miệng có vết máu, nhìn ra đã bị đánh đến như thế này, Xảo Nhi thực có thể đã đánh chết người.

Kiểm tra hơi thở, phát hiện hô hấp vững vàng, nhất thời mới thả lỏng.

Chính vào lúc này, một đạo ngân quang, Lãnh Sương Hàn đặt trường kiếm trên cổ Lâm Vô Du.

“Ngươi là ai? Ma nữ dám dắg đâu?” Lãnh Sương Hàn lúc Lâm Vô Du tiến vào đã bắt đầu tỉnh lại, nhưng lại phát hiện người này bước chân thô nặng, không giống người có võ công, mới bắt thình lình động thủ.

“Nga!” Lâm Vô Du kinh hô, mắt đẹp nhìn nhất song lạnh lùng phẫn nộ trong con ngươi đen.

Lãnh Sương Hàn ngồi dậy, trước ngực vạt áo bị Xảo Nhi háo sắc kéo ra lập tức rớt xuống, lộ ra bộ ngực kiên cố của hắ, hai hắ gương mặt lập tức đỏ bừng, buông Lâm Vô Du ra, đem vạt áo kéo lại.

“Nơi này là Hồng huyện nha môn, ngươi là do Xảo Nhi mang về! Công tử tại sao lại gọi Xảo Nhi là ‘ma nữ dám dắg’?” Lâm Vô Du khoe miệng giật giật, lui hai bước hỏi, nội tâm nghĩ, chẳng lẽ Xảo Nhi phi lễ nam tử này? Liền nghĩ đến Xảo Nhi cũng đã phi lễ chính mình, sẽ không phải như vậy chứ? nha đầu này thật sự phát xuân?

“Hồng huyện nha môn? Nàng là nha đầu nơi này?” Lãnh Sương Hàn sừng sốt hỏi.

“Sư gia, bên này, thỉnh ngươi mau chút!” Thanh âm Xảo Nhi vang lên ở ngoài cửa.

Trên giường Lãnh Sương Hàn lập tức cả kinh, khuôn mặt tuấn tú biến sắc, thanh trường kiếm để ở trước ngực, mồ hôi lạnh tràn ra chớp mũi, khăn trương vô cùng.

“Xảo Nhi, tại sao lại nóng vội như vậy a?” Chu Vô Ý thờ không ra hơi.

“Nam nhân! nam nhân rất khỏe đẹp nha!” Xảo Nhi mở cửa đi vào.

“So với đại nhân còn tuấn mỹ hơn?” Chu Vô Ý không tin.

“Không phải tuấn mỹ, mà là khỏe đẹp hiểu không? Có vị nam nhân, là loại nam nhân khiến nữ nhân nhìn một lần là muốn lên giường!” Xảo Nhi giải thích phi thường sâu sắc.

“Xảo Nhi! Ngươi điên a, tại sao lại muốn nam nhân?” Chu Vô Ý há to mồm đi vào, thấy Lâm Vô Du đầu đầy hắ tuyến nói: “Đại, đại, đại nhân, ngươi cũng tới a.”

“Ma nữ dám dắg! Ngươi đừng hòng đụng vào ta!” Lãnh Sương Hàn đỏ bừng cả khuôn mặt, tức giận bừng bừng, quỳ ở trên giường dùng kiếm bảo vệ trước ngực mình, nữ tử này thế nào lại không biết nhục nhắ như thế.

“Thì ra đã tỉnh a, ha ha, ta còn cho rằng đã hù chết ngươi, đã như vậy đại nhân cùng sư gia đi ra, ngươi nghĩ như thế nào?” Xảo Nhi khoe miệng câu cười, đi đến bên giường, nhìn nam tử xuất sắc này.

“Cái gì, cái gì suy nghĩ như thế nào?” Lãnh Sương Hàn hoảng sợ nói.

“Làm bạn trên giường của ta a? Không phải trước nói rồi sao?” Xảo Nhi vô tội nói.

Lâm Vô Du với Chu Vô Ý bị dọa muốn rớt cầ xuống, Xảo Nhi đang nói cái gì? Bạn trên giường? Bọn hắ không có nghe lầm chứ.

“Ngươi, ngươi đừng hòng! Ghê tởm, vô sỉ, hạ lưu!” Lãnh Sương Hàn mắg trong miệng, nhưng nội tâm cực kỳ sợ hãi, bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi âm lãnh cuối xuống.

“Ngươi thế nào lại có thể mắg Xảo Nhi như vậy!” Chu Vô Ý cư nhiên trước nhảy dựng lên.

“Nàng chính là ma nữ dám dắg, ta muốn tố cáo nàng!” Lãnh Sương Hàn hạ lửa giận, nơi này là nha môn, tức khắc nhìn hướng Lâm Vô Du.

“Chứng cứ?” Lâm Vô Du sừng sốt hỏi, đồng thời nhìn Xảo Nhi toàn thân lạnh băng.

“Nga, chứng cứ, đây chính là chứng cứ!” Lãnh Sương Hàn đột nhiên đem y phục kéo ra, lồng ngực có dấu vết lúc trước bị Xảo Nhi cắn gắ, nhìn qua

ái muội vô cùng.

“Có ai chứng minh?” Lâm Vô Du với Chu Vô Ý nhìn trước ngực hắn có một dấu ô mai, trong lòng chỉ có thể dùng hai từ chán kinh để hình dung.

“Nga, đây loại sự người khác có thể nhìn thấy sao? Các người nhìn xem, đây chính là dấu răng của nàng!” Lãnh Surong Hàn muốn điên, hắn không nghĩ chính mình lại có một ngày ở tại nha môn đây đùa làm trò cười trước mặt người khác.

“Dấu hôn!” Xảo Nhi lạnh băng sửa hắn.

“Cái gì?” Lãnh Surong Hàn nộ trừng nàng.

“Đây là dấu hôn, không phải dấu răng, dấu răng là cắn, dấu hôn là mút vào.” Xảo Nhi rất nghiêm túc giải thích cho hắn hiểu.

Lãnh Surong Hàn lập tức cần cổ đều hồng, lộ ra bộ ngực cũng nhiễm lên phần sắc, hai viên chu quả càng là đứng thẳng mê người, khiến Xảo Nhi hai tròng mắt tối sầm lại, nam nhân này thật ăn tượng. Lãnh Surong Hàn nhìn ánh mắt của nàng, bị dọa lập tức đem y phục kéo lại, cả khuôn mặt đều nóng đến có thể luộc trứng gà.

“Xảo, Xảo Nhi, là người làm?” Lâm Vô Du cà lăm nói.

Xảo Nhi xoay người nhìn Lâm Vô Du, đôi mắt mỹ lệ bên trong có đau lòng với không tin.

“Không phải ta!” Xảo Nhi nội tâm buồn cười, nàng hiểu rõ Lâm Vô Du là người chính nghĩa, mình đâu có ngu ngốc như vậy a.

“Thực ?” Lâm Vô Du cảm thấy khả năng là Xảo Nhi làm ra chuyện này tương đối lớn, một, nam nhân này không giống nói dối, hai, chính Xảo Nhi nói nàng hiện tại phát xuân, ba, lúc trước nàng đã cưỡng hôn mình, cũng rất có khả năng làm ra cái chuyện này.

“Nói dối! Dám làm mà không nhận!” Lãnh Surong Hàn toàn thân phát run.

Xảo Nhi quay đầu, mắt phượng nhíu lại, tia lạnh hiện lên, âm lãnh nói: “Người là nhất định muốn cùng ta đối chấp?” Xảo Nhi duỗi một tay nhỏ bé ra, tại trước mặt hắn làm động tác vịn vịn, ánh mắt cũng nhìn giữa hai chân của hắn.

Lãnh Surong Hàn gương mặt tuần tú đỏ hồng liền chuyển biến thành màu trắng.

“Xảo Nhi, người, người có thể ra ngoài một lát a.” Lâm Vô Du với Chu Vô Ý không biết nói gì.

“Không cần, các người đi ra, đợi lát nữa ta sẽ để hắn đến giải thích với các người!” Xảo Nhi nhanh chóng quay đầu, một mắt rét lạnh quét Lâm Vô Du với Chu Vô Ý.

“Xảo Nhi!” Lâm Vô Du rất lo lắng.

“Đi ra!” Xảo Nhi lớn tiếng quát.

“Được! được, bắt quá người đừng quá xúc động, nơi này chính là nha môn a!” Lâm Vô Du không biện pháp, đi ra ngoài cảnh báo.

“Không cần!” Lãnh Surong Hàn sợ hãi, chỉ có mình hắn với Xảo Nhi ở nơi này, còn không biết nữ nhân này muốn làm cái gì, bắt quá hắn còn chưa nói ra đã bị Xảo Nhi điểm huyết đạo, khiến hắn lần nữa mặt đỏ lên.

Xảo Nhi nhìn hắn sợ hãi khoe miệng nâng lên cười lạnh nói: “Thế nào? Đã biết sợ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: Ta Thích

Lâm Vô Du cùng Chu Vô Ý nôn nóng đứng ở trong viện, Lâm Vô Du quạt mạnh cây quạt trong tay, gương mặt tuần tú nhả lại một chỗ.

“Sư gia, người nói chuyện này nên xử lý thế nào? Nha đầu Xảo Nhi này không phải bị bệnh chứ?” Lâm Vô Du một bên nôn nóng nhìn bên trong, một bên hỏi Chu Vô Ý cũng đang nhíu mày.

“Nha đầu này thay đổi rất nhiều, không phải vì không để nàng làm nha đầu nhóm lửa nên bị kích thích?” Chu Vô Ý cũng rất kỳ quái.

Lâm Vô Du sững sốt, nhìn Chu Vô Ý nói: “Sẽ không đâu, để nàng thoải mái một chút, chẳng lẽ là kích thích nàng?”

“Lúc trước không phải nàng rất tốt sao? Chính là hôm qua cứu người mới trở nên như vậy.”

“Không phải, nàng nói nàng phát xuân.” Lâm Vô Du rất nghiêm túc nói.

“Nga, phát xuân?” Chu Vô Ý khòe miệng rút gân, “Làm sao đại nhân biết được?”

“Sáng nay lúc nàng cưỡng hôn ta đã nói cho ta biết.” Lâm Vô Du giống như đang phân tích tình tiết vụ án, không để ý lời nói của hắn làm Chu Vô Ý hà to miệng đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà.

“Nga, người không cần kinh ngạc, nàng giải thích với ta, lúc nàng phát xuân, sẽ nhìn không được. Sư gia, người nói nàng có thể hay không thực phát xuân rất nghiêm trọng, muốn cưỡng bạo vị nam tử bên trong?” Lâm Vô Du trong thanh âm lộ ra nghi ngờ.

Chu Vô Ý phi thường nghiêm túc gật đầu nói: “Nhìn Xảo Nhi phát xuân như vậy, mười sáu tuổi, đã phát xuân, đại nhân, ta nghĩ vì nha môn chúng ta, nên hy sinh một vị nam tử thanh bạch như người để thành toàn cho Xảo Nhi, thì nàng sẽ không muốn nam nhân nữa.”

“Cái gì! Ta? Không, không, không, không thể! Ta, ta” Lâm Vô Du mặt hồng lên, giống như chính mình là vật hy sinh.

“Đại nhân! Người là quan phụ mẫu, chẳng lẽ trở mặt nhìn lão bách tính bị nàng hại, nha môn chúng ta đâu có ai có thể bắt được nàng a, còn nữa, đại nhân người biểu hiện tốt một chút, có lẽ nàng sẽ tự nguyện làm bộ khoái của chúng ta, về sau chúng ta mỗi ngày đều thái bình.” Chu Vô Ý đứng đắn kể rõ, trên mặt không có một tia đùa giỡn.

“Cái này.” Lâm Vô Du vẫn còn suy nghĩ, Chu Vô Ý ngẩng đầu nhìn cây táo đỏ vừa mới nảy mầm trong đại viện, không còn cách nào, ai bảo Lâm Vô Du là quan tốt, yêu nước thương dân.

“Sư gia, vì sao lại là ta? Hay người đi đi, ở phương diện này người so với ta có kinh nghiệm hơn, ta sẽ không hồng nữ tử.” Lâm Vô Du đột nhiên nhìn khuôn mặt tuần tú của Chu Vô Ý nói.

“Nga? Đại nhân, người đừng nói giỡn, người Xảo Nhi cưỡng hôn là người không phải ta! Ta, ta không thể, ta sợ nàng, người không biết nàng đôi mắt rheo lại giống như muốn giết ta.” Chu Vô Ý tuần mặt trắng bệch, lắc đầu liên tục.

Lâm Vô Du nhếch tuần mi bên trái nói: “Thời điểm phát xuân không nhìn thấy người, Xảo Nhi vì không nhìn thấy người mới mang nam nhân trở về? Không khỏi khiến nàng phạm sai lầm lớn, sư gia, liên trầm sự nhờ vào người.” Lâm Vô Du cây quạt rút cục chậm lại.

“Đại nhân, người không nhìn thấy nam tử kia thân hình nhất được, gương mặt tuần lãng, Xảo Nhi nói nhìn thấy hắn là muốn lên giường, ta không thể, muốn tướng mạo không tướng mạo, muốn thân hình không thân hình, đại nhân, tốt xấu gì nàng cũng cưỡng hôn người, chứng minh đối với người vẫn là có ý tứ, người vô đi, ta còn có án kiện phải đi xử lý, ta đi trước.” Chu Vô Ý nói xong liền xoay người chạy trốn.

“Sư gia! Tên Tiểu tử này!” Lâm Vô Du tức giận cầm quạt đánh xuống tay, nhìn trên cửa không có động tĩnh gì, nội tâm lo lắng.

Trong phòng, Xảo Nhi không có động vào Lãnh Sương Hàn, mà là lạnh lẽo rét buốt nhìn hắn, khòe miệng lộ ra nét cười tàn khốc, khiến gương mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn bị dọa cho tái nhợt.

“Biết sợ, sao còn dùng khả năng miệng lưỡi để mắng ta! Hiện tại ta cho người thời gian suy nghĩ, ta không phải là người kiên nhẫn, người muốn ngoan ngoãn nghe lời hay muốn tiếp tục phản kháng, tự người suy nghĩ, nhưng mà ta nói cho người biết chưa có người nào thoát khỏi tay ta, cho nên người tốt nhất nên thông minh một chút, ta sẽ tốt với người.” Xảo Nhi nói xong cời bỏ huyết đạo của hắn, đứng dậy cời y phục nha hoàn của nàng, cúi đầu nhìn vào ngăn tủ đựng y phục tiểu thư, cầm bộ váy dài thanh nhã mặc lên, đi đến trước giá gỗ gần cửa sổ để rửa mặt chải đầu, ra ngoài một ngày, khiến nàng cảm giác im lặng sáng khoái.

Lãnh Sương Hàn biết rõ nàng là nói thật, muốn hắn làm giường nô của nàng, hắn thà chết còn hơn, phần nộ tích tụ hắn lần đầu tiên trong đời có cảm giác thất bại mãnh liệt, hắn nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, không biết xử lý thế nào.

“Nghĩ xong chưa?” Xảo Nhi đi đến trước giường nhìn khuôn mặt Lãnh Sương Hàn không còn sinh khí.

Lãnh Sương Hàn quay đầu nhìn nàng, giờ phút này Xảo Nhi đã buông búi tóc xuống, một mái tóc dài quanh co khúc khuỷu ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nổi bật trên tóc đen huyền, mắt phượng hẹp dài sáng ngời, hiện ra nữ tử đặc biệt phong tình, lam y ôn nhu uyển chuyển, cả người mềm mại đáng yêu tinh khiết, khiến Lãnh Sương Hàn sùng sốt, nhìn nàng bây giờ thật sự không giống ma nữ dâm đãng.

“Vì cái gì lại là ta?” Thanh âm Lãnh Sương Hàn có chút nghẹn ngào, không nghĩ đến chính mình lại có một ngày như thế này.

“Ha ha, bởi vì người rất soái, thân hình rất được, ta thích.” Xảo Nhi lộ ra nụ cười thực sự, giống đoá Liên Hoa thuần khiết, khiến Lãnh Sương Hàn lạc đường trong nụ cười của nàng.

Xảo Nhi bắt gặp con người đen xinh đẹp của hắn nhìn mình không chớp mắt, khòe miệng câu cười nói: “Kỳ thật bộ dáng của ta cũng rất được không phải sao?”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn lập tức ửng đỏ, trừng mắt nhìn nàng nói: “Bộ dạng rất được thì sao, người có thể biết rõ hành vi của người đòi phong thế nào không? Người là nữ tử, thế nào có thể làm nên cái loại sự tình không biết xấu hổ này?”

Xảo Nhi nụ cười chột tất, khôi phục quanh quẽ nói: “Ta thích tùy tâm sở dục*.”

(* tùy lòng ham muốn.)

“Ngươi, ngươi không quan tâm đến cảm giác của người khác?” Lãnh Sương Hàn nghiêng răng.

“Có người quan tâm đến cảm giác của ta sao?” Xảo Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa chìm vào trong hồi ức thống khổ, phát ra ưu thương khiến Lãnh Sương Hàn kinh ngạc, nữ tử này rốt cuộc đã chịu qua những thương tổn nào?

“Có thể, nhưng ngươi cũng không thể đối với ta như vậy a! Ta, ta còn chưa có thể tử, oan uổng ta, về sau ta còn mặt mũi nào để gặp người khác?” Lãnh Sương Hàn phì nhò chính mình, cư nhiên lại có thể nói ra những lời này, hẳn là nam tử khí khái bị Xảo Nhi đã kích đến điên rồi.

Xảo Nhi chậm rãi ngừng đầu, mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia oán hận, nhìn khuôn mặt Lãnh Sương Hàn cầu xin tha thứ, không nói một lời.

Lãnh Sương Hàn ai oán nhìn nàng, hi vọng nàng sẽ thiện tâm, Xảo Nhi đột nhiên rất muốn cười.

“Ngươi là nam tử, có quan hệ gì tới ta, còn nữa nếu ngươi sợ, về sau đi theo ta, với võ công của ngươi đừng xuất ra cho thêm xấu mặt.” Xảo Nhi đã kích hấn nói.

“Ta, võ công của ta? Ta đâu gì cũng là sát thủ hạng nhất, trên võ lâm xếp trong hạng mười, ta không sợ! Ngươi, ngươi, phải là ngươi, ngươi không phải người!” Lãnh Sương Hàn không chịu phục nói.

“A ha ha a Lãnh Sương Hàn đúng không? Ta nói ngươi sợ thì sao?” Xảo Nhi đột nhiên khoe miệng cười, nói sang chuyện khác, duỗi cánh tay nhỏ bé sờ khuôn mặt tuần tú đang tức giận của hắn, khuôn mặt này thực có vị nam nhân, cộng thêm hiện tại hắn đang xấu hổ và giận dữ, cư nhiên khiến Xảo Nhi trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Lãnh Sương Hàn bị nàng làm cho giật mình vội vàng quay đầu né tránh, thanh âm run rẩy nói: “Không, không cần như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Ta Cũng Có Thể Làm

Xảo Nhi tiến lại gần giường, Lãnh Sương Hàn bị dọa khiến khuôn mặt tuần tú tái nhợt, lui đến góc giường né tránh.

“Đừng, ngươi đừng tới đây, ta không cần!” Lãnh Sương Hàn giống nàng dâu nhỏ sợ hãi lắc đầu.

“Ngoan, ta sẽ nhẹ nhàng một chút, bằng không ta sẽ dùng vũ lực a.” Xảo Nhi chỉ muốn hôn hắn, lừa hắn không được lại giờ trò uy hiếp, thân thể vừa chuyển động, liền đem Lãnh Sương Hàn kéo đến trước mặt mình.

“Ấn.” Lãnh Sương Hàn kinh hô liền bị Xảo Nhi nuốt vào trong miệng, đầu lưỡi thơm tho, linh hoạt lập tức tiến vào, càn quét miệng hắn, hấp thụ khí tức của hắn, khiến hắn hoảng sợ tròn to mắt đẹp không biết phản ứng thế nào.

“Nhắm mắt!” Xảo Nhi hip mắt trừng hắn, thanh âm khàn khàn nhưng âm lãnh, khiến Lãnh Sương Hàn lập tức nhắm chặt mắt lại, thân thể căng cứng như khúc gỗ.

Lưỡi của Xảo Nhi ôn nhuận, linh hoạt, chậm rãi càn quấy cùng một chỗ, lồng ngực Xảo Nhi căng thẳng, thu tay lại ép ngực của mình lên ngực hắn.

Lãnh Sương Hàn chỉ thấy hai khóa mềm mại va chạm chính mình, biết rõ đó là ngực của Xảo Nhi, gương mặt tuần tú liền nóng bừng, thân thể càng thêm cương cứng.

Xảo Nhi nhẹ mút linh lưỡi của hắn, tựa hồ mùi vị rất ngon, Lãnh Sương Hàn lén lút mở to đôi mắt, thấy Xảo Nhi nhắm mắt lông mi thật dài, mắt phượng dài hẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, lộ ra khí tức xinh đẹp, nhất thời làm cho dục vọng của hắn nổi lên, hạ thân ngừng đầu, khiến hắn vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Phanh!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Vô Du đi đến, thấy hai người đang ôm nhau, lập tức đem Xảo Nhi kéo ra cả giận nói: “Xảo Nhi! Ngươi không thể như vậy!”

Lãnh Sương Hàn cả khuôn mặt đỏ bừng, xoay đầu vào trong, lén lút dùng tay áo lau nước miếng của Xảo Nhi trên miệng, trái tim bị dọa nhảy đến tận cổ họng.

“Đại nhân, ngươi làm cái gì a? Là hấn tự nguyện, không tin ngươi hỏi hấn xem.” Xảo Nhi bất mãn nói, nàng hiểu cảm giác của mình, nam nhân nàng thuận

mất khó có thể gặp được, không thể buông tha, bằng không cuộc sống của nàng về sau sẽ bị ác mộng dày dụa mà chết .

Lâm Vô Du lập tức quay đầu nhìn Lãnh Sương Hàn nghiêm túc hỏi: “Công tử, người chính là tự nguyện? Nếu như bị cưỡng ép, ta sẽ vì người làm chủ!”

“A.” Lãnh Sương Hàn cả kinh, hết thấy đều không nằm trong dự liệu của hắn, nhìn Xảo Nhi gương mặt đỏ hồng đang nhìn hắn liếm cái miệng nhỏ, mặt hắn càng đỏ hơn, kỳ thật hắn vừa rồi không phải không thích nàng hôn, nhưng mà hiện tại chính là cơ hội tốt, nếu nói mình bị cưỡng ép, thì có thể thoát khỏi không? Liếc nhìn Xảo Nhi lần nữa chỉ thấy khuôn mặt Xảo Nhi đã trở nên băng lãnh.

“Ta, ta là tự nguyện, đại nhân không cần lo lắng.” Vũ lực quyết định hết thảy, Lãnh Sương Hàn thừa nhận chính mình sợ Xảo Nhi, muốn chống đối nàng không biết nàng sẽ làm hắn thành ra cái gì nữa, chẳng lẽ nha môn này không có ai quản được nàng, nếu làm nàng tức giận, hắn liền chết không có mặt mũi đi gặp phụ mẫu .

“A, người, đây” Lâm Vô Du nhất thời kinh ngạc, cứ như là hắn đã làm hỏng chuyện tốt của họ vậy.

“Đại nhân, hôm nay không có án sao?” Xảo Nhi cười lạnh nhìn Lâm Vô Du đang kinh ngạc.

“Xảo Nhi, người không thể làm xằng làm bậy, người cùng ta ra ngoài!” Lâm Vô Du phẫn nộ, hắn cảm thấy chính mình phải có nghĩa vụ, có trách nhiệm, không thể bỏ mặc Xảo Nhi.

Thượng Quan Xảo Nhi quay đầu nhìn Lãnh Sương Hàn trên giường, đột nhiên nhìn hắn chớp chớp mắt, sau đó bị Lâm Vô Du kéo ra, khiến Lãnh Sương Hàn đỏ mặt lần nữa.

“Đại nhân, có việc gì cứ nói ở đây!” Sau khi hai người ra khỏi phòng, Xảo Nhi giằng khỏi bàn tay lớn của Lâm Vô Du, lạnh như băng nhìn hắn.

“Xảo Nhi, người thế nào lại có thể như vậy, người là nữ hài tử, thanh danh là quang trọng, như vậy mang nam tử trở về đã là người mang nam nhân kia về đã là không tốt, người, người còn như thế.” Lâm Vô Du đỏ mặt, hiện tại Xảo Nhi là nữ tử phong tình, hắn đã thấy qua bộ dạng ngày người của nàng, cũng không nghĩ đến Xảo Nhi cũng có bộ dạng ôn nhu, xinh đẹp như vậy.

“Ta thích!” Xảo Nhi lơ đãng nhìn hắn.

“Người, người không thể như vậy, ta sẽ tức giận !” Lâm Vô Du không có biện pháp, cảm giác là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đành phải làm sắc mặt phẫn nộ.

Thượng Quan Xảo Nhi nhìn khuôn mặt đang tức giận của hắn, bỗng nhiên cảm thấy hắn rất nam tính, giật mình, cô quay đầu nhìn trước cửa, đột nhiên duỗi tay kéo cả người Lâm Vô Du đến bên cạnh, kiễng một chân lên, miệng nhỏ liền cắn chặt môi mỏng của hắn khẽ mút.

“Ngô...ngô.” Lâm Vô Du gấp đến độ muốn đẩy nàng ra, nhưng Xảo Nhi một lần cũng không cho hắn có cơ hội, vô cùng cường thế, khiến Lâm Vô Du vừa nóng vừa giận, lại gây dục thoát ra, Xảo Nhi đột nhiên ôm cả người hắn, đi đến gian phòng, một cước đạp tung cửa phòng, đem Lâm Vô Du ném trên giường, chính mình liền đi về phía trên.

“Ngô...ngô, Xảo.” Đôi tay của Lâm Vô Du bị Xảo Nhi mạnh mẽ tách ra hai bên, miệng lại bị nàng hôn chặt, tất cả liền giống như Xảo Nhi đang cuồng bạo.

“Đừng quản việc của ta nữa, bằng không đây chính là kết cục!” Xảo Nhi buông Lâm Vô Du đang giãy dụa, đôi mắt toàn là băng lãnh.

“Xảo Nhi, người, người đừng cho rằng mình có võ công cao cường liền có thể làm xằng làm bậy! Ta là Huyện thái gia, có trách nhiệm đem người trừng phạt!” Lâm Vô Du thực sự nổi giận, một nữ tử như thế nào lại có thể tùy tiện như thế, nếu tính là phát xuân, cũng không quá phận như vậy.

“Thế người muốn bắt ta a!” Đôi bàn tay của Xảo Nhi đan vào nhau để ở trước mặt hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Người, người đừng cho rằng ta không dám, người muốn cứ u mê không chịu tỉnh ngộ, ta dù hy sinh cái mạng này, cũng phải bắt người quy án!” Khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du xanh mét, tính mâu thuẫn trùng trùng, nộ khí trùng thiên nhìn chằm chằm Xảo Nhi.

“Ai da, người ngốc a, dù có mười Lâm Vô Du có thể làm gì được ta sao?” Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú, chính nghĩa của hắn cảm giác rất vô hại.

“Ta, ta, ta có thể làm như vậy!” Lâm Vô Du đột nhiên đem Xảo Nhi kéo xuống, nghiêng người áp chế thân thể quyến rũ của nàng, mở miệng hung hăng cắn chặt miệng nhỏ của Xảo Nhi, Xảo Nhi cơ hồ là ngoài ý muốn, xem ra tiên nhân cũng bị phát hỏa rồi.

Đáng tiếc Lâm Vô Du cũng không quen thân mật, môi mỏng cắn chặt miệng nhỏ của Xảo Nhi, ngẩng đầu lên, mặt đỏ tai hồng, nhưng khẩu khí cường ngạnh nói: “Người có thể làm ta cũng có thể làm, cho nên người muốn xằng bậy, ta sẽ nỗ lực trừng trị người!”

Xảo Nhi nhìn bộ dạng vô cùng đứng đắn của hắn, rốt cục nhịn không được mà cười, “Ha ha ha.”

Khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du run rẩy, đỏ mặt bỏ xuống khỏi người Xảo Nhi, Xảo Nhi co người cười như một con tôm khô, khiến Lâm Vô Du cười khổ, chẳng lẽ chiều này của mình không dùng được?

“Ha ha ha.” Xảo Nhi cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng cười đến sáng khoái sau khi nàng tới cổ đại.

“Xảo Nhi! Người có nghe hay không vậy, người là nha môn đại tiểu thư của chúng ta, ta không cho người làm chuyện xấu! Còn có, người đừng lấy chuyện bỏ đi để uy hiếp, đã ở đây nửa năm rồi, nơi này đã là nhà của người! Phụ mẫu dạy! Tu kính nghe! ta tuy không phải là phụ mẫu của người, nhưng cũng được tính là người nhà của người! Người phải có chút lương tri, đừng làm chuyện điên rồ nữa.” Lâm Vô Du không hổ là con một sách, liền Tam Tự kinh đều đã nói ra.

Xảo Nhi đột nhiên không cười, tốc độ thu lại nụ cười so với Châu Tinh Trì còn nhanh hơn, mắt phượng dài hẹp nheo lại, lạnh lẽo rét buốt nhìn Lâm Vô Du.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Chính Là Ta Đưa

Lâm Vô Du nhìn biểu tình quanh quẽ của Xảo Nhi, trong lòng sợ hãi, ôn nhu nói: “Xảo Nhi, ta biết rõ người nhất định chịu kích thích rất lớn, bất quá chuyện cũng đã qua, hãy buông tay đi, người hiện tại đã là nha môn Đại tiểu thư của chúng ta, ta sẽ bảo vệ người, không để người chịu ủy khuất nữa, Xảo Nhi có tâm sự gì hãy nói với ta, lúc ta nhất được người, thì đã coi người như là người thân, cho nên đừng để ta thương tâm được không?” Lâm Vô Du trong lời nói cơ hồ có chút khẩn cầu.

Xảo Nhi như trước vẫn không nhúc nhích, Lâm Vô Du thở dài tiếp tục nói: “Xảo Nhi, Đông Phương công tử tuy bị truy sát, nhưng ta không có chứng cứ, cho nên người thả người trước đi?”

“Xảo Nhi, người muốn ta phải làm thế nào, người mới chịu nghe lời?” Lâm Vô Du vạn phần vô hại, đối với Xảo Nhi hẳn thủy chung cảm thấy nàng là một nha đầu đáng thương, cũng đối đãi nàng như người của mình.

“Người thực dong dài!” Đột nhiên Xảo Nhi mắt phượng liếc xéo hắn một cái, bước xuống giường đi ra ngoài.

“Xảo Nhi!” Lâm Vô Du lập tức giữ chặt nàng, lo lắng kêu lên.

“Ta đi thả người không được sao?” Xảo Nhi bị lão nhân này lôi nhãi làm cho phiền chết, hơn nữa, đáng chết, nàng sợ hắn làm phiền!

Lâm Vô Du sững sốt, lập tức kéo Xảo Nhi tới, kinh hi nói: “Thật sao?” Khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười như ánh sáng trong lành buổi sớm, chói mắt khiến Xảo Nhi khóe miệng rút gân.

“Không thích liền không thả.” Xảo Nhi nhìn hắn một cái, mắt phượng hạ xuống.

“Thích, thích, ta thích Xảo Nhi nhất, a ha ha.” Lâm Vô Du vui mừng đến nỗi mình nói bậy mà cũng không biết, buông Xảo Nhi ra cười giống như đóa hoa Loa Kèn.

Sau khi Xảo Nhi sững sốt, toàn thân càng thêm âm lãnh, hừ lạnh một tiếng xoay người rời khỏi.

“Ách.” Lâm Vô Du kinh ngạc, mình nói sai gì sao? Bất quá hắn như trước rất cao hứng, liền nói Xảo Nhi không phải hư hỏng như vậy, lẩm bẩm một mình.

Xảo Nhi mặt lạnh đi đến phòng mình, Lãnh Sương Hàn đã thức dậy, ngồi trước bàn ở trong phòng suy nghĩ muốn chạy trốn, lại nghĩ nếu vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a.

“Người có thể đi, nhớ kỹ, tại Hồng huyện không nên giết người!” Xảo Nhi tiến tới, lời nói băng lãnh thấu xương.

“A!” Lãnh Sương Hàn bị giật mình, nàng sao lại thả hắn đi dễ dàng như vậy?

“Đi đi, đừng để ta hối hận.” Xảo Nhi mắt phượng thâm trầm, lãnh khốc nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong lòng than thở, xoay người ra khỏi phòng.

Lãnh Sương Hàn đứng tại chỗ rất lâu, hắn không hiểu, chẳng lẽ nàng nghe lời huyện lão gia? Người cuồng vọng như nàng căn bản là không cần sợ bất kỳ người nào, nhưng vì cái gì lại thả hắn đi dễ dàng như vậy? Lãnh Sương Hàn đột nhiên cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Đi ra khỏi phòng, thấy thân thể nhỏ xinh của Xảo Nhi, mái tóc dài. Hắn ngẩng đầu nhìn trời đã tối, vậy mà toàn thân nàng lại phát ra quanh quẽ khiến hắn rất ngạc nhiên, chẳng bao lâu sau, hắn chìm đắm vào trong thế giới của chính mình.

Nắm chặt trường kiếm trong tay, Lãnh Sương Hàn nhìn bóng lưng của Xảo Nhi lần nữa, điểm chân, vọt hướng tường viện, hai lần lên xuống liền không thấy bóng người.

“Xảo Nhi, dùng bữa tối!” Lưu đại nương từ hòa phòng chạy ra, cười ha ha nói: “Hôm nay đại nhân nói có hai vị khách đến, cho nên làm thêm thức ăn, thời gian hơi lâu, Xảo Nhi không đói chết chứ, ha ha, Tiểu Mai, mau mang thức ăn lên! Đại nhân nhất định cũng đói bụng lắm rồi.”

Xảo Nhi phục hồi tinh thần, trở về phòng, tùy ý búi lại mái tóc dài, nhìn một đồng hồ hỗn độn trên giường, cắn chặt răng đi ra.

Trong phòng ăn.

“Xảo Nhi cô nương.” Đông Phương Ngọc ôn hòa tuần mỹ thấy Xảo Nhi đã thay váy dài màu xanh đang tiến tới, trước mắt sáng ngời, lập tức đứng lên nghênh đón, thì ra nàng không phải nha hoàn nhóm lửa, mà là Đại tiểu thư của nha môn, thay đổi tâm y nhìn nàng xinh xắn nhu nhược hơn, giống con gái rượu, khiến người yêu mến, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn băng lãnh của nàng, trong mắt phượng quạnh quẽ khiến người ta khó mà thân cận, nàng tới cùng một nữ tử như thế nào?

“Àn.” Xảo Nhi đáp nhẹ một tiếng, ngồi xuống, ngồi ở chủ vị là Lâm Vô Du, Chu Vô Ý ngồi ở bên phải hắn, Xảo Nhi tự nhiên ngồi ở bên trái, Đông Phương Ngọc ngồi bên cạnh Chu Vô Ý, Tiểu Thanh là hạ nhân ngồi bên phòng bên kia cùng với Tiểu Mai và các nàng khác cùng nhau dùng bữa.

“Xảo Nhi, đến đây, ăn nhiều một chút đi.” Lâm Vô Du tâm tình rất tốt, nhiệt tâm giúp Xảo Nhi gấp đồ ăn.

“Xảo Nhi, người hiện tại là nha môn Đại tiểu thư của chúng ta, về sau đối tốt với chính mình một chút.” Chu Vô Ý cũng cười phụ họa nói.

“Các người không cần đối tốt với ta như vậy, ta đã nói ta sẽ không làm bộ khoái, ta thích làm nha hoàn nhóm lửa, các người không nên bức ta, xảy ra chuyện gì, chỉ có các người đau đầu mà thôi!” Xảo Nhi căn bản không cảm kích.

“Không sao, ta hiểu rõ, về sau người chính là nha môn Đại tiểu thư, ta sẽ không bức người, là ta muốn người được tốt hơn, không ủy khuất chính mình.” Lâm Vô Du thanh âm ôn nhu khàn và nhỏ, khiến Xảo Nhi nhìn không được mà nhìn bờ môi mỏng của hắn, đôi mi thanh tú hạ xuống.

“Thì ra Xảo Nhi thực sự là nha hoàn nhóm lửa của nha môn?” Đông Phương Ngọc có chút giật mình hỏi.

“Ha ha, đúng, Xảo Nhi trước hôm nay vẫn là nha hoàn nhóm lửa, vì không muốn để nàng làm nha hoàn nhóm lửa, nên lần này mới cứu được người.” Chu Vô Ý cười nói.

“Ha ha, xem ra là thiên ý an bài, thực là đa tạ Xảo Nhi cô nương.” Đông Phương Ngọc tình mê cảm kích nhìn Xảo Nhi.

“Ta đã nói ta chẳng hề muốn cứu người, là ta không muốn tại Hồng huyện có kẻ giết người.” Xảo Nhi không cảm kích.

“Ha ha, thế nào cũng được, tại hạ quả thật bởi vì Xảo Nhi cô nương mà ta tránh được một kiếp.” Đông Phương Ngọc như trước ôn hòa cười.

“Xảo Nhi, tư tưởng của người khiến ta rất cao hứng, liền nói là người một nhà, tư tưởng cũng không sai nhiều, ta vì người mà cao hứng.” Lâm Vô Du vừa nghe xong, càng thêm mở cờ trong bụng, Xảo Nhi cũng vì suy nghĩ cho hắn.

Xảo Nhi mím môi không trả lời, cúi đầu yên lặng ăn cơm, trong lòng muốn cái gì nàng tự biết.

“Đại nhân, tại hạ có điều muốn thỉnh cầu.” Đông Phương Ngọc đột nhiên khó xử nói.

“Đông Phương công tử cứ nói đừng ngại.”

“Ta muốn thỉnh Xảo Nhi cô nương hộ tống tại hạ cùng Tiểu Thanh hồi phủ Thái Sư, nơi này có một ngàn lượng bạc trắng, đại nhân cùng Xảo Nhi có thể giúp việc này.” Đông Phương Ngọc từ lời nói của Xảo Nhi biết rõ chính mình rời khỏi Hồng huyện sẽ không an toàn.

“Cái này” Lâm Vô Du nhìn một ngàn lượng bạc trắng nuốt ngụm nước miếng, quay đầu nhìn Xảo Nhi, Xảo Nhi giống như không nghe thấy, như trước cúi đầu ăn cơm.

“Đại nhân, nha môn hàng tháng chi tiêu rất lớn, Lưu đại nương và các nàng muốn đại nhân tăng tiền tiêu vật hàng tháng.” Chu Vô Ý lập tức nói.

“Ta biết, không sao, trước cứ như vậy đã, ta sẽ nghĩ biện pháp, Đông Phương công tử đừng ngại, nếu Xảo Nhi không nguyện ý, ta sẽ không làm nàng khó xử, cái này người thu lại đi, ta sẽ phái mấy nha dịch hộ tống, tuy nói tác dụng không quá lớn, cũng tính là người của Hồng huyện, Ai da.” Lâm Vô Du thờ dãi đem bạc trắng trước mặt đẩy trở về.

Đông Phương Ngọc nhìn Xảo Nhi đang thờ ơ, biết rõ nàng không nguyện ý, bất quá hắn không có thu hồi bạc trắng nói: “Không quan hệ, nếu Xảo Nhi đã không nguyện ý, tại hạ cũng không miễn cưỡng, bạc này coi như tại hạ báo đền vì đã quấy rầy một đêm.”

“Sao lại như vậy, nha môn vốn là vì dân chúng, Đông Phương công tử như vậy tức là không xem quan huyện nhỏ nhoi ta đây ra cái gì đúng không?” Lâm Vô Du lập tức cự tuyệt.

“Cổ hủ!” Xảo Nhi nghe không nổi nữa.

“Xảo Nhi, đây không phải cổ hủ, làm người phải thi ân bất cầu báo, hướng chi ta là quan phụ mẫu, càng phải lấy mình làm gương.” Lâm Vô Du nghiêm túc nói, thuận tiện giáo dục Xảo Nhi một chút.

“Đúng a, người tiếp tục cổ hủ như vậy đi, tất cả nha môn sẽ ăn không khí mà sống!” Xảo Nhi lập tức không cho hắn chút sĩ diện nói.

“Cái, cái này, ta mấy ngày nữa sẽ vào kinh, thỉnh cầu Vương đại nhân, chúng ta bắt không được phạm nhân kiếm đầu ra tiền, bắt quá Xảo Nhi yên tâm, đại nhân sẽ nghĩ ra biện pháp không để người chịu ủy khuất.” Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tử nhìn lại một chỗ, nhìn Đông Phương Ngọc lúng túng vô cùng.

“Chờ người nghĩ ra biện pháp, nha môn đã sớm đóng cửa, một ngàn lượng bạc này người cất kỹ! Chính là ta đưa!” Xảo Nhi đột nhiên đồng ý, không biết vì sao nàng không muốn nghe hắn đi cầu xin người khác giúp đỡ.

“Cái này sao được, người đáp ứng hộ tống Đông Phương công tử, tiền này là do người kiếm, ta thế nào có thể bắt người đưa tiền cứu tế nha môn, không được.” Lâm Vô Du ngoan cố khiến Xảo Nhi muốn phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Tha Cho Ta Đi

“Người không phải nói là người một nhà sao? Người một nhà muốn rõ ràng như vậy sao? Hay là người đang gạt ta!” Xảo Nhi đột nhiên buông chén đĩa, đôi mắt phượng chứa đựng làn quang lạnh thấu xương, ở cổ đại nàng không có nhà, ở sâu trong nội tâm cũng có một phần khát vọng xa vời.

“Hắc hắc, Xảo Nhi không phải, ta đương nhiên đối đãi với người như người nhà, ta, ta đây đồng tình với người, còn không mau nhận lấy!” Chu Vô Ý lập tức đưa mắt ra hiệu cho Lâm Vô Du.

Lâm Vô Du có chút khó xử, Đông Phương Ngọc lập tức cười nói: “Xảo Nhi thực là một cô nương tốt, có thể vì đại nhân mà lo lắng, đại nhân cần gì phải so đo nhiều như vậy.”

“Vậy được rồi, Xảo Nhi, người phải hộ tống Đông Phương công tử an toàn đến phủ Thái Sư nga.” Lâm Vô Du cũng chỉ có thể vì ba đấu gạo mà khom lưng, là vì, hắn không muốn để Xảo Nhi thất vọng.

Xảo Nhi khinh miệt nhìn hắn một cái, hắn cho rằng nàng là hắn sao? Đã là thư sinh không dùng được, còn nói một đồng đạo lý chó má, mình cũng thực bội phục chính mình lại có thể chấp nhận hắn.

“Xảo Nhi, còn có, tật xấu của người vừa rồi không thể tùy tiện đối với nam tử phát tác, sẽ dọa Đông Phương công tử, điều đó không tốt.” Đường như Lâm Vô Du nhớ đến cái gì đó, lần nữa lên tiếng.

“A? Xảo Nhi sinh bệnh sao?” Đông Phương Ngọc lập tức sinh lòng hổ thẹn.

“Đông Phương công tử không cần lo lắng, Xảo Nhi nhà ta đến tuổi thành hôn, nên đối với người khác phải khó tránh khỏi có chút mơ hồ, nhưng mà ta tin Xảo Nhi có thể tự mình khắc chế được. Xảo Nhi, người nói có đúng không?” Lâm Vô Du chậm rãi hỏi thăm. Xảo Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu run rẩy.

“Người không nói, không ai coi người là cầm đũa hết!” Xảo Nhi trong lòng ngọt ngào, tại sao lại có một người ngốc nghếch như vậy.

“Người không phải cũng đã phi lễ công tử sao?” Lâm Vô Du rất đứng đắn hỏi, “Phát xuân là không sai, người giống với động vật đều phát xuân, động tình, nhưng mà động vật không có tự chủ, cho nên mới cần tìm phối ngẫu để phát tiết. Con người có tư tưởng đạo đức, có quy tắc thể tục, cho nên không thể tùy tâm sở dục*, người phải tự khắc chế hơn, để tránh mắc phải sai lầm, rồi hối hận cả đời.” Lâm Vô Du chậm rãi giáo huấn.

(*Tùy tâm sở dục : tùy lòng ham muốn)

“Phốc!” Xảo Nhi phun cơm ra bàn.

Chu Vô Ý khắc chế không được, lập tức cúi đầu cười khổ sở, Đông Phương Ngọc nghe xong giật mình, nhưng mà nhìn bộ dạng của Xảo Nhi hắn cũng không nín cười được, sợ rằng những gì Lâm đại nhân nói đều là sự thật.

“Xảo Nhi, người thế nào. Ai da, nha đầu này, có khách nhân ở đây, sao có thể thất lễ như vậy, sư gia mau gọi người tới thu dọn.” Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi lắc đầu, sau đó đem thức ăn bắn kéo đến trước mặt mình, dường như không có việc gì tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không sợ phần trên của món ăn bị dính nước miếng của Xảo Nhi mà ghê tởm.

“Người, người...” Xảo Nhi ngược lại ghê tởm hắn, ngay cả Đông Phương Ngọc cũng mở to đôi mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không thể lãng phí thức ăn, rất nhiều dân chúng bàn cùng khổ khổ còn không có cơm để ăn, nước miếng của Xảo Nhi không bẩn, ta không để ý.”

“Rầm!” Xảo Nhi ngã sấp từ trên ghế, đặt mông ngồi ở trên mặt đất, nàng bị Lâm Vô Du triệt để đánh bại.

“Xảo Nhi, người thế nào lại không cẩn thận như vậy! Nha đầu này, rõ là.” Lâm Vô Du lập tức nôn nóng kéo Xảo Nhi dậy.

“Đại nhân, người, người, người tha cho Xảo Nhi đi, ta sai rồi không được sao?” Xảo Nhi cảm giác chính mình muốn phát điên, nàng cứ nhiên gặp phải Đường Tăng, ông trời ơi, ta chỉ muốn có một ngôi nhà, nhưng không cần phải để chính mình thừa nhận cái loại sự tình này.

“Ha ha, biết sai để sửa là hài tử ngoan, đến đây, ăn cơm thôi.” Lâm Vô Du mặt đầy ánh sáng thánh khiết, Xảo Nhi cảm giác mình có thể thấy quang sáng trên đỉnh đầu hần.

Xảo Nhi bò lên, nhìn Đông Phương Ngọc khoe miệng đang run rẩy, lộ ra tia cười khổ, mà Lâm Vô Du còn xoay người giúp nàng ngồi trên ghế, sai khi để nàng ngồi xuống mới đi đến ghế của mình.

“Đông Phương công tử, thực ngại quá, để người chế giễu.” Lâm Vô Du áy náy.

“Lâm đại nhân khách khí, tại hạ cuối cùng cũng gặp được một vị quan tốt, sau khi hồi kinh, nhất định sẽ tiến cử người với nghĩa phụ, để Lâm đại nhân sớm thăng chức, vì dân chúng.” Đông Phương Ngọc tuy rằng không thật thừa nhận Lâm Vô Du là một bộ thái tử tương cồ hủ quá rỗng tuếch, bất quá không thể không nói hần tuyệt đối là một quan tốt.

“Ai da, Hồng huyện nhỏ, tại hạ đã quản không tốt, nói gì đến chuyện thăng chức, chỉ muốn bảo đảm an ninh cho dân chúng Hồng huyện, đây đã tâm nguyện lớn nhất của tại hạ, đáng tiếc trong nha môn một nha dịch có võ công cũng không có, tội phạm hung hăng ngang ngược, dân chúng chịu khổ, tại hạ rất thẹn với hoàng thượng a.” Lâm Vô Du nói một hồi liên tục, tiếp theo hai giọt nước mắt rơi xuống, kỳ thật hần cũng muốn nhìn phản ứng của Xảo Nhi, hi vọng có thể kích thích Xảo Nhi đồng tình.

Đông Phương Ngọc thấy Xảo Nhi khinh bỉ nhìn Lâm Vô Du rồi cúi đầu, nhớ lại vừa rồi Xảo Nhi nói nàng sẽ không làm nữ bộ khoái, xem ra là thực.

“Lâm đại nhân, không cần như vậy, lần này tại hạ hồi kinh, sẽ hướng nghĩa phụ nói rõ, để hần phái mấy thủ hạ tới đây, Đại nhân thấy thế nào?” Đông Phương Ngọc cũng muốn bảo đảm chút ân tình.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, đa tạ Đông Phương công tử, ha ha, dân chúng Hồng huyện đều cảm tạ người.” Lâm Vô Du gương mặt tuần tú lập tức sáng lên, mở miệng nói. So với việc hần đi cầu Vương đại nhân xem ra hữu hiệu hơn, nhìn bộ dáng thờ ơ của Xảo Nhi, hần không thể có tham vọng quá đáng.

“Ha ha, đại nhân khách khí, nếu không có Xảo Nhi, tại hạ đã mất mạng rồi không thể ngồi ở chỗ này, tiếp chuyện với đại nhân.” Đông Phương Ngọc mỉm cười lần nữa nhìn Xảo Nhi không nói lời nào.

“Ha ha, Xảo Nhi là hài tử ngoan, nhưng có chút bướng bỉnh, mong Đông Phương công tử chiếu cố nhiều hơn.” Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi đứng lúc Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần tươi cười sùng ái, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống, tự cho là cái gì cũng biết!

Chu Vô Ý bụng lên thức ăn mới, bốn người lần nữa yên lặng ăn cơm. Thời điểm sắp ăn xong, bên ngoài vang đến một hồi tiếng trống, Lâm Vô Du với Chu Vô Ý lập tức nghiêm mặt, đứng dậy.

“Muộn như vậy, còn có người đến đánh trống sao? Sợ là vụ án gai góc, ta đi xem.” Chu Vô Ý kinh nghiệm lão đạo nói.

Chính vào lúc này, một tên nha dịch kích động chạy vào hô: “Đại nhân, đại nhân, không tốt!”

“Lưu Toàn, xảy ra chuyện gì, ai là người đánh trống?” Lâm Vô Du lập tức đi ra ngoài.

“Đại nhân, cách một dãy phố có người chết!” Lưu Toàn gấp gấp nói.

“Cái gì! Người chết?” Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tú biến sắc, “Mau đi xem, sư gia, kêu đại nhân khám nghiệm tử thi theo!”

“Đại nhân, người quên a, đại nhân khám nghiệm tử thi hôm trước về nhà, nói ba ngày sau mới trở về!” Chu Vô Ý vội la lên.

“Ta quên mất, thế chúng ta đi xem trước, Xảo Nhi, Đông Phương công tử, các người nghỉ sớm đi.” Lâm Vô Du hướng Đông Phương Ngọc ôm quyền rồi lập tức cùng với Chu Vô Ý rời đi.

“Xảo Nhi, người không đi cùng sao?” Đông Phương Ngọc ôn hòa cười nói, hần càng lúc càng cảm thấy Xảo Nhi rất có ý tứ.

“Ta đi làm gì?” Xảo Nhi khó hiểu nói, chính mình sẽ không phá án.

“Đây là án giết người, người không sợ là do võ lâm cao thủ gây nên, đợi lát nữa Lâm đại nhân xảy ra sự” Đông Phương Ngọc hàm súc nói.

Xảo Nhi sùng sốt, lập tức không thấy bóng dáng, Đông Phương Ngọc khoe miệng cười, nữ tử này tuy rằng lãnh tính, nhưng mà không phải hoàn toàn vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Ta Tới Mộ

Lúc Đông Phương Ngọc đuổi kịp Lâm Vô Du cùng Chu Vô Ý, đã không thấy hình bóng của Xảo Nhi đâu, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một tiểu nữ tử đứng xa xa trong góc khuất u tối, không khỏi suy nghĩ, thì ra nàng cũng có lúc như vậy, không muốn để Lâm đại nhân biết nàng quan tâm hắn.

Đông Phương Ngọc nghĩ như vậy, nhưng Xảo Nhi lại không nghĩ như thế, nàng chỉ là không muốn mất đi nơi an thân duy nhất của nàng ở cổ đại mà thôi, còn nữa, Lâm Vô Du giống như tiên nhân chính nghĩa tuấn mỹ muốn chết, làm như vậy thật không có thiên lý, tự mình có thể không cần quan tâm hắn, nhưng hắn lại lưu nàng nửa năm, chỉ không thể bắt nhìn hắn bị giết mà thôi.

“Lâm đại nhân!” Đông Phương Ngọc chạy tới chào hỏi.

“Đông Phương công tử thế nào cũng tới?” Chu Vô Ý kỳ quái nói.

“Ha ha, buổi tối dù sao cũng không có việc gì, nghĩ đến xem có giúp đỡ được việc gì hay không.” Đông Phương Ngọc mỉm cười nói.

Lâm Vô Du hướng hắn gật đầu, ba người cộng thêm nha dịch, mười mấy người bước nhanh đến ngã tư.

“Vương lão nhị, người trước việc xảy ra như thế nào?” Lâm Vô Du vừa đi vừa nôn nóng hỏi thăm nam nhân bên cạnh.

“Đại nhân, cha ta bị Đại ca ta độc chết!” Vương lão nhị là một lão bách tính nhìn qua rất chất phác, đại khái đã hơn ba mươi tuổi.

“Cái gì! Lẽ nào lại như vậy, Đại ca người đâu?” Lâm Vô Du nhất thời giận dữ.

“Hắn ở đây, hắn nói không phải hắn hạ độc, cha là tự sát.” Vương lão nhị vội la lên: “Nhưng lúc ta trở về thấy tận mắt hắn đem cha treo lên dây treo, nhất định là hắn hạ độc trước độc chết cha, sau đó giả hiện trường làm như cha tự sát, cha ta thật đáng thương a!” Vương lão nhị vừa nói vừa lau nước mắt.

“Người đừng vội, nếu ca ca của người thật sự giết cha, Đại nhân nhất định sẽ xử theo vương pháp.” Chu Vô Ý lập tức khuyên nhủ.

Mấy người đi vào trong nhà Vương lão nhị, là một hợp viện bình thường, giờ phút này hương thân đã đứng đầy để xem náo nhiệt, bọn nha dịch ngăn cách các hương thân ra, mấy người chưa tiến vào phòng đã nghe thấy tiếng khóc bi thảm.

“Cha, người vì sao muốn rời khỏi chúng ta, vì sao a, ô ô, hai nhi bất hiếu, đối với người không tốt a, ô ô...” Đang khóc hiếu chính là Vương lão đại, còn có thể tử và nhi tử của hắn, thế tử của Vương lão nhị cũng ở bên nức nở.

“Người đừng giả mù sa mưa, cha là do người hại chết!” Thê tử Vương lão nhị Tống Thị giọng điệu bén nhọn nói.

“Người đừng ngậm máu phun người! Ta trở về đã thấy cha treo cổ, muốn thả hắn xuống, các người lại không rõ đen trắng, các người tới cùng là có ý đồ gì!” Vương lão đại vừa khóc vừa tức giận mắng lại.

“Hừ, đại nhân tới, xem người ngụy biện thế nào!” Vương lão nhị lập tức cất bước vào trong.

“Tham kiến Lâm đại nhân.” Bên trong người mọi người nhìn thấy Lâm Vô Du và sư gia tới lập tức quỳ xuống đất hành lễ.

“Các người đều đứng lên đi!” Chu Vô Ý nghiêm khắc nói, sau đó đi đến trước thi thể của lão Vương, Đông Phương Ngọc cũng đi tới.

Chu Vô Ý đeo bao tay của đội khám nghiệm tử thi lật thi thể để nhìn, phát hiện môi của lão Vương đã tím ngắt, khuôn mặt xanh lét, rất giống trúng độc, vùng cổ có vết dây thừng, khiến Chu Vô Ý nhìn không đoán ra được là bị độc chết hay treo cổ tự vẫn.

Đông Phương Ngọc cũng nhíu mày, quan sát tinh tế, lúc này Xảo Nhi xuất hiện tại ngưỡng cửa, hai tay ôm ngực, thấy Lâm Vô Du nôn nóng nhìn hai người khám nghiệm tử thi, nàng vốn là muốn đi, nhưng mà nghĩ lại, Đông Phương Ngọc cũng ở đây, có thể nào Lãnh Sương Hàn sẽ thừa cơ giết hắn chăng?

“Vương lão đại, người trước nói tình huống cụ thể, người về nhà thấy cái gì?” Lâm Vô Du nghiêm túc gặng hỏi.

Vương lão đại nhìn qua cũng rất chất phác, so với Vương lão nhị nhìn già hơn trước tuổi rất nhiều, nhưng kỳ thật hai người chỉ kém hai tuổi.

“Bẩm đại nhân, sự tình là như vậy, ta từ bên ngoài trở về định thỉnh an cha, phát hiện cha thắt cổ tự sát, vội vàng đem cha thả xuống, phát hiện cha giống bị trúng độc, lúc này lão Nhị với em dâu trở về, nhìn thấy tình huống này, không phân biệt đen trắng liền nói là ta giết cha, đi nha môn đánh trống, ta là oan uổng a, đại nhân suy xét. Ô ô, cha a, ô ô...” Vương lão đại nước mũi nước mắt thi nhau chảy ra.

“Đại nhân, cha chúng ta ngày thường vẫn tốt, chúng ta vì cái gì lại muốn giết hắn?” Thê tử của Vương lão đại cũng khóc nói, còn u hận nhìn hai vợ chồng Vương lão nhị liếc mắt.

“Các người còn không phải muốn cha chết sớm một chút, cha chết rồi người liền chiếm gian phòng của Câu Nhi!” Vương lão nhị lập tức giận dữ nói.

“Cái rắm, câu từ người nói chuyện không có lương tâm, cha sớm nói sau khi hắn qua đời gian phòng đưa cho Câu Nhi, để hắn an tĩnh học thi công danh,

ta vì sao phải như vậy! Chắc chắn là nguoi, là nguoi hại chết cha, như vậy, nguoi liền có thể cùng ta chia đều gian phòng đứng hay không, lúc cha nói chuyện này, hai người các nguoi đã không phục, nhất định là các nguoi! Đại nhân, thỉnh xem xét!” Vương lão đại tức giận, tựa hồ lập tức nghĩ thông suốt cái gì.

“Cái rắm, cha đối với chúng ta cũng rất tốt, chúng ta sao lại giết cha! Đại nhân, nguoi đừng nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ! Đại nhân xem xét a!” Vương lão nhị cũng kích động quát to nói.

Lâm Vô Du lạnh lùng nói: “Các nguoi im lặng một chút, trước xem nguyên nhân cha các nguoi vì sao lại chết, Chu sư gia, sao rồi?”

“Đại nhân, đại nhân khám nghiệm tử thi không có ở đây, thật sự không phân biệt được Vương lão đầu là chết do tự sát hay là trúng độc, bằng không đợi đại nhân khám nghiệm tử thi trở về rồi hấn nói?” Chu Vô Ý mở miệng.

“Sư gia, nguoi xem, trên cổ Lão Vương giống như có hai ấn dây thừng!” Đông Phương Ngọc đột nhiên lên tiếng nói.

Chu Vô Ý vội vàng nhắc đầu lão nhìn cổ của lão Vương, quả thật phát hiện có hai ấn ký sợi dây, nhất thời cả kinh.

“Thế nào lại như vậy, chẳng lẽ còn có thể thắt cổ hai lần sao?” Chu Vô Ý nhìn Đông Phương Ngọc.

“Như vậy chỉ có một khả năng, hấn bị nguoi ta thắt cổ đến chết, sau đó mới treo lên.” Đông Phương Ngọc nhìn hướng Lâm Vô Du.

“Ân, rất có lý, vậy việc trúng độc thì giải thích thế nào?” Chu Vô Ý lại hỏi.

“Nếu như tại hạ đoán không sai, độc này hấn là sau khi lão Vương chết mới rót vào, đánh lừa hướng điều tra, đương nhiên tại hạ không dám xác định, tốt nhất nên mở tử thi để xem kỹ, là treo cổ chết hay bị hạ độc, độc này không vào dạ dày, chỉ lưu lại ở thực quản.” Đông Phương Ngọc ngưng mi nói.

“Mở tử thi?” Chu Vô Ý sợ hãi nhìn Lâm Vô Du, “Còn phải đợi đại nhân khám nghiệm tử thi trở về.”

“Cha a, cha ta thật đáng thương, nguoi vì sao già như vậy vẫn phải chịu khổ a, ô ô, ông trời ơi, nguoi không có mắt sao.” Vương lão đại lập tức gào khóc.

Lâm Vô Du nhíu mi nói: “Trời nóng như vậy, thi thể này để ba ngày sợ là đã thối rữa, làm thế nào mới tốt a?”

“Cái này???” Chu Vô Ý nhìn Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc sắc mặt trắng bệch, lắc đầu liên tục, hấn không thể mở thi thể.

“Theo như phân tích của Đông Phương công tử, lão Vương chính là bị giết, hai người nhi tử các nguoi khó tránh khỏi liên quan, trước đem nguoi nhốt vào đại lao, ngày mai thẩm tra lại.” Lâm Vô Du lớn tiếng quát, vô cùng uy nghiêm.

“Đại nhân oan uổng, đại nhân oan uổng a, cha “Vương lão đại bị kéo đi.

“Nguoi đừng giả mù sa mưa, chắc chắn là nguoi sát hại cha, hừ!” Vương lão nhị ánh mắt khinh bỉ nhìn Đại ca mình đang thâm thâm, bị hai người mang đi, các gia quyến khác cũng ở ngoài chờ đợi.

“Các nguoi nói có khả năng trước là hạ độc, nhưng không chết, sau đó mới dùng dây thắt cổ, tạo thành hiện trường giả như tự sát hay không?” Chu Vô Ý lại hỏi Đông Phương Ngọc với Lâm Vô Du.

“Ân, cũng loại khả năng này, nhưng mà độc này là thuốc chuột, nghĩa là nói khi trúng độc, nguoi chết nhất định rất khó chịu, trong miệng cũng không sùi bọt mép, cho nên tại hạ cảm thấy có khả năng là chết sau khi hạ độc, huống chi giải thích không được hai dấu ấn của dây thừng.” Đông Phương Ngọc cơ hồ rất khẳng định.

“Đại nhân, dưới gầm giường của Vương lão đại phát hiện có thuốc Chuột!” Nha dịch đột nhiên tới báo.

“Nga? Có ý tứ!” Lâm Vô Du tuấn mi nhíu lại, “Đợi đến khi mở tử thi, nhìn xem tới cùng là tự sát hay là bị giết!” Nói xong nhìn Chu Vô Ý với Đông Phương Ngọc.

“Đại nhân, ta, ta không thể.” Chu Vô Ý vội vàng xua tay.

Lâm Vô Du xem thường nhìn hấn một cái, đứng lên nói: “Vậy, để ta tự mình động thủ!” Trong lòng hấn cũng run lên, nhưng lại ngại phiền đến Đông Phương Ngọc.

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du đã tái nhợt nhợt nha dịch lấy ra dụng cụ khám nghiệm tử thi, khóe miệng vừa cong lên, đột nhiên đi tới gần hấn lại, cầm qua dụng cụ, quanh quệ nhìn hấn một cái nói: “Tránh ra! Ta tới mở tử thi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Khách Khách

Ba nam nhân kinh hoàng kêu lên: “Xảo Nhi!” Nữ nhân này cũng quá cường hãn đi.

“Mồ thế nào, mồ ở đâu?” Xảo Nhi lấy bao tay trong túi đeo vào, sau đó giờ con dao nhỏ sắc bén lên hỏi Chu Vô Ý và Đông Phương Ngọc, đôi mắt băng lãnh lại huyết tình.

“Chỗ này, kéo ra một đoạn đến dạ dày, nhìn xem độc có đi xuống hay không là được.” Đông Phương Ngọc lập tức nói, bởi vì Chu Vô Ý đã bị Xảo Nhi dọa sợ đến nổi trốn sau lưng Lâm Vô Du.

“Được!” Xảo Nhi giờ tay lên, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó lại quay đầu lại nói với Đông Phương Ngọc: “Phiền người tránh ra một bên, miễn cho lát nữa ghê tởm.”

“Ha ha, không sao, tại hạ không phải chưa gặp qua giết người.” Đông Phương Ngọc là người tập võ, trên giang hồ việc giết người chẳng hề hiếm thấy.

“Tùy người!” Xảo Nhi không nói nữa, giờ tay rạch xuống, cắt bụng Lão vương ra, thủ pháp thông thạo, vết cắt hoàn mỹ, động tác thông thả, tựa hồ giống như đang mổ thịt bò, cả người vô cùng bình tĩnh.

Sắc mặt Đông Phương Ngọc càng lúc càng tái nhợt, đột nhiên miệng giật giật xông ra ngoài cửa, sau đó ở trong nhà đều nghe tiếng hân nôn mửa, kiến thức của Đông Phương Ngọc cũng được tính là cao thủ chân chính, Xảo Nhi căn bản không phải đang mổ thi thể, mà giống như đang chơi đùa với đồ vật yêu thích, làm cho hân kinh hồn bạt vía.

“Trong dạ dày hoàn hảo không tổn hao gì, không có độc!” Xảo Nhi cắt dạ dày của Vương lão đầu ra, đưa đến trước mặt Lâm Vô Du và Chu Vô Ý.

Sau khi Lâm Vô Du và Chu Vô Ý nhìn xong, khuôn mặt tuấn tú lập tức trắng bệch, hai người đồng thời xoay người xông ra ngoài, sau đó Xảo Nhi nghe được tiếng ba người nôn mửa, khóe miệng của nàng cong lên, lấy kim chỉ trong túi chậm rãi khâu thi thể lại.

Đợi lúc ba nam nhân đang suy yếu đi vào lần nữa, đã thấy thi thể hoàn chỉnh nằm trên giường, ngay cả vết khâu cũng tương đối hoàn mỹ, khiến bọn hân không khỏi hoài nghi, Xảo Nhi rốt cuộc là người như thế nào.

Kỳ thật Lưu Mai lăn lộn trong giới xã hội đen ba năm, đánh nhau, giết người, tiêu hủy xác chết, ra tay giúp các huynh đệ xử lý vết đạn, khâu miệng vết thương, sớm đã luyện ra một loại vô tâm trấn định.

“Đại nhân, trở về thôi, đáp án đã rất rõ ràng không phải sao?” Xảo Nhi thu thập túi xong, cời bao tay ra, ngẩng đầu không có biểu tình nào nhìn cả ba người.

“Sao? Xảo Nhi đã biết? Trở về nói sau.” Lâm Vô Du kinh ngạc nhìn Xảo Nhi, hiện tại cặp chân của hân đang nhũn ra, lê lét trên đường phải khoát thêm Chu Vô Ý lên vai đi ra ngoài, mà Đông Phương Ngọc cũng thể mở hôi lạnh đầm đìa, có chút sợ hãi nhìn Xảo Nhi.

Lúc đám người Lâm Vô Du trở lại thư phòng, Xảo Nhi sớm đã tắm rửa xong thay y phục sạch sẽ đi ra, không phải nàng bao đồng, thật sự là vẫn còn sớm nên không ngủ được, hơn nữa nàng cũng muốn nghe đáp án của Lâm Vô Du có giống như nàng không.

Trong thư phòng, hương trà quanh quẩn, ba nam nhân đã khôi phục lại như trước, ngồi một chỗ thảo luận tình tiết vụ án, Xảo Nhi vừa đến, Chu Vô Ý dâng trà cho nàng, Xảo Nhi cũng không khách khí, ngồi ở một bên bắt đầu lơ đãng, ư ơ nghe bọn hân nói chuyện.

“Xảo Nhi, người cảm thấy ai là hung thủ?” Lâm Vô Du đột nhiên quay đầu hỏi Xảo Nhi.

Xảo Nhi mắt phượng nhân nhật nhìn hân một cái nói: “Đừng hỏi ta, liên quan gì đến ta.”

Ba nam khóe miệng co quắp, nha đầu này thế nào lại trả lời như vậy.

“Ha ha, Xảo Nhi, người tựa hồ trong lòng đã có dự tính, đoán được hung thủ là ai, sao không nói ra xem?” Đông Phương Ngọc mỉm cười nói.

“Ba ông thợ da, còn hơn một Gia Cát Lượng, hỏi ta làm cái gì! Phàm việc gì cũng phải có chứng cứ, ta không thể nói ra kết luận!” Xảo Nhi hiện tại thích hai chữ ‘Chứng cứ’, bởi vì Lâm Vô Du cái gì cũng muốn chứng cứ, cho nên mình làm chuyện xấu không để lại chứng cứ, như vậy hân sẽ không có cách nào hỏi tội nàng.

“Ha ha, phán đoán một chút không sao.” Chu Vô Ý cười nói, kết quả Xảo Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hân, dọa hân nhanh chóng ngậm miệng.

“Bản quan cho rằng, đây rõ ràng là hãm hại, nếu Vương lão đại muốn hạ độc, hân thế nào lại ngốc đến nỗi đem độc giấu dưới gầm giường của mình?” Lâm Vô Du không tiếp tục nói chuyện với Xảo Nhi, bắt đầu suy luận nói.

“Ta thấy chính là Vương lão nhị giết, ta có nghe qua người nhà hân nói Vương lão đại so với lão Nhị hiểu thuận hơn rất nhiều, mọi thứ trong nhà đều của lão Đại, lão Nhị nhất định là không cam tâm, muốn căn nhà cho nên mới giết cha mình rồi đổ tội cho lão Đại.” Chu Vô Ý mở miệng nói.

“Đúng? Bản quan cũng cho là như vậy, từ xưa làm tặc đều không nhận là tặc!” Lâm Vô Du nhú mi nói, “Lão Vương là bị siết cổ chết, vì sao lão Nhị lại còn hạ độc?”

“Bởi vì treo cổ mọi người sẽ cho rằng lão Vương tự sát, lão Nhị lại muốn đưa lão Đại vào nhà giam?” Đông Phương Ngọc cười nói, thoáng nhìn qua Xảo Nhi.

“Có lý, lão Nhị bụng dạ khó lường, nhưng muốn có chứng cứ chứng minh lão Nhị giết người rồi đổ tội cho lão Đại sợ là không dễ dàng như vậy!” Lâm Vô Du nhíu mày, ba người lập tức rơi vào trầm tư.

“Đây có cách?” Xảo Nhi khinh bỉ nói.

“Hả, Xảo Nhi có biện pháp sao?” Lâm Vô Du mỉm cười nói với Xảo Nhi.

“Thả Vương lão nhị ra, phái người theo dõi, hẳn nhất định sẽ nói chuyện với thê tử hắn, lúc hắn với thê tử mất đi mây lại chúng ta không phải sẽ bắt được thóp sao?” Xảo Nhi cảm thấy rất đơn giản.

“Ý kiến hay!” Đông Phương Ngọc lập tức tán dương nói.

“Ai da, chính là phái ai đi đây? Nếu có việc ngoài ý muốn thì phải xử lý thế nào?” Lâm Vô Du lo lắng nhìn Xảo Nhi.

“Vậy liền vu oan giá họa!” Xảo Nhi lạnh lùng nói, “Quan phủ không phải luôn dùng chiêu này sao?”

“Ha ha, Xảo Nhi nguoi sai rồi, khi nào không còn biện pháp mới sử dụng.” Lâm Vô Du lập tức giải thích nói.

“Đại nhân, phương pháp Xảo Nhi rất hay, không bằng trước đem bọn hắn thả ra một đêm, sáng mai lại đem Vương lão đại ra đánh, thả lão Nhị ra rồi phái nha dịch theo dõi, lúc lão Nhị đắc ý, nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác, đến lúc đó tất có kết quả.” Chu Vô Ý khỏe miệng nhếch lên một nụ cười gian nhìn Xảo Nhi, đầu óc của tiểu nha đầu này rất hữu dụng.

“Được, để Vương Hán với Mở Lương đi theo dõi, hai người này làm việc tương đối cẩn thận.” Lâm Vô Du suy xét một chút sau đó lập tức gật đầu.

“Tốt, hạ quan lập tức đi bố trí.” Chu Vô Ý đứng dậy rời đi.

“Xảo Nhi, đêm nay thật cảm ơn ngươi, thời gian không còn sớm, ngươi đi nghỉ trước đi.” Lâm Vô Du cười nhạt nhìn nàng, Xảo Nhi nhấp một ngụm trà đứng lên, không chào không hỏi tự ý rời đi.

“VẬY LÂM ĐẠI NHÂN CŨNG SỚM NGHỈ NGƠI.” Đông Phương Ngọc ôm quyền rời đi, hẳn là khách nhân, ở tại tiền viện, sắc trời đã tối rất bất tiện.

Sau khi Xảo Nhi về vẫn còn thanh tỉnh, một điểm buồn ngủ cũng không có, đứng dưới cây đại thụ nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, thở nhẹ một hơi, suy nghĩ dần dần bay xa.

Lúc Chu Vô Ý quay lại thấy Xảo Nhi đang đứng dưới gốc cây, kinh ngạc nói: “Xảo Nhi, ngươi thế nào còn chưa ngủ?”

Xảo Nhi quay đầu liếc hắn một cái, không nói gì, tiếp tục nhìn bầu trời đêm.

Chu Vô Ý thấy nàng không phản ứng, cũng không tiếp tục hỏi nữa, lắc đầu đi vào phòng.

Xảo Nhi suy nghĩ càng phiêu càng xa: “Mai Nhi, đây là chòm sao của ngươi, chòm sao Sư Tử, đúng không?” Nam tử ôn nhu ôm vai Lưu Mai đứng trên mái nhà quan sát bầu trời đêm mỹ lệ.

“Nói đó a, ta đến thế nào được, sao lại có sư tử a.” Lưu Mai làm nũng nhìn nam nhân đang ôm mình trong ngực: Lộ Dật rất anh tuấn.

“Ha ha, bé ngọc, thế nào lại thực giống sư tử, ngươi thật cho rằng sư tử có thể bay lên trời sao, ha ha.” Giọng nói của Lộ Dật rất dễ nghe làm cho Lưu Mai mê muội không thôi.

“Đáng ghét ~.” Lưu Mai Xinh đẹp đôi bàn tay trắng như phấn đánh hắn, tình yêu cuồng nhiệt làm nàng giống như đồ ngọc, kết quả đương nhiên là bị người yêu ôm vào trong ngực, hưởng thụ nụ hôn dài vô cùng nhiệt tình, say mê.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Tù Tiện Đoạt Lấy

Đội Lâm Vô Du chinh lý vụ án xong, lúc trở lại liền nghe thấy tiếng khóc bi oán, trầm thấp của nữ tử nên bị dọa đến nhảy dựng lên.

“Xảo Nhi, ngươi sao vậy ? Thế nào còn chưa ngủ? Ra đây làm gì ?” Lâm Vô Du lập tức khăn trương chạy đến kéo Xảo Nhi đang nằm trên bàn đá khóc

lóc thương tâm.

“Đừng quản ta!” Xảo Nhi phẫn nộ đẩy Lâm Vô Du qua một bên.

“Xảo Nhi, xảy ra chuyện gì? Ta cũng rất quan tâm ngươi, ngươi có tâm sự gì có thể nói với ta, đừng chịu đựng một mình, sẽ không tốt.” Lâm Vô Du ngược lại càng thêm lo lắng.

“Ngươi cút ngay! Đừng phiền ta!” Xảo Nhi tâm lý càng lúc càng mất thăng bằng, cảm giác nam nhân càng tốt thì càng giả dối.

“Xảo Nhi, ngươi đừng như vậy, thiên hạ này có cái gì không giải quyết được, nói ra, ta có lẽ sẽ giúp được ngươi.” Lâm Vô Du chính là vị thánh nhân, người ta càng đáng thương, hắn càng thương cảm.

“Ngươi muốn giúp đúng không?” Xảo Nhi đột nhiên đứng lên, nước mắt trên mặt còn chưa khô, biểu tình nghiêm túc nhìn hắn.

“Ta có thể giúp nhất định sẽ giúp! Chúng ta là người một nhà mà!” Hai mắt Lâm Vô Du rất kiên định trả lời.

“Được, chính ngươi nói! Như vậy đừng trách ta không khách khí!” Xảo Nhi lập tức duỗi tay điểm huyết đạo của hắn, ôm hắn đi vào phòng nhỏ của mình.

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du bị dọa đến thất sắc, không thể động đậy cũng không cách nào nói chuyện, hoảng sợ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi dưới ánh trăng bàn bạc lại vô cùng âm trầm.

“Tê” Quần áo trước ngực bị Xảo Nhi thô bạo xé rách, Lâm Vô Du đen mặt thờ dốc vì kinh ngạc, xem ra là tự đưa đến cửa.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nhu mỹ, xuyên qua cửa gỗ khắc hoa chiếu rọi vào trong, ánh trăng loang lổ bàn bạc, lại khiến Lâm Vô Du có thể thấy được tiểu nữ nhân ở trên người mình đang làm cái gì.

Trước ngực truyền đến một trận tê dại đau đớn, đầu nhỏ ở trên khuôn ngực bóng loáng như Ngọc của hắn đoạt lấy bốn phía, động tác thô bạo làm hắn có điểm hơi đau, tuấn mi nhắm lại, nha đầu này lại phát xuân.

Lâm Vô Du xử sự không kinh, nhưng ngược lại nội tâm đã bình tĩnh trở lại, tựa hồ sớm đã dự liệu đến. Kỳ thật Lâm Vô Du muốn làm theo lời nói của Chu sư gia, để tránh nằng gây họa cho người khác, mình nên hy sinh một chút.

Xảo Nhi hoàn toàn mất đi lý trí, xé rách toàn bộ quần áo của Lâm Vô Du, tận tình chơi đùa, căn bản không nhìn thấy Lâm Vô Du hô hấp thống khổ vừa giả vờ khiến khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ.

Dưới ánh trăng ái muội, Xảo Nhi cởi quần áo trên người, thân thể tuyết trắng, quyến rũ rất kích thích đập vào tầm mắt Lâm Vô Du, khuôn mặt tuấn tú mới đỏ bừng rất nhanh chuyển thành sợ hãi, lại muốn nỗ lực duy trì bình tĩnh, thân thể đã bị kỹ thuật cao siêu của Xảo Nhi khiêu khích, nội tâm cư nhiên còn mang theo một tia khát khao.

“Là chính ngươi muốn làm người tốt, đừng trách ta, là do ta không muốn mình phải khổ tâm, cần phát tiết.” Xảo Nhi rốt cục đem ánh mắt quanh quẩn nhìn Lâm Vô Du, thân thể nhỏ nhỏ đã giăng hai chân ở trên người hắn dần dần hạ xuống.

“Ừm.” Lâm Vô Du nhắm đôi mắt lại một chút, khuôn mặt tuấn tú vo thành một nắm, ngay người ra rên lên thật nhỏ.

“Đáng chết!” Xảo Nhi hiển nhiên quên mất thân thể của mình bây giờ chỉ là nữ tử chưa được khai mở, bị đau khiến nằng mắng ra tiếng, vẫn ở yên trên thân Lâm Vô Du không nhúc nhích, để đau đớn qua đi.

Lâm Vô Du mở to hai mắt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi vạn phần thống khổ, không khỏi lộ ra thần sắc quan tâm, thân thể tại nơi ấm áp bao quanh khiến cả người hắn bốc cháy lên.

Đau đớn hoà dịu, Xảo Nhi rốt cục ngừng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du vô cùng khó chịu, lại thêm nhu tình nói: “Thật ngại, quên mất mình là hoa cúc khuê nữ.” Xảo Nhi nói xong thân thể chậm rãi, ôn nhu ản xuống, bên trong mắt phượng hẹp dài hiện lên tia dục hỏa, miệng nhỏ cũng nhẹ giọng khẽ ngâm nga.

Lâm Vô Du mở to mắt nhìn thân thể quyến rũ chuyển động dưới ánh trăng đậm đậm màu bạc, thể xác và tinh thần bị buộc tiếp nhận khảo nghiệm, chưa từng tiếp xúc qua nữ nhân, lúc động tác của Xảo Nhi càng lúc càng nhanh ở trên người hắn, hắn rốt cục nhìn không được, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên đỏ au, xấu hổ nhắm chặt hai mắt.

Xảo Nhi sừng sốt, giải huyết đạo cho hắn, thân thể không có thoát ra, mà chậm rãi nằm xuống, miệng nhỏ thân mật hôn môi mỏng của hắn. Được tự do Lâm Vô Du muốn đẩy nằng ra, nhưng phát hiện Xảo Nhi nhắm đôi mắt, lông mi dài hơi run run, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lại mang theo tổn thương khiến trong lòng hắn không khỏi dâng lên thương cảm, rốt cục trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nằng, đáp trả lại.

“Ừm, a.” Thanh âm mê người của Xảo Nhi khiến Lâm Vô Du hưng phấn, Xảo Nhi không chút do dự lần nữa đoạt lấy, lần này không ôn nhu nữa mà thô bạo cuồng dã, mái tóc đen dưới ánh trăng tung xỏa, thân thể linh lung phảng phất như muốn bay cao, không bận tâm đến cảm nhận của Lâm Vô Du, thẳng đến khi chính nằng hài lòng mới thôi.

Lâm Vô Du toàn thân đỏ lên, thở hồng hộc, tâm tình mê mông, chính mình cũng không biết đang muốn cái gì nữa, nhìn thân thể nữ nhân bò xuống

Lâm Vô Du về phòng đốt đèn, nhìn quân áo trên người không đủ che thân thể, chỉ cười khỏ lắc đầu, rửa mặt chải tóc một chút, nằm ở trên giường nhớ lại chuyện vừa xảy ra, sắc mặt không khỏi đỏ lên, sách thánh hiền đọc không ít, cũng biết rõ việc sinh hoạt vợ chồng, nhưng cảm giác mới mẻ, mỹ diệu này là lần đầu tiên trải qua, nghĩ đến thân thể mềm mại, tiếng ngâm khê mê người của Xảo Nhi, lòng ngực Lâm Vô Du nóng lên, phát hiện mình cần bản

ngủ không được, không biết Xảo Nhi sau khi phát tiết xong rồi, có thể ngủ được không?

Ngày thứ hai, Lâm Vô Du sớm đã đi vào trong phòng Xảo Nhi, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ tươi cười, khiến khóe miệng Xảo Nhi co quắp.

“Xảo Nhi, tối hôm qua ngủ có ngon không? Việc ta nói ngươi có nguyện ý không?”

“Việc gì?” Xảo Nhi lạnh lẽo rét buốt nhìn hấn một cái hỏi.

“Chính là việc phu xướng phụ tùy a? Xảo Nhi thế nào có thể thờ ơ, chúng ta đã là vợ chồng.” Lâm Vô Du trách nài lãnh mạc.

“Ngươi ngậm miệng! Ai vợ chồng với ngươi? Ta đã nói qua là ta phát tiết! Sẽ không phụ trách, ngươi thật giáo hoạt, ta chỉ đáp ứng làm bộ khoái! Việc khác đừng tới phiền ta, hơn nữa ta có thể nói rõ với ngươi, ta sẽ không chỉ có một nam nhân, cho nên xin ngươi đừng nhắc tới việc này nữa!” Xảo Nhi tức giận nói.

“Xảo Nhi!” Lâm Vô Du cả kinh, lập tức đi đến trước giữ chặt đôi tay nàng, đầu xót nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quanh quệ lại tức giận của nàng nói: “Xảo Nhi, ngươi tại sao có thể như vậy, ta biết rõ ngươi có rất nhiều tâm sự, nhưng ngươi không thể buông tha cho mình sao, ngươi là cô nương nha, không thể như vậy! Ta sẽ đau lòng.”

“Buông ra! Bệnh thần kinh! Việc của ta không cần ngươi để ý! Còn có đừng ở trước mặt ta làm bộ thánh nhân, vọng tưởng ta sẽ thay đổi!” Xảo Nhi nhú hai mắt lại, mắt phượng hiện lên tia hận ý.

“Xảo Nhi, ngươi, ngươi vì cái gì lại nghĩ như vậy, ta rất thương yêu ngươi a.” Lâm Vô Du nội tâm bị đau đớn, hấn biết rõ Xảo Nhi không phải là nữ nhân xấu, không biết tại sao nàng lại lăng phí chính mình như thế, nhưng hấn tuyệt không cho phép nàng làm như vậy!

“Lâm đại nhân! ! Ngươi cho rằng ngươi là ai! ! Ngươi đừng bức ta nữa, bằng không ta lập tức rời đi, liền bộ khoái đều sẽ không làm!” Xảo Nhi hung tợn nói.

Lâm Vô Du sững sốt, đột nhiên kéo Xảo Nhi vào trong ngực, bi thống nói: “Xảo Nhi, ngươi tới cùng là có nỗi khổ gì a, ta đau lòng quá.” Lâm Vô Du tin Xảo Nhi nhất định là bị tổn thương rất sâu, mới khiến cho tâm tính nàng vận vẹo, mình càng phải dung nạp nàng, bảo vệ nàng, để nàng thoát khỏi nhà giam của bản thân.

Xảo Nhi ở hấn trong ngực không có giấy dựa, chỉ trơn trắng mắt, mình có nói gì với vị thánh nhân này cũng đều lăng phí nước miếng, hấn đã muốn cứu nàng như vậy, thế liền kéo theo hấn xuống Địa ngục luôn!

Đột nhiên ngừng đầu, húng hắng dán trên bờ môi mỏng của hấn, đầu lưỡi cường thế chui thẳng vào trong khoang miệng hấn, bên trong có vị bạc hà nhân nhật, hơi thở tươi mát thơm tho.

Lâm Vô Du tuy rằng bị gạt mình, nhưng mà lập tức mặt đỏ tai hồng đáp trả lại, ôm chặt nàng, linh lưỡi vụng về theo sát cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa cùng một chỗ, nước miếng giao hòa, khiến nhiệt độ cơ thể hai người nhanh chóng tăng vọt, hấn không để ý việc mình bị Xảo Nhi coi là công cụ phát tiết, mà chỉ muốn Xảo Nhi trở lại bình thường.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, “Xảo Nhi, đại nhân ở trong phòng ngươi sao?” Giọng của Chu Vô Ý.

Hai người rời khỏi nụ hôn nóng bỏng, Xảo Nhi cũng không thèm nhìn Lâm Vô Du, đi đến ngưỡng cửa mạnh mẽ kéo cửa ra, cặp mắt rét lạnh nhìn Chu Vô Ý, phần nộ đi ra ngoài.

“Xảo Nhi, ngươi đừng quên hôm nay phải hộ tống Đông Phương công tử a.” Chu Vô Ý vội vàng hô, sau đó thấy Lâm Vô Du mặt đỏ ửng đang lúng túng đứng trong phòng.

“Đại nhân, xảy ra việc gì? Tiểu nha đầu này mới sáng sớm mà hỏa khí đã lớn như vậy a?” Chu Vô Ý kỳ quái nói.

“Nàng đáp ứng làm nữ bộ khoái.” Lâm Vô Du cường chế chính mình bình tĩnh trở lại, lấy ra cây quạt, mỉm cười nói.

Chu Vô Ý cả kinh nói: “Sao? Đại nhân làm thế nào để nàng đáp ứng?” Chu Vô Ý vừa nói vừa nhìn kỹ khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du, phát hiện làn môi hấn sưng đỏ, khuôn mặt tuấn tú phỉếm hồng lập tức nắm chặt tay nói: “Đại nhân, chẳng lẽ ngươi thật sự hy sinh chính mình?”

“Phật viết: ta không xuống địa ngục, thì ai xuống địa ngục! Chỉ cần có thể khiến nàng không đi đường rẽ, hy sinh thì có làm sao?” Lâm Vô Du phe phẩy cây quạt, lúc Chu Vô Ý vẫn đang biểu tình hoảng sợ thì cất bước đi ra Tiểu Lâu.

“Đại, đại, đại nhân!” Chu Vô Ý đứng ngây ngốc một hồi mới vội vàng đuổi theo.

Lâm Vô Du đứng lại xoay người sắc mặt nghiêm túc nói: “Ngươi muốn cười thì cười đi.” Sau đó khóe miệng gật gật.

“Không phải! Đại nhân, ngươi thật vĩ đại, hắc hắc, nhưng mà đại nhân, ngươi là tự mình nguyện ý?” Chu Vô Ý hiểu kỳ hỏi.

“Phải thì sao, không phải thì sao, đã gạo nấu thành cơm rồi, ngươi còn quản là ai nấu cơm sao.” Lâm Vô Du liếc xéo Chu Vô Ý.

“Ta biết, ha ha, Xảo Nhi là nha hoàn nhóm lừa, cơm này đương nhiên là do nàng tới nấu, đại nhân, ngươi hy sinh lần này có thể đổi lấy việc tốt chọn ha

môn chúng ta sau này.” Khóe miệng Chu Vô Ý lộ ra tia cười gian.

“Không được hồ ngôn loạn ngữ, Xảo Nhi là nội tâm út động, cần phải phát tiết, ta chuẩn bị lấy nàng, sau đó từ từ khai đạo cho nàng.”

Chu Vô Ý lại cả kinh nói: “Đại nhân, ngươi, ngươi chẳng lẽ muốn lấy Xảo Nhi?”

“Nàng là hoa cúc khuê nữ, ta đương nhiên muốn phụ trách nàng, nhưng mà nha đầu này không nguyện ý, ngươi giúp ta từ từ khuyên nhủ.” Lâm Vô Du lộ ra thần sắc lo lắng.

“Cái gì! Nàng còn không nguyện ý?” Khóe miệng Chu Vô Ý rút gân, Xảo Nhi này cũng không khỏi tự cho mình quá cao đi, đại nhân đầu gì cũng là Huyện thái gia, lại tuấn mỹ, tài trí hơn người, các thiên kim tiểu thư đều mong còn không được, nàng lại còn không nguyện ý, thực là thân ở trong phúc còn không biết phúc.

“Sư gia, để bảo toàn danh dự cho Xảo Nhi, ngươi có thể ngăn vạ lần không được nói lung tung! Ngươi với ta là người một nhà, ta mới nói cho ngươi biết.” Lâm Vô Du nghiêm khắc nhìn Chu Vô Ý, tình mâu sắc bén khiến Chu Vô Ý trong lòng cả kinh, đại nhân đối với hắn rất ít khi thể hiện loại biểu tình này, xem ra hắn đối với Xảo Nhi đã động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Muốn Phát Tiết Tìm Đại Nhân

Xảo Nhi tức giận đi ra ngoài nha môn, đối với Lâm Vô Du thật sự không còn gì để nói, cứ nhiên muốn lấy nàng, thực là đầu óc có vấn đề! Nhưng mà cũng khiến nàng nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác, đó chính là tránh thai, nàng không muốn mang thai hài tử của hắn, đến lúc đó hắn nhất định sẽ oanh tạc tai nàng đến chết, hài tử này không thể không có cha, càng không thể không có mẹ, cho nên nhất định phải gả cho hắn.

Xảo Nhi tưởng tượng Lâm Vô Du kia sẽ giống như Đường Tăng cứ mở miệng là lời nhai nhấm, nàng bắt đầu đau đầu, tại sao mình lại không nhận được mà cường bức hắn, đều trách bộ dạng của hắn thật là chêu người, tưởng tượng đến nam nhân ở trên giường Lưu Mai từ trước giờ đều là đại soái ca hạng nhất hạng nhì, nàng phát hiện yêu cầu của mình thật cao, cho nên lần này tại sao là Lâm Vô Du mà không phải là Chu Vô Ý, là ta không nghĩ đến hắn là xử nam, mới bị ép đồng ý làm bộ khoái, nam sắc hại người chưa.

Lúc Xảo Nhi tâm tình ngọt ngào trở lại nha môn, Chu Vô Ý đang tìm nàng khắp nơi.

“Xảo Nhi, ngươi đi đâu, nhanh về phòng thay quần áo, nếu đã là nha môn bộ khoái, thì phải có bộ dạng của bộ khoái, cũng có thể uy hiếp tội phạm, ha ha, Đông Phương công tử đang đợi, ngươi chuẩn bị xuất phát, đi sớm về sớm, đại nhân đang chỉnh lý tư liệu để bắt tội phạm, chờ ngươi trở về.”

Xảo Nhi mất phương hướng nhìn một cái, thầm nghĩ hắn sao lại biết rõ? Xem ra thánh nhân là nhìn không được mà tán dương công đức của hắn.

“Xảo Nhi, ngươi về sau sẽ là huyện nha phu nhân của chúng ta, phải vì đại nhân mà làm vẻ vang a.” Trong lòng Chu Vô Ý thật sự là bội phục tiểu nữ nhân này, nữ nhân cường hãn như vậy trên thế gian chỉ có một cư nhiên lại xuất hiện ở Hồng huyện của bọn hắn, kỳ tích!

“Cái rắm!” Xảo Nhi tức giận mắng một tiếng, “Đừng để ta nghe đến hai chữ đó nữa, bằng không cẩn thận ta cũng cường ngươi!” Nói xong lập tức đi vào.

Chu Vô Ý chờ người ra, uy hiếp này rất có phong cách, thật cường, Chu Vô Ý toàn thân rung mình một cái, nhìn bốn phía xung quanh nhanh chóng rời khỏi, vì sao hắn cảm thấy toàn thân đều lạnh buốt.

Xảo Nhi nhìn đồng phục bộ khoái trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành màu xanh, đây rõ ràng là quần áo nhỏ nhất của nha dịch, bên trong trường bào màu đỏ tía, cộng thêm váy áo trước màu đen, cổ tay áo, thắt lưng, quần lót bên trong đều là màu trắng, phía dưới kết hợp với đôi giày vải màu đen, chẳng lẽ nữ nhân cũng mặc như vậy? lại nhìn vô trường đao màu đen bên cạnh, Xảo Nhi thật muốn kích động rống to.

“Xảo Nhi.” Lúc này, Lâm Vô Du đang ở thư phòng nhận được tin của Chu Vô Ý đã chạy đến.

“Đây là y phục của ta?” Giọng nói của Xảo Nhi lạnh như băng, còn muốn kích động mà bóp chết hắn, mình đồng ý làm bộ khoái, nhưng không đồng ý mặc bộ quần áo này.

“Ha ha, Xảo Nhi, trong khoảng thời gian ngắn không có y phục thích hợp với ngươi, bộ này là y phục của một tiểu nha dịch trước đây, ngươi dùng tạm mấy ngày, ta đã gọi Cô đại thẩm đi may mấy bộ đồ nữ tử xinh đẹp, uy phong, để Xảo Nhi của chúng ta về sau có thể làm một nữ bộ khoái uy phong lẫm liệt, uy chấn Hồng huyện.” Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi tủm tỉm cười, nghĩ đến rất đẹp.

“Ngươi là đang nằm mơ sao?” Xảo Nhi rất muốn xóa sạch khuôn mặt tươi tắn của hắn, cảm giác đặc biệt chói mắt.

“Xảo Nhi, ngươi đồng ý với đại nhân đi.” Lâm Vô Du nhất thời lộ ra vẻ mặt ủy khuất.

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú muốn ăn đòn của hấn cắn chặt răng, hung tợn nói: “Đi ra!”

“A, vì cái gì a, Xảo Nhi không phải muốn thay quần áo sao?” Lâm Vô Du lại cười.

“Ngươi chẳng lẽ còn muốn xem?” Xảo Nhi nheo mắt phượng lại.

“Xảo Nhi, ngươi là nương tử của ta a.” Lâm Vô Du theo thói quen nói ra.

“Bốp!” Trên khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du vang lên một tiếng tát thanh thúy: “Đừng để ta nghe đến hai chữ này lần nữa, bằng không ta nghe một lần đánh ngươi một lần!”

Sau khi Lâm Vô Du sững sốt, lập tức che khuôn mặt bị đánh của mình, ánh mắt ủy khuất xuất hiện sưng mù, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng băng lãnh của nàng, không nói lời nào, nhưng đôi mắt xinh đẹp lóe ra vài giọt thủy tinh làm cho Xảo Nhi sắp chết đuối.

Xảo Nhi không nhìn hấn nữa, thu lại ánh mắt hàn lãnh, nhanh chóng thay quần áo, bộ quần áo này cư nhiên còn rất thích hợp với nàng, màu đỏ tía làm tôn lên da thịt tuyết trắng của nàng, trang phục nam tử khiến nhìn nàng có điểm soái khí, nàng cột mái tóc dài bằng đoạn vải cũng màu đỏ tía thành đuôi ngựa, cả người lập tức có vẻ vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn trong gương đồng, Xảo Nhi phát hiện cũng không tệ lắm, khoe miệng không khỏi giật giật.

Cầm lấy đại đao uy vũ, rút đao ra khỏi vỏ, khoe mắt Xảo Nhi phát run, chói lọi quả thực rất uy phong, chỉ thấy nàng duỗi một ngón tay, ở trên mặt đao nhẹ nhàng bắn ra, đại đao lập tức một chia làm hai, đây chính là đại đao của nhà môn!

Quay đầu nhìn Lâm Vô Du vẫn đang bụm mặt như trước, hai mắt thương tâm nhìn nàng, Xảo Nhi hừ lạnh một tiếng, không có đồng tình đi ra ngoài.

“Xảo Nhi.” Lâm Vô Du giữ chặt nàng, Xảo Nhi nghiêng đầu mắt phượng liếc hấn một cái.

“Xảo Nhi, nếu ngươi không thích nghe hai chữ kia, đại nhân về sau sẽ không nói đến, nhưng trong lòng ngươi phải nhớ kỹ, ta là nghiêm túc, còn có ngươi về sau không thể đánh vào mặt ta, ta là đại nhân, bị thuộc hạ thấy sẽ mất đi uy nghiêm, ngươi đánh địa phương khác sẽ tốt hơn.” Lâm Vô Du ủy khuất mím môi.

Xảo Nhi không nghĩ đến hấn không phát cáu ngược lại còn để nàng đánh địa phương khác, NND, lại là một Jesus.

“Xảo Nhi, ngươi là người, đừng quạnh quẽ như vậy được không? Chúng ta là người một nhà a.” Lâm Vô Du ôm lấy nàng.

“Ngươi lại muốn bị đánh có không phải?” Xảo Nhi giãy dụa thoát ra.

“Xảo Nhi muốn đánh, ta đồng ý, chỉ hi vọng Xảo Nhi vui vẻ.” Lâm Vô Du hai mắt sùng ái đã bắt đầu buồn bực bất an, rất muốn dè bẹp Xảo Nhi.

“Nói xong chưa?” Xảo Nhi càng lạnh, hấn thực cho rằng mình không đánh hấn sao?

“Nói xong, ha ha.” Lâm Vô Du ngoan ngoãn buông nàng ra, đối với nàng lộ ra nụ cười ấm áp, giống như một cái tát vừa rồi chưa có xảy ra.

Xảo Nhi lập tức “Vèo” Một tiếng không thấy bóng người, nàng sợ mình đối với nam nhân sẽ điên mất.

Đi đến phòng bếp lấy gạo bỏ vào trong túi áo, đi tới cửa lớn, gặp Đông Phương Ngọc anh tuần với Tiểu Thanh đã lên ngựa, bên cạnh còn có một con ngựa mà nâu, hiển nhiên là chuẩn bị cho nàng.

Xảo Nhi xuất hiện làm cho mọi người hai mắt sáng ngời, bộ khoái trang của nàng tuy rằng nhìn liền biết rõ là nữ tử, nhưng nhìn qua sạch sẽ gọn gàng, tu thể oai hùng hiển ngang, có vẻ đẹp kiên cường khác thường, khiến mọi người nhất thời đều không nỡ dời tầm mắt.

“Xảo Nhi, thực uy phong, ha ha, đi sớm về sớm! Nhất định phải bảo hộ Đông Phương công tử an toàn.” Chu sư gia quay đầu nhìn vào bên trong, không thấy Lâm Vô Du, nên giao phó trước.

“Ta sẽ không cỡi ngựa!” Xảo Nhi nhú mi nhìn hấn một cái.

“A, vậy, vậy?” Chu Vô Ý cả kinh, “Vậy xử lý thế nào? Ngồi xe ngựa?”

Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hấn bằng một mắt, cả người bay lên trời, bay vọt ngời phía sau Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc lập tức bị dọa nhảy dựng lên, con ngựa cũng kinh hãi bắt đầu chạy trốn, Xảo Nhi lập tức giang hai tay ra, ôm lấy tinh eo của hấn.

Khuôn mặt tuần tú Đông Phương Ngọc đỏ lên, nhưng vội vàng trấn định lại, quay đầu ngựa đang chạy lại.

“Tại sao trở về?” Xảo Nhi không hiểu.

“Đường tại nơi đâu!” Đông Phương Ngọc buồn cười trả lời, con ngựa dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đi qua đi lại ở đại môn huyện nha.

“Lâm đại nhân, sư gia, sau này gặp lại!” Đông Phương Ngọc vừa vặn thấy Lâm Vô Du chạy ra, kêu to cáo từ.

“Xảo Nhi, nhớ kỹ! Muốn phát tiết trở về tìm đại nhân!” Lâm Vô Du giậm chân kêu to, thấy Xảo Nhi ôm Đông Phương Ngọc, trong lòng nôn nóng.

Xảo Nhi vừa nghe, thiếu chút nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chỗ Nào Thúi

Đông Phương Ngọc với Xảo Nhi đi phía trước, Tiểu Thanh ở phía sau, hai ngựa ba người chạy như bay một đường đến kinh thành.

Đông Phương Ngọc cẩn thận xem chừng để Xảo Nhi sẽ không bị rớt khỏi kỵ mã, cho nên thả chậm tốc độ, đồng thời bàn tay nhỏ trên eo hấn khiến hấn cảm giác tim đập không ổn định.

“Xảo Nhi, cảm ơn người đã hộ tống chúng ta!” Đông Phương Ngọc tìm chút đề tài, bởi vì người phía sau chẳng nói tiếng nào, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ.

“Không cần, ta lấy tiền.” Xảo Nhi tựa đầu trên vai hấn lười biếng trả lời, cả người ôm lấy hấn, nàng muốn ngủ giấc.

Đông Phương Ngọc thân thể cứng đờ, Xảo Nhi tuy rằng mặc nam trang, nhưng dù sao cũng là nữ nhi, cả thân thể đều dán vào hấn như vậy, phần ngực mềm mại càng ma sát vào lưng hấn, khiến hấn không biết phải làm sao, đồng thời cũng hiểu được Xảo Nhi có phát xuân hay không giống như Lâm đại nhân đã nói.

“Xảo Nhi, người biết kết quả của vụ án tối qua chưa?” Đông Phương Ngọc là chính nhân quân tử, không thể để chính mình nghĩ ngợi lung tung.

“Không biết.” Xảo Nhi càng lúc càng biếng nhác.

“Vương lão đầu là bị hai vợ chồng Vương lão nhị làm cho tức giận đến thất cổ, hai người bọn hấn nghĩ nếu cha chết, căn nhà sẽ thuộc về Vương lão đại, cho nên muốn hãm hại, kéo lão Vương xuống rồi rớt độc, treo lên lần nữa, đây là nguyên nhân vì sao có hai đầu dây thừng, sáng nay lúc thả hấn về, hấn quả nhiên đắc ý vênh vảo, khoe khoang với nương tử của hấn, kết quả bị bắt tại chỗ, a, người nói chỉ vì một căn nhà mà huynh đệ tương tàn, làm cho trái tim băng giá.” Đông Phương Ngọc lắc đầu nói.

“Xảo Nhi, người nghe rõ không?” Đông Phương Ngọc nghe phía sau không một tiếng động, không khỏi kỳ quái.

“Thiếu gia, Xảo Nhi tỷ tỷ đã ngủ rồi.” Tiểu Thanh đi phía sau khoe miệng rút gân, nữ nhân này tuyệt đối là khác loài, nhưng mà Tiểu Thanh rất sùng bái nàng, võ công của nàng rất cao cường, khiến hấn rất hâm mộ.

Đông Phương Ngọc nhất thời dờ khóc dờ cười, không ai cười ngựa, cư nhiên còn có thể ngủ trên lưng ngựa, nàng không sợ té xuống sao? Cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn trên eo, mười ngón tay đan xen, ôm thật vững chắc, khiến khoe miệng Đông Phương Ngọc rút mạnh.

Đông Phương Ngọc không lăm bầm lâu bầu nữa, mà là gắng sức không chế con ngựa vững vàng, quay về kinh chỉ có nửa ngày lộ trình, hi vọng không xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Nhưng mà trời cuối cùng vẫn không theo ý người, lúc con ngựa chạy được một nửa lộ trình, thì trên con đường trước mặt xuất hiện một loạt hắc y nhân chắn ngang đường, cầm trường kiếm trong tay, nhanh chóng tiến đến phía hai người ngồi trên ngựa.

“Xảo Nhi, tỉnh tỉnh, có thích khách!” Đông Phương Ngọc lập tức kéo ngựa dừng lại, hấn có thể tiến lên, nhưng người ta cật thế, hấn sợ con ngựa của hấn bị thương.

“Oáp...” Xảo Nhi duỗi thắt lưng, ngáp một ái thật to.

“Xú nữ nhân! Nơi này không thuộc Hồng huyện, người không thể ngăn cản ta giết hấn!” Hắc y nhân tản ra, phía sau chính là Lãnh Sương Hàn mặc trang phục hắc y, hấn không đoán được người ngồi phía sau Đông Phương Ngọc cư nhiên là Xảo Nhi đã đổi nam trang, hấn chính là canh giữ ở nơi giao giới giữa Hồng huyện với kinh thành, vì vậy nàng thế nói câu ‘Không được ở Hồng huyện giết người!’

“Hừ, Xảo Nhi tỷ tỷ hiện tại là nha môn bộ khoái, phạm là phạm pháp nàng sẽ muốn quản, các người vẫn là nhanh cút đi!” Tiểu Thanh lập tức quát lên, có Xảo Nhi ở bên cạnh, hấn cũng tỏ vẻ kiêu ngạo.

“Cái gì!” Lãnh Sương Hàn cả kinh, việc này không dễ xử lý, tuy rằng lần này hấn có chuẩn bị chút ít, nhưng nữ nhân này thật sự rất cường, nếu rơi vào tay nàng lần nữa, mình không chết cũng sẽ bị lột da.

“Ta không nói như vậy.” Xảo Nhi nhảy xuống ngựa, hai cánh tay xoay trái, xoay phải, đôi mắt phượng nghiêng ngẫm nhìn Lãnh Sương Hàn vừa lãnh khốc vừa suất đang tức giận.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, ngươi sẽ không giao chúng ta cho hắn chứ?” Tiểu Thanh hoảng sợ.

“Ta cũng không nói như vậy.” Xảo Nhi nhìn Đông Phương Ngọc trấn tĩnh, nam nhân này rất thông minh cũng rất bình tĩnh, hắn biết rõ mình đã lấy tiền, thì sẽ không để bọn hắn xảy ra chuyện gì.

“Xú nữ nhân! Ngươi tới cùng muốn như thế nào, tại hạ đã rời khỏi Hồng huyện!” Lãnh Sương Hàn nắm chặt trường kiếm trong tay mình.

“Ta thú vị chỗ nào?” Xảo Nhi nghe mà thấy ghét, thật sự không thích cách xưng hô này.

Đông Phương Ngọc cúi đầu nín cười, Lãnh Sương Hàn khoe miệng rút gân.

“Ngươi tới cùng muốn thế nào!” Lãnh Sương Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha, sợ, đừng quá tức giận nha ~ Người này ngươi không được giết, ta bảo, ngươi phải ngoan ngoãn đi theo ta, làm sát thủ cái gì a, thực là mắt mặt.” Xảo Nhi nhìn hắn càng nóng nằng liền càng muốn cười.

Lãnh Sương Hàn vừa nghe nàng gọi hắn ‘Sợ’ lập tức khuôn mặt tuần tử đỏ lên, nhìn thủ hạ của mình, vô cùng lúng túng, nữ nhân này sẽ không đem chuyện ngày hôm qua nói ra chứ? Lãnh Sương Hàn hoảng sợ.

“Không thể! Ta đã tiếp nhận nhiệm vụ, không thể bỏ dở giữa chừng, chẳng phải là đánh mất thanh danh ‘Lãnh các’ của ta sao!”

“Ài, ngươi lúc nào cũng không nghe lời.” Xảo Nhi bắt đầu đi lác đầu.

“Chủ nhân, giết xú nha đầu này không được sao?” Thủ hạ của Lãnh Sương Hàn lập tức nói chen vào.

Lãnh Sương Hàn lộ vẻ tức giận nhìn hắn nói: “Ngươi đi giết xem, giết được ta nhận ngươi làm chủ nhân!” Lãnh Sương Hàn vô cùng tức giận, nếu giết được, hắn còn đứng nói lời nhảm sao?

“A!” Một loạt hắc y nhân lập tức hoảng sợ nhìn Xảo Nhi.

“Ha ha, tốt lắm tốt lắm, cuối cùng cũng quen nhau, các ngươi đi đi, ta còn phải hộ tống người.” Xảo Nhi cười duyên, nam nhân lãnh khốc này dù sao vẫn có thể khiến tâm tình của nàng vui vẻ.

“Nữ nhân! Sau khi ngươi hộ tống đến kinh thành sẽ không quản nữa chứ?” Lãnh Sương Hàn lui một bước hỏi, cũng không gọi nàng là xú nữ nhân nữa, nói thật, nàng một điểm cũng không thú, còn vừa mê vừa say.

“Chỉ cần bọn hắn thuận lợi tiến vào phủ Thái sư, chuyện về sau ta mặc kệ, ta là bộ khoái của Hồng huyện, kinh thành đương nhiên cũng có bộ khoái, ta không lo chuyện bao đồng.” Xảo Nhi trả lời rất rõ ràng.

Lãnh Sương Hàn tình tứ nhìn đôi tay đang ôm ngực của Xảo Nhi phát hiện nàng một thân nam trang thật có chút thích thú, hai mắt không khỏi nhìn thật lâu, Xảo Nhi đứng lúc chớp chớp mắt trái đùa giỡn với hắn một chút, làm hại Lãnh Sương Hàn đỏ mặt lên lập tức lạnh nhạt nói: “Tránh ra!” Lời này đương nhiên là nói thủ hạ của hắn.

“Ngoan.” Xảo Nhi cười cười, lần nữa nhảy lên lưng ngựa, ôm Đông Phương Ngọc, khuôn mặt tuần tử của Đông Phương Ngọc cũng ửng hồng, không nói hai lời, lập tức chạy đi.

Lúc con ngựa đi ngang qua Lãnh Sương Hàn và một loạt thủ hạ, thì tên thủ hạ không phục cư nhiên vung đao chém Xảo Nhi đang ngồi phía sau mông ngựa.

“A.” Một tiếng hét thảm, tên thủ hạ ném trường kiếm xuống, nhìn thấy miệng của mình bị khảm một hạt gạo, nhất thời mặt như tờ giấy trắng.

Lãnh Sương Hàn giật mình không thôi, nhưng mà lập tức hừ lạnh nói: “Đáng đời!”, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là binh khí của nàng?

“Sợ, muốn làm bạn trên giường của ta thì tới nha môn tìm ta, ha ha” Tiếng cười mờ ám kéo dài của Xảo Nhi chậm rãi chui vào trong tai Lãnh Sương Hàn, khiến hắn kinh hách quay đầu, hai con ngựa đã sớm chạy đến cuối đường, nữ nhân này cư nhiên còn có thể cách không truyền âm, mình phải luyện mấy năm trời mới đuổi kịp a.

Lãnh Sương Hàn phát hiện cõi lòng của mình tan nát thành từng mảnh, võ công của mình còn gọi là võ công sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Cho Ta Chết

Lúc chạng vạng tối, ba người Xảo Nhi rốt cục cũng tới kinh thành, dưới chân thiên tử đương nhiên không giống như huyện trấn nhỏ, cửa hàng san sát, khi tới thời điểm bữa tối, người đi trên đường càng lui tới vội vã về nhà, hoặc là tìm tiệm ăn dùng bữa, dòng người không ngừng, phi thường náo nhiệt.

Ba người Đông Phương Ngọc xuống ngựa, dắt ngựa đi đến khu náo nhiệt, bởi vì phủ Thái sư ở phía đông kinh thành, Hồng huyện ở phía tây, cho nên đi phủ Thái sư, đương nhiên phải xuyên qua ngõ hẻm.

“Xảo Nhi, ngươi đói không? Chúng ta dùng bữa tối trước được không?” Đông Phương Ngọc quan tâm hỏi, nhìn Xảo Nhi một chút sinh khí cũng không có, kỳ thật Xảo Nhi ở trên lưng ngựa vẫn ôm hán ngữ thẳng đến kinh thành, nhưng mà hiện tại bộ dạng vẫn như trước không có tinh thần, Đông Phương Ngọc cho rằng nàng vì ngồi ngựa không quen mà mệt nhọc, kỳ thật Xảo Nhi chính là loại không có việc gì làm sẽ không có tinh thần, người càng thanh nhàn sẽ càng nhàm chán, cho nên nàng hiện tại giống như mằm đậu, cần tưới nước.

“Được.” Xảo Nhi giương mắt lên nhìn chung quanh một chút, kinh thành náo nhiệt giống như vẫn không khơi dậy nổi hứng thú trong nàng.

“Thiếu gia, đi ‘Tiệm ăn Đông Đằng’ đi, đã ở phía trước!” Tiểu Thanh lập tức hưng phấn nói, chạy một buổi chiều, hán vừa mệt vừa đói.

“Được rồi.” Đông Phương Ngọc nhìn Xảo Nhi không có tinh thần, duỗi bàn tay to ra nắm đôi tay bé nhỏ của nàng.

Xảo Nhi cúi đầu nhìn bàn tay to của hán, hất cánh tay ra, ngẩng đầu nhử mảy nhìn Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc ôn nhu cười nói: “Ta sợ Xảo Nhi không có tinh thần, sẽ bị lạc đường.” Nói xong kéo nàng đi lên phía trước, Xảo Nhi khước miệng co quắp, không có giấy dựa nữa.

Tiểu Thanh kéo hai con ngựa nhanh chóng đi lên phía trước, đến trước một túp lâu nhìn rất sang trọng kêu lên: “Liều chương quày, mau gọi tiểu nhị giúp đỡ, thiếu gia tới!” Thì ra đây là tiệm ăn của thủ phủ Đông Phương Thế Gia ở kinh thành, hơn nữa túp lâu này có ba gian nhà nối nhau.

“Thiếu gia, người đã tới, mau vào nghỉ ngơi!” Liều chương quày hơn ba mươi tuổi lập tức nét cười đầy mặt chạy ra, tiểu nhị tiếp nhận con ngựa trong tay Tiểu Thanh, đem ba người nghênh tiếp tại một gian phòng trang nhã ở lầu hai.

Xảo Nhi sớm đã thoát khỏi bàn tay của Đông Phương Ngọc đi phía sau hán, đầu nhỏ bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, đại sảnh buôn bán rất bắt thường, bên ngoài còn có người chờ, lầu hai lại u tĩnh rất nhiều, cây xanh khiến đầu óc nàng thanh tĩnh lại, căn phòng trang nhã mở ra một nửa, khiến mọi người có thể nhìn thấy tình cảnh khách nhân ăn uống náo nhiệt bên trong, lầu ba là gian phòng xa xỉ, phải là đại nhân vật có tiền mới mở ra được, tuyệt đối có tính riêng tư.

“Thiếu gia, nơi này được không?” Liều chương quày đương nhiên là tự mình chọn chỗ, bởi vì Đông Phương Ngọc chỉ nói muốn một gian phòng trang nhã, cho nên hán không có dẫn lên lầu ba.

“Ừ, có thể, pha ấm trà ngon tới.” Đông Phương Ngọc mỉm cười phân phó, sau đó để Xảo Nhi ngồi xuống trước, “Xảo Nhi, ngươi muốn ăn cái gì?”

“Tùy ý, ngươi tự gọi đi!” Xảo Nhi không có ý kiến, hán đã là thiếu chủ nơi này, tự nhiên biết rõ món nào ngon, cũng biết rõ hán sẽ không nhỏ mọn.

“Tiểu Thanh, đi kêu thức ăn đi.” Đông Phương Ngọc ở chỗ này có thực đơn của mình, Tiểu Thanh lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Đông Phương Ngọc giao việc xong, quay đầu thấy Xảo Nhi đứng ở cạnh cửa sổ nhìn đại sảnh phía dưới nhử mảy, có chút không hiểu, cũng đi qua xem, vừa vận thấy một nam tử nhỏ gầy ở trong đám người trộm túi tiền của khách nhân, nhất thời cả kinh, đứng dậy.

“Thình mọi người quản túi tiền của mình thật tốt, để tránh bị trộm!” Đông Phương Ngọc lập tức khí vận đan điền hô vọng xuống dưới, dưới lầu một trận sôi nổi, nhao nhao kiểm tra túi tiền của mình.

“Ai da, túi tiền của ta?” Có đại hán kêu lên.

“Ta cũng không thấy!” Lại một người nhảy dựng lên.

Đông Phương Ngọc mảy kiểm nhãn lại, không nghĩ đến một nam tử nhỏ gầy như thế đã trộm được mấy túi, mắt thấy hán đã di chuyển đến cửa chính muốn chạy, lập tức hô: “Bắt lấy nam tử nhỏ gầy ở ngưỡng cửa!”

Nam tử nhỏ gầy lập tức ngẩng đầu, đôi mắt như con chuột ngoan độc nhìn Đông Phương Ngọc trên lầu hai, sau đó co chân chạy.

“Bắt lấy hán!” Mấy người đại hán cộng thêm hộ viện tiệm ăn nhanh chóng đuổi theo.

“Xảo Nhi, cảm ơn ngươi.” Đông Phương Ngọc cười ngồi xuống.

“Liên quan gì ta!” Xảo Nhi liếc hán một cái, mình cái gì cũng chưa nói a.

“Ha ha.” Đông Phương Ngọc cười cười tự giễu, “Xảo Nhi đêm nay ở lại kinh thành đi, sáng mai quay trở lại Hồng huyện cũng không muộn.”

“Không cần, buổi tối ta ngủ không được, vừa vặn lên đường, người cũng nghe sát thủ nói gì rồi, tự mình bảo trọng đi!” Xảo Nhi không có ý quan tâm hẳn, nhưng mà nhìn hán tuần mỹ nên nhắc nhở một chút, để tránh chết đáng tiếc.

“Ha ha, đa tạ Xảo Nhi quan tâm, tại hạ hiểu rõ.” Đông Phương Ngọc rất cao hứng có thể từ khuôn miệng lãnh tình của Xảo Nhi nghe được câu này, đương nhiên hẳn biết rõ Xảo Nhi là bởi vì hán tuần mỹ mới nhắc nhở.

Xảo Nhi nhìn hán một cái không nói gì khác, nàng biết rõ Đông Phương Ngọc là người thông minh.

Tiểu Thanh sau khi quay lại mang theo thức ăn trên tay, nắm món ăn một canh, có màu sắc, hương vị đầy đủ, Xảo Nhi ăn say sưa ngon lành, Đông Phương Ngọc nhìn nàng thích ăn, mặt mày không khỏi hớn hờ.

Lúc ăn được một nửa, mấy đại hán đuổi theo tên trộm đã trở về, trên mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn, nhìn là biết đã lấy lại được túi tiền, hơn nữa phóng chừng đã đánh người không nhẹ.

Liêu chương quỳ cười tiến tới đưa tin: “Thiếu gia, tên trộm đã bị bắt đưa đến nha môn, mấy ngày này, trong khách điểm đều có khách nhân bị mất túi tiền, rất may hôm nay thiếu gia nhìn thấy, mới bình yên trở lại. Thiếu gia, Hoa vương gia vừa mới đến, biết người ở đây, người xem, người có không phải nên chào hỏi không?”

“Sao? Tứ vương gia?” Đông Phương Ngọc khuôn mặt tuần tú ôn hòa xuất hiện vẻ trầm trọng.

“Vâng, hán với mấy người bằng hữu, Đại tiểu thư cũng ở đây, thiếu gia, người không đi sợ không hay lắm.”

“Thế liền đi chào hỏi!” Đông Phương Ngọc biết mình trốn không thoát, người ta đường đường là Tứ vương gia, hán sao lại dám không nể mặt, “Xảo Nhi, người từ từ ăn, thích cái gì nữa, ta sẽ gọi thêm.”

“Thiếu gia, vị nữ quan gia đây là?” Liêu chương quỳ nhìn trang phục của Xảo Nhi từ lúc vào tứ lâu đến giờ đã chú ý, trong lòng nghĩ chẳng lẽ thiếu gia nhà mình phạm vương pháp?

“À, là bằng hữu của ta, người phải đón tiếp thật tốt!” Đông Phương Ngọc đứng dậy đi ra ngoài.

“Ta cũng đi!” Xảo Nhi cũng đứng dậy đi theo.

“Xảo Nhi?” Đông Phương Ngọc quay đầu nhìn sắc mặt lãnh khốc của nàng.

“Hiện giờ chưa trở về phủ Thái sư, người không thể rời khỏi tầm mắt của ta, ngộ nhờ người xảy ra chuyện sự, ta sẽ bị đại nhân lái nhai đến chết.” Xảo Nhi rất nghiêm túc nhìn Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc vừa nghe, không nhịn được cười nói: “Thế thì được, Xảo Nhi cùng đi, nhưng mà phía trên là đương kim Tứ vương gia, chúng ta không thể đắc tội, Xảo Nhi hiểu không?”

“Người chính là cho ta chết sao!” Xảo Nhi nhìn hán bữu môi, nàng không có ngu ngốc như vậy.

“A ha ha.” Đông Phương Ngọc nhìn Xảo Nhi ngây người ra, tiếng cười trầm thấp uyển chuyển, nha đầu này nói chuyện luôn ngoài dự đoán của mọi người.

Liêu chương quỳ nhìn thiếu gia nhà mình đối với một nữ quan gia lại lộ ra nụ cười âm áp thâm thiết như vậy, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Sản Phẩm Của Hoàng Thất

Đông Phương Ngọc mang theo Xảo Nhi đi đến trước cửa phòng mà Tứ vương gia thuê ở lâu ba, ngưỡng cửa có hai tùy tùng đứng gác, thấy Đông Phương Ngọc đi tới, vội vàng mở cửa ra, nhưng Xảo Nhi lại bị bọn hán ngăn lại.

“Đây là bằng hữu của ta.” Đông Phương Ngọc cau mày nói, đồng thời duỗi tay ra nắm bàn tay nhỏ bé của Xảo Nhi, sợ Xảo Nhi sẽ cảm thấy ủy khuất.

“Đông Phương thiếu gia, thật ngại, vị cô nương này xin mời!” Hai tên tùy tùng tuy mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức để Xảo Nhi vào trong.

Trong phòng có bốn vị chủ nhân, ba nam một nữ, sau khi thấy Đông Phương Ngọc đi vào, hai nam một nữ trong đó đứng lên, còn một vị có tiểu nha đầu đứng trong góc khuất hầu hạ.

“Đông Phương Ngọc tham kiến Tứ vương gia!” Đông Phương Ngọc trước hướng Tứ vương gia Hoa Phiêu Linh đang ngồi trong góc ôm quyền hành lễ,

mắt phượng quanh quẽ của Xảo Nhi khẽ quét một vòng, đứng ở một góc không có lên tiếng, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, trong phòng này có ba nam nhân cư nhiên đều là mỹ nam, đặc biệt là Tứ vương gia đang ngồi cúi đầu khiến nàng cũng nhin không được nhìn lên vài lần.

Chỉ thấy Tứ vương gia Hoa Phiêu Linh tuổi chừng mười bảy, mặt như quan ngọc, hai hàng lông mày tựa kiếm, cặp mắt đen như hồ sâu, mắt sáng như sao lấp lánh, khoe mắt hơi hơi nhếch lên, lộ ra một cổ tà mị, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, bạc môi tron bóng mọng nước, tản mát ra khí tức mê người, khiến trước ngực Xảo Nhi căng thẳng, còn muốn hung hăng cắn một ngụm.

Một thân cẩm phục đỏ thắm hoa lệ làm phác họa ra thân hình thon dài kiên cố của hắn, nhìn qua so với thân hình của Lãnh Sương Hàn không kém bao nhiêu, chẳng qua cuộc sống của hắn sung sướng, nên da thịt trắng nõn, đỉnh đầu đeo một ngọc quan hình vương của Vương gia, cả người lộ ra khí tức hoàng gia cao quý, khỏe đẹp nóng bỏng.

Mấy người hàn huyền một hồi, Xảo Nhi đã biết người mặc cẩm phục màu xanh là đại nhân biên tu của Hàn Lâm viện Văn Cẩm Miễn, là quan thất phẩm trong triều, bộ dạng thanh tú sạch sẽ, dáng vẻ đường đường, nhưng mà trong bốn người lại lộ rõ vẻ mưu lược.

Người khác mặc y phục màu trắng gấm hoa, vạt áo với cổ tay áo được viền bằng hoa văn nổi màu lam, nhìn qua thanh nhã cao quý, thân hình thon dài, dung nhan tuấn tú, mắt hoa đào hẹp dài tựa hồ luôn mang theo ý cười, dưới mũi bạch ngọc cao thẳng là bờ môi tuyệt mỹ, hồng nhạt pha chút đỏ, uốn lên một độ cong mê người, khiến cả khuôn mặt lại có vẻ quyền rũ xinh đẹp, người này là con trai của nội các Đại học sĩ Quân Nghị Nguyên, Quân Vô Nhai.

Còn vị tiểu thư xinh đẹp cũng có lai lịch rất lớn, chính là nghĩa muội của Đông Phương Ngọc, Bằng Doanh Doanh thiên kim tiểu thư của Bằng thái sư, ước chừng mười sáu tuổi, một thân váy dài vàng nhạt, da thịt trắng tuyết, vô cùng xinh đẹp, dung sắc tuyệt lệ, không thể nhìn gần, khiến khoe miệng Xảo Nhi vừa cong, từ xưa người hoàng thất đều là cực phẩm, mình người bình dân, đương nhiên là thứ phẩm.

“Vị đây là bằng hữu của tại hạ nữ bộ khoái Thượng Quan Xảo Nhi! Xảo Nhi, đến vấn an các vị đại nhân.” Đông Phương Ngọc thấy bốn người hiếu kỳ nhìn Xảo Nhi, đành phải giới thiệu một chút.

“Được!” Xảo Nhi lạnh lùng nói một chữ chứng tỏ tâm tình của nàng không tốt.

Mọi người tuy rằng hiếu kỳ, nhưng mà thân phận của nàng thấp kém, rất nhanh liền bị bỏ qua.

“Đông Phương huynh, Doanh Doanh đã tìm người rất nhiều ngày, thời gian này người chạy đi đâu vậy?” Bằng Doanh Doanh cũng là biểu muội của Tứ vương gia, mẫu thân của Tứ vương gia chính là muội muội của đại sư.

“Biểu ca, người nói cái gì, Ngọc ca ca, người đừng nghe vương gia nói bừa.” Giọng nữ nũng nịu khiến cho Xảo Nhi đứng trong góc cũng phải nổi da gà, thấy hai mặt Bằng Doanh Doanh nhìn Đông Phương Ngọc đầy nhu tình, liền biết rõ nàng này đối với Đông Phương Ngọc có chút tình ý.

“Tiểu nha đầu, nghĩa huynh của người đã tới người liền đứng bên hắn đi, không thấy có mấy ngày liền vội vã đến tìm biểu ca ta mang người đi tìm khắp nơi a.” Hoa Phiêu Linh trêu ghẹo Bằng Doanh Doanh.

“Biểu ca, người” Bằng Doanh Doanh thẹn thùng liếc nhìn Đông Phương Ngọc, lập tức hờn dỗi Tứ vương gia liếc mắt, cúi đầu.

“A ha ha, Doanh Doanh không cần thẹn thùng, nghĩa huynh của người chạy không thoát đâu, quay về sẽ xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, xem hắn có thú người hay không, ha ha.” Quân Vô Nhai trêu ghẹo Đông Phương Ngọc.

“Quân huynh, Vương gia, các người không thể nói vậy được, Doanh Doanh thân phận cao quý, tại hạ chỉ là đồ chợ, sao có thể khinh nhờn Doanh Doanh, ta thấy Quân huynh mới là người nên được chọn.” Đông Phương Ngọc nhíu mày, lập tức thoái thác, thực sợ mấy bạn tốt đem bán mình.

“Đông Phương huynh, người dù sao cũng là nghĩa tử của thái sư, càng là thủ phủ kinh thành, phong lưu phóng khoáng, tài trí hơn người, sao lại nói mình thành đồ chợ, tại hạ chẳng phải hồ thẹn sao?” Văn Cẩm Miễn ôn hòa cười tí mắt nói, ánh mắt vô ý xẹt qua Bằng Doanh Doanh đang thẹn thùng, hiện lên một chút tức giận.

Bốn nam nhân tuổi đời xấp xỉ, từ nhỏ đã cùng nhau học trong cung, cho nên đều là bạn tốt, quan hệ thân thiết, nói câu nào cũng rất chú ý.

“Văn huynh, người đừng cười nhạo ta, ta không phải là người làm ăn sao? Doanh Doanh có giá rất cao.” Đông Phương Ngọc nói xong không khỏi nhìn Xảo Nhi đang đứng bên cạnh, thấy Xảo Nhi cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng là làm cho hắn rất an tâm.

Quân Vô Nhai với Hoa Phiêu Linh vừa lúc thấy được cảnh này, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

“Ngọc ca ca là không thích Doanh Doanh sao.” Bằng Doanh Doanh ngẩng đầu, u oán hỏi Đông Phương Ngọc, ủy khuất làm cho nước mắt lưng tròng.

“Doanh Doanh, Ngọc ca ca sao lại không thích người, ta là nghĩa ca của người, Ngọc ca ca chỉ có mình người là muội muội mà thôi.” Đông Phương Ngọc nhắc đầu, hắn biết rõ bọn hắn tới nơi này sẽ không có việc tốt, nói xong hung hăng trừng ba phần tử ngoan cố liếc mắt, hắn không phải không biết Doanh Doanh thích hắn, nhưng vấn đề là hắn chỉ coi nàng như muội muội mà đối đãi.

“Chính là Doanh Doanh không muốn làm muội muội a.” Bằng Doanh Doanh rơi nước mắt, thấy thế mọi người đều quần quýt lên.

“Tiểu thư, người đừng khóc a, lão gia biết sẽ đau lòng.” Nha đầu Tiểu Thúy của Bằng Doanh Doanh vội vàng đưa ra khăn lụa lau nước mắt cho nàng.

“Doanh Doanh, biểu ca mang người theo chính là để vui vẻ, người sao lại khóc, Đông Phương huynh, là người không đúng, người không biết Doanh

Doanh là bảo bối của mọi người sao?” Từ vương gia cũng đau đầu, vội vàng nhảy mắt ra hiệu cho Đông Phương Ngọc.

Đông Phương Ngọc buồn bực nhìn Xảo Nhi liếc mắt, đối với Bàng Doanh Doanh ôn nhu nói: “Doanh Doanh đừng khóc, Ngọc ca ca cũng muốn đi tìm nghĩa phụ, thuận tiện đưa ngươi về.”

“Thật sao?” Bàng Doanh Doanh quả nhiên mặt mày hớn hở, nhìn xem đúng là tâm tính của tiểu hài tử.

“Ừ, ta có việc tìm nghĩa phụ.” Đông Phương Ngọc trong lòng thở dài.

“Được được, Doanh Doanh đã vui vẻ lại rồi, dùng bữa dùng bữa!” Quân Vô Nhai đôi mắt hoa đào quyền rũ cười thành một đường, nhưng lúc ánh mắt quét qua Xảo Nhi, lại thoáng hiện tinh quang. Xảo Nhi thấy hân hân hỏi, khóe miệng nhếch lên tia cười lạnh.

“Đông Phương huynh, ngươi tại sao phải tìm nữ quan gia a, chẳng lẽ với võ công của ngươi còn cần nữ nhân bảo hộ hay sao?” Hoa Phiêu Linh với Quân Vô Nhai nhìn người sau bắt đầu nghiên cứu đề tài mà bọn hắn cảm thấy hứng thú.

“Xảo Nhi là nữ bộ khoái của Hồng huyện, trên đường đi ta bị truy sát, là nàng cứu ta, lần này nàng là phụng mệnh huyện lão gia Hồng huyện Lâm đại nhân hộ tống ta hồi phủ Thái sư.” Đông Phương Ngọc nhìn Xảo Nhi khóe miệng cong lên tươi cười.

“À. Như vậy là nói võ công của nàng so với ngươi còn cao hơn?” Quân Vô Nhai không tin, đôi mắt hoa đào bắt đầu quang minh chính đại nhìn khuôn mặt đang rù xuống của Xảo Nhi tìm tòi.

“Ngẩng đầu lên, để bọn vương nhìn xem.” Hoa Phiêu Linh hiếu kỳ trực tiếp ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Hành Động Quen Thuộc

Xảo Nhi thật sự buồn bực, thực sự rất buồn bực, nam nhân này tán gẫu thì tán gẫu đi, tại sao lại kéo theo nàng.

Mặt không chút thay đổi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt phượng hẹp dài lãnh tình mà nhìn đôi mắt đen chăm chú của Hoa Phiêu Linh, bốn mắt nhìn nhau, một con mắt của Xảo Nhi đột nhiên từ từ nheo lại, nam nhân này quả thật không tệ, khiến nàng muốn đi săn**.

“Chẳng ra sao cả, so với Doanh Doanh kém hơn nhiều.” Hoa Phiêu Linh rút ra kết luận, nữ tử này nhiều nhất chỉ tính là thanh tú, xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra khí tức quanh quệ mà nữ nhân khác không có, trừ cái đó ra, cũng không còn cái gì khiến hắn hứng thú.

“Biểu ca, ngươi thật đáng ghét ~” Trong lúc mọi người nhìn Xảo Nhi, Bàng Doanh Doanh cũng tinh tế quan sát, dù sao đây cũng là nữ nhân mà Đông Phương Ngọc mang tới, nhưng mà rất nhanh nàng đã yên tâm, nữ nhân này căn bản không thể tính là nữ nhân, một thân nam trang khó coi muốn chết.

“Đông Phương huynh, ngươi cảm thấy nàng đẹp hơn Doanh Doanh sao?” Quân Vô Nhai e sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Quân huynh, Tại sao lại hỏi như vậy? Tốt xấu gì người ta cũng là cô nương, không thể vô lễ.” Văn Cẩm Miễn còn có thể vót vát.

“Các ngươi là tới ăn cơm hay là tới tìm ta tiêu khiển vậy?” Đông Phương Ngọc giận dữ, hắn phát hiện rất không thích bọn hắn nói điều không hay về Xảo Nhi.

“Ngọc ca ca, tại sao ngươi lại tức giận a, chẳng lẽ nàng thực sự đẹp hơn Doanh Doanh sao?” Bàng Doanh Doanh lập tức cảm giác được điều bất thường, cả người kích động mà đứng lên, đi đến trước mặt Xảo Nhi, nàng muốn nhìn rõ xem, vì sao Đông Phương Ngọc lại căng thẳng vì một nữ nhân xấu xí như vậy.

“Doanh Doanh, ngươi đừng làm vậy, Xảo Nhi là ân nhân cứu mạng của Ngọc ca ca!” Đông Phương Ngọc biết rõ Bàng Doanh Doanh luôn được nuông chiều, lập tức cũng đứng dậy, kéo Xảo Nhi ra phía sau hắn, nhưng hắn lại không biết rằng hành động kia lại thực sự chọc giận Bàng Doanh Doanh.

“Nàng chỉ là một nữ bộ khoái? Thấy bản quận chúa cũng không quý xuống hành lễ sao?” Bàng Doanh Doanh xù lông nhím lên.

“Doanh Doanh, không được ngang ngược vô lý!” Đông Phương Ngọc cũng tức giận.

Quân Vô Nhai và Hoa Phiêu Linh kinh hãi mà đứng lên, hiện tại Đông Phương Ngọc rõ ràng đang che chở tiểu cô nương đây, xem ra bọn hắn đã gặp phải hai phiền toái lớn.

“Người đâu!” Bàng Doanh Doanh thấy Đông Phương Ngọc hung ác với nàng lại càng thêm tức giận, lập tức hét lên.

Hai tùy tùng đi vào từ ngoài cửa, Bàn Doanh Doanh lạnh lùng nói: “Bắt tiểu nha đầu không hiểu quy củ này quỳ xuống, và miệng!” Lúc này Bàn Doanh Doanh hung hăng tàn nhẫn càng khiến Đông Phương Ngọc đau tim nhức óc, nữ tử không thèm nhìn sắc mặt người khác như thế làm sao hắn thích cho được.

“Doanh Doanh, ngươi dám!” Đông Phương Ngọc thể hiện rõ muốn che chở Xảo Nhi, mà Xảo Nhi đứng ở phía sau hắn chỉ ngáp một cái, vì cái gì nữ nhân luôn luôn dùng cách thức này, nhằm chán a, nghĩ đến đây, không khỏi lộ đầu ra nhìn Hoa Phiêu Linh, không phải nhìn mặt hắn, mà là nhìn thân hình hắn, sau đó nhú nhú đôi mi thanh tú.

“Ngươi thích nàng?” Bàn Doanh Doanh lập tức giống như nắm được nhược điểm, vùng lên gay gắt.

“Ngươi nói vớ nói vẩn cái gì! Đã nói nàng là ân nhân cứu mạng của ta, ngươi vì sao lại trở nên ngang ngược như thế!” Đông Phương Ngọc tức giận nói.

“Aizzzzz.....” Xảo Nhi thở dài một hơi, sau đó kéo Đông Phương Ngọc qua, lộ ra thân thể nhỏ xinh của nàng, hai mắt nhắm lại nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của Bàn Doanh Doanh lạnh nhạt nói: “Ngọc ca ca của ngươi đương nhiên là thích ta, ngươi không tin sao?” Xảo Nhi nói xong liền kéo Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc đứng không vững, ngã vào trong ngực nàng, Xảo Nhi cúi thấp đầu liền thân mật gắn lên môi mỏng của Đông Phương Ngọc, một tay ôm lấy eo hắn, tay kia rất hào phóng mò bộ vị quan trọng của Đông Phương Ngọc, không có biện pháp, đây là hành động quen thuộc khi Lưu Mai giờ trở lưu manh, ba năm không có ánh sáng, cuộc sống sa đọa, khiến nàng so với lưu manh còn lưu manh hơn, nam nhân đối với nàng mà nói, chỉ là công cụ trên giường, không có chút cảm tình, càng không có bất kỳ kiêng dè gì.

Toàn trường im lìm, tĩnh mịch giống như chết.

“Thì ra của ngươi cũng thật vĩ đại, ha ha....” Xảo Nhi buông đôi môi của hắn ra, nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng cộng thêm kinh hoàng luống cuống của Đông Phương Ngọc mà lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

“Vương gia, Văn huynh” Quân Vô Nhai dùng khuỷu tay đụng Hoa Phiêu Linh đang bị dọa đến trợn mắt há mồm, cả俩 nói: “Ngươi, các ngươi vừa rồi thấy đúng không? Hay, hay là ta hoa mắt?”

“Xảo Nhi, ngươi, tật xấu của ngươi lại tái phát?” Đông Phương Ngọc đứng là thẹn đến cực điểm, Xảo Nhi tại sao lại có thể ở trước mặt bạn tốt của hắn mà trêu chọc hắn như thế.

“Tật xấu gì?” Xảo Nhi nhìn môi mỏng ướt át của hắn, chép chép miệng nhỏ, hỏi.

“Đại nhân nói ngươi, ngươi, có tật xấu là phát xuân!” Đông Phương Ngọc quả thực không dám nhìn những người khác, hé ra gương mặt tuần tú hồng đến tận cổ.

“Đừng nghe người đó nói, hắn bị bệnh thần kinh!” Trước mặt Xảo Nhi lập tức xuất hiện tư thế tiên nhân của Lâm Vô Du, trong lòng cảm thấy khó chịu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang sắc lạnh.

“Vậy, vậy ngươi tại sao?” Đông Phương Ngọc muốn hỏi chỗ rõ, nàng vì cái gì lại muốn hôn mình? Ý nghĩ này khiến lòng hắn nóng như lửa đốt.

“Ta thích!” Xảo Nhi nói xong đi đến ghế dựa bên cửa sổ ngồi xuống, hai chân bắt chéo gác lên, lười biếng mà bắt đầu không kiêng nể gì, dù sao cũng như vậy rồi, mình không gấp, đêm dài đằng đẵng, mình vừa mới tỉnh táo lại, xem ra hôn mỹ nam quả thật có tác dụng nâng cao tinh thần.

“Oa đừng....” Bàn Doanh Doanh đột nhiên khóc lớn lên, dọa đến mọi người đều phục hồi tinh thần, Ngọc ca ca của nàng cư nhiên bị nữ nhân xấu xí này vậy bản.

“Láo xược, loại nữ tử nói năng tùy tiện này phải loạn côn đánh chết!” Hoa Phiêu Linh tiến lên xem ra hắn căn bản không sợ chết mới trừng mắt nổi giận mắng Xảo Nhi.

“Vương gia, Xảo Nhi đối với ngươi ấn tượng không tồi, cho nên ngươi tốt nhất đừng có nói gì, bằng không Xảo Nhi đối ý sẽ không tốt!” Xảo Nhi lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi dừng lại ở chỗ đùi quần của hắn, nhưng mảy, không biết hắn so với Đông Phương Ngọc ai vĩ đại hơn? Lại quay đầu nhìn đùi quần Quân Vô Nhai, khoe mắt nàng bắt đầu run lên, một loại rung động hưng phấn mãnh liệt lan ra toàn thân.

“Láo Xược!” Hoa Phiêu Linh bị sắc quang của nàng quét qua làm cho xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhất thời nổi trận lôi đình.

“Xảo Nhi, dừng!” Đông Phương Ngọc biết rõ đã xảy ra chuyện lớn, chờ lúc hắn muốn ngăn cản Xảo Nhi, phát hiện trên ghế dựa đã trống không, phía sau truyền tới tiếng ‘Binh binh bốp bốp’, sợ tới mức vội vàng quay đầu, chỉ thấy vương gia bị Xảo Nhi cưỡng ép chổng vó lên trời trên bàn tròn lớn bằng gỗ Lim, chèn dũa phía trên bị hất xuống một cách điên cuồng, trên mặt đất một mảnh bừa bãi, Xảo Nhi một tay bóp chặt cằm vương gia, tay kia chộp vào trong đùi quần hắn, bóp không chút lưu tình.

“A” tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Hoa Phiêu Linh phát ra, mấy người khác kinh hãi muốn tiến lên cứu người, lại phát hiện mình căn bản không nhúc nhích được, Đông Phương Ngọc hoảng sợ nhìn những hạt com nhỏ rơi trên mặt đất.

“Xảo Nhi, thủ hạ lưu tình, hắn là vương gia!” Đông Phương Ngọc gấp gáp hô, xúc phạm vương gia, tội đáng muôn chết.

Hoa Phiêu Linh vạn phần thống khổ nhìn nữ nhân trên người cặp mắt sắc bén, rét thấu xương, trong lòng hắn kinh sợ đến phát run, nữ nhân này thật là đáng sợ.

Phượng màu sắc bén bởi vì lời nói của Đông Phương Ngọc mà hơi hạ thấp xuống, bàn tay nhỏ bé nói lỏng chỗ đứng quần của vương gia ra nhưng vẫn chưa rời khỏi, tất cả ánh mắt đều nhìn một màn quý dị này, Xảo Nhi xinh đẹp khoe miệng theo hạ thân phòng của Hoa Phiêu Linh mà nhếch lên nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Vũ Nhục Nghiêm Trọng

Hoa Phiêu Linh muốn phản kháng lại phát hiện bản thân không thể dùng lực, đầu gối ở phía dưới đã tiêu tán, nhưng bàn tay nhỏ bé tản ra nhiệt nóng vẫn để ở dưới quần khiến hân vừa tức vừa thẹn, nhất thời khuôn mặt tuần tú tà mị từ màu hồng biến thành màu gan Heo, nhìn khoe miệng Xảo Nhi cười tà tà, trong lòng đều muốn chết.

“Xảo Nhi, buông Vương gia ra, van ngươi!” Đông Phương Ngọc thấy Xảo Nhi càng lúc càng can rờ vội vàng khăn cầu, nội tâm có điểm đau đớn, đồng thời sợ sự tình ngày càng rắc rối không thể vãn hồi, Vương gia bị Xảo Nhi vũ nhục nhiều người nhìn thấy, chuyện này phải làm như thế nào? hân không dám tưởng tượng, nhưng hân tin nếu chọc giận Xảo Nhi, nàng cái gì cũng có thể làm ra được.

“Vương gia, đừng chọc ta tức giận, biết chưa? Tính tình ta không tốt! Đặc biệt là thời điểm mỹ nam phản kháng ta!” Xảo Nhi bóp chặt cằm Vương gia, mắt phượng nhu tình như nước, khẩu khí ôn nhu, sau đó cúi đầu xuống, liếm bờ môi hồng gợi cảm, căng mọng đang hé mở của hân xong mới buông hân ra, đứng thẳng chỉnh lại quần áo của mình.

Hoa Phiêu Linh ngừng lại trong giây lát, phát hiện đã có thể động dậy lập tức đứng lên, quần áo sau lưng đã một mảnh hỗn độn, nhưng lập không được rung động với phần nộ trong lòng hân.

“Ngươi, ngươi là nữ nhân đề tiện!” Gương mặt tuần tú của Hoa Phiêu Linh tức giận đến sung huyết thành màu gan Heo.

“Tê!” Cảm phục đồ thẩm của Hoa Phiêu Linh chia làm hai, bộ ngực tròn bóng như ngọc lập tức phơi ra trong không khí, mọi người cup mí mắt, Bàn Doanh Doanh bị dọa đã nhắm mắt lại. Nàng hiện tại bắt đầu lo lắng cho chính mình, nữ nhân điên cuồng này sẽ không trừng phạt nàng chứ!

“Xảo Nhi, không được! Không được! Hãy nghĩ đến Lâm đại nhân, ngươi sẽ hại hân! Vương gia, van ngươi đừng nói, đừng nói nữa!” Đông Phương Ngọc sắp phát điên, tính cách Xảo Nhi hân nhiều ít cũng hiểu đôi chút, nàng căn bản là không sợ trời không sợ đất.

Xảo Nhi lần nữa đưa tay kéo, “Tê” quần lót của Hoa Phiêu Linh bị xé đến giữa hai đùi, chỉ cần xé một chút nữa, Tứ vương gia sẽ lộ ra trọn vẹn trước mặt mọi người, trong phòng hiện tại có hai tùy tùng bị điểm huyết, Quân Vô Nhại, Văn Cẩm Miễn, Bàn Doanh Doanh, Tiểu Thúy, còn có Đông Phương Ngọc không bị điểm huyết.

“Bốn vương nhất định sẽ đích thân giết ngươi!” Hoa Phiêu Linh từ nhỏ đến lớn chưa chịu qua ủy khuất lớn như vậy, hoảng sợ cúi tiết, oán hận nhìn chăm chăm vào Xảo Nhi, tính mâu không chịu thua kém mà bao phủ sương mù, nhưng hân tuyệt sẽ không đánh mất ngạo khí của người hoàng thất.

“Xảo Nhi, Đông Phương ca ca van ngươi! Ngươi muốn phát tiết thì tìm ta, tìm ta!” Đông Phương Ngọc sợ chết, Vương gia gặp chuyện không may, Đông Phương Thế Gia hân cũng sẽ bị liên lụy, thậm chí bị tru di cứu tộc, hiện tại hân rốt cục cũng hiểu rõ vì sao Lâm Vô Du lại nói: ‘Muốn phát tiết tìm đại nhân!’ Hân hiện tại cũng là loại tâm tình này.

“Khóc cái gì? Vật nhỏ, đêm nay nể mặt của Đông Phương Ngọc ta sẽ thả ngươi, nhưng mà phải nhớ cho kỹ không được ngoan cố, còn có tùy rằng ta đề tiện, nhưng mà là ta tự nói, ngươi không được nói!” Xảo Nhi duỗi ngón trỏ lắc lắc trước mặt hân, sau đó hoàn toàn buông Hoa Phiêu Linh ra.

“Ngươi! Ngươi là ai?” Lúc sau Hoa Phiêu Linh khó thở, thể xác và tinh thần đều bị tổn thương, nước mắt ủy khuất rơi xuống, nhưng mà hân lập tức trấn định đặt ra câu hỏi.

Xảo Nhi đột nhiên nhìn khuôn mặt tuần tú tà mị xen lẫn tức giận kia rồi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt phượng hẹp dài hình thành một đường, dùng ngón tay quét nước mắt trên khoe mắt của hân, cẩn thận ngậm vào trong miệng mình, mặ, đây chính là vị của nước mắt, chính mình đã nếm qua hàng ngàn lần.

Động tác ái muội khiến Hoa Phiêu Linh đỏ mặt, nhìn Xảo Nhi, trong mắt phượng nhỏ dài mang theo ý cười yếu ớt, sóng mắt lưu động ẩn hàm một tia kiêu ngạo yêu điểm như có như không, cư nhiên là loại nữ tử phong tình làm cho tâm mắt người ta không thể di chuyển.

“Ta gọi là Xảo Nhi, là nữ nhân có tính tình không tốt lại có sắc đẹp, mà ngươi, ha ha, là loại ta thích.” Xảo Nhi nheo mắt, bàn tay nhỏ bé ở trước khuôn ngực mềm mại của hân dụ dằng vuốt ve một chút, khiến toàn thân Hoa Phiêu Linh rung mình một cái, mà khoe miệng Xảo Nhi lại cong lên nụ cười tà ác.

Hoa Phiêu Linh sửng sốt đề nàng thao túng, đôi mắt yêu mị, tình mâu vẫn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tựa hồ muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi khắc thật sâu vào trong não.

“Được, nhớ kỹ, hận ta thì tìm ta, không được gây hại cho người vô tội, bằng không ngươi sẽ rất hối hận, rất hối hận.” Xảo Nhi rút cục cũng giải huyết đạo cho hắn, đôi tay vung vãi cái, mọi người đều có thể cử động.

“Vương gia, ngươi không sao chứ!” Đông Phương Ngọc lập tức chạy tới cõng trường bào xuống phủ lên người Hoa Phiêu Linh, mà Xảo Nhi lại bắt đầu biếng nhác dựa vào ghế dựa của nàng, thật giống như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

“Việc hôm nay, không được ai tiết lộ ra ngoài một chữ, nếu không, giết không tha!” Quân Vô Nhai nhìn Văn Cẩm Miễn đang hoảng sợ mới quay đầu trầm giọng nói với mọi người.

“Vâng!” Mọi người ở đây đương nhiên đều biết rõ Vương gia bị vũ nhục như thế, là chuyện làm mất bao nhiêu thể diện của hoàng thất.

“Doanh Doanh, trước để thị vệ đưa ngươi trở về!” Đông Phương Ngọc biết rõ đêm nay mình còn nợ một lời giải thích.

“Ừm, được.” Bằng Doanh Doanh sợ hãi nhìn Xảo Nhi, lập tức gật đầu.

“Nhớ kỹ, việc này không thể nói lung tung, bao gồm cả nghĩa phụ hiểu chưa?” Đông Phương Ngọc nói.

“Doanh Doanh biết rõ.” Bằng Doanh Doanh cũng hiểu tầm quan trọng của việc hoàng đường này, “Doanh Doanh cáo từ.”

“Đứng lại!” Xảo Nhi trong lòng buồn cười, nữ nhân này đã muốn chạy trốn như vậy, xem ra thật không đến nỗi ngu ngốc.

“A, Xảo Nhi cô nương, còn chuyện gì sao?” Gương mặt Bằng Doanh Doanh trắng bệch nhìn Xảo Nhi ngồi xuống, hai chân dưới váy dài phát run, Vương gia đã bị nàng đùa giỡn, mình không phải thảm hại hơn chứ?

“Đông Phương Ngọc là người của ta, người tốt nhất đừng để ý hắn, bằng không ta sẽ cho ngươi làm nương tử của ngựa đực hiểu không?” Xảo Nhi lạnh lùng nhìn nàng, không giống như đang nói đùa.

“A!” Bằng Doanh Doanh mặt cắt không còn giọt máu, nhìn sắc mặt khảm trương lại đỏ ửng của Đông Phương Ngọc run giọng nói: “Ta, ta hiểu rồi.”

“Ừ, thừa dịp tâm tình ta đang tốt, đi đi, Đông Phương Ngọc làm đồ ăn đêm cho ta.” Xảo Nhi nói đôi mắt phượng hẹp dài tùy tiện quét qua Đông Phương Ngọc, khóe miệng cong lên nụ cười tự tại.

“Doanh Doanh cáo từ!” Bằng Doanh Doanh đã rung rung nước mắt, chạy trời chết.

“Doanh Doanh, ta đưa ngươi!” Văn Cẩm Miễn trong lòng lo lắng, lập tức ôm quyền với mọi người đuổi theo phía sau.

“Ừ, như vậy mới xứng nha.” Xảo Nhi cầm lấy ly trà trên bàn uống một hơi cạn sạch, phun ra một câu: “Trà ngon.”

Hiện tại phòng trong chỉ còn lại ba đại mỹ nam, Xảo Nhi nhìn ba gương mặt tuấn tú, vui tai vui mắt a.

Hoa Phiêu Linh cả người cạn kiệt sức lực ngồi ở một bên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi đang mỉm cười, mà Quân Vô Nhai vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đông Phương Ngọc, Đông Phương Ngọc lại nhìn hai người cười mỉa.

“Vương gia, Quân huynh, xin bớt giận, Xảo Nhi nàng, nàng không phải cố ý, là ta, là nàng chịu không nổi kích thích.” Đông Phương Ngọc thực khó khăn giải thích.

“Đông Phương huynh, người nói chuyện này phải giải quyết thế nào?” Đôi mắt hoa Đào của Quân Vô Nhai không hề hoa Đào, Vương gia bị vũ nhục nghiêm trọng, hắn thân là nhi tử của Đại thần lại không bảo hộ được, tội đáng muôn chết.

“Mắt hoa Đào, người nói người muốn giải quyết thế nào a?” Xảo Nhi mắt phượng quét nhẹ, tiếp tục uống trà, nàng thích uống trà, đặc biệt là trà ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Thật Cường Đại

Đôi mắt hoa Đào của Quân Vô Nhai nhú lại, trầm giọng nói: “Xảo Nhi cô nương, người tuy rằng võ công cái thế, nhưng hành vi có phần quá vô lễ, sao có thể xứng với chức bộ khoái chứ! Đại nhân của các người xem ra cũng không phải là loại quan tốt!”

“Bốp bốp!” Hai tiếng giòn vang, Xảo Nhi vẫn ngồi như cũ, giống như chưa hề di chuyển, “Tự cho là đúng!” Mắt phượng sắc bén, “Ta không muốn nghe đến bất kỳ lời nói bất kính nào đối với Lâm Vô Du! Hắn không phải là quan tốt, người cũng không tự nhìn lại mình xem!” Trong tiềm thức của Xảo Nhi, Lâm Vô Du đã là người thân.

“Ngươi! To gan!” Quân Vô Nhai bị tát hai bạt tai, sao có thể nuốt con tức giận này vào đây, một chương đã đánh úp lại hướng Xảo Nhi, Đông Phương Ngọc sợ tới mức lập tức vươn người ngăn cản vội la lên: “Quân huynh, bình tĩnh, Lâm Vô Du quả thật là vị quan tốt khó gặp, tại hạ có thể làm chứng, mọi người có việc gì cứ từ từ nói, đừng tổn thương hòa khí.” Sau đó kéo Quân Vô Nhai về lại trên ghế đề xuồng, âm thầm cùng hắn lắc đầu.

“Xảo Nhi, ngươi cũng đừng tức giận, người không biết không trách, Lâm đại nhân là quan tốt không có bất kỳ nghi ngờ gì, nhưng mà ngươi hiện tại nói thế nào cũng là thù hạ của hắn, nha môn bộ khoái, vì mặt mũi của hắn, có thể không phạm pháp được hay không?” Đông Phương Ngọc hàm súc nói.

“Ta phạm pháp chỗ nào? Chứng có!” Xảo Nhi nhướn mắt, “Vừa rồi như thế? Ta thật muốn nhìn một chút Vương gia bị thương ở chỗ nào?” Xảo Nhi nói xong bản thân lại cười rộ lên, nàng cảm thấy có hứng thú.

“Xảo Nhi, không được như vậy, chúng ta nhiều người như vậy đều đã nhìn thấy, đây chính là chứng có!” Đông Phương Ngọc đầu đầy hắc tuyến, nàng còn cười được, khuôn mặt Vương gia chính là xanh đỏ lẫn lộn rồi.

“Cái này là nhân chứng, vật chứng sao?” Xảo Nhi liếc xéo Đông Phương Ngọc, đừng cho rằng nàng cái gì cũng không hiểu.

“A, cái này, cái này” Đông Phương Ngọc cười khổ, “Ba người chúng ta đều bị ngươi phi lễ, đây đã có thể chứng minh ngươi phạm pháp.”

“Ha ha, vậy các ngươi tố cáo ta phi lễ Vương gia, thiếu chút nữa cường hiếp sao?” Xảo Nhi không hề gì.

Đông Phương Ngọc đầu hàng, nhìn phía Vương gia với Quân Vô Nhai, không biết làm thế nào mới tốt, hắn cũng biết rõ bắt Xảo Nhi căn bản không có biện pháp.

Sắc mặt Hoa Phiêu Linh rất khó coi, nhìn Quân Vô Nhai một cái, hắn biết rõ đêm nay hắn chỉ có thể nhịn, nữ nhân này võ công thật là đáng sợ, hắn với Quân Vô Nhai không phải là người không có võ công, nhưng đêm nay bọn hắn cả cơ hội đánh trả cũng không có, điều này sao có thể không làm bọn hắn khiếp sợ chứ!

“Võ công của ngươi học ở đâu?” Vương gia thâm trầm mở miệng.

“Không biết! Ta lúc đầu đã có võ công cao.” Xảo Nhi quả thật không biết nói gì, bởi vì nàng không có ký ức của Thượng Quan Xảo Nhi, tuy rằng có ít đoạn ngắn, nhưng mà nàng chưa từng để ý qua, dù sao cũng không mắc mớ tới nàng.

“Thân võ công của ngươi nên vì triều đình mà dốc sức đó chính là đại công thần, nếu như dụng tâm bất lương, sẽ đưa tới kinh hoàng, tất phải bị triều đình và võ lâm tru sát, hừ!” Quân Vô Nhai bực mình nói, hắn biết rõ ý tứ của Đông Phương Ngọc, chính mình căn bản không phải là đối thủ của nàng, không cần tự rước lấy nhục.

“Ha ha, ta cũng không có nhiều mục tiêu lớn lắm, có cơm ăn, có chỗ ngủ, có mỹ nam ôm, như thế sống hết một đời là đủ rồi.” Xảo Nhi rất chậm rãi nói ra mục tiêu cả đời của mình.

“Nhưng mỹ nam không phải tùy tiện là có thể ôm à?” Đông Phương Ngọc đỏ mặt nói.

“Ai nói, ta muốn ôm thì ôm!” Xảo Nhi nói xong ôm Đông Phương Ngọc vào trong ngực, ở trên khuôn mặt tuấn tú của hắn hôn một cái, loại hành vi tùy tiện này khiến ba nam nhân căn bản không thể tiếp thụ được, bởi vì nàng là nữ nhân!

“Xảo, Xảo Nhi, đừng, đừng như vậy!” Đông Phương Ngọc lần nữa đỏ mặt tim đập dồn dập, nữ nhân này tại sao lại lưu manh như vậy.

“Nữ nhân! Ngươi thật là tùy tiện, ngươi là nữ nhân! Làm như vậy sẽ bị người đời phi nhổ, ngươi muốn tìm nam nhân, Câu Lan viện có rất nhiều tiểu quan, nhưng không thể vũ nhục lương gia phụ nam*! Khụ khụ khụ!” Hoa Phiêu Linh nói tới đây cũng cảm thấy khó chịu, giả bộ ho lên, hắn đường đường là Tứ vương gia cũng biến thành lương gia phụ nam tới, đây còn có thiên lý sao?

(*Lương gia phụ nam: Phụ nam :người đàn ông có vai trò phụ trong nhà, dưới phụ nữ. Lương gia : gia đình tử tế, đàng hoàng. . .Bạn đoán thôi. . .hắc hắc)

“Sao? Câu Lan viện?” Mắt phượng của Xảo Nhi lập tức neho lại, không nghĩ đến cổ đại còn có địa phương tìm Vịt nữa, thật là mở mang kiến thức , “Ồ đây sao?”

“Ngươi, nữ nhân như ngươi thực là dâm ma chuyển thế!” Quân Vô Nhai xem như đã nhìn ra.

Xảo Nhi khoé mắt giật giật nói: “Ta chỉ thích mỹ nam, giống như các ngươi tuấn mỹ như vậy ta mới cảm thấy hứng thú, cái khác đều không cần! Cũng không phải thuộc loại dâm ma hồ một tí là ăn quăng, ta tối thiểu còn có phẩm cách.” Xảo Nhi tự giễu cười.

“Ngươi không phải yêu cầu quá cao sao, Câu Lan viện làm sao có tiểu quan tuấn mỹ như vậy được!” Khoé miệng Quân Vô Nhai sau khi có rút mạnh mới tức giận nói.

“Sao? Hóa ra ngươi cho rằng mình đẹp đến tỏa sáng sao?” Xảo Nhi nhìn chằm chằm Quân Vô Nhai.

Quân Vô Nhai không ngờ nàng lại nói một câu như vậy, sắc mặt lập tức đại biến, nói cà lăm: “Ta, ý của ta không phải vậy!”

“Cho tới hiện nay, ta phát hiện ra năm mỹ nam, ha ha, xem ra địa phương này mỹ nam quả thật không thiếu.” Xảo Nhi nhìn tới nhìn lui ba khuôn mặt ở đây, trong đầu còn hiện ra khuôn mặt của Lâm Vô Du với Lãnh Sương Hàn, nhưng mà cuối cùng lại thay đổi biểu cảm, nhất thời tâm tình biến đổi, sắc

mặt âm lãnh khiến ba nam nhân rất là khó hiểu.

“Đồng Phương Ngọc, có thể đi chưa? Sớm đưa người trở về chút, ta muốn về Hồng huyện, khỏi để phạm pháp.” Xảo Nhi không hứng thú.

“Người, người đã muốn đi rồi? Chẳng lẽ người tính phi lễ Vương gia rồi cứ đi như vậy sao?” Quân Vô Nhai kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Xảo Nhi.

“Vậy người muốn thế nào? Muốn ta ở chỗ này trên người sao?” Xảo Nhi đứng dậy làm bộ đi đến phía hắc, đôi mắt khép hờ, tâm tình nàng biến đổi, không ngại phát tiết một chút.

“Người!” Quân Vô Nhai thiếu chút nữa đập bàn nhảy dựng lên, nữ nhân này quá cuồng vọng rồi.

“Quân huynh!” Đồng Phương Ngọc hét lớn, “Xảo Nhi, người ngồi xuống đi, ta giao đãi một chút, lập tức đi ngay.” Nói xong đẩy Xảo Nhi ngồi lại ghế.

“Vương gia, Quân huynh, ta xem vẫn nên để Xảo Nhi rời khỏi đây, việc này không có người dám nhắc tới, các người xem có thể không?” Ý của Đồng Phương Ngọc là muốn quên đi, bởi vì tiếp tục căng thẳng, chỉ sợ hai người bọn họ đều bị thiệt thòi.

“Vô Nhai, để nàng đi đi.” Hoa Phiêu Linh lẳng lặng nhìn Xảo Nhi âm lãnh, dưới loại tình huống này, bọn hắc chỉ có thể thỏa hiệp.

Quân Vô Nhai tức giận đến nổi hai gò má run run, đôi mắt hoa Đào không có ý cười nữa, nhìn Xảo Nhi cười lạnh, quay đầu về hướng khác.

“Được rồi, Xảo Nhi, người chờ một chút, lập tức đi ngay.” Đồng Phương Ngọc cuối cùng cũng an tâm, đêm nay là lần kinh tâm động phách nhất của hắc từ nhỏ đến lớn, lúc đối mặt với sát chiêu của Lãnh Sương Hân, hắc cũng không có kích động như vừa rồi.

Sau khi Đồng Phương Ngọc đi ra, còn lưu lại hai mỹ nam và Xảo Nhi, Xảo Nhi không nhìn bọn hắc, trong mắt hiện lên một tia ai oán, ngồi xuống uống trà, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Hoa Phiêu Linh với Quân Vô Nhai nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người đều cảm thấy kỳ quái, tâm trạng của Xảo Nhi dao động rất lớn, bộ dạng hiện tại bọn hắc chưa từng gặp qua, nàng giống như suy nghĩ về việc bị thương nào đó, hơn nữa ai oán càng lúc càng lớn hơn, hơi thở trên người càng tản ra.

Đột nhiên Xảo Nhi uống hai hớp trà, vỗ bàn đứng lên.

“A, người, người muốn làm gì!” Hoa Phiêu Linh bị giật mình, theo bản năng kéo nhanh quần áo kéo lại, Quân Vô Nhai thì kinh hoàng mà bảo hộ phía trước Vương gia, ai bảo nữ nhân này quá cuồng đại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chán Ghét Đồng Nam

Xảo Nhi nhìn bộ dạng khản trương của bọn hắc đột nhiên cười phá lên, mình có đáng sợ như vậy sao? Tốt xấu gì mình cũng là nữ nhân nha, thiệt thòi là nàng mà, trừ phi bọn hắc là xử nam.

“Các người đã từng thử qua nữ nhân chưa?” Xảo Nhi nghĩ đến vấn đề nào đó.

“A, người, người hỏi cái này để làm gì? Người tránh xa ra chút!” Quân Vô Nhai nhanh chóng nhìn ra ngưỡng cửa, hi vọng Đồng Phương Ngọc nhanh quay lại.

Xảo Nhi trợn trắng mắt nói: “Ta không đụng vào đồng nam!” Xảo Nhi sợ tiếng khóc lóc của Lâm Vô Du muốn chết, cho nên mới ngoan ngoãn làm bộ khoái, ai kêu mình đi phá hắc làm chi, ai da, một lần sảy chân để hận nghìn đời là thế sao.

“Ta, ta là đồng nam!” Hoa Phiêu Linh nhất thời vui vẻ kêu lên, nói xong mới biết bản thân có bao nhiêu bất lực.

Xảo Nhi ánh mắt nghi ngờ nhìn khuôn mặt hồng hào tà mị của Vương gia, người này nhìn qua tuổi tác không lớn, nhưng mà từ xưa đến nay không thể có chuyện Vương gia có bộ dạng cao lớn như vậy lại chưa từng thử qua nữ nhân chứ?

“Gạt người, người là Vương gia, tại sao đã lớn như vậy mà vẫn là đồng nam?” Xảo Nhi nhướn mày.

Hoa Phiêu Linh lập tức dở khóc dở cười, túm lấy quần áo sau lưng của Quân Vô Nhai: “Việc này có gì đâu phải lừa đảo, ta chán ghét nữ nhân, đương nhiên không muốn nữ nhân!”

“A, thì ra người là Long Dương Phích*, trách không được.” Xảo Nhi nhất thời cảm thấy đáng tiếc.

(*Long Dương Phích : Gay)

“Ngươi, ngươi nói bậy cái gì đó, bổn vương.” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Phiêu Linh đỏ lên.

“Vương gia yêu thích cái gì không thể để cho người khác biết, ngươi chớ có nói lung tung!” Quân Vô Nhai lập tức đánh gãy lời nói của Hoa Phiêu Linh, muốn tự giải thoát chỉ có để cho nàng hiểu lầm.

“Sao? Chẳng lẽ ngươi với hắn?” Xảo Nhi giật mình nói.

“Khụ khụ khụ, không, không sai, ta với Vương gia là một đôi.” Sắc mặt Quân Vô Nhai đỏ ửng, hắn không thể giải thích việc này cho dân ma được.

Bàn tay của Hoa Phiêu Linh để ở bên hông Quân Vô Nhai tàn nhẫn bóp một phen, hắn không biết nếu lời này truyền ra ngoài, bọn hắn làm sao có thể gặp người khác đây?

“Vậy ngươi nhất định là ở phía trên, Vương gia ở phía dưới, cho nên hắn vẫn là đồng nam, còn ngươi thì không phải đúng hay không?” Xảo Nhi phân tích nói.

“Cái gì!” Hoa Phiêu Linh mặt mày xanh lét, dựa vào cái gì mà nói hắn ở dưới chứ, tốt xấu gì thân thể của mình cũng rắn chắc hơn so với Quân Vô Nhai.

“Chắc, chẳng lẽ hai người các ngươi đều có thể công cũng có thể thụ? Thật trâu bò!” Xảo Nhi hai mắt tỏa sáng, sùng bái, “NND, vì sao ta không phải là nam nhân!”

Sắc mặt của Hoa Phiêu Linh với Quân Vô Nhai liền giống như bảng màu, biểu tình là phức tạp đa dạng, chỉ cảm thấy đỉnh đầu toàn là quạ đen, hiểu lầm này thật sự quá lớn rồi.

“Quên đi, tha cho các ngươi, nam nhân lại càng đáng quý, các ngươi phải biết trân trọng đối phương, ta đi đây, xem ra Đông Phương Ngọc vẫn là tốt nhất a.” Xảo Nhi đực mặt ra không đi, nàng sợ mình mà hiểu kỳ, sẽ để hai người trình diễn tại chỗ, vẫn nên sớm tránh ra chút.

Lúc này Đông Phương Ngọc vội vàng chạy tới, thấy Xảo Nhi đi ra, sợ tới mức vội vàng chạy vào trong phòng, phát hiện Quân Vô Nhai ôm Hoa Phiêu Linh, có chút khó hiểu.

“Đông Phương huynh, ngươi cẩn thận một chút.” Quân Vô Nhai với Hoa Phiêu Linh đầu đã đầy mồ hôi, rốt cục cũng nhẹ nhàng thả ra.

Đông Phương Ngọc kỳ quái nhìn bọn hắn, Hoa Phiêu Linh ở phía sau lập tức buông Quân Vô Nhai ra, về mặt hai người lúng túng.

“Vậy ta đi trước, ngày mai sẽ đến phủ Vương gia thăm hỏi!” Đông Phương Ngọc gật đầu cáo từ.

Xảo Nhi đi ra cửa tiệm ăn Đông Đẳng, bên ngoài sắc trời đã tối, ngã tư đường đèn đuốc sáng trưng, thù phủ chính là thù phủ.

Tiểu Thanh kéo ngựa tới, ba người hướng đến phủ Thái sư, Xảo Nhi ở phía sau lần nữa ôm lấy eo của Đông Phương Ngọc, làm cả người Đông Phương Ngọc đều lần nữa cứng ngắc bất động.

“Làm cái gì! Ta sẽ không ăn ngươi, hù bọn hắn một chút mà thôi.” Xảo Nhi ghé vào tai hắn thì thầm.

Sắc mặt Đông Phương Ngọc ửng đỏ, thần kinh mới được thả lỏng, nhưng bàn tay nhỏ bé đặt ngang hông lại không ngừng sờ soạng lồng ngực hắn, khiến hắn khẩn trương lần nữa.

“Ngươi là đồng nam sao?” Giọng nói của Xảo Nhi ôn hòa dụ hoặc.

“A, Xảo Nhi, ngươi, ngươi đừng như vậy.” Đông Phương Ngọc đã không có khả năng không chế ngựa.

“Có phải hay không đây ~?” Xảo Nhi tiếp tục ở bên lỗ tai hắn làm nũng.

“Ừm, phải.” Đông Phương Ngọc toàn thân nóng hầm hập, không biết vì sao hắn không gạt bỏ Xảo Nhi, mặc dù biết nàng rất háo sắc rất lưu manh, nhưng trong lòng lại nhịn không được mà để ý nàng.

Không thấy bàn tay nhỏ bé trên người nữa, hương thơm bên tai cũng lập tức rời hắn mà đi, khiến hắn có chút cảm giác mất mát trống rỗng.

“Tại sao các ngươi đều là đồng nam vậy, không thú vị!” Xảo Nhi u oán nói, không phải nàng không thích đồng nam, nàng là sợ bị lây nhiễm, sẽ giống như Lâm Vô Du vậy, cái trò cười thú nhăng làm thế cũng từ đây mà ra.

“A, vì, vì cái gì không thú vị?” Khuôn mặt Đông Phương Ngọc rất đỏ, chẳng lẽ là bởi vì đồng nam không có kinh nghiệm sao?

“Vì cái gì mà các ngươi không tìm nữ nhân?” Xảo Nhi kỳ quái nói.

“Đương nhiên là muốn để mình có một nương tử đẹp nhất.” Đông Phương Ngọc không chút do dự trả lời, mà Xảo Nhi ở phía sau khoe miệng đã rút gân, nàng đã hiểu, ngẩng đầu nhìn trời, lão thiên gia, ngươi không phải khiến ta chỉ có thể nhìn từ xa, không thể phát tiết chơi đùa chứ! Nha, cũng quá tàn nhẫn rồi.

Hai người không một tiếng động, thẳng đến trước cổng phủ Thái sư, ngựa dừng lại, Xảo Nhi xoay người rồi đi.

“Xảo Nhi, ngươi, ngươi thực không thể qua đêm sao?” Đông Phương Ngọc cứ nhiên lại có điểm không muốn, điều này làm cho hắn cả kinh.

“Ngươi muốn ngủ cùng ta sao?” Xảo Nhi trực tiếp nói ra suy nghĩ.

“A, không, không phải, ta nói trời đã tối, tối, đợi sáng mai rồi đi.” Đông Phương Ngọc đỏ bừng cả mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của nàng.

“Haiz! Ta lại tưởng ngươi chủ động ngủ cùng ta, vậy ta không cần phụ trách, không nói nữa, ta đi, không hẹn gặp lại!” Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hắn bằng một mắt, bóng dáng chợt lóe, trực tiếp biến mất trong bóng tối, khiến Đông Phương Ngọc nhất thời không biết phải làm sao, ngẩn ngơ đứng ở cổng.

“Thiếu gia, Xảo Nhi tỷ tỷ đi rồi, chúng ta mau vào thôi, nếu để cho sát thủ kia tới thì nguy!” Tiểu Thanh nhắc nhở Đông Phương Ngọc nói.

Đông Phương Ngọc cả kinh, lập tức hoàn hồn đi vào phủ, trong lòng thầm nghĩ mình cứ nhiên lại quên chính sự, hắn phải lập tức tìm nghĩa phụ mới được, Xảo Nhi? Chúng ta sẽ còn gặp lại.

Xảo Nhi một mình xuất phát hướng Hồng huyện, đi ra khỏi kinh thành bắt đầu dần khí, nàng muốn thử xem khinh công của mình đã đạt đến cảnh giới nào, kỳ thật nàng đối với thân thể này rất tò mò, võ công cao đến thần kỳ, mới mười sáu tuổi, vậy không phải rất kì quái sao?

Dưới bầu trời đầy sao, quan đạo giống như một con Giao Long màu trắng từ kinh thành đến Hồng huyện, Xảo Nhi chính là Giao Long này, Điều Hầu trên trời, mở rộng cánh, thỏa sức bay cao, chỉ thấy nàng không đạp chân, như tia chớp mà bắn thẳng đi, khinh công đạp tuyết vô ngân này đã đạt đến mức đỉnh cao, Khóe miệng Xảo Nhi cong lên, thiên hạ này còn có ai có thể cùng nàng tranh phong!

Với khí phách đó giữa cổ họng phát ra tiếng gầm rú giống như Sư Tử, khiến cho đêm khuya hơi bị run rẩy. Phi Điều, côn trùng, Rắn, Chuột trong rừng và bãi cỏ ven đường đều thấp bèn chồn lo sợ, ma nữ trên thế gian đã đến.

“Ha ha ha ha.” Tiếng cười cuồng vọng, tùy tiện quanh quẩn trong không gian mênh mông, thật lâu không thể dứt.

Phía trước đang mở ra, mỹ nam cũng đã lướt qua, tính cách nữ chủ mọi người đều biết ha, tiếp theo Xảo Nhi mới chính thức sống cuộc sống của một nữ bộ khoái ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Nữ Bộ Khoái Ngông Cuồng

Lộ trình nửa ngày với khinh công tuyệt thế của Xảo Nhi, chỉ hơn một giờ đã về tới Hồng huyện. Lúc vào đến nha môn, bốn bề im ắng, Xảo Nhi nhìn cửa phòng của Lâm Vô Du, khóe miệng nhếch lên rồi trở về phòng mình rửa mặt chải đầu.

Lúc trời tờ mờ sáng, Lâm Vô Du đi ra khỏi phòng mình, thấy cửa phòng của Xảo Nhi đã đóng kín, thầm nghĩ nha đầu này chẳng lẽ trở về rồi, vội vàng khê đẩy cửa đi vào, thấy Xảo Nhi thực sự đã trở về, trên khuôn mặt anh tuấn như tiên lập tức hé nở một nụ cười tươi.

Đứng ở bên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngon giấc của Xảo Nhi một hồi mới xoay người chuẩn bị rời khỏi.

“A.” Một tiếng thét kinh hãi, Lâm Vô Du đã bị Xảo Nhi kéo lên trên giường.

Đôi mắt nóng bỏng nhìn Lâm Vô Du khiến khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng đỏ bừng, ánh mắt nhìn chăm chú vào môi mọng hồng nhạt của hắn.

“Xảo Nhi. . . Ừm ừ” Lâm Vô Du còn chưa có nói xong đã bị Xảo Nhi hôn lên môi mọng, cái lưỡi thơm tho, mềm mại xông vào khiêu khích linh lưỡi ẩn nấp của hắn.

Lâm Vô Du tỉnh thần đều động, hiện tại trên người Xảo Nhi chỉ có một cái yếm màu xanh nhạt. Tối mùa hè, Xảo Nhi đều ăn mặc cực kỳ mát mẻ để ngủ, huống chi tối hôm qua nàng chạy về cảm thấy rất nóng, cho nên tùy tiện mặc vào cái yếm rồi nằm ngủ luôn.

Bộ ngực mềm mại ma sát trên khuôn ngực kiên cố của Lâm Vô Du, làm cho Lâm Vô Du lần đầu tiên cảm thấy thất thường, nghĩ đến Xảo Nhi đã là nương tử của mình, nên lá gan cũng hơi lớn, một bàn tay to lớn sờ soạng, thật mềm thật nhẵn, trong lòng Lâm Vô Du âm thầm hưng phấn, thân thể lại càng kích động hơn.

Nhiệt tình đáp lại tiểu nữ nhân bên người, nước miếng hòa lẫn, ngọt ngào tràn ra, khiến cho dục vọng của hai người tăng vọt.

“Xảo Nhi. . .” Lâm Vô Du thở hổn hển khẽ gọi, tinh mâu mỹ lệ đen nhánh tỏa sáng, đầy mắt cất dấu dục vọng nồng đậm.

Xảo Nhi kéo quần áo của hắn ra, hạ thấp đầu xuống, khiến toàn thân Lâm Vô Du chấn động, ngấm khê một tiếng.

“Người không phải nói muốn phát tiết trở về tìm người sao? Không nguyện ý hả?” Xảo Nhi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn tú vì dục vọng mà xoắn xuyết cùng một chỗ của hắn, bàn tay nhỏ bé dưới thân theo thói quen mà khiêu khích tiểu Lâm Lâm.

“Nguyện ý, nguyện ý” Thân thể Lâm Vô Du vận vẹo, hắn có chút không nhịn được.

“Nguyện ý như thế nào giống như người chết sao, lên! Để ta nằm dưới!” Xảo Nhi muốn hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nam.

Về mặt của Lâm Vô Du nhất thời vô cùng thẹn thùng, lật người, đè lên trên người Xảo Nhi. Xảo Nhi đuôi tay của mình kéo sợi dây nhỏ sau cổ, cái yếm trượt xuống, lộ ra cơ thể xinh đẹp của nàng khiến Lâm Vô Du tỉnh mê đắm đuối.

“Không sao?” Xảo Nhi thấy hắn sững sờ, khinh bỉ một chút.

“Có!” Lâm Vô Du không muốn bề mặt, vội vàng cúi đầu xuống.

“A...um” Nơi chưa từng bị nam nhân chạm qua vô cùng mẫn cảm, tiếng ngấm khê mê người cùng cố thêm lòng tin của Lâm Vô Du, hắn bắt đầu nghiêm túc, ở trên thân thể quyến rũ của Xảo Nhi mà tỉnh tã hầu hạ.

“Ừa, tốt.” Hạ thân của Xảo Nhi bị hắn trúc trắc khiêu khích mà vô cùng trống rỗng, lập tức đuôi tay ra kéo hắn lên. Giờ phút này gương mặt tuấn tú của Lâm Vô Du đã là muốn ửng hồng, có thể hiểu hắn đã muốn cỡ nào rồi.

Đôi chân thon dài vòng ở thắt lưng hắn, Lâm Vô Du lập tức phối hợp mà hạ thân thể xuống.

Một người yêu kiều ngấm nga, một người gặm nhẹ. Cảm giác tuyệt vời làm cho hai người càng thêm ăn khớp. Cảnh xuân đầy phòng, tại giường gỗ tiếng dong đưa ‘Kêu cả kêu kệt’ kéo dài đến khi mặt trời mọc lên đàng đông.

Phòng của Chu Vô Ý ở sát vách phòng của Xảo Nhi. Tiếng ám muội cách tấm ván gỗ truyền vào trong tai hắn, trong lòng cả kinh, vội vàng rời giường, chạy đến bên phòng Lâm Vô Du, phát hiện phòng của hắn để cửa mở, xem ra đại nhân ở trong phòng Xảo Nhi. Hắn còn cho rằng Xảo Nhi lại đi đâu đó bắt một mỹ nam về để phát tiết chứ.

Sau khi trấn định lại rồi về đến phòng mình, tiếng ái muội lại giống như cây kim đâm vào lỗ tai hắn, hắn nghe được khiến mặt đỏ đến mang tai, vẫn là nên chạy tới sân trước phân tích vụ án thì hơn.

Đợi lúc Lâm Vô Du mặt mày hớn hờ xuất hiện ở trước mặt Chu Vô Ý, thì miệng đã cười muốn rách ra rồi.

“Đại nhân, tiết chế a! Mới sáng tinh mơ đã vận động rồi, cả ngày tinh thần sẽ không phấn chấn, ai da.” Chu Vô Ý hận không thể làm gì khác hơn chỉ biết lắc đầu.

Lâm Vô Du lập tức đỏ mặt nói: “Người nghe sao?”

“Có thể không nghe sao? Lần sau van người cách phòng của ta ra xa một chút được không?” Chu Vô Ý buồn rầu nói.

“Ta cũng không nghĩ tới, Xảo Nhi mới sáng sớm đã muốn phát tiết, lúc về ta sẽ nói với nàng để nàng dọn qua phòng ta, ha ha.” Lâm Vô Du hưng phấn giống như tiểu hài tử, lần này lưỡng tình tương duyệt*, tư vị lại càng vô cùng khoái lạc, hắn phát hiện hiện tại mình đã bắt đầu muốn thân thể tuyệt đẹp của Xảo Nhi.

(*Lưỡng tình tương duyệt – Hai bên đều yêu nhau.)

“Đại nhân, phá án, đừng mê muội nữ sắc nữa, dân chúng đang chờ người giúp đỡ!” Chu Vô Ý lờ đi tức giận mà trừng mắt nhìn về mặt cột nhà của hắn.

Lâm Vô Du lập tức cho hắn một ánh mắt có dao: “Đại nhân cùng nương tử ân ái với việc phá án thì có quan hệ gì sao?” Nói xong đi vào trong thư phòng của mình ngồi xuống, bắt đầu mở ra đủ loại tài liệu vụ án.

Sau nửa canh giờ, Xảo Nhi một thân trang phục bộ khoái, tư thế oai hùng bưng bưng mà xuất hiện trước mặt Lâm Vô Du nghiêm túc nói: “Muốn ta bắt ai?”

“Xảo Nhi, tới, ngồi trước đã, có một hay không a?” Lâm Vô Du mặt mày hớn hờ, đứng dậy.

“Người? Có thể làm cho ta một sao?” Xảo Nhi đôi mi thanh tú khó tin mà nhếch lên.

Sắc mặt Lâm Vô Du suy sụp, tiểu nha đầu thực biết đả kích người khác, hắn tự nhận biểu hiện không tồi, mặc dù có nhiều lúc Xảo Nhi chiếm vị trí chủ đạo, nhưng mà nàng rõ ràng thoải mái muốn chết, hừ, mạnh miệng.

“Đừng lảm nhảm! Nói nhanh đi!” Xảo Nhi mắt kiến nhẫn, nam nhân này, đừng tưởng rằng mình muốn hắn thì vênh váo, còn không phải bởi vì mình không tìm được ai khác không phải mỹ nam vẫn còn là xử nam sao!

“À, Xảo Nhi, nàng phải chú ý, nàng đi ra ngoài là đại diện cho Hồng huyện nha môn, không thể làm càn, trước tiên để Lưu Toàn mang nàng theo đi bắt

Lý Ngũ! Người này là tên trộm lợi hại, lại hay trốn trốn tránh tránh, hơn nữa có chút võ công, hôm qua ta đã phái người theo dõi hắn.” Lâm Vô Du lập tức nghiêm túc, gương mặt tuấn tú phát ra một loại hào quang chính nghĩa, khiến khoe miệng Xảo Nhi rút gân.

Xảo Nhi sau khi nghe xong xoay người rời đi, Lâm Vô Du nhìn bóng lưng khéo léo của nàng, lắc lắc đầu.

Sau nửa canh giờ, Xảo Nhi đã bắt Lý Ngũ về, hơn nữa Lý Ngũ mặt mũi bầm dập, khóc lóc không ngừng, sợ sệt nhìn Xảo Nhi, nóng lòng mong muốn Lâm Vô Du tức khắc nhốt hắn đi.

Cả ngày này, Xảo Nhi xuyên phố lọt hẻm tại Hồng huyện, liên tiếp bắt được tám tên tội phạm ẩn núp ở Hồng huyện, toàn bộ đưa vào đại lao. Ngày thứ hai Lâm Vô Du dán bản thông báo, mở công đường thẩm vấn tội phạm, dân chúng trầm trồ khen ngợi, lập tức liền có dân chúng mang trứng gà, mang bánh ngọt đến thăm hỏi bọn nha dịch, mà thanh danh nữ bộ khoái vô địch của Xảo Nhi đã bắt đầu nổi lên ở Hồng huyện, nàng cũng là nữ bộ khoái đầu tiên của Hồng huyện. Thấy nàng bắt phạm nhân, dân chúng càng đem nàng truyền đến khắp nơi, khiến nam tử sùng bái, nữ tử hâm mộ.

Chập tối, trong thư phòng của Lâm Vô Du.

“Xảo Nhi, tên tội phạm này tên là Khâu Sơn Hồ, võ công cao cường, người trong giang hồ, hắn từng giết hai lão bách tính vô tội của Hồng huyện. Bởi vì nhà mẹ đẻ ở Hồng huyện, cho nên hôm qua hắn vừa mới trở về thăm người thân, hiện tại đang ở tù lâu Hồng Tĩnh dùng bữa, mới vừa có lão bách tính tới báo, Xảo Nhi, nàng phải cẩn thận!” Lâm Vô Du lo lắng nhìn nàng một cái.

Xảo Nhi cười lạnh nói: “Cùng nhau đi nhá, miễn cho ngươi suốt ngày giống như con gà mái già lẩm lòi.”

Lâm Vô Du lập tức lộ ra tia cười khổ, Chu Vô Ý ở một bên khó chịu cười nói: “Đại nhân, vẫn là đi xem đi, sẽ có lòng tin với Xảo Nhi ngay.”

“Nói rất hay, ta muốn ăn cơm ở tù lâu!” Xảo Nhi bỗng nhiên chu môi nhìn Lâm Vô Du, nàng chính là chạy một ngày, phải ăn một bữa ngon mới được.

Lâm Vô Du nhìn thấy bộ dạng nũng nịu của nàng, lập tức gật đầu cười nói: “Được, tối nay chúng ta ra ngoài dùng bữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Trổ Tài

Toàn thân Lâm Vô Du mặc thương phục màu trắng đường viền màu tím, một chiếc quạt xếp, phong lưu tiêu sái, tràn ngập ý cười mà đi ở giữa đường, Chu Vô Ý đi bên trái hắn, Xảo Nhi thì đi bên phải hắn, cộng thêm bốn tên nha dịch phía sau, đồng loạt xuất phát đến Hồng Tĩnh tù lâu.

Hồng Tĩnh tù lâu thuộc loại tù lâu sa hoa nhất Hồng huyện, kiến trúc hai tầng cổ kính, tiểu nhị ở cửa lễ độ chào đón khách nhân, dòng người liên tiếp, dường như buôn bán không tẻ.

Huyện lão gia Lâm Vô Du xuất hiện lập tức kinh động đến chuông quây của nơi này, chỉ thấy lão chuông quây tươi cười rạng rỡ nghênh đón, cũng khiến cho dân chúng đang dùng cơm tại phòng lớn bị dọa cho giật mình, huyện lão gia bọn họ chính là người cần kiểm, trước giờ chưa thấy hắn ra ngoài dùng bữa bao giờ, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Rất nhiều người đều lễ phép mà hành lễ với Lâm Vô Du, Lâm Vô Du cũng thân mật chào hỏi, đến khi nha dịch tới báo, Khuru Sơn Hồ kia đang dùng cơm ở nhà phòng tại lầu hai, cùng đi còn có hai vị bằng hữu, nhìn qua cũng là nhân sĩ trong giang hồ.

Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi lo lắng nói: “Xảo Nhi, bọn hắn có ba người, nếu không chúng ta chờ lúc hắn xuất hiện một mình mới bắt hắn đi?”

Xảo Nhi tròn mắt, nói với Lưu Toàn: “Gọi bọn hắn ra ngoài đi, đại nhân, người vào trong gọi món ăn trước, sư gia, còn không mời đại nhân vào trong!” Xảo Nhi lập tức quanh quệ quét Chu Vô Ý.

“Được được được, Xảo Nhi cẩn thận một chút, đại nhân, mời vào trong.” Chu Vô Ý vội vàng kéo Lâm Vô Du vào trong, hai người ngồi ở một cái bàn có thể nhìn thấy ngoài cửa lớn, về mặt khẩn trương và lo lắng.

Ngưỡng cửa, Xảo Nhi đứng thẳng lưng, ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời dần dần tối đi, nàng chán ghét bóng đêm, nhưng cũng thích bóng đêm. Bóng đêm khiến nàng bất lực, nhưng đồng thời cũng khiến nàng điên cuồng, nàng thích cảm giác cực hạn này, bất chấp chuyện gì mà nói.

Đứng ở hai bên khác của Xảo Nhi là hai tên nha dịch, tay nắm đại đao, khăn trương rồi lại hưng phấn chờ đợi Lưu Toàn đi khiêu khích Khuru Sơn Hồ ra. Khăn trương là bởi vì mỗi lần bọn hắn xuất động, lúc nhiều người tróc nã Khuru Sơn Hồ đều bị đánh cho tan tác tả tơi, hơn nữa lại có hai người chết cho nên bọn hắn bị đại nhân mắng đến máu chó xối đầu. Hưng phấn là bởi vì hôm nay bọn hắn đã hiểu biết qua công phu bắt người của Xảo Nhi, cảm thấy phần thắng của bọn hắn rất lớn, mặc dù bọn hắn chưa động tay bao giờ.

Chỉ chốc lát sau, Khuru Sơn Hồ người cao như ngựa lớn tươi cười đầy mặt đi tới, phía sau còn có hai người tuổi trung niên, tay ba người đều cầm binh khí, quả nhiên là nhân sĩ giang hồ.

“Lâm đại nhân! Ngươi lại tới bắt lão từ sao? Ha ha.” Lúc Khuru Son Hồ ngang qua bàn của Lâm Vô Du thì dừng lại kiêu ngạo cười nói.

“Không sai! Lần này sẽ không để ngươi có cơ hội chạy thoát, giết người phải đền mạng, ngươi đã giết hai bách tính vô tội, ngươi nên nhận tội không phải sao?” Lâm Vô Du nhìn thấy Khuru Son Hồ nhất thời tức giận vỗ bàn đứng lên, chính khí凛冽.

“Ha ha ha, ta thừa nhận, ta sớm thừa nhận, ha ha ha, chẳng qua các ngươi đã bắt vài lần, còn chưa ngừng sao, chẳng lẽ muốn trong đám thù hằn của ngươi có người nằm xuống ngươi mới dừng tay?” Lời nói cuồng vọng của Khuru Son Hồ khiến cho lão bách tính đang ngồi vô cùng tức giận, chuyện này rất nhiều người đều biết đến.

“Hừ! Bản quan là quan phụ mẫu của Hồng huyện, lần thứ nhất bắt ngươi không được thì lần thứ hai, lần thứ hai không được thì lần thứ ba, cho đến khi ngươi bị trời bởi pháp luật mới thôi!” Khuôn mặt tuấn tú Lâm Vô Du uy nghiêm, khiến mọi người cũng có thể cảm giác được chính nghĩa của hắn.

“Ài, lão tử hiếm khi trở về ăn một bữa cơm, ngươi lại không để cho chút mặt mũi như vậy, trước kia đều là nể mặt của Lâm đại nhân, mới không giết nha dịch của ngươi, nhưng ngươi một lần hai lần, hết hai lại tới ba, vậy đừng trách lão tử không khách khí!” Khuru Son Hồ phất câu nói.

“Nói nhiều như vậy làm gì!” Xảo Nhi hô to một tiếng, “Khuru Son Hồ, nửa năm trước giết hai bách tính vô tội, hiện giờ đã tự thừa nhận, sư gia! Loại tội ác của hắn nên trừng trị thế nào?” Giọng nói của Xảo Nhi lạnh như băng khiến mọi người đều quay đầu nhìn nàng.

“Xảo Nhi, giết người phải đền mạng, Khuru Son Hồ ứng với tội tử hình!” Chu Vô Ý lập tức nghiêm túc nói.

“Được! Khuru Son Hồ, ngươi có phục hay không?” Lạnh máu của Xảo Nhi quét về phía ánh mắt của Khuru Son Hồ.

“Tiểu nha đầu, ngươi là nữ bộ khoái của nha môn sao?” Khuru Son Hồ không phải người lỗ mãng, hắn nhìn thấy khí tức trên người Xảo Nhi không kém, biết rõ nàng có võ công.

“Không sai, bản quan gia là đệ nhất nữ bộ khoái Hồng huyện hiệu Thượng Quan Xảo Nhi! Hiện tại truy bắt tội phạm giết người Khuru Son Hồ! Ngươi có nhận tội không?” Xảo Nhi khí thế uy phong, chẳng qua nàng là vì uy phong của Lâm Vô Du, chứ thật ra khi nàng nói những lời này thì trong bụng đang cười dữ dội, NND, giết người còn muốn nói nhiều như vậy, làm cường đạo dễ hơn làm quan!

“Mẹ nó! Son Hồ, ngươi tán dóc với xú nha đầu này làm cái gì! Chém ả đi xem ả còn kiêu ngạo đến khi nào!” Một tên nam tử cầm loan đao đứng phía sau Khuru Son Hồ mở miệng trách mắng.

“Khuru Son Hồ! Ngươi có nhận tội không?” Xảo Nhi buồn bực a, Khuru Son Hồ không thừa nhận lời nói của nàng thì không thể giết hắn ngay tại chỗ, còn phải thẳng đường, cho nên nhất định hắn phải thừa nhận nàng mới có khả năng xuống tay.

“Nhận tội cái đầu con mẹ ngươi! Giết hai người còn nhận tội hay sao, lão tử giết mười người vẫn ung dung tự tại như thường!” Khuru Son Hồ nghe huynh đệ nói vậy, cảm thấy mình có điểm kinh ngạc, lập tức lộ vẻ mặt hung ác, mắng to lên.

“Khuru Don Hồ, tàn sát hai bách tính, theo luật phải chém!” Tiếng của Xảo Nhi lớn như chuông, khí thế như hồng, đưa tay tiếp nhận đại đao của nha dịch, bay lên trời, mọi người chỉ thấy một đạo ngân quang từ trên trời giáng xuống.

“A” tiếng kêu sợ hãi vang lên, chỉ thấy đầu với thân của Khuru Son Hồ đã tách rời, đầu người lăn lông lốc ra khỏi cửa, nhiều người bị dọa đều che hai mắt.

“Ngươi, ngươi.” Hai tên huynh đệ đi theo Khuru Son Hồ bị dọa đến vẻ mặt kinh hoàng, Trương Đậu nhìn loan đao của mình bị chia làm hai, hai chân run lấy bậy.

“Ngươi cư nhiên dám giết Son Hồ, ngươi có biết hắn chính là thù hằn của võ lâm minh chủ!” Một người khác tên gọi A Cừu, thấy tình huống như thế mồ hôi lạnh đầm đìa, võ công của nữ bộ khoái này cao hơn hắn rất nhiều, một đao đã chém bay đầu Khuru Son Hồ, đừng nói hắn với Trương Đậu xuất thủ, chính là võ công của Khuru Son Hồ cũng không kém, tại sao lại phát sinh loại sự việc này?

“Võ lâm minh chủ? Ha ha, hắn nếu dám giết người ở Hồng huyện, đều mang tội chết!” Xảo Nhi lạnh lùng cười một tiếng, đại đao bay ra, cắm tại chân A Cừu, cách da chân chỉ có chút xíu, hắn sợ tới mức lập tức nước vàng chảy xuống.

“Hay! Hay!” Lão bách tính thấy một màn há lòng hả dạ, nhất loạt vỗ tay khen hay, Hồng huyện của bọn hắn rốt cục cũng có nữ bộ khoái có võ công cao cường, từ nay về sau không sợ cường đạo hoành hành nữa.

Xảo Nhi đi vào trong phòng, đi đến trước mặt Lâm Vô Du ôm quyền nghiêm túc nói: “Đại nhân, Xảo Nhi may mắn không làm nhục mệnh!”

“Ha ha, tốt, Xảo Nhi, ngồi xuống dùng bữa đi, khổ cho nàng rồi.” Lâm Vô Du cười đến mức xinh đẹp, mặt ngọc răng trắng, hoa đào xinh đẹp, hắn lần này rốt cục đã nhìn thấy Xảo Nhi trở tài, trong lòng vô cùng vui sướng, không nghĩ đến Xảo Nhi lợi hại như vậy.

Đôi mắt phượng của Xảo Nhi nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, lồng ngực căng thẳng, NND, thiếu nam nhân này không có việc gì lại cười phong tao như vậy làm cái gì, hại dục vọng trong cơ thể nàng lại rục rịch ngóc đầu dậy, dục vọng giống độc được, một khi trầm luân liền không cách nào tự kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Cáo Trạng Thần Y

Sự kiện Khuru Son Hồ khiến thanh danh nữ bộ khoái của Xảo Nhi trong vòng một đêm đã lớn mạnh ở Hồng huyện, mà sau khi Xảo Nhi trở lại nha môn, đương nhiên là ném Lâm Vô Du lên giường, hung hăng đẩy đoạ hẳn hai lần mới ngáy ngủ o o, đêm nay Xảo Nhi ngủ ở trên giường của Lâm Vô Du, nàng không tính toán, so đo việc này, có mấy nam ôm thì nơi nào cũng ngủ được.

Ngày qua nhanh như bay, một tháng sau, Hồng huyện gần như không còn tội phạm đang lẫn trốn nữa, danh tiếng của nha môn không ngừng được nâng cao, bách tính an cư lạc nghiệp, càng gọi Lâm Vô Du là thanh thiên đại lão gia.

Thường ngày, Xảo Nhi có việc thì làm việc, không có việc gì thì dạy võ công cho bọn nha dịch, để bọn hắn nâng cao năng lực chiến đấu, như thế nàng không cần động tay nhiều, giữa nàng với Lâm Vô Du cũng gần giống như sinh hoạt vợ chồng bình thường, chẳng qua Lâm Vô Du một tháng lại gầy đi một tí, Xảo Nhi ở trên giường như lang như hổ, tối muộn cũng muốn, khiến hắn thích thú rất nhiều, hai chân nhũn ra, đầu nặng gốc nhẹ, cuối cùng rốt cục cũng bị bệnh, hắn hiện tại mới biết ba chữ ‘Chỉ bằng người’ Của Xảo Nhi là như thế nào. Hắn chỉ biết cười khổ trên giường.

Lâm Vô Du bị bệnh, làm cho Xảo Nhi giật mình kinh hãi sự buông thả dục vọng vô độ của mình. Vị thần tiên mỹ nam này bị nàng đẩy đoạ thành ra như vậy, trong lòng có điểm hồ thẹn, nhưng mà ai bảo hắn để nàng làm nữ bộ khoái chứ, đây chính là thù lao mà nàng muốn!

Chẳng qua Xảo Nhi vẫn còn có lương tâm, tự mình đi đến hiệu thuốc mua thuốc, đi chợ mua đồ bổ, để Lưu đại thẩm nấu canh thuốc, chu đáo giống như một tiểu thê tử kính mến phu quân.

Trên giường Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình của Xảo Nhi, không biết vì sao cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Một tháng nay hai người ngoại trừ ân ái ra cũng có trao đổi đôi chút, tuy rằng tạm thời thương cảm, nhưng làm cho hắn vì sự thay đổi dần dần của Xảo Nhi mà thích thú. Xảo Nhi tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng lời hắn nói Xảo Nhi đều sẽ nghe theo, khiến hắn rất cao hứng. Kỳ thật là Lâm Vô Du không biết Xảo Nhi là không muốn phiền toái, hơn nữa có việc làm chung quy so với không có việc gì làm vẫn tốt hơn, còn nữa, buổi tối Xảo Nhi cũng có thể quang minh chính đại mà lấy cớ mà cưỡng hãm.

“Xảo Nhi, không cần lo lắng, đại nhân không sao, là ta nhiễm phong hàn thôi.” Lâm Vô Du là người hư nhược, buổi tối lại đổ mồ hôi quên đắp chăn, cho nên bị cảm.

“Ta không lo lắng, mấy ngày nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, ta sẽ về phòng ngủ của mình.” Xảo Nhi sợ mình ngủ ở trên giường hắn, nhìn gương mặt tuấn tú như thế của hắn, mình lại nhìn không được mà cưỡng hãm tiếp. Khuôn ngực như ngọc này, hai chân thẳng tắp, phần mông thon vảnh, còn có chim nhỏ hùng dũng oai vệ kia, dù sao vẫn làm cho nàng cảm lòng không淡定.

“Xảo Nhi, thực, thực xin lỗi.” Lâm Vô Du trách thân thể mình quá yếu, nếu như mình khỏe mạnh một chút sẽ không dễ sinh bệnh như vậy, xem ra mình cũng phải luyện võ cường thân mới được.

“Đừng nói vớ nói vẩn! Uống thuốc đi, nha môn hiện tại thanh tịnh, ngươi cũng có thể từ từ mà nghỉ ngơi.” Xảo Nhi nâng đầu hắn lên, đưa thuốc đến môi hắn.

Lâm Vô Du uống xong thuốc bắc, ôn nhu nhìn Xảo Nhi, ôn nhu trong lòng lưu động, nàng chính là tiểu thê tử khó tính a.

Ngay tại lúc Xảo Nhi muốn mắng người vì bị hắn nhìn như vậy, thì bên ngoài vang lên tiếng kích trống, Lâm Vô Du nhất thời cả kinh ngồi dậy.

“Ngươi nằm xuống! Ta đi xem xem!” Đôi mi thanh tú của Xảo Nhi vừa nhú, vội vàng đè hắn xuống.

“Xảo Nhi, không được! Thẳng đường đi, ta không sao, nàng đưa quan phục cho ta!” Lâm Vô Du bất chấp phản đối của Xảo Nhi, tự mình xuống giường.

Xảo Nhi cũng hiểu rõ quy củ, đành phải thuận theo hắn, ai bảo hắn là bệnh nhân chứ, mặc cừ phẩm quan phục vào cho hắn, đỡ hắn đi ra đại đường.

Tiếng gậy kinh đường vang lên “Này.....Vũ...”.

“Quý dưới công đường là ai! Có oan tình gì! Cáo trạng người nào! Nhanh nhanh nói đi!” Sắc mặt Lâm Vô Du tái nhợt, nhưng vẫn uy phong凛凛 như trước, Xảo Nhi thấy thể khỏe miệng rút gân.

Quý dưới công đường chính là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng nhu nhược, ngũ quan nhìn ra là một vị thiếu phụ xinh đẹp, chính là lúc này sắc mặt so với Lâm Vô Du còn tái nhợt hơn, khí tức không ổn, mặt đầy nước mắt.

“Dân phụ Âu Dương Vân nương, cáo trạng, cáo, cáo thần y Cổ Bằng.” Âu Dương Vân nương nói xong hai mắt nhắm lệ ngừng đầu nhìn chằm chằm Lâm Vô Du.

“Cái gì! Thần y Cổ Bằng?” Lâm Vô Du cả kinh biến sắc, “Âu Dương thị, ngươi cũng biết thần y y đức quảng bố, diệu thủ nhân tâm, được dân chúng

kính yêu, người cáo trạng hẳn chuyện gì! Phải biết rằng tội vu hãm, là tội càng thêm tội!”

Âu Dương Vân nương lập tức cúi đầu nước nở lên.

“Âu Dương thị, có oan tình gì cứ nói, nếu đúng là thần y phạm tội, bản quan đương nhiên sẽ làm chủ cho người.” Lâm Vô Du nói mắt nhìn Chu sư gia, Chu Vô Ý đang ghi chép lại.

“Đại nhân, ô ô, dân phụ biết rõ đại nhân thiết diện vô tư, cho nên hôm nay dân phụ mới cả gan tới cáo tên súc sinh táng tận lương tâm kia, ô ô.” Âu Dương Vân nương tức giận thêm, lại gào khóc thảm thiết.

Xảo Nhi bị tiếng khóc của thị làm cho đầu óc muốn nổ tung, lập tức tiến lên khẽ vuốt lưng thị nói: “Vân nương, người đừng kích động, có việc gì cứ nói hết ra, đại nhân sẽ làm chủ cho người.”

“Xảo Nhi cô nương, cảm ơn cô, đại danh của cô Vân nương sớm đã nghe qua, hôm nay Vân nương cho dù phải mất mặt, cũng phải tới cáo trạng thần y Cổ Bằng tên súc sinh, kẻ mặt người dạ thú, hãm, hãm cưỡng hiếp ta!” Âu Dương Vân nương nói một câu xong, cư nhiên thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người kinh hãi, Lâm Vô Du lập tức bãi đường, trong phòng khách, Chu Vô Ý xem mạch tượng nói: “Nàng này đang mang bầu, nhưng có dấu hiệu sinh non, Xảo Nhi, người nhanh đi kêu bà mụ đến đây, bằng không sợ là có khả năng mất mạng.”

“Được!” Thân hình Xảo Nhi lập tức lóe lên đã không thấy bóng người đâu nữa, Lâm Vô Du nhìn Chu Vô Ý nhăn trán mi lại nói: “Sư gia, án này rất khó giải quyết, tiếng tăm của thần y kia rất nổi, được dân chúng kính yêu, hơn nữa muối muối của hắn chính là phu nhân của nội các đại học sĩ Quân Nghị Nguyên, nếu đúng là đã cưỡng hiếp Âu Dương thị, vậy tội này chúng ta sợ là khó xử hai bên.”

“Đại nhân, chỉ cần thần y thực sự có tội, đại nhân lại sợ cái gì chứ, cứ đem việc này trình lên hoàng thượng, đại nhân thấy hợp lý không.” Chu Vô Ý soi sáng cho Lâm Vô Du.

“Ừ, lời này không sai, là việc của ta, ai dè” Lâm Vô Du nhìn Âu Dương Vân nương trên giường, một đôi tuần mi trực tiếp khóa cùng một chỗ, đầu lại càng đau.

Xảo Nhi rất nhanh đã xách bà mụ đến, xác định nữ tử này quả thật sinh non, khí huyết hư nhược, muốn khôi phục tối thiểu cũng phải ba ngày.

Xảo Nhi thích bận rộn nhất, cho nên nàng chạy ra chạy vào phân phó việc cho hạ nhân, từ sau khi nàng làm nữ bộ khoái, tình trạng của nha môn đã tốt lên, cũng có thêm hai nha hoàn, cho nên việc sắc thuốc linh tinh đều có người làm.

Nàng với Lưu Toàn thì bị phái đi đến thành Nam ‘Tê Thế đường’ để nghe ngóng tình hình.

‘Tê Thế đường’ là y quán nổi danh nhất ở Hồng huyện, thần y Cổ Bằng đã ở chỗ này đợi khám bệnh, y thuật của hắn cao minh, hầu hết là thuốc đến bệnh trừ, hơn nữa ngày thường hắn đối với lão bách tính nghèo khổ cũng đặc biệt chăm sóc, người nghèo không có tiền đến xem bệnh đều miễn phí, khiến lão bách tính càng thêm kính nể yêu quý, tiếng tăm của hắn với Lâm Vô Du ở tại Hồng huyện đều tốt như nhau!

Xảo Nhi nhìn tiểu lâu tinh xảo, xem ra gia cảnh của thần y này không tệ, đầy người xếp hàng ở cửa, đều là bệnh nhân đến cầu y, Xảo Nhi không có trực tiếp đi vào, mà là cùng Lưu Toàn quanh quần ở hậu viện tiểu lâu.

Nhắc tới đây, Xảo Nhi đã im lặng không tiếng động nhảy vào bên trong tường, nhưng lại rơi vào chỗ không tốt, vừa vặn là nhà xí ở sau tiểu viện, mà trong khi giấy chết lại đúng lúc có một nam tử đi tiểu. Xảo Nhi theo cọc gỗ thừa thốt của nhà xí nhìn vào trong, chỉ thấy hắn nhiều nhất cũng chỉ mười lăm tuổi, nhưng vóc dáng tuyệt đối không nhỏ, tướng mạo khả ái, làn da tuyết trắng, đôi mắt thật to linh động hữu thần, hé ra làn môi nõn nà hồng hào, chu chu vênh lên, trong miệng vẫn còn phát ra tiếng ‘U’, hóa ra vẫn tự mình xả nước tiểu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Người Ta Nói

Xảo Nhi thừa nhận mình là lưu manh, cho nên, sau khi nàng nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ khả ái kia, thì ánh mắt đã trực tiếp di chuyển xuống dưới, đôi mi thanh tú khẽ chau lại, miệng nhỏ làm bộ dạng huyêt gió, hoàn hảo là không thổi ra tiếng, không nghĩ đến tiểu nam nhân này lại trở mặt tốt như vậy.

Chỉ thấy tiểu nam nhân kéo quần lên, xoay người đi ra khỏi nhà xí. Lúc khước mắt nhìn thấy bên cạnh có người, lập tức sợ đến mức xoay người lại.

Thấy Xảo Nhi một thân nữ bộ khoái, tiểu nam nhân sửng sốt, nhúu đôi mày rậm, trong đôi mắt bỏ câu hiện lên vẻ tinh ranh.

“Người là Thượng Quan Xảo Nhi?” Giọng nói nửa khàn nửa non nót khiến cho đôi mi thanh tú của Xảo Nhi chau lại, mắt phượng nhúu lại, ánh mắt sắc bén dừng lại trên mặt hắn.

Khuôn mặt này còn có chút trẻ con, da thịt tốt đến dọa người, cái trán bạch khiết, gò má nồn nà hồng hào, làm cho Xảo Nhi kích động muốn véo vài cái. Mây rậm bay xéo khí khái anh hùng, lộ ra khí phách của nam tử, hai mắt to tròn giáo hoạt, trong đôi mắt đen láy chớp động hiện lên tinh quang, thân hình cao hơn Xảo Nhi nửa đầu, hẳn là còn đang lớn, một thân cảm phục màu xanh, chất liệu vải tinh tế lộ ra thân hình thon dài của hắn, khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, có thể nói là một vị tiểu mỹ nam.

“Gọi tỷ tỷ!” Xảo Nhi chép miệng, tuy rằng là tiểu mỹ nam, cơ năng thân thể cũng thành thực, nhưng nàng không thể tàn phá cây non được, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt chính nghĩa của Lâm Vô Du, cả người đều phát lạnh.

“Ách, vì cái gì, ta đã qua mười lăm tuổi, Xảo Nhi cô nương cũng không lớn hơn đâu!” Tiểu mỹ nam Cổ Thần Nhi không phục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quanh què của Xảo Nhi, đối với thanh danh của vị nữ bộ khoái này hẳn đã sớm nghe nói qua, không nghĩ đến nàng sẽ tới nhà mình.

“Ta đã mười sáu! Ngươi tên là gì? Ở chỗ này làm cái gì? Có quan hệ gì với thần y?” Xảo Nhi liếc xéo hắn rồi nói, nàng hận nhất là thấy mỹ nam nhưng không thể ăn, khiến tâm tình nàng buồn bực.

“Được rồi được rồi, Xảo Nhi tỷ tỷ được chưa, đệ gọi là Cổ Thần Nhi, nơi này là nhà của đệ, thần y là cha đệ, tỷ nói đệ ở chỗ này làm cái gì á? Đệ còn chưa hỏi tỷ vào nhà đệ làm gì?” Cổ Thần Nhi hai tay ôm vai, làm bộ giống đại nhân nhìn Xảo Nhi.

Khỏe miệng Xảo Nhi cong lên tia ý cười nói: “Bản quan gia vừa mới đuổi theo một tên trộm, thấy hắn nhảy vào nơi này, không phải ngươi chứ?” Giọng nói âm trầm xuống.

“Cái gì! Thế nào lại là đệ, đệ vào đi tiểu mà thôi!” Cổ Thần Nhi dù sao tuổi cũng còn nhỏ, vừa nghe xong lập tức vội vàng giải thích.

“Không phải ngươi sao? Bản quan gia thấy kẻ đó cũng một thân lam y nga.” Xảo Nhi ôm ngực nhìn hắn xoay vòng tròn, kì thực là nhìn phần mông vênh hay không vênh.

“Không phải đệ, đệ trước giờ không trộm đồ! Tỷ đừng oan uổng người khác!” Cổ Thần Nhi tức giận khiến khuôn mặt đỏ lên, liên tục xua tay.

“Đừng vội, phạm việc gì cũng phải có chứng cứ, ngươi nói ngươi không trộm, bản quan gia đương nhiên sẽ không oan uổng ngươi, như vậy đi, để bản quan gia kiểm tra ngươi một chút!” trong lòng Xảo Nhi cười vô cùng là tà ác, đã lâu không kích thích như vậy rồi, mỗi ngày chỉ đối với một mỹ nam là Lâm Vô Du, lại đẹp nhìn thấy ghét.

“A, việc này, được rồi, đệ thực sự không trộm đồ, phụ thân đã dạy qua Thần nhi, không thể lấy đồ của người khác!” Cổ Thần Nhi bị mắc lừa, vươn hai tay ra, giang rộng hai chân, chuẩn bị để Xảo Nhi soát người.

Xảo Nhi mắt nhỏ hí lên, hưng phấn run run một chút, vươn ‘sắc thảo’ ra, bắt đầu mò vào cơ thể thon dài của Cổ Thần Nhi, ừm, không tệ, còn có chút cơ bắp, bộ ngực này đủ kiên cố, eo này cũng không có sọc lõ, phần mông này đủ vênh, bắp đùi này cũng đủ thẳng, chim con kia đủ lớn, ha ha, mò tới.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ làm gì mà mò bảo bối của đệ a?” Mặt Cổ Thần Nhi rất đỏ, lập tức đưa tay bảo vệ đũng quần, nhảy ra xa, tuy rằng là đồng nam, nhưng không phải cái gì cũng không biết nha.

“Khụ khụ khụ, việc này, ta nghĩ là ngươi thả đồ vào trong đũng quần, tốt, ngươi không phải kẻ trộm, không phải kẻ tình nghi.” Xảo Nhi lúng túng chỉnh lại sắc mặt, mình không nghĩ đến lại phạm vào bệnh cũ.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ đỏ mặt, phụ thân nói bảo bối là không thể để nữ nhân mò, ai sờ soạng bảo bối của Thần nhi, thì người đó chính là nương tử của Thần nhi.” Cổ Thần Nhi cổ quái nhìn Thượng Quan Xảo Nhi, tựa hồ đang suy nghĩ tỷ tỷ này vì cái gì lại to gan như vậy dám mò bảo bối của hắn, nữ tử không phải đều rất thận trọng sao?

“Cái gì?” Xảo Nhi nhất thời hoảng sợ nhảy dựng lên, khản trương nói: “Thần nhi, ngươi đừng nghe cha ngươi nói vớ vẩn, tỷ tỷ là đang phá án, không phải mò bảo bối của ngươi, không giống nhau!” Xảo Nhi sợ hãi a, sẽ không vừa sấy tay đã trêu chọc một cái kẹo kéo chứ.

“Hi hi, ngươi nhìn xem Xảo Nhi tỷ tỷ cũng không giống nữ nhân, hơn nữa bộ dạng khó coi lại thô lỗ, Thần nhi tìm nương tử là phải tìm người mình thích, phương pháp này của cha ngươi cũng không đúng, nếu như lão heo mẹ sờ soạng bảo bối của ngươi, ngươi phải lấy lão heo mẹ làm vợ sao!” Xảo Nhi từ trước tới nay là lần đầu tiên nói nhiều như vậy, nàng sợ nha.

Cổ Thần Nhi nhìn bộ dạng gập gáp của Xảo Nhi khẽ cười lên, hai mắt linh động to tròn tinh tế nhìn nhìn Xảo Nhi, phát hiện nàng rất khéo léo, mắt phương hẹp dài vô cùng nhanh nhạy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì rút ruột mà nổi lên sắc hồng, đỏ ửng lại có chút khả ái, chẳng qua không có giống Hân nhi xinh đẹp.

“Đệ không muốn lấy lão heo mẹ, nhưng mà Xảo Nhi tỷ tỷ không đẹp bằng Hân nhi muội muội, đệ không muốn lấy tỷ, đệ có thể đến nha môn tìm tỷ chơi không? Nghe nói nha môn chơi rất vui, Thần nhi muốn đi coi thử.” Cổ Thần Nhi nghiêng đầu nhìn nàng.

“A, không được đi, nha môn chơi không vui, ngươi tìm i Hân nhi muội muội của ngươi chơi đi, hê hê, ta đi trước, tiểu tặc cũng không biết chạy đến nơi nào, việc này có thể đừng nói ai a.” Xảo Nhi xoay người đã bay ra ngoài tường viện, thấy Cổ Thần Nhi mở miệng to, tròn mắt há mồm, oa, Xảo Nhi tỷ tỷ thật soái!

Xảo Nhi bay ra ngoài tường, Lưu Toàn lập tức đi lên hỏi: “Đại tiểu thư, có phát hiện gì không?”

“Ách, he he, chưa có!” Xảo Nhi bị Cổ Thần Nhi làm giật mình, quên mất việc chính.

“Đúng rồi, người có biết người nhà của thần y không?” Xảo Nhi chỉnh lại tâm trạng hỏi.

“Trong nhà thần y có phu nhân của thần y, công tử của bọn họ cùng với hai tên đồ đệ của hắn, còn lại chính là hạ nhân nha hoàn.” Lưu Toàn lập tức trả lời.

“Sao? Hắn chỉ có một phu nhân sao? Không tiểu thiếp?” Xảo Nhi kỳ quái nói.

“Không có, mọi người đều nói bọn họ là phu thê tình thâm, phu thê đảm thắm.” Lưu Toàn lộ ra vẻ hoài nghi, đương nhiên hắn nghi ngờ Âu Dương Văn nương là vu tội cho thần y.

“Công tử của bọn họ không phải gọi là Cổ Thần Nhi chứ?” Khóe miệng Xảo Nhi khóe miệng vừa kéo nói.

“Đúng vậy, đại tiểu thư cũng biết rõ a, Thần nhi là tiểu hài tử rất biết điều, ha ha.” Nhà Lưu Toàn cách nhà thần y không xa, cho nên đối với nhà của thần y cũng hiểu rất rõ.

Xảo Nhi đầu đầy hắc tuyến, biết điều? Tại sao lại cảm giác có điểm ngốc nghếch.

“Đi thôi, hôm nay không tra xét, chúng ta trở về rồi nói sau.”

“Ừ!” Lưu Toàn hiện tại hoàn toàn nghe theo Xảo Nhi, không chỉ hắn, tất cả nha dịch trong nha môn đều cực kỳ sung bái đối với Xảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 30: Hành Vi Súc Sinh

Xảo Nhi thăm nghĩ thần y đã lợi hại như vậy, liền để Lưu Toàn mang chút thuốc trở về nha môn sắc cho Lâm Vô Du.

“Xảo Nhi, người đã trở về, có thu hoạch gì không?” Chu Vô Ý vừa đúng lúc đi ra.

“Không có, chỉ nhìn ra Cổ Bằng làm ăn rất tốt, tiền hắn là không ít.” Xảo Nhi nhàn nhạt nói.

Khóe miệng Chu Vô Ý giật giật, đây gọi là đi thăm dò sao? Mọi người đều nói, thần y xem bệnh, người nghèo không lấy tiền, nhưng người có tiền đều đưa thêm. Huống hồ còn có muội muội là phu nhân nội các đại học sĩ, tự nhiên là không lo đến cơm áo gạo tiền.

“Đại nhân đâu?” Xảo Nhi hỏi.

“Ồ thư phòng! Xảo Nhi, đại nhân bệnh không tốt, người đi khuyên hắn phải nghỉ ngơi đi, tối nay đợi Văn nương tỉnh lại, còn phải vận hội.” Chu Vô Ý lo lắng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi âm trầm đi đến thư phòng, không nói hai lời, đem Lâm Vô Du đang ngẩng đầu cười với nàng ôm lên một phen, đi tới hậu viện, thấy cảm Chu Vô Ý sắp rớt trên mặt đất, nữ nhân này cũng quá cường đại đi.

“Xảo Nhi, đại nhân không sao!” Lâm Vô Du dở khóc dở cười, cơ thể của mình tự mình biết, đâu có nghiêm trọng như vậy a.

“Nghỉ ngơi! Bằng không ta sẽ để người không xuống giường được!” Xảo Nhi lớn tiếng nói xong đi ra khỏi phòng.

Lâm Vô Du cười lúc lắc cái đầu, Xảo Nhi tuy rằng uy hiếp hắn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn rất cao hứng nha.

Sau khi dùng bữa tối xong, Âu Dương Văn nương rốt cục cũng tỉnh lại, sau khi Tiểu Mai cho thị ăn chút cháo, thị bắt đầu chậm rãi kể rõ ủy khuất của thị cho mọi người. Lâm Vô Du uống thuốc của thần y ngủ được một giấc nên cũng có chút tinh thần, Chu Vô Ý cảm công vẫn ghi ghi chép chép, Xảo Nhi, Lưu Toàn đứng ở một bên lắng nghe.

“Dân phụ là nhân sĩ ở thành Bắc, phu quân là thợ mộc. Có một ngày, phu quân làm việc không cẩn thận chém trúng chân, miệng vết thương rất lớn, nhưng phu quân không thèm để ý, chỉ dùng mảnh vải băng bó mấy ngày. Nhưng kết quả miệng vết thương không ngừng chảy mủ, có xu hướng lan ra. Đại phu bên kia nói là trong vết thương có con sâu nhỏ, cần phải lấy ra, nhưng không ai dám lấy, sợ không cẩn thận chân sẽ bị cắt bỏ. Kết quả dân phụ liền nghĩ đến thần y Cổ Bằng, mướn xe ngựa đi tới thành Nam, thần y nhìn xuống thương thế kia thì nói trong một ngày không thể trị hết, trước để bọn ta ở lại trong khách điểm sát bên, chờ sau khi hắn đi hái thuốc về mới có thể lấy trùng.” Âu Dương Văn nương chậm rãi nói, trong đôi mắt sưng như quả hạch đào, nước mắt đã chảy xuống.

Khóc thút thít xong lại nói: “Thần y kể cả không đi hái thuốc, nói vội đi không được, mỗi ngày chỉ đưa cho phu quân ít thuốc đắp lên vết thương, để

miệng vết thương không bị thối rữa. Bọn ta muốn ở lại nhưng không có đủ bạc, cho nên dân phụ quyết định tự mình đi hái thuốc, nhờ thần y vẽ hình dạng của dược thảo, sau đó lưng đeo gói thuốc đi ‘Lão Vân sơn’ ở phía đông, thần y nói ở lưng chừng núi bên kia có loại dược thảo này.”

Mọi người nghe đến đó tâm tình đều là nặng nề, nhìn lẫn nhau, nghe thì tiếp tục nói hết: “Dân phụ đi tới Lão Vân sơn, thật không dễ dàng mới bò lên giữa sườn núi để nghỉ ngơi một lát, lấy ra túi nước mà thần y đã chuẩn bị cho dân phụ uống vài ngụm, kết quả hai mắt càng lúc càng mờ hồ, đầu càng lúc càng choáng váng, ngay lúc té xỉu, thấy một nam tử tới gần dân phụ, dân phụ nghe đến tiếng cười kia chính là tiếng của thần y Cổ Bằng, sau đó, sau đó.”

“Đợi lúc dân phụ tỉnh lại, phát hiện chính mình đã. Ô ô. Đại nhân, người phải làm chủ cho dân phụ a!” Âu Dương Vân nương lập tức khóc rống lên.

“Vân nương, người trước đừng khóc, theo như người nói, người là không nhìn rõ diện mạo nam tử đã cưỡng hiếp người sao?” Lâm Vô Du nhíu mày.

“Là thần y, là hán, tiếng cười của hán ta làm sao mà nghe không biết chứ!” Vân nương kích động.

“Có thể có những người khác nhìn thấy không?” Lâm Vô Du cảm thấy vụ án này thật gai góc.

Vân nương khóc nói: “Thế nào sẽ có người thấy, súc sinh kia sớm đã lên kế hoạch hoàn hảo, dùng mê dược khiến dân phụ hôn mê, còn có hành vi thú tính, chẳng lẽ chính ta lại lầm lẫn hay sao!”

“Vân nương, ý của đại nhân không phải vậy, phạm mọi việc phải có chứng cứ, nói miệng không bằng chứng a, lúc người tỉnh lại làm sao biết có người cưỡng hiếp người?” Chu Vô Ý lập tức hỏi.

“Mắc cười, dân phụ tuy hôn mê, nhưng sau khi tỉnh lại thấy quần áo không chỉnh tề, hạ, hạ thân đau đớn, thế nào lại không biết!” Vân nương cả giận nói.

“Sự việc phát sinh khi nào?” Lâm Vô Du nhìn Chu Vô Ý, hai người đều là mảy rậm khóa cùng một chỗ.

“Việc này đã hơn một tháng. . .” Vân nương cúi thấp đầu.

“Cái gì! Hơn một tháng, vì sao hôm nay mới tới kêu oan?” Lâm Vô Du chấn động.

Khuôn mặt Vân nương lộ ra vẻ ngượng ngịu, nhìn nhìn mọi người rồi nói: “Vốn dân phụ không muốn nói việc này ra, nhưng, nhưng một tháng sau, dân phụ mang thai, bị phu quân biết được, quở trách dân phụ không tiết hạnh, đuổi dân phụ ra khỏi cửa, dân phụ oan uổng a!” Vân nương lại khóc lên.

Xảo Nhi ở bên cạnh lắc lắc đầu, nữ nhân đáng thương thế này, nếu lúc ấy đứng ra, có lẽ sự tình sẽ được giải quyết nhanh chóng. Hiện tại thì tốt rồi, cứ xem như là thần y gây nên, làm sao có thể định tội đây?

“Phu quân nghe dân phụ giải thích, hôm qua đi tìm thần y nói lý, kết quả bị đồ đệ của thần y đánh thành trọng thương, nói vu khống cho thần y, hiện tại còn nằm ở trên giường, dậy không nổi, ô ô “

Lâm Vô Du thở dài nói: “Vân nương, việc này rất nghiêm trọng, người lại không có bất kỳ chứng cứ nào, rất khó định tội thần y! Thanh danh của thần y rất tốt, vợ chồng bọn họ lại hòa thuận, sẽ không có người tin lời người nói, chỉ có chứng cứ mới hữu dụng, bằng không đại nhân cũng không giúp được người, người có thể nghĩ ra manh mối nào khác hay không?”

“Vân nương, túi đựng nước mê dược đâu?” Xảo Nhi đột nhiên hỏi.

“Cái này, ta không biết, sau khi tỉnh lại vô cùng bị thương, cộng thêm phần nộ, vội vội vàng vàng trở lại y quán tìm thần y, nhưng hán lại đang trị chân cho phu quân ta, cho nên ta mạnh mẽ nhận xuống.”

“Có lẽ túi nước, còn ở trên núi!” Xảo Nhi nhìn hướng Lâm Vô Du.

“Luu Toàn, bây giờ người lập tức mang theo hai người đi tìm xem, chú ý an toàn!” Lâm Vô Du lập tức hạ lệnh.

“Ta đi cho! Trời đã tối rồi, đến Lão Vân sơn chẳng mấy thời gian, để các huynh đệ nghỉ ngơi đi, ta đi cũng nhanh hơn!” Xảo Nhi nói xong xoay người rời đi, Luu Mai lúc ở trên đường đối với huynh đệ rất có nghĩa khí, nên xem toàn bộ nha dịch trong nha môn đều là huynh đệ. .

“Xảo Nhi, cẩn thận một chút a!” Lâm Vô Du gấp giọng kêu to.

“Đại nhân, người đối với Xảo Nhi còn không yên tâm a! Ha ha.” Chu Vô Ý giễu cợt hán nói.

“Nói đó rừng sâu núi thẳm, có thể xảy ra ngoài ý muốn hay không a?” Lâm Vô Du làm gì cũng coi Xảo Nhi là nữ hài tử.

“Đại nhân, người đừng lo lắng, Xảo Nhi sẽ không sao đâu!” Luu Toàn cũng trợn trắng mắt, việc đại nhân quan tâm đến Xảo Nhi mọi người đều hiểu.

Khóe miệng Xảo Nhi cong lên tia cười lạnh, đi tới viện khinh thân, bóng dáng theo hướng đông mà bay đi.

Trong đêm đen ở Lão Vân sơn, đưa tay không thấy năm ngón, nhưng lúc Xảo Nhi vút qua sườn núi đứng trên ngọn cây, lại nhìn thấy vài điểm ánh sáng, lần này khiến nàng sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên cây rơi xuống, nơi này sẽ không có ma chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Đêm Nay Không Đụng

“Các ngươi cẩn thận tìm lần nữa xem, nhất định là ở chỗ này!” Một giọng nam nhân khiến Xảo Nhi trấn định lại, không phải ma quỷ thì tốt rồi. Xảo Nhi khẽ thở ra, nhẹ nhàng nhảy đến một cây đại thụ khác, ngưng thần nhìn xuống dưới, chỉ thấy năm nam nhân mặc hắc y hắc khổ đứng cây gỗ dài khua loạn trong bụi cỏ tìm thứ gì đó.

“Đại ca, làm sao tìm được a, nơi này lớn như vậy, lại tối như vậy!” Có người phàn nàn nói.

“Đừng nói nhảm, thần y đã nói nhất định phải tìm được túi nước đó!” Tên nam tử cầm đầu lớn tiếng hung ác nói.

Trong lòng Xảo Nhi cả kinh, xem ra thần y thực sự đã cường hiếp Vân nương, chỉ sợ việc hôm nay Vân nương đến cáo trạng đã khiến hấn “nhột” rồi.

“Tìm được rồi! Là cái này sao?” Chính tại lúc Xảo Nhi cười lạnh, một tên nam tử hung phấn kêu lên, trên tay hấn đang cầm một túi nước dơ bẩn không chịu được. Đã qua hơn một tháng, trong túi nước này chỉ sợ cũng không có nước.

“Hắn là cái này, ta nhìn xem!” Nam tử cầm đầu lập tức tiến lên, “Đúng rồi, là cái này, đây là túi nước nhà thần y, ngươi xem có chữ y này! Hê hê! Nhanh, nhanh đem nó đốt đi!” Nam tử vội vàng lấy ra hộp lửa.

Trên cây Xảo Nhi cả kinh, không thể để bọn hấn đốt túi nước được. Đầu óc vừa chuyển, lập tức còi ngoai báo xuống, lộ ra đồ lót màu trắng bên trong, bắt đầu nhanh chóng xuyên qua tầng cây, nhánh cây lay động, trong miệng phát ra tiếng cười âm trầm của nữ tử, năm đại nam nhân lập tức sợ đến mặt trắng bệch.

“Lão đại, nơi này không phải có ma quỷ chứ?” Tên nam tử cầm túi nước sợ hãi run rẩy.

“Có cái đầu mẹ ngươi, ở Hồng huyện nhiều năm như vậy, ngươi có nghe qua Lão Vân sơn có ma quỷ sao, nhanh làm việc đi!” Lão đại kia tuy tiếp thêm can đảm cho mọi người, nhưng hấn cũng không khỏi ngẩng đầu xem xét bốn phía.

“Má ơi, thực có ma a!” Hấn vừa vặn thấy bóng dáng màu trắng của Xảo Nhi bay nhanh vòng quanh, sợ tới mức ném hộp lửa rồi bỏ chạy mất dép, người khác bị hấn làm giật mình cũng ném đồ xuống chạy trốn chết.

Lập tức khắp nơi giữa sườn núi đều tối lại, Lão Vân sơn lần nữa rơi vào màn đêm. Xảo Nhi khinh bỉ đứng trên ngọn cây nhìn đám nam nhân nhát gan ra sức chạy xuống núi không khỏi buồn cười, sau đó phi thân mà xuống, nhặt lên túi nước dơ bẩn bị ném đi, thấy phía trên thêu một chữ ‘Y’, khoe miệng nhếch lên tia cười lạnh.

Nhún người một cái, tự phủ thêm y phục, nhẹ nhàng theo phía sau năm nam nhân, muốn xem bọn hấn lấy cái gì nộp cho thần y.

“Lão đại, ta quên cầm túi nước!” Tiếng một giọng nói run rẩy truyền ra từ trong năm người.

“Cái gì! Cái đầu heo nhà ngươi, mau quay lại lấy đi!” Tên lão đại kia lập tức nhảy dựng lên đánh người.

“Lão, lão đại, tiểu, tiểu nhân không dám! Bằng không ban ngày hãy quay lại đi, rất dọa người nha!”

“Quên đi, đừng quay lại, nơi này là tà môn, ta vừa rồi thực sự thấy bóng dáng màu trắng, các ngươi thấy không?” Lão đại kia suy nghĩ lại, cũng không khỏi lại sợ hãi.

“Ta thấy, ở trên cây kia, đang bay, má ơi, ta còn cho rằng mình bị hoa mắt, lão đại, chúng ta nhanh đi nhanh đi, đừng vì thần y kia mà ném mạng của mình a.” Một nam tử khác hoảng sợ nói.

“Việc này các ngươi đừng nói lung tung, chúng ta cứ nói đã đốt túi nước kia rồi, hiểu không? Cũng không biết tại sao thần y lại nhất định phải tìm túi nước kia, kỳ quái! Nhưng mà, hấn dù sao cũng không biết, chúng ta lại có thể kiếm tiền, hê hê.” Lão đại kia cười gian.

“Hiểu rồi, hiểu rồi, đi nhanh đi, ta cảm giác nơi này thật u ám.” Lại một tên nam tử sợ hãi nói.

“Má ơi, chạy mau!” Không biết ai hô một tiếng, năm người lập tức co cẳng chạy.

Xảo Nhi đi theo bọn hấn tới y quán của thần y, trong y quán vẫn còn ánh đèn yếu ớt, chỉ thấy lão đại của năm người kia đến trước một cửa gỗ gõ xuống, bốn người khác hết nhìn đông tới nhìn tây. Đi đến mái hiên phía đối diện ngồi xổm xuống, Xảo Nhi lúc này mới nhìn rõ năm người này chính là du côn lưu manh của Hồng huyện là Tiền Đại và huynh đệ của hấn.

Xảo Nhi sợ bọn hấn thấy mình, vội vàng chạy hướng phía sau tiểu viện, có thể thần y kia sẽ đến đại sảnh của tiền viện nói chuyện. Xảo Nhi đành phải nhảy lên nóc nhà, ghé vào mái ngói, thuận tay lấy một viên ngói, nhìn xuống. Vừa nhìn xuống, trông mắt của nàng thiếu chút nữa rơi ra, thì ra phía dưới

chính là phòng của tiểu mỹ nam Cổ Thần Nhi kia, giờ phút này hắn đang không một mảnh vải hiện lên trong bồn tắm.

Thân hình bị bọt nước dính vào cứ nhiên không tòi, phần mông vênh vênh với hai chân sấn chắc khiến Xảo Nhi nuốt ngụm nước miếng. Con chim nhỏ ẩn núp lại càng nồn nà hùng vĩ. Mũi Xảo Nhi nóng lên, liền vội ngẩng đầu, nnd, tên tiểu tử chết tiết, lúc này tắm cái gì mà tắm a.

Bình tĩnh một chút, vội vàng đi nhất một viên ngói khác, mới thấy một nam tử trung niên đứng trước cửa sổ, cúi đầu đang nói gì đó với Tiểu Đại đang đứng ngoài cửa sổ, vừa mới muốn ngưng thần lắng nghe, nam tử trung niên kia đã rời khỏi cửa sổ, xem ra đã nói xong, Xảo Nhi buồn bực, thực là nam sắc hại người.

Lần nữa nhìn hướng tiểu tử chết tiết dám quyến rũ nàng, thấy hắn cứ nhiên không mặc quần áo nằm hình chữ đại ở trên giường lớn, thật sự rất thử thách năng.

Một người nằm ở dưới, một người nhìn ở trên.

“A...Người nào?” Trên giường Cổ Thần Nhi thấy nóc nhà có một đôi mắt đang nhìn hắn, hắn sợ hãi tới mức nhảy dựng lên, đồng thời cũng khiến Xảo Nhi bị dọa lập tức chạy đi.

Trở lại nha môn, Xảo Nhi đầu đầy hắc tuyến đem túi nước đưa cho Chu Vô Ý, sau đó trở về phòng mình tắm rửa thay quần áo, đầu óc lại toàn là thân hình của tên tiểu tử chết tiết kia, hắn sẽ không nghĩ ra mình chứ? Sau đó lại nghĩ tới Lâm Vô Du đang sinh bệnh, không khỏi than thở, mình cũng nên có điểm tiết chế.

Nàng buồn bực không yên, đi tới phòng Lâm Vô Du, Chu Vô Ý cũng đang giải thích mọi việc cho Lâm Vô Du, thấy Xảo Nhi đi vào, lập tức cười xấu xa nói: “Xảo Nhi, ngươi cùng đại nhân nói chuyện, ta mệt rồi, đi ngủ trước.” Nói xong xoay người rời đi.

Xảo Nhi nhìn nụ cười dâm đãng kia của hắn, đột nhiên nhướn mày, nhìn thân hình của hắn, cuối cùng nhìn mặt hắn, kỳ thật Chu Vô Ý cũng rất soái a, mình thế nào lại không nghĩ đến hắn?

“Khụ khụ khụ.” Tiếng ho khan của Lâm Vô Du đem Xảo Nhi đang suy nghĩ dâm đãng gọi trở về, giương mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, mới phát hiện căn bản Chu Vô Ý không thể so với hắn, yêu cầu của mình không thể hạ thấp được.

“Xảo Nhi, nàng, nàng ngủ ở đây sao?” Lâm Vô Du dò mắt hỏi.

Xảo Nhi mỉm môi đi đến bên giường nhìn khuôn mặt của hắn vẫn rất tái nhợt: “Ngươi chịu nổi sao?” Xảo Nhi đương nhiên là nói giỡn.

Mặt Lâm Vô Du càng đỏ hơn, nhìn Xảo Nhi đã mặc lại nữ trang, nhu mỹ nhẹ nhàng khoan khoái cả lăm nói: “Được, làm được.”

“Thôi đi, ngày mai bệnh tình chuyển biến xấu ai sẽ thắng đường a, ngươi nhanh ngủ đi!” Xảo Nhi ngồi ở bên giường nhìn hắn khinh bỉ, thân thể nam nhân này quả thật yếu ớt, tuy rằng lúc vận động rất gắng sức, chẳng qua dục vọng của mình rất lớn, muốn hắn mỗi ngày thỏa mãn mình quả thật là yêu cầu quá cao rồi.

“A, Xảo Nhi, ta, ta làm được.” Lâm Vô Du khó xử nhìn nàng, hắn biết rõ Xảo Nhi cần, muốn thỏa mãn Xảo Nhi, sợ nàng lại ngậy người phát xuân.

Xảo Nhi cời đồ treo lên giường, hơn nữa đây là thói quen khi ngủ của nàng, Lâm Vô Du thấy nàng treo lên, lập tức cao hứng lui vào phía trong.

Xảo Nhi thổi tắt đèn nói: “Đêm nay không đụng ngươi! Ngủ đi!” Nàng phát hiện mình có phần quen ngủ ở bên cạnh hắn, chỉ ít lúc có người ở bên cạnh, mình sẽ không cảm thấy cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Kể Suy Đồi Có Văn Hóa

Hai người mới vừa nằm ngủ không bao lâu, tiếng gõ trống lại vang lên ngoài cửa. Xảo Nhi lửa giận ngàn ngút muốn giết người, bên cạnh có mỹ nam lại không thể đụng vào đã khiến nàng ngủ không yên, lại có người tới kêu oan, thực chán sống rồi.

Lâm Vô Du muốn xuống giường, ánh mắt Xảo Nhi lạnh lẽo nguyệt cho một cái, lấy tay ngăn cản nói: “Ngủ !” Sau đó tự mình rời giường phủ thêm áo choàng rồi đi ra ngoài, ngưỡng cửa đụng phải Chu Vô Ý đang gấp ga gấp gáp, khí tức càng lạnh.

Nha dịch báo lại, không ngờ là thần y Cổ Bằng và công tử của hắn Cổ Thần Nhi tới đánh trống, đêm khuya không tiện thăng đường, nên nha dịch mời bọn họ vào phòng khách.

Chu Vô Ý với Xảo Nhi nhìn nhau một cái, mày đều cau lại. Lòng ngực Xảo Nhi nhảy dựng lên, không phải là Cổ Thần Nhi tới cáo có người nhìn lên hắn tắm chứ? Nghĩ đến đây khóe miệng Xảo Nhi rút gân.

“Xảo Nhi, người nói thần y có phải tới để do thám tin tức của Âu Dương Văn nương hay không?” Chu Vô Ý ngưng mi nói.

“Quý mới biết! Muộn như vậy rồi còn có thể có việc tốt sao? Có tật giật mình! Cầm thú!” Xảo Nhi chửi ầm lên.

Chu Vô Ý tức khắc toát mồ hôi lạnh, lửa giận của nữ nhân này vì sao lại lớn như vậy, chẳng lẽ có việc bất mãn? Ừm, rất có khả năng! Đại nhân sinh bệnh, nha đầu này lại ăn nhiều, chẳng trách được.

“Xảo Nhi, chúng ta không có chứng cứ trước không thể làm ầu được.” Chu Vô Ý vội vàng nhắc nhở.

Xảo Nhi đột nhiên xoay người, đôi mắt phượng vô cùng âm lãnh nhìn chăm chăm Chu Vô Ý, khiến Chu Vô Ý sợ đến mức sắc mặt trắng xanh, lui lại hai bước, cảm giác nặng giống như muốn giết hẳn.

Xảo Nhi nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn, trong lòng cả kinh, mình quả thật quá kích động rồi, vội vàng mở miệng thở mạnh hai cái, nằng sợ mình vừa ra sẽ giết chết tên cầm thú kia.

Chu Vô Ý chạy vào phòng tiếp khách, lúc này Xảo Nhi mới thả chậm cước bộ, ổn định cơn tức đi vào trong.

“Sư gia!” Thần y Cổ Bằng mặc một thân cẩm phục màu lam tinh tế, vẻ mặt tươi cười hướng Chu Vô Ý ôm quyền nói.

“Xảo Nhi tỷ tỷ!” Cổ Thần Nhi thấy sắc mặt u ám của Xảo Nhi lập tức cười cười chạy đến gần, “Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ có thể dạy võ công cho đệ hay không a?” Lần trước Cổ Thần Nhi đã nhìn thấy khinh công của Xảo Nhi rất đẹp, nên hâm mộ muốn chết.

Xảo Nhi liếc nhìn tiểu nam nhân này sắc mặt hồng nhuận, một thân bạch y, anh tuấn lộ ra vẻ hồn nhiên và dễ thương như ánh mặt trời, khiến nàng có loại xúc động muốn hung hăng chà đạp hắn. Nàng thật sự không thích thứ đẹp quá mức, cho nên lúc nàng giãy vò Lâm Vô Du cũng chưa từng tiết chế, nam nhân giống tiên nhân như vậy nên ở dưới thân nàng mà van xin tha thứ. Mà tiểu nam nhân này lại khiến ác mà dưới đáy lòng nàng hiện ra.

“Người tới đây làm cái gì?” Xảo Nhi vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“À, là đêm nay có người tới nhà đệ nhìn lên đệ tắm, cha sợ là người xấu muốn gây bất lợi cho chúng ta. Vì vậy mới tới nha môn, hi vọng các người bắt được kẻ đã nhìn trộm, sau này sợ đệ sẽ bị thiệt thòi, người nọ thật là khủng bố, chỉ có một đôi mắt ở trên nóc nhà nhìn ta, rất đáng sợ!” Cổ Thần Nhi lộ ra vẻ sợ hãi.

Khóe mắt Xảo Nhi run lên, lại nhìn hướng Cổ Bằng đang giải thích tình hình cụ thể và tỉ mỉ với Chu Vô Ý. Thấy người này tướng mạo đường đường, áo mũ chỉnh tề, vẻ mặt thân thiết với nụ cười tươi, nhìn thế nào cũng không giống một sắc ma. Nhưng mà Xảo Nhi biết rõ, loại người này cũng giống như mình vậy, nhìn qua thì nhả nhận, nhưng kỳ thật chính là kẻ suy đồi.

“Cổ đại phu, người là nói vừa rồi có người đến phủ của người nhìn trộm công tử?” Chu Vô Ý kinh ngạc nhìn Xảo Nhi.

“Đúng vậy! Tiểu nhi bị dọa đến hồn phi phách tán, lão phu lo lắng người nọ lại đến, cho nên đặc biệt tới nha môn báo án.” Cổ Bằng có lễ nói.

“Như vậy a, Cổ công tử gần đây có trêu chọc kẻ tiểu nhân nào không?” Chu Vô Ý rất hoài nghi là Xảo Nhi, nàng vừa mới cầm túi nước trở về, có khả năng là nàng sẽ đến nhà thần y để do thám tin tức, vừa lúc thấy Cổ công tử tắm gội, sắc nữ này nhất định sẽ không bỏ qua, nghĩ đến đây, khóe miệng của Chu Vô Ý cũng run lên.

“A, ta sao? Không có a, ta đều ở trong nhà giúp đỡ phụ thân khám bệnh, không đắc tội với ai a.” Cổ Thần Nhi vội vàng lắc đầu.

“Vậy Cổ đại phu có thể đã đắc tội với người nào hay không?” Chu Vô Ý sắc mặt nghiêm túc nói.

“Ha ha, lão phu mỗi ngày đều là khám bệnh, làm thế nào lại đắc tội với kẻ tiểu nhân chứ?”

“Trong nhóm bệnh nhân kia? Có người bất mãn với Cổ đại phu hay không?” Chu Vô Ý cố tình dẫn dắt hắn.

“Việc này, không có đâu, hương thân đến xem bệnh lão phu đều rất tiếp đãi, cũng không có ai từng oán hận cái gì.” Cổ Bằng vừa vuốt cằm mình vừa nói.

“Phải không? Thế tại sao chiều hôm qua, Âu Dương Văn nương ở thành Bắc tới cầu thầy trị bệnh, phu quân của thị lại bị hai đồ đệ của người đánh thành trọng thương?” Thần thể Chu Vô Ý lập tức thẳng tắp, khí thế không tê.

“Sư gia, người là nói tên hỗn đản nào a, thực sự là đáng giận, cha chữa khỏi chân cho hắn, thế mà hắn lại nói cha ta cưỡng hiếp nương tử của hắn, trên đời này làm thế nào lại có chuyện buồn cười như vậy!” Cổ Thần Nhi lập tức bảo vệ cha hắn nói.

“Nhưng Âu Dương Văn nương kia, chiều hôm nay đến đánh trống kêu oan, cáo trạng chính là thần y ngài!” Chu Vô Ý lắc đầu.

“Buồn cười! Lão phu tận tâm tận lực chữa bệnh cho phu quân thị, không ngờ hai người này lại lấy oán trả ơn! Lão phu chính là không muốn làm to chuyện này, không ngờ thị lại còn cáo tới cửa, chẳng lẽ đại nhân và sư gia lại cho rằng lão phu thực sự cưỡng hiếp Văn nương hay sao!” Cổ Bằng đột nhiên tức giận nói.

“Cổ đại phu trước tiên đừng tức giận, phạm việc gì cũng phải có chứng cứ, việc này nếu là Vân nương vu cáo hãm hại người, thì đương nhiên sẽ bị trừng phạt. Chỉ có điều nếu như là sự thật, như vậy Cổ đại phu cũng biết rõ tính khí của đại nhân, trước mặt vương pháp, đối xử bình đẳng!”

“Được! Lão phu cũng muốn nhìn xem nữ nhân đó có thể đưa ra chứng cứ gì!” Cổ Bằng hé ra khuôn mặt già nua tuần lã, mặc cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy hần hán là chính nhân quân tử.

“Hừ! Bọn họ thực là rất quá đáng, phụ thân tại sao lại làm ra việc không bằng cảm thú như thế chứ, Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ phải bắt bọn hần lại để trị tội!” Cổ Thần Nhi lôi kéo ống tay áo của Xảo Nhi nói.

“Lưỡi pháp luật tuy thừa nhưng khó lọt, nếu chính mình không làm, sẽ không sợ. Cổ đại phu, người được dân chúng kính nể, chúng ta cũng không hy vọng Hồng huyện thiếu đi một đại phu tốt đâu!” Lời nói này của Xảo Nhi khiến Cổ Bằng vô cùng lo sợ.

“Ý của Xảo Nhi cô nương là gì! Lão phu chính là cây ngay không sợ chết đứng, Xảo Nhi cô nương chỉ cần để ý điều tra, kẻ xấu cuối cùng sẽ có ác báo!” Trong hai tròng mắt đen của Cổ Bằng hiện lên lệ quang.

“Được! kẻ xấu cuối cùng sẽ có ác báo, chỉ bằng câu này của Cổ đại phu, Xảo Nhi đương nhiên sẽ điều tra mọi việc rõ ràng, còn mời Cổ đại phu ngày mai tới đây để lấy khẩu cung, đối chất với Vân nương.” Xảo Nhi cười lạnh nói, lão già này còn ra vẻ đạo mạo nữa chứ, nói những lời này không sợ thiên lôi đánh trúng sao?

“Được, lão phu nhất định sẽ tới, còn việc của tiểu nhi?”

“Việc này, chúng ta sẽ điều tra, Cổ đại phu không cần lo lắng, có lẽ có quan hệ tới vụ án này.” Chu Vô Ý lập tức cười nói, “Ta hội phái hai nha dịch đến phủ các người bảo hộ quý công tử.”

“Cái đó không cần, đồ nhi của lão phu cũng biết chút quyền cước công phu, không cần phiền đến sư gia, đứng rồi sư gia, Âu Dương Vân nương kia đang ở nhà môn sao?” Cổ Bằng chuyển đề tài hỏi.

“Ừ, Vân nương vừa mới đẻ non, khí huyết hư nhược, hiện tại đang ở nhà môn nghỉ ngơi.”

Cổ Bằng hơi sững sờ, nhưng mặt không đổi sắc, ôm quyền mỉm cười nói: “Vậy thì tốt, chúng ta sẽ không quấy rầy sư gia nghỉ ngơi nữa.”

“Xảo Nhi tỷ tỷ, Thần Nhi muốn học võ công mà.” Cổ Thần Nhi liếc chết lời kéo Xảo Nhi không thả.

“Thần Nhi, đừng làm loạn, trở về nhanh lên, mẹ con sẽ lo lắng, Xảo Nhi cô nương nhiều việc, làm sao có thể rảnh rỗi dạy công phu cho con!” Cổ Bằng lập tức tức giận lôi Cổ Thần Nhi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Xem Thường Hần

Xảo Nhi trở về phòng, Lâm Vô Du lập tức khẩn trương hỏi, Xảo Nhi đem sự tình kể qua loa một chút. Lâm Vô Du cổ quái nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quạnh quẽ của Xảo Nhi không lên tiếng.

“Mẹ nó! Làm gì có người không biết xấu hổ như vậy chứ, chuyện xấu mình làm tự mình biết, hần lại có thể mặt không đỏ tìm không đập, ho!” Xảo Nhi mắng mỏ, mỗi lần nàng làm chuyện xấu bản thân đều thừa nhận, chỉ ít tự mình biết, nhưng loại người như Cổ Bằng thật đúng là rác rưởi trong rác rưởi.

“Xảo Nhi, đừng nói tục, nàng là nữ nhân.” Lâm Vô Du nhất thời trợn trắng mắt.

“Đừng có lảm chuyện!” Xảo Nhi phẫn nộ trừng mắt nhìn hần, nằm xuống đi ngủ.

Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của nàng, đột nhiên chép miệng nói khẽ: “Xảo Nhi, người nhìn lên là nàng đúng không hả?”

Mắt phượng của Xảo Nhi lập tức nheo lại, nhìn chăm chăm hần, mặt lạnh nói: “Thế nào? Không phải người muốn bắt ta chứ?”

“Đương nhiên không phải, ha ha, ta không ngốc như vậy a, còn nữa nàng nói là nàng không phải cố ý, chỉ là đi tìm hiểu tin tức mà thôi đúng không?” Lâm Vô Du cười gượng nói.

“Người đừng lừa mình dối người đi! Ta nhìn thì sao? Thân hình tiểu tử kia không tệ, ta thích!” Xảo Nhi rất tự nhiên thừa nhận.

Lồng ngực Lâm Vô Du lập tức như bị kim đâm trúng, cánh tay duỗi ra ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Xảo Nhi không nói gì, đầu chôn ở bờ vai nàng.

“Ta không phải nương tử của người, người chẳng qua chỉ là bạn giường của ta, lúc nào không thích có thể thay đổi, đừng khiến cho nó giống như không

có người thì không được!” Xảo Nhi nói bằng giọng mỉa.

Lâm Vô Du càng thêm thất chặt cánh tay, vẫn như trước không lên tiếng.

Xảo Nhi nhắm đôi mắt lại không để ý đến hân nữa, nàng ghét như vậy, rất ghét. nàng không cần tình cảm nữa, tình yêu đều giống như câu chuyện cười, vĩnh viễn cũng chỉ là trò chơi của kẻ ngốc.

Thật lâu sau, môi mỏng của Lâm Vô Du đột nhiên hôn lên bờ vai Xảo Nhi, khiến Xảo Nhi nhăn mi lại.

“Người làm cái gì?” Xảo Nhi quay đầu nhìn hân.

“Xảo Nhi, ta, ta muốn...” Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du nhuộm màu hồng như uống rượu, tuấn mỹ đến say lòng người.

“Không thể, người đang bị bệnh!” Trong lòng Xảo Nhi run lên, ánh mắt trượt xuống vạt áo đang rộng mở của hân, bộ ngực bóng loáng như ngọc ánh lên sắc hồng chói mắt, nha, thật cảm động người nha.

“Ta uống thuốc của thần y rồi, không sao.” Lâm Vô Du cố ý để tiểu Lâm Lâm đang phình to dưới thân cạ cạ bấp đùi của Xảo Nhi.

“Hơ! Chính người nói nha, ngày mai bệnh nặng thêm, ta không chịu trách nhiệm đâu!” Xảo Nhi không thể nào nhịn được, lập tức nghiêng người áp hân ở dưới thân, bắt đầu kéo vạt áo của hân, đầu cúi thấp hung hăng chà đạp hồng mai mê người kia của hân.

Khóe miệng Lâm Vô Du cong lên, cũng động thủ cời y phục nàng, tay chân hai người luống cuống. Trong lòng Lâm Vô Du vẫn như trước có chút đau đớn, nhưng mà Xảo Nhi đòi hỏi hân làm cho hân rất cao hứng, đột nhiên nói khẽ: “Xảo Nhi, về sau nàng muốn, nhất định phải nhớ tìm đại nhân a.”

Xảo Nhi sừng sốt, nhất thời ngẩng đầu lên, nàng biết, nam nhân này là sợ nàng đi tìm nam nhân khác, cho nên lúc sinh bệnh, hân cũng muốn thỏa mãn mình. Dục vọng của Xảo Nhi lập tức bị dập tắt, từ trên người hân trượt xuống, nhanh chóng phủ thêm y phục xuống giường, lạnh lùng nói: “Ta ghét người tự cho là đúng!” Nói xong cũng không ngoảnh đầu lại.

“Xảo Nhi, ta, ta, khụ khụ khụ.” Lâm Vô Du hoảng hốt, ho khan trong phòng, kéo dài đến sáng sớm.

Ngày thứ hai, một đêm không ngủ sắc mặt Lâm Vô Du càng trắng bệch, hơn nữa tâm tình sầu muộn, cho nên càng thêm hữu khí vô lực, chậm rãi đi đến trước cửa phòng của Xảo Nhi đứng lại một hồi, trong lòng chua xót, xoay người đi vào trong sân nhỏ.

Xảo Nhi ở trong phòng đương nhiên nghe tiếng, khinh bỉ chếp miệng, dừng cho rằng lên giường hân, mình sẽ thích hân, nếu không nhìn bộ dạng phản trên tuấn mỹ của hân, thì với kiểu cổ hủ kia, mình tuyệt đối sẽ không cảm thấy hứng thú!

“Đại nhân, người sao vậy! Xảo Nhi, Xảo Nhi, mau ra đây” Chu Vô Ý nôn nóng kêu to một tiếng.

Xảo Nhi không kịp khinh bỉ, như con cá chép bắn một cái đã từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy Lâm Vô Du ngã sấp ở ngưỡng cửa.

“Nhanh đi tìm đại phu!” Xảo Nhi hô to với Chu Vô Ý, sau đó vội vàng ôm Lâm Vô Du lên, vọt vào phòng hân, Chu Vô Ý biết y thuật của mình không cao, cho nên lập tức chạy đi.

Xảo Nhi để Lâm Vô Du ngồi trên giường, mình ở phía sau dùng cánh tay nhỏ bé chống đỡ hân, lập tức đề khí, chuyển vận nội lực, nàng không biết phương pháp này có hữu dụng hay không, tạm thời thử một lần.

“Ừm...” Nội lực của Xảo Nhi rất mạnh, khiến Lâm Vô Du rất nhanh đã cảm thấy bên trong cơ thể khô nóng và khó chịu mà rên thành tiếng. Xảo Nhi cho rằng hân đã tỉnh, trong lòng vui mừng, càng truyền nhiều nội lực hơn.

“Phốc...” Lâm Vô Du phun một ngụm lớn máu tươi ra, vạt mỏng màu trắng bị nhuộm thành màu đỏ, điểm lệ kinh hãi, nàng sợ đến mức lập tức thu tay lại, tại sao lại như vậy? “Đại nhân, người thế nào, mau tỉnh lại?” Xảo Nhi nhìn khóe miệng Lâm Vô Du toàn là máu tươi, lại tiếp tục hôn mê, nên vô cùng hoảng hốt, vội vàng chạy đến cửa tức giận hét lớn: “Người đều chết hết sao? Đại phu, thế nào còn chưa tới!” Xảo Nhi không phát hiện mình khác thường, nàng chỉ biết rõ Lâm Vô Du không thể chết.

Chu Vô Ý vừa mới chạy ra khỏi nha môn không lâu, đã đụng phải Cổ Thần Nhi đang đi đến nha môn, lập tức hét lớn: “Cổ công tử, thật tốt! Cha người đâu?”

“Sư gia, cha nói sẽ đến muộn, ta là tới tìm Xảo Nhi tỷ tỷ.” Cổ Thần Nhi hạ quyết tâm muốn học võ công của Xảo Nhi.

“A! Đại nhân ngã bệnh, Xảo Nhi không rảnh, ta đi tìm đại phu!” Chu Vô Ý lập tức thất vọng lác đầu chạy đi.

“Đại nhân bị bệnh? Ta chính là đại phu a, sư gia, mang ta đi xem xem!” Thì ra Cổ Thần Nhi từ nhỏ đã đi theo Cổ Bằng học y, được hân chân truyền, tuy rằng không có chính thức xem bệnh cho dân chúng, nhưng mỗi ngày đều bên cạnh Cổ Bằng nghe được lý vài kinh nghiệm.

“Đúng rồi! Thật tốt, nhanh đi!” Chu Vô Ý nghĩ thầm không sai, Cổ công tử quả thật là biết y thuật, nha dịch đã sớm điều tra qua cả nhà hân.

Hai người vội vàng đi tới phòng của Lâm Vô Du, nhìn thấy trên giường toàn là máu tươi, bị dọa đến mức đều sừng sốt.

“Ta bảo ngươi tìm đại phu, ngươi đem tiểu tử thúi này tới đây làm gì, tìm cha hử!” Xảo Nhi lòng như lửa đốt thấy Cổ Thần Nhi tới, lập tức quở trách Chu Vô Ý.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, Thần nhi sẽ xem bệnh!” Cổ Thần Nhi chu môi, Xảo Nhi tỷ tỷ vì sao gọi hửn là tiểu tử thúi a, mình không phải tiểu cũng không thúi.

“Xảo Nhi, ngươi đừng vội, y thuật của Cổ công tử được thần y chân truyền, để hửn xem xem!” Chu Vô Ý bị dọa không nhẹ, khuôn mặt tuần tú trắng bệch.

Cổ Thần Nhi nghiêm túc bắt mạch sau đó nói: “Đại nhân là thân thể yếu ớt, mệt mỏi cộng thêm tâm hỏa ứ động, khí tức cũng không ổn, Xảo Nhi tỷ tỷ truyền nội lực cho đại nhân đúng không?” Cổ Thần Nhi rất lão đạo mà nhìn Xảo Nhi.

“Không sai, nhưng mà vì sao đại nhân bị học máu? Không phải nói truyền nội lực có thể chữa thương sao?” Xảo Nhi thấy hửn rất có phong phạm đại phu, bây giờ đã trần định lại.

“Ừ, truyền nội lực quả thật có thể chữa thương, bình thường nửa công lực sẽ gấp đôi hiệu quả, đáng tiếc thân thể Lâm đại nhân rất hư nhược, mà nội lực mà Xảo Nhi tỷ tỷ truyền qua rất lớn, cũng là nói hửn hư nhược không thể chịu được, hơn nữa làm cho khí huyết của hửn hỗn loạn, chịu không nổi mới học máu.”

“A, vậy, vậy xử lý thế nào, hửn sẽ chết sao?” Xảo Nhi khăn trương nói.

Cổ Thần Nhi chậm rãi đứng dậy, đối với Xảo Nhi tròn trắng mắt nói: “Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ cũng thật xem thường Thần Nhi, chỉ cần uống mấy thang thuốc, đại nhân sẽ tỉnh lại!”

Xảo Nhi sững sốt, đầu đầy hắc tuyến, mình quả thật coi thường tiểu nam nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 34: Không Dạy Đầy Đủ

Cổ Thần Nhi lập tức viết đơn thuốc, nha dịch vội vàng vàng đi lấy thuốc. Xảo Nhi bị Cổ Thần Nhi đang đắc ý kéo đến dưới tàng cây táo trong viện.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ dạy võ công cho đệ được không, Thần nhi muốn bay tới bay lui.” Cổ Thần Nhi chớp chớp, ánh mắt lóng lánh nhìn về mặt âm lãnh của Xảo Nhi. Xảo Nhi thì đang muốn xem Lâm Vô Du được hửn chữa bệnh đã đỡ chưa, thật muốn một cước đá hửn bay ra ngoài viện, lại chỉ có thể nhìn mỹ nam nhưng không thể ăn khiến lửa giận trong người nàng ngày càng bùng nổ.

“Tiểu tử thối, ngươi đừng làm phiền ta, võ công không phải nói học sẽ học được, tuổi ngươi quá lớn, cho dù học cũng không thể học cao được!” Xảo Nhi tức giận nói.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tại sao tỷ lại hung dữ với Thần nhi như vậy a? Tỷ hôm qua sờ soạng bảo bối của Thần nhi, Thần nhi còn chưa tố cáo tỷ. Tỷ không phải nên đối tốt với Thần nhi sao?” Cổ Thần Nhi nhìn qua đơn thuốc muốn chết, nhưng đầu óc lại rất thông minh. Thái độ hiện tại của hửn đối với Xảo Nhi so với hôm qua khác xa, nghĩ đến câu Xảo Nhi bảo không được nói cho người khác, hửn liền biết rõ mình đã nắm được nhược điểm của nàng.

Quả nhiên Xảo Nhi ngậm ngẫn cả người, khăn trương nhìn bốn phía, lại nổi giận trừng Cổ Thần Nhi nói: “Tiểu tử thối, ngươi đừng nói vớ nói vẩn, ta là phá án!”

“Phải không? Vậy đệ đi hỏi Lâm đại nhân xem phá án có cần mò bảo bối của người ta hay không nha?” Cổ Thần Nhi vừa nhấc đầu, vừa liếc xéo Xảo Nhi một cái, cất bước đi vào trong phòng.

“Tiểu tử thối, ngươi dám?” Thân ảnh của Xảo Nhi chợt lóe, kéo hửn vào trong phòng nha hoàn. Nàng không thích bị người khác uy hiếp, hơn nữa nàng phát hiện bộ dạng của tiểu tử thối này rất đơn thuần, không ngờ lại giả hoạt như thế, thật sự là ngoài dự đoán của nàng.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, Thần nhi không phải đùa ngốc, ngày hôm qua tỷ mò bảo bối của Thần Nhi như thế gọi phi lễ, đệ có hỏi qua mẫu thân, đệ có thể tố cáo tỷ đó nha.” Cổ Thần Nhi nhìn Xảo Nhi ra oai.

“Cái gì! Ngươi nói chuyện đó với mẫu thân?” Khóe miệng Xảo Nhi rút gân.

“Đệ chỉ ví dụ cho mẫu thân mà thôi, nhưng mà, mẫu thân nói ‘nữ quan gia khi tra án con cũng không thể mò bảo bối, bởi vì nha môn có nam nha dịch’, Xảo Nhi tỷ tỷ, xin hỏi tỷ không phải phi lễ Thần nhi thì là gì a?” Bộ dạng đó của Cổ Thần Nhi rất đáng bị ăn đòn.

“Ngươi biết rõ cái gì gọi là phi lễ sao?” Mắt phượng của Xảo Nhi nhú lại, NND, muốn buông tha cho hửn, không ngờ hửn lại làm bộ như vậy, thế thì đừng trách nàng không khách khí.

“Xảo Nhi tỷ tỷ như thế gọi là phi lễ!” Cổ Thần Nhi rất khẳng định nói.

“Không đúng, thế gọi là món khai vị, đây mới gọi là phi lễ!” Xảo Nhi lập tức duỗi tay kéo hấn gần sát lại, miệng nhỏ thì để lên môi hồng của hấn, bàn tay nhỏ khác không có dừng lại mà hướng đến bảo bối của hấn.

“Đừng dừng...” Cổ Thần Nhi muốn đẩy Xảo Nhi ra, lại phát hiện lực tay của Xảo Nhi rất lớn, bàn tay nhỏ đặt ngang hông khiến hấn không thể động dậy, hơn nữa nàng, nàng sao lại có thể hôn mình, đây không phải là giữa vợ chồng mới có thể làm sao? Thì ra lúc ở nhà Cổ Thần Nhi thấy qua mẫu thân với cha hấn thân mật. Lúc nhỏ hấn từng hỏi qua mẫu thân hấn, Cổ phu nhân đương nhiên nói đây là chuyện vợ chồng mới có thể làm.

Xảo Nhi rất mạnh mẽ, hấn áp ứng, đầu lưỡi đã xông vào, cuồng dã càn quét thuần hương nam hài trong miệng hấn, hương vị ngọt ngào thơm tho đó khiến Xảo Nhi rất thích, càng thêm vô lo vô nghĩ mà khiêu khích Cổ Thần Nhi. Một bàn tay nhỏ khác ma sát phía trên tiểu Thần Thần của hấn, làm cho Cổ Thần Nhi không thể trốn tránh, đỏ mặt.

Cảm giác kỳ quái làm dâng lên sự hiếu kỳ của Cổ Thần Nhi nhỏ tuổi, thân thể dần dần nóng lên, cái lưỡi thơm mát mềm mại khiến hấn rất thụ thái, nhịn không được mà học theo. Đầu lưỡi vụng về bắt đầu quấn lấy lưỡi của Xảo Nhi ở cùng một chỗ, hô hấp gấp gáp, hai tay theo bản năng ôm lấy Xảo Nhi.

Xảo Nhi rất vừa lòng với phản ứng của tiểu nam nhân này, cũng biết rõ lòng hiếu kỳ của tiểu nam nhân tương đối lớn. Vì để tiểu nam nhân này ngậm miệng, bàn tay nhỏ bé của nàng không hề do dự mà mò vào trong quần lót của hấn, cho hấn cảm nhận sự mỹ diệu.

“Ưm” Thân thể Cổ Thần Nhi nóng bỏng, khuôn mặt tuần tú đỏ như máu, Xảo Nhi buông môi mòng của hấn ra, gian tà nhìn bộ dạng ngượng ngùng của hấn, bàn tay nhỏ bé dưới thân một chút cũng không buông lỏng.

“Tỷ tỷ, không được ~ Rất, rất là khó chịu a.” Thân thể Cổ Thần Nhi cứng ngắc, không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Khó chịu? Không thoải mái sao?” Ý cười trên khóe miệng của càng đậm.

“Ưm, Thần nhi không biết nói gì a, tỷ tỷ, chính là, chính là như vậy là không đúng, nha.” Cổ Thần Nhi nhìn Xảo Nhi đang cười tà ác, càng thêm ngượng ngùng, mỗi một động tác của Xảo Nhi đều khiến hấn thờ hồn hèn.

Xảo Nhi rốt cục cũng buông hấn ra, tiểu nam nhân này quả nhiên là được ông trời chiếu cố, hại nàng chỉ có thể nuốt nước miếng, vì tránh cho bản thân nhịn không được. Vẫn là không nên tiếp tục nữa, tuy rằng thực muốn hung hăng ăn hấn, có thể nghĩ đến hấn là xử nam, nên trong lòng nàng vẫn sợ hãi, sợ dùng xong vứt không được.

“Đây chính là phi lễ hiểu chưa? Nhưng người rất thoải mái, cho nên chỉ có thể nói là lưỡng tình tương duyệt, không tính là phạm pháp biết chưa? Hơn nữa, người nói ra ngoài, có thể sẽ bị mất mặt nha, nam nhân lớn như vậy rồi còn bị nữ nhân phi lễ, người khác nhìn vào người sẽ thấy thế nào? Hơn nữa về sau cũng không lấy được nương tử.” Xảo Nhi giải thích cho Cổ Thần Nhi.

“A! Vậy, vậy Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ, tỷ vì cái gì lại muốn đối với Thần nhi như vậy? Tỷ thích Thần nhi đúng không?” Cổ Thần Nhi ngây ngốc hỏi.

Khóe miệng Xảo Nhi run run nói: “Đúng a, tỷ tỷ rất thích người, người là một bé ngoan.” Xảo Nhi thực muốn ới.

“Thần nhi cũng thích tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ dạy võ công cho Thần nhi được không?” Cổ Thần Nhi ngượng ngùng nhìn Xảo Nhi liếc mắt, như vậy thực sự là muốn chết.

“Sặc, người không phải thích cái gì gọi là Hân nhi muội muội sao?” Xảo Nhi buồn bực, đã nói tiểu nam nhân dường như khó chọc.

“A, là, là thích, Hân nhi rất xinh đẹp, nhưng mà hiện tại Thần nhi khá thích tỷ tỷ.” Đôi tay thon dài trắng nõn của Cổ Thần Nhi đan cùng một chỗ.

“Vì cái gì?” Xảo Nhi tròn mắt, không thể nào! Chẳng lẽ chuẩn bị...?

“Bởi vì, bởi vì Thần nhi thích tỷ tỷ, tỷ tỷ vừa rồi đối với Thần nhi như thế...” Cổ Thần Nhi nói xong cúi đầu xuống, xấu hổ đến không thể nhìn Xảo Nhi tiếp.

Hai chân Xảo Nhi lão đảo, mém ngã.

“Cái gì, Thần nhi, ha ha, kỳ thật loại việc này mẫu thân người nói rất đúng, chỉ có vợ chồng mới làm, Xảo Nhi tỷ tỷ ta là dạy người trước, hiện tại người đã biết, cho nên tìm nương tử của người chơi đi ha.” Xảo Nhi cười rất dễ tiện.

“Nhưng Thần nhi không giống như vậy a.” Cổ Thần Nhi lập tức ngẩng đầu nhìn Xảo Nhi.

“A, cái gì không?” Xảo Nhi cau mày.

“Giống, giống phụ thân đề lên người mẫu thân rồi nhích tới nhích lui như vậy, tỷ tỷ chưa dạy a.” Cổ Thần Nhi vô tội nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng sợ của Xảo Nhi, trong hai mắt lóe lên giảo hoạt và còn có hưng phấn.

“NND, tới cùng là có hiểu hay không?” Xảo Nhi nhìn bộ dạng ngây người của hấn, muốn nổi điên.

Q.1 - Chương 35: Tiểu Khốn Khiếp

“Thần nhi mặc kệ, Thần nhi muốn học, tỷ tỷ cái gì cũng không chịu dạy, vậy thì Thần nhi đi nói với Lâm đại nhân!” Cổ Thần Nhi tuyên bố sẽ ăn thua với Xảo Nhi.

Xảo Nhi nắm chặt hai đấm, NND, nàng cảm thấy tiểu nam nhân này rất có vấn đề, không ngờ lại đứng là tiểu hồ ly, đây gọi là sơ ý mất Kinh Châu.

“Thật sự muốn học sao?” Xảo Nhi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, đôi mắt phượng hẹp dài dường như có thể đem Cổ Thần Nhi lăng trì xử tử.

Cổ Thần Nhi cũng không sợ, lập tức gạt đầu như giả tội, khát khao nhìn Xảo Nhi.

“Được! Nhưng chúng ta phải làm ba việc, ngươi làm được thì ta mới dạy cho ngươi!” Xảo Nhi cũng không tin nàng đâu không lại tiểu hồ ly này.

“Ha ha, được nha.” Cổ Thần Nhi đắc ý vênh vang, hai mắt sáng long lanh nhìn đỉnh đầu của Xảo Nhi đang bốc khói, mở ra khuôn mặt anh tuấn nõn nà, hồng hào, sáng bóng khiến Xảo Nhi muốn bóp nát.

“Việc thứ nhất, giữa dạy võ công với dạy chuyện vợ chồng, chỉ có thể chọn một!” Miệng nhỏ của Xảo Nhi cong lên ý cười gian tà, nàng biết rõ tiểu tử này nhất định chọn học võ công.

“Được, Thần nhi học võ công!” Cổ Thần Nhi quả nhiên không để Xảo Nhi thất vọng.

“Thứ hai, không được bám lấy ta, dạy ngươi võ công xong, ngươi tự đi luyện, không được xuất hiện ở trước mặt ta!”

“Tỷ tỷ, thế sao được, nếu đệ không hiểu thì phải làm sao? Hay là lúc muốn hỏi tỷ, phải đến nha môn học.” Cổ Thần Nhi phản đối.

“Cái gì! Không thể, ta dạy ngươi kiến thức cơ bản, ngươi về nhà luyện trước, luyện xong rồi lại tới tìm ta!”

“Vậy cũng được, thứ ba?”

“Thứ ba, không được đem chuyện xảy ra vừa rồi nói cho bất kỳ ai, cũng không được lại lấy chuyện này uy hiếp ta, bằng không ta sẽ không dạy võ công cho ngươi!” Xảo Nhi trừng mắt nói.

“Ừ, Thần nhi sẽ không nói, Thần nhi còn muốn lấy vợ nha.” Cổ Thần Nhi mím môi, lần nữa đáp ứng.

“Ừm, vậy được rồi, được rồi, hiện tại ra ngoài đi, chờ kết thúc vụ án của cha ngươi, ngươi lại đến học võ, đừng có nói nhiều!” Xảo Nhi cười gian, cứ như vậy, cha hần bị định tội, chỉ sợ tiểu nam nhân này sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa.

“Ê! Tỷ tỷ, thế hiện tại tỷ có thể dạy trước cho Thần nhi một ít được không, Thần nhi trở về có thể luyện trước.” Cổ Thần Nhi không chịu lỗ tiếp tục nói.

Khỏe miệng Xảo Nhi vừa kéo lên, bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Dạy ngươi vận khí trước, ngồi lên giường đi! Nhớ kỹ cách ta vận hành dòng khí trong người ngươi, sau khi trở về, cứ theo đó mà luyện!”

“Ừ, được!” Cổ Thần Nhi hưng phấn lập tức trèo lên giường, Xảo Nhi cười khỏ, chỉ cần dạy hần nội công tâm pháp đơn giản trước. Cổ Thần Nhi từ nhỏ đã học y, đối với mạch tượng bên trong cơ thể người hiểu rất rõ, Xảo Nhi vận hành chân khí dọc theo kinh mạch trong cơ thể hần vài vòng, Cổ Thần Nhi cũng đã biết điều kỳ lạ bên trong. Xảo Nhi thấy hần hiểu được, lặng lẽ buông hần ra, rồi khỏi phòng.

Đi tới phòng của Lâm Vô Du, Lâm Vô Du đang im lặng ngủ ở trên giường, mở ra khuôn mặt nhọt nhọt gây yếu khiến nội tâm Xảo Nhi khó chịu.

“Xảo Nhi, đại nhân vừa mới uống thuốc xong, ngươi đừng lo lắng.” Lưu đại nương vỗ vai Xảo Nhi.

“Ừ, ta đến coi thử thôi.” Xảo Nhi không muốn thấy vẻ mặt tiêu tụy này, khiến lòng nàng có chút đau đớn.

Chu Vô Ý đang chỉnh lý vụ án, nha dịch đi thăm phu quân của Âu Dương Vân nương đã trở về, họ đều nói Trần Khôn quả thật bị đánh đến trọng thương, nằm trên giường, đã có nha dịch ở bên kia chăm sóc, hơn nữa cũng chứng thật người đánh hần chính là hai đồ đệ của thần y Cổ Bằng là Tiểu Bình và Tiểu An.

Xảo Nhi đi vào trong phòng của Vân nương để nói với thị hôm nay thần y sẽ tới lấy khẩu cung, cùng đối chất, khuyên nàng đến lúc đó không được kích động.

“Xảo Nhi cô nương, ngươi tin ta sao?” Khuôn mặt của Vân nương đầy nước mắt, thể xác và tinh thần của thị đều bị tổn thương, làm cho người ta không

nữ. Nhìn khuôn mặt nhu hòa, thê mỹ của thị, Xảo Nhi biết rằng thị quả thật có thể gọi thú tính của nam nhân.

“Mặc kệ ta tin hay không, cũng không thể chứng minh cái gì, trước vương pháp chỉ có bằng chứng mới có thể chứng minh mọi việc, cũng chỉ có bằng chứng mới có khả năng trời hấn với pháp luật.” Xảo Nhi đương nhiên tin, nhưng hiện tại nàng là nha môn bộ khoái, không thể vì xúc động mà hủy hoại Lâm Vô Du. nàng có thể trực tiếp giết chết thần y, nhưng chỉ sẽ mang lại tai họa cho Lâm Vô Du, mà việc này vốn cũng không mắc mớ tới nàng, nàng khản trương cái rầm, cứ từ từ tra ra manh mối của mọi việc là được rồi. Nếu thật sự tìm ra chứng cứ, trị tội thần y, Lâm Vô Du có lẽ sẽ được thăng quan, đây cũng xem như mình báo đáp ơn cứu mạng của hắn.

“Vân nương hiểu, nhưng việc này nói dễ hơn làm, ô ô” Vân nương nức nở.

“Vân nương, trước tiên ngươi phải chăm sóc thân thể tốt mới là thực, còn nữa, người xấu sớm muộn cũng sẽ lộ ra bản chất, ngươi cũng đừng nóng vội, có khả năng còn có thể giúp đại nhân phá án.” Xảo Nhi ôn tồn hiếm thấy, thật sự là nhìn Vân nương rất đáng thương, nếu thị có võ nghệ như mình, sẽ không chịu thiệt như vậy. Ông trời cũng thật ưu đãi nàng, có được võ công không ai bì kịp, chẳng lẽ là vì muốn mình trợ giúp Lâm Vô Du làm Bao Thanh Thiên sao? Xảo Nhi nghĩ đến đây khóe miệng rút gân, chẳng lẽ mình là Thiên Chiếu?

Xảo Nhi nhìn Vân nương một chút, sau đó đôi mi thanh tú nhú chặt, tựa hồ bắt đầu nhớ lại.

“Vân nương, ngươi nói thần y cường hiếp ngươi, vậy trước kia hắn có biểu lộ tình cảm của hắn với ngươi không, hay đại loại thế chẳng hạn?” Xảo Nhi đột nhiên nhớ đến.

Vân nương suy nghĩ sau đó lắc lắc đầu nói: “Tên súc sinh kia đối với bệnh nhân đều cười tít mắt, ta cũng không phát hiện ra cái gì. Lần đầu tiên ta và hắn gặp nhau, ánh mắt của hắn có dừng lại lâu một chút, nhưng sau đó cũng rất bình thường, không nghĩ đến lòng dạ của hắn lại thâm như vậy, ô ô.”

“Hắn vốn là danh dự rõ ràng, vợ chồng thâm tình, việc này có nói cho ai nghe, bọn họ cũng sẽ nói ngươi vu cáo hãm hại, còn có chỗ đặc biệt nào nữa không?”

Xảo Nhi thấy thị nhất thời không nghĩ ra cái gì, lắc đầu xoay người đi ra.

“Xảo Nhi cô nương, ta nghĩ ra rồi.” Vân nương đột nhiên gọi nàng lại.

“Sao?” Xảo Nhi mừng rỡ quay trở lại.

“Có mấy ngày Cổ phu nhân đi kinh thành, công tử của hắn ở nhà, Ngày đó ta đến hậu viện đi nhà xí, vừa vặn nghe thấy công tử của hắn hỏi về chuyện sinh hoạt vợ chồng của bọn hắn. Hắn gắp ta trở ra thì nhìn ta rất lâu, hơn nữa ánh mắt của hắn lại tập trung vào ngực ta.” Xảo Nhi nghe đến đó đầu hắc tuyến, đồ vô lại kia thì ra đã sớm biết chuyện sinh hoạt vợ chồng, NND, còn giả bộ làm tiểu bạch thỏ, không ngờ mình lại bị tiểu khốn khiếp kia dắt mũi.

“Ta rất lúng túng, muốn đi qua hắn, nhưng lại bị hắn giữ chặt, tay của hắn sờ trước ngực ta. Lúc ấy ta bị dọa đến nhảy dựng lên, sau đó hắn từ trên người ta bắt xuống một con sâu xanh, ta mới thở ra cảm ơn hắn, đây, đây có tính không?” Vân nương khản trương nói.

“Ừ, có lẽ sẽ có ích.” Xảo Nhi nhú mi nói.

“Bây giờ nghĩ lại cho dù trên người ta có sâu, hắn chỉ cần nói với ta là được rồi, vì cái gì lại tự mình giúp ta bắt sâu, nam nữ thụ thụ bất thân chẳng lẽ hắn không hiểu sao?” Vân nương tức giận nói.

“Hừ, việc này chứng minh lúc đó hắn đã có động cơ bắt lương đối với ngươi! Được rồi, ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem Cổ Bằng tới chưa?” Xảo Nhi an ủi thị một chút sau đó đi ra ngoài, trong lòng nghĩ việc này cũng không thể tính là chứng cứ, lại nghĩ đến Cổ Thần Nhi, tiểu khốn khiếp này thì ra cái gì cũng biết!

Xảo Nhi thật sự buồn bực, bước nhanh đi đến hậu viện, chuẩn bị chinh thắng nhãi con dám lừa gạt con thỏ nhỏ như nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 36: Can Đảm Khiêu Khích

Xảo Nhi quay về phòng, đã thấy Cổ Thần Nhi không còn ở đó nữa, trong đầu không khỏi khinh bỉ, tiểu khốn khiếp này chút kiên nhẫn cũng không có, lại muốn học võ công, chỉ sợ là tiểu hài tử thích giở trò.

Giờ Thìn, nha dịch Vương Hán đi vào báo cáo thần y Cổ Bằng đã tới, Xảo Nhi thở dài nhìn Lâm Vô Du đang nằm trên giường.

“Sư gia, đại nhân như vậy làm sao thắng đường đây?” Xảo Nhi thiếu kiên nhẫn hỏi Chu Vô Ý.

“Xem ra chỉ có thể lùi lại vài ngày, dù sao thân thể của Vân nương cũng không tốt, vậy ba ngày sau khai thăm đi, ta đi nói với bọn họ.” Chu Vô Ý lắc lắc

đầu đi ra.

“Sư gia, người để hán gặp Vân nương sao?” Xảo Nhi đột nhiên hỏi.

“Đoán chừng hán sẽ muốn gặp, Xảo Nhi cùng đi coi xem sao! Đại nhân dù sao cũng chưa tỉnh, người phụ ta đưa ra ý kiến.” Chu Vô Ý nhìn nàng nói.

“Đi thôi! Kỳ thật ta cũng muốn nhìn xem khi hán đối mặt với Vân nương sẽ có loại biểu tình gì? Hài tử mà Vân nương đẻ non có thể là của hán!” Xảo Nhi cảm giác ghê tởm.

“Vậy thì đi xem sao, cái gì gọi là giả dối!” Từ sau khi Chu Vô Ý được Xảo Nhi đưa vật chứng là túi nước, trong tiềm thức của hán cũng đã cho là Cổ Bằng có tội.

Sau khi Cổ Bằng và Chu Vô Ý chào hỏi một hồi, quả nhiên hán muốn gặp Âu Dương Vân nương, mà tiểu khốn kiếp kia cũng không biết đã đứng phía sau cha hán từ lúc nào, còn cười tít mắt nhìn Xảo Nhi, khiến cả người Xảo Nhi không được tự nhiên, không phải chỉ ăn chút đậu hủ sao? Có cần phải dùng bóng đèn 1 kW để chiếu nàng không?

Trong phòng Vân nương, hai người vừa nhìn thấy nhau, lửa giận của Vân nương đã ngút trời. Từ trên giường đứng lên, cả người đều đang phát run, nếu không phải Xảo Nhi đề nghị khuyên thì phải bình tĩnh, thì đoán chừng thị đã xông lên giết chết Cổ Bằng.

“Vân nương, lão phu có lòng tốt chữa bệnh cho phu quân người, tại sao các người lại vu cáo hãm hại ta?” Cổ Bằng mang vẻ mặt đau lòng.

“Kẻ đạo đức giả kia! Người đừng cho rằng người giả bộ như vậy thì sẽ không có ai biết, tiếng cười của người vào ngày ấy, Vân nương ta có chết cũng nhớ kỹ! Lâm đại nhân nhất định sẽ trừng trị kẻ mặt người dạ thú như người.”

“Vân nương, người đừng kích động, thế nào chỉ bằng tiếng cười đã vu tội cho lão phu, trên đời này, tiếng cười tương tự nhau rất nhiều, tại sao người lại khẳng định như vậy?” Cổ Bằng không có tức giận, tựa hồ đang khuyên bảo Vân nương.

“Hừ! Người cho rằng không ai biết sao? Túi nước mà người đưa cho ta đã được tìm thấy, đợi bệnh tình của Lâm đại nhân tốt hơn, ta xem người định ngụy biện thế nào!” Vân nương lộ ra tia cười lạnh.

Cổ Bằng sùng sốt, Chu Vô Ý với Xảo Nhi cả kinh. Không ngờ Vân nương lại nói ra manh mối quan trọng đó, đây là vật chứng mà bọn hán chuẩn bị để khi thăng đường sẽ bất thành linh đã kích Cổ Bằng.

“Ha ha, sư gia, vật chứng quan trọng như vậy, tại sao không cho lão phu biết chứ?” Cổ Bằng nói sang chuyện khác, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

“À, bởi vì còn chưa điều tra rõ ràng, cho nên tạm thời chưa thông báo cho Cổ đại phu. Lời Vân nương nói chỉ là từ một phía, bọn nha dịch còn đang nghiên cứu xem túi nước kia có phải của Cổ đại phu hay không.” Chu sư gia nhìn Vân nương, khuôn mặt tuần tử nở nụ cười.

“Chu sư gia, các người nói sai rồi, lão phu không phải tội phạm, đối với vật chứng bắt lợi với lão phu, lão phu có quyền được biết chứ? Chẳng lẽ sư gia cũng nghi ngờ lão phu?” Vẻ mặt Cổ Bằng hơi giận.

“Ha ha, Cổ đại phu đừng hiểu lầm, đương nhiên không phải. Đại nhân bị bệnh, án kiện còn chưa kịp xem qua, xin Cổ đại phu thông cảm!” Chu sư gia đành phải ôm quyền xuống nước.

“Cổ đại phu, nếu không phải người làm, người cần gì lo lắng. Dù sao cũng chỉ là một túi nước, cũng chưa chứng minh được cái gì không phải sao?” Xảo Nhi phụ họa nói.

“Tuy nói như vậy, nhưng hiện tại lão phu đã trở thành bị cáo, đương nhiên muốn biết tất cả, hy vọng quý nha không giấu giếm sự thật nữa, lão phu xin cáo biệt!” Cổ Bằng tức giận, phất tay áo bỏ đi.

Cổ Thần Nhi nhìn nhìn Xảo Nhi, lại nhìn nhìn Vân nương, tức giận lớn tiếng nói: “Cha ta không phải loại người đó!” Nói xong cũng bỏ đi.

Chu Vô Ý với Xảo Nhi nhìn nhau, cũng không thể trách cứ Vân nương, Vân nương căn bản không hiểu cách thâm án. Hai người trở lại phía sau nha môn.

“Xem ra việc này càng khó giải quyết rồi!” Chu Vô Ý thở dài.

“Thuyền đến cầu tự nhiên thẳng!” Xảo Nhi không hề gì chỉ nhún nhún vai, đi vào phòng Lâm Vô Du, để Lưu đại thẩm đi nghỉ ngơi, đổi lại nàng chăm sóc. Kết quả Xảo Nhi ở bên cạnh hán ngày ngủ, thẳng đến khi Lâm Vô Du tỉnh lại kêu “Nước”, nàng mới nhảy dựng lên đi rót nước.

“Đại nhân, người khỏe chưa?” Xảo Nhi nhẹ giọng hỏi.

Lâm Vô Du mở mắt ra, thấy Xảo Nhi chăm sóc hán, nhất thời lộ ra nụ cười trấn an, yếu ớt nói: “Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn Xảo Nhi.”

Xảo Nhi vừa nghe đến câu cảm ơn của hán, cổ họng lại bị chẹn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn định lạnh nhạt, lại từ từ thả lỏng, thở dài nói: “Ta giúp người chăm bệnh, phải nhanh khỏe lên nha.” Xảo Nhi nghĩ đến lời nói của Cổ Thần Nhi.

“Ta không sao, Xảo Nhi ngủ đi, hiện tại là canh ba sao?” Lâm Vô Du đối với Xảo Nhi cười yếu ớt.

“Ta tỉnh rồi!” Xảo Nhi không để hấn có cơ hội cự tuyệt, lập tức kéo hấn lên, tay nhỏ đỡ lưng hấn. Lúc này đây Xảo Nhi vô cùng cẩn thận, Lâm Vô Du chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu rất thoải mái.

Xảo Nhi chăm bệnh cho hấn mới nằm ngủ được một canh giờ, tinh thần của Lâm Vô Du quả nhiên tốt hơn nhiều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi, nhin không được hôn lên trán nàng một cái, rồi yên tâm nhắm mắt lại. Hấn biết Xảo Nhi tuy mở miệng đều nói lời vô tình, nhưng trong lòng nàng vẫn là có hấn.

Sáng sớm hôm sau, Chu Vô Ý kinh hoàng gõ cửa phòng của bọn hấn, Xảo Nhi giận dữ hét: “Muốn chết sao!”

“Xảo Nhi, không tốt, túi nước bị trộm rồi!” Chu Vô Ý sốt ruột nói.

Xảo Nhi bật dậy, NND, không để nàng vào mắt, dám trộm túi nước, muốn nàng giết chết sao.

“Sự việc thế nào?” Lâm Vô Du thật vất vả mới nói ra câu, sắc mặt lại chuyển hồng.

Xảo Nhi nhanh như gió xuống giường, mở cửa, nói với Chu Vô Ý: “Ta đi tìm! ! Việc này không phải càng chứng minh hấn có tật giết mình sao?”

“Có người đi tìm rồi nhưng không thấy, chúng ta đã thiếu mất bằng chứng có lợi, lại không thể nói là hấn trộm! Như vậy không có cách nào trị tội hấn sao? Hơn nữa, đoán chừng túi nước kia đã bị tiêu hủy.”

“Vậy tìm người trộm túi nước!” Mắt phượng của Xảo Nhi nhú lại, trong lòng thật sự khó chịu, tuy rằng nàng không để ý đến án kiện, nhưng tốt xấu gì nàng hiện tại cũng là bộ khoái, dám tới địa bàn của nàng trộm đồ, thì chứng tỏ có can đảm khiêu khích, không có gì mà Thượng Quan Xảo Nhi nàng lại không tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Tứ Đại Tuần Nam

Xảo Nhi đi đến nha môn, đã thấy hai nha dịch canh giữ bằng chứng bị đánh nát xù. Nàng nắm chặt quả đấm, bọn hấn đều là huynh đệ ở chung với nhau, lại rất xem trọng nàng, cho nên tâm tình bây giờ của Xảo Nhi chỉ có thể dùng “phẫn hận” để hình dung.

Gặng hỏi, hai người đều nói chỉ thấy một bóng đen che mặt, hơn nữa là người trẻ tuổi, võ công rất cao, bọn hấn căn bản không thể phản kháng.

“Xảo Nhi, đến đây xem này!” Chu Vô Ý đứng ở cửa phòng cất bằng chứng kêu lên.

Xảo Nhi đến gần để nhìn, chỉ thấy một lớp bột mỏng màu trắng ở cửa phòng cất bằng chứng, mà in trên bột phấn màu trắng kia là một dấu chân.

“Đây là cái gì?” Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn Chu Vô Ý.

“Cửa phòng cất bằng chứng mỗi ngày đều sẽ có người đến rải bột phấn, trước kia đại nhân giao làm việc này vì để phòng ngộ nhỡ xảy ra việc gì. Hơn nữa, trong vòng ba ngày sẽ không rửa sạch được loại bột phấn này, ha ha, không ngờ lần này lại thu được một dấu chân. Đại nhân đã tính toán trước, người nhìn xem, dấu chân này là chân phải, rõ ràng là của nam tử, hơn nữa thân hình không nhỏ.” Chu Vô Ý phân tích nói.

“Sao? Như vậy trên giày của kẻ này có dính bột phấn?” Mắt phượng của Xảo Nhi sáng ngời nói.

“Không sai! Cho dù hấn có phát hiện thì trong vòng ba ngày cũng rửa không sạch, cho nên đây chính là đầu mối để Xảo Nhi bắt người, hơn nữa vì ở đế giày nên hấn rất khó phát hiện.” Chu Vô Ý lộ ra ý cười gian tà.

“Được! Ta sẽ đi tìm!” Xảo Nhi vui vẻ trong lòng, vội vàng xoay người.

“Xảo Nhi, người đi đâu tìm vậy?” Chu Vô Ý gọi nàng lại.

Xảo Nhi quay đầu kỳ quái nói: “Đương nhiên là Tế đường rồi!”

“Xảo Nhi, bây giờ người đi sợ là không ổn, tiếng tăm của thần y rất tốt, sẽ khiến dân chúng bắt mắt.” Chu Vô Ý nhíu mày.

“Bản thân Thần y không biết võ công, ta nghi ngờ là do hai tên đồ đệ của hấn làm. Vậy ta không lấy thân phận bộ khoái đến đó, ta đến xem bệnh là được chứ gì! Lưu Toàn! Chúng ta đi!” Xảo Nhi nói to.

“Xảo Nhi, mọi việc đừng để bị kích động, thử chúng ta muốn là bằng chứng!” Chu Vô Ý ló lắng nói.

“Ta hiểu rồi!” Xảo Nhi nói xong, cùng với Luru Toàn đi đến thành Nam.

Hai người đi tới cổng Tế đường, đã thấy bệnh nhân đứng xếp thành hàng. Xảo Nhi thầm nghĩ, nếu như người này không làm chuyện xấu, vậy đúng là một đáng cứu thế rồi, đáng tiếc dưới lớp vỏ bọc nhân từ lại ẩn chứa dã tâm.

Xảo Nhi đang muốn đánh Luru Toàn bị thương để dẫn hắn vào xem bệnh, đột nhiên thấy mấy người từ trong Tế đường đi ra, lập tức kéo Luru Toàn trốn vào một ngõ hẻm đối diện.

Không ngờ hai người bước ra chính là Tứ vương gia Hoa Phiêu Linh cùng với mất hoa đào Quân Vô Nhai mà lúc trước nàng gặp ở tiệm ăn Đông Đẳng, hơn nữa hai người mặc quần áo bình thường, lại nhìn hai người phía sau, là Cổ Thần Nhi mặc quần áo màu lam với một mỹ nam quần áo màu trắng mà Xảo Nhi chưa nhìn thấy bao giờ. Xảo Nhi cả kinh không ít, xem ra thần y đã kéo cháu ngoại từ kinh thành đến đây.

Xảo Nhi nhìn mỹ nam lạ hoắc kia, vừa nhìn đã khiến người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc. Ngũ quan tuấn mỹ nhưng lạnh lùng, đôi mắt phượng sáng ngời có thần, cái mũi hơi cong, môi mỏng vênh lên, tản mát ra khí tức lạnh lùng, mái tóc dài dùng một dây lụa màu xanh buộc gọn phía sau, bên hông là một thanh trường kiếm, nhìn qua giống thị vệ, nhưng cảm giác lại không giống.

“Đại tiểu thư, bọn hắn là ai?” Luru Toàn khẩn trương hỏi.

“Bọn hắn là Tứ vương gia và cháu ngoại của thần y, người kia thì ta không biết, Luru Toàn, người về trước nói với sư gia và đại nhân, xem ra thần y đang chuẩn bị lợi dụng mối quan hệ.” Xảo Nhi giao việc nói.

“Cái gì! Tứ vương gia, tại sao bọn hắn không tới nha huyện mà lại ở Tế đường?” Luru Toàn kỳ quái nói.

“Có lẽ bọn hắn không muốn hành động trắng trợn.” Xảo Nhi lạnh giọng nói.

Luru Toàn nhanh chóng rời đi, Xảo Nhi thấy bốn người đi ra đường lớn. Hôm nay nàng không mặc trang phục bộ khoái, mà mặc váy dài màu xanh nhạt gọn gàng, không hút mắt, lén lút cúi đầu đi theo bọn họ.

Bốn người vừa nói vừa cười đi trên phố xá sầm uất, cuối cùng đi vào một quán ăn sạch sẽ. Cổ Thần Nhi vẫn mỉm cười bắt chuyện với ba người kia, khuôn mặt tuấn tú đơn thuần kia khiến cho tâm tình Xảo Nhi khó chịu.

Bóng dáng nhỏ xinh của Xảo Nhi theo sau lưng mấy sắc nữ đi vào trong quán, quả thực bởi vì bốn mỹ nam kia quá xuất chúng, cho dù không phải xinh đẹp như hoa, nhưng cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nữ tử. Mọi người cười duyên, liếc trộm, dường như hi vọng tứ đại mỹ nam có thể chào hỏi các nàng, khiến Xảo Nhi thật sự khinh bỉ, gì mà tứ đại mỹ nam chứ, căn bản nàng chẳng thèm ngó tới.

Xảo Nhi chọn nơi cách bọn hắn hai cái bàn rồi ngồi xuống, bắt đầu ngưng tụ công lực để nghe bọn hắn nói chuyện.

“Biểu ca, Hoa thiếu gia, Chân công tử, điểm tâm ở đây không tệ, mọi người nếm thử đi!” Cổ Thần Nhi lúc này một chút ngại thơ cũng không có.

“Thần Nhi, nha môn của Hồng huyện cách đây xa không?” Hoa Phiêu Linh uống một ngụm trà cười hỏi.

“Hoa thiếu gia muốn đến nha môn sao?” Khẩu khí của Cổ Thần Nhi có chút kinh ngạc, điều này làm cho Xảo Nhi khó hiểu, chẳng lẽ bọn hắn không phải đến vì vụ án của thần y?

Hoa Phiêu Linh nhìn nhìn Quân Vô Nhai, giả bộ ho mấy cái nói: “Vốn... Ta muốn nhìn qua đệ nhất nữ bộ khoái Thượng Quan Xảo Nhi của Hồng huyện.”

Xảo Nhi vừa nghe xong, thiếu chút nữa làm rơi ly trà trên tay, gì đây, tự mình tìm đến làm gì? Chẳng lẽ bị mình trêu ghẹo đến ghen rồi sao? Không đúng, hắn với Quân Vô Nhai là một đôi, chắc là theo hắn tới đây.

“À, thì ra là muốn gặp Xảo Nhi tỷ tỷ sao, có thể! Đợi dùng xong bữa sáng, Thần Nhi sẽ mang người đi, Xảo Nhi tỷ tỷ rất đẹp, ha ha, Hoa công tử sẽ không sùng bái Xảo Nhi tỷ tỷ chứ?” Ý cười trên mặt Cổ Thần Nhi cộng thêm kinh ngạc.

“A, không, không phải, là ta nghe nói hiện giờ bách tính ở Hồng huyện an cư lạc nghiệp, là bởi vì có nữ bộ khoái này, cho nên bản, bản công tử muốn nhìn qua.” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Phiêu Linh có chút khả nghi, lại còn nhìn Quân Vô Nhai.

“Nha môn cách nơi này không xa mấy, đi nửa canh giờ là đến, biểu ca, lần này mọi người đến đây chơi hả? Hồng huyện có chỗ nào chơi vui hơn kinh thành sao?”

“Thế nào? Thần nhi không hoan nghênh biểu ca sao?” Mất hoa đào của Quân Vô Nhai nhìn Cổ Thần Nhi cười thành một đường, khuôn mặt yêu nghiệt ấy vừa vận khiến những người đối diện là chúng nữ nhân hít thở không thông.

“Đương nhiên không phải rồi, chỉ là bất ngờ thôi, đúng rồi biểu ca, huynh biết chuyện phụ thân bị người ta tố cáo chưa?” Cổ Thần Nhi rót cuộc cũng nhắc đến vấn đề chính mà Xảo Nhi muốn nghe.

“Sao? Việc gì, người lương thiện như cậu lại có thể đắc tội với người nào sao?” Quân Vô Nhai hiển nhiên cũng không biết gì, khiến Xảo Nhi càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ là trùng hợp?

“Ta biết! Đêm qua Cô bá phụ có nói với ta.” Mỹ nam Chân Thủy Kiệt này giờ không có lên tiếng đột nhiên mở miệng nói.

“Việc thế nào?” Quân Vô Nhai lập tức nhíu mày hỏi. Xảo Nhi giật mình, lập tức chui xuống dưới bàn, đôi mắt nhìn đôi giày vải dưới chân của Chân Thủy Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Cảm Giác Quen Thuộc

Xảo Nhi nhìn thấy dưới gầm bàn có tám chân dài đan chéo nhau, khoe miệng nhất thời co quắp, chân của Chân Thủy Kiệt vẫn đang trong tầm mắt của Xảo Nhi, lại bị chân khác che lại, miệng nhỏ của Xảo Nhi co quắp càng lợi hại.

“Đêm qua ta thấy một mình Cô bá phụ đứng trong viện thờ dài, cho nên đi đến hỏi thăm. Cô bá phụ liền đem chuyện bị một nữ tử vu tội nói cho ta biết, nữ tử kia thực là đáng hận, Cô bá phụ là người nhân nghĩa, sao có thể làm ra loại việc đó! Thực là mắc cười!” Chân Thủy Kiệt giận dữ nói.

“Loại chuyện gì? Vì sao cậu không nói với ta?” Quân Vô Nhai nhìn Cổ Thần Nhi.

“Cha sợ phiền phức, hơn nữa đệ nghĩ, cha là sợ mọi người tham gia vào, như vậy cha chẳng phải càng đáng nghi sao?” Cổ Thần Nhi tuyệt đối không ngu ngốc.

“Nhưng chuyện này có quan hệ đến thanh danh của cậu, sao có thể để điều phụ tự tiện nói vớ nói vẩn được, thị có chứng cứ không?” Sắc mặt Quân Vô Nhai âm trầm nói.

“Hình như nói có túi nước của nhà đệ, bên trong túi nước pha thuốc mê, nói là cha nhân lúc thị hôn mê, làm cái kia.” Sắc mặt Cổ Thần Nhi lúng túng nhìn mọi người.

“Nói vớ nói vẩn! Tại sao cậu lại làm ra chuyện đó, nhất định là có người hãm hại, Vương gia, việc này xem ra chỉ có người ra mặt mới được!” Quân Vô Nhai thận trọng nhìn Hoa Phiêu Linh.

“Mọi người đừng vội, mọi việc nói ra đều phải có chứng cứ, Không phải chúng ta đang chờ nha môn sao? Đến lúc đó hỏi Lâm đại nhân là được rồi, Đông Phương nói Lâm đại nhân là vị quan tốt hiếm thấy, đương nhiên sẽ không có oán an.” Hoa Phiêu Linh quả nhiên là Vương gia, thời điểm này lại rất trấn định.

“Đúng rồi, thương thế của Đông Phương tốt lên chưa? Một đao kia thiếu chút nữa lấy mạng của hắn.” Quân Vô Nhai chuyển đề tài.

“Hình như đã đỡ hơn, hôm qua Văn huynh có đi thăm hắn, hắn đã có thể xuống giường hoạt động, chắc là không sao, hắn biết hôm qua chúng ta có việc phải tới Hồng huyện.”

“Vậy có bắt được sát thủ không?” Quân Vô Nhai hình như rất quan tâm đến Đông Phương Ngọc.

“Không có, nghe nói là sát thủ của ‘Lãnh các’, thái sư đã hạ lệnh vây quét sào huyệt của Lãnh các, bắt được mấy chục tên sát thủ, chỉ có duy nhất một tên sát thủ, hình như gọi là Lãnh Suong Hàn, nghe nói võ công của hắn xuất thần nhập hóa, xếp hạng thứ mười trên giang hồ, sợ muốn bắt hắn có chút khó khăn.”

“Vậy Đông Phương không phải vẫn nguy hiểm sao?” Quân Vô Nhai cả kinh nói.

“Ừ, cho nên hắn nói ở bên cạnh Xảo Nhi là an toàn nhất, lần này ta tới là muốn hỏi Xảo Nhi, có bằng lòng đến kinh thành hay không, thái sư sẵn lòng ra giá cao để mời nàng về làm thị vệ, nếu không được, Đông Phương sẽ tự mình đến đây.”

“Hừ! Nữ nhân đó hả? Người cảm thấy nàng sẽ nghe lời sao? Hơn nữa dáng vẻ của nàng không giống bộ khoái, quả thực là giống lưu manh hơn.” Ấn tượng của Quân Vô Nhai đối với Xảo Nhi đã thối rữa đến cực điểm.

Gương mặt anh tuấn của Hoa Phiêu Linh ửng hồng nói: “Người cũng đừng quá chủ quan, nàng ở Hồng huyện này không phải bắt được rất nhiều phạm nhân sao? Người ở kinh thành biết đến nàng cũng không ít, tiếng tăm không tệ, lần đó là do Doanh Doanh chọc giận nàng mà thôi, ta lại cảm thấy nàng không phải quá hư hỏng, tối thiểu còn nói được làm được, đưa Đông Phương không mất một cọng lông sợi tóc hồi phủ Thái sư.”

“Không mất một cọng lông sợi tóc? Chẳng lẽ người quên một màn ở tửu lâu rồi, Đông Phương với người đều chịu thiệt thòi, còn không mất lông với cả tóc, có phải người hồ đồ rồi không?” Quân Vô Nhai quả thực không ngờ Hoa Phiêu Linh lại bảo vệ sắc nữ quái dị kia.

“Việc này, cái đó, ý ta không phải vậy. Người không biết ta tới đây làm gì sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Phiêu Linh nhất thời đỏ như máu, ấp a ấp úng.

“Tại sao lại bị thiệt thòi?” Cổ Thần Nhi đột nhiên rất tò mò hỏi.

“Thần nhi, đệ còn nhỏ không hiểu đâu, về sau đệ ít tiếp cận nữ nhân kia đi, để tránh bị thiệt thòi, nàng đặc biệt thích mỹ nam!” Quân Vô Nhai lập tức khuyên răn Cổ Thần Nhi.

Cổ Thần Nhi không phải đàn độn, vừa nghe đã biết Xảo Nhi nhất định cũng phi lễ bọn hắn, gương mặt tuấn tú nhất thời cũng đỏ ửng.

“Thần nhi, đệ, Chẳng lẽ đệ cũng bị nàng? ? ?” Quân Vô Nhai thấy khuôn mặt tuấn tú của biểu đệ mình lộ ra vẻ ngượng ngùng, nhất thời kinh hãi.

“A, không, không có, Xảo Nhi tỷ tỷ rất tốt, nàng còn dạy võ công cho đệ.” Lời của Cổ Thần Nhi nói khiến Xảo Nhi đang ở dưới gầm bàn nhìn gót giày Chân Thủy Kiệt, đầu đầy hắc tuyến, NND, mấy tên nam nhân này thật đúng là bà tám.

“Cô nương, ngươi làm rớt cái gì sao?” Hai nữ tử trẻ tuổi bên cạnh thấy Xảo Nhi chui dưới gầm bàn đã lâu không thấy ra, cảm thấy kỳ quái nói.

“A, không, không có, ha ha.” Xảo Nhi không nhìn rõ, đành phải đứng lên cười gượng, thầm nghĩ mình phải tìm cách nhìn chân phải của Chân Thủy Kiệt nhìn mới được, thật phiền.

“Xảo Nhi tỷ tỷ?” Bàn của Cổ Thần Nhi đối diện với bàn của Xảo Nhi, thấy Xảo Nhi mặc váy nên không dám nhận, nhưng mà rất nhanh hắn đã xác định đó chính là Xảo Nhi.

“Xảo Nhi!” Hoa Phiêu Linh lập tức đứng lên, vẻ mặt lại có chút kinh hãi, mà Quân Vô Nhai cũng đồng thời đứng lên lại mang vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt hoa đào không có ý cười, Chân Thủy Kiệt vẫn không có biểu tình gì, chỉ có điều lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi, liền nhăn mày, cảm giác khuôn mặt này hình như có chút quen mắt, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhưng cũng không nhớ đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu.

Xảo Nhi đành phải đi đến trước mặt bọn họ, đôi mắt lạnh lẽo rét buốt quét một vòng qua bốn người, cuối cùng dừng lại trên mặt Chân Thủy Kiệt.

“Cô nương, chúng ta đã từng gặp qua chưa?” Chân Thủy Kiệt cho rằng Xảo Nhi cũng có loại cảm giác đó.

Xảo Nhi sững sốt, nghĩ thầm chẳng lẽ hắn quen biết Thượng Quan Xảo Nhi? Tại sao mình không có ấn tượng?

“Ngươi, ra đây một chút!” Xảo Nhi ngoắc ngoắc hắn, sau đó xoay người đi, khiến khoe miệng ba người khác co rút mạnh, nàng căn bản chỉ xem bọn hắn như không tồn tại.

“Thủy Kiệt, ngươi đừng đi, đầu óc của nàng có vấn đề.” Quân Vô Nhai lập tức ngăn lại nói.

“Không sao, ta cảm thấy ta hình như đã gặp qua nàng, ta đi hỏi một chút, sẽ không sao đâu.” Chân Thủy Kiệt cũng tò mò.

“Chúng ta cùng đi! Xem nàng muốn như thế nào?” Quân Vô Nhai lập tức giật dây mọi người, Hoa Phiêu Linh nhìn Cổ Thần Nhi, vội vàng cùng đi ra.

Xảo Nhi đi phía trước, bốn nam nhân đi theo phía sau, điểm khác nhau là lần này Chân Thủy Kiệt đi đầu tiên, Xảo Nhi thấy một ngõ nhỏ ít người thì đi vào, sau đó xoay người lại ôm ngực đối mặt với bốn nam nhân đang đi đến.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ quen Chân ca ca sao?” Cổ Thần Nhi hỏi trước.

“Không quen!” Xảo Nhi lạnh lùng nói.

“Ngươi thực không quen biết ta? Có cảm giác quen thuộc hay không?” Chân Thủy Kiệt lại cảm thấy loại cảm giác quen thuộc này càng lúc càng rõ ràng.

“Ngươi quen ta?” Thượng Quan Xảo Nhi hỏi lại, “Ta là ai?” Nàng tuy không tò mò về thân phận của khối thân thể này, nhưng nếu có thể biết cũng không sao.

“Ta không biết, nhưng ta dám khẳng định ta quen biết ngươi!” Hàng lông mày của Chân Thủy Kiệt xoắn xuýt cùng một chỗ, khiến khí tức lạnh lùng của hắn giảm đi rất nhiều.

“Ta mặc kệ ngươi có biết ta hay không, hiện tại mời ngươi nâng chân phải lên, ta nghi ngờ ngươi là kẻ đêm qua lén vào nha môn, trộm vật chứng!” Xảo Nhi đi thẳng vào vấn đề, giọng nói nghiêm khắc, có khí phách của bộ khoái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 39: Bất Ngờ

“Cái gì!” Quân Vô Nhai nhảy dựng lên, “Việc này là thế nào? Nha môn thiếu vật chứng tại sao lại hỏi Chân huynh? Nữ nhân kia, ngươi đừng kiếm có làm chuyện xấu!” Quân Vô Nhai cho là Xảo Nhi vì thấy Chân Thủy Kiệt tuần mỹ nên muốn trêu ghẹo.

Xảo Nhi đầu hất tuyền, xem ra mình ở trong đầu bọn hần là người rất xấu xa đây.

“Hừ! Bản quan gia hiện tại đang phá án, ngươi câm miệng cho ta!” Xảo Nhi lập tức quét ánh mắt nghiêm túc về phía Quân Vô Nhai.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện thế nào, nhóm của Chân ca ca mới đến đêm qua, làm sao đi trộm vật chứng được, trời ạ, tỷ sẽ không nói là túi nước kia bị mất chứ?” Cổ Thần Nhi hoảng sợ nhìn Xảo Nhi.

Miệng nhỏ của Xảo Nhi nhếch lên tia cười lạnh, nhìn Cổ Thần Nhi nói: “Ngươi không ngu nữa sao? Hiện tại có biết rõ vì sao lại nghi ngờ hần không? Kẻ đi trộm chứng cứ có võ công cao cường, quan trọng nhất là hần giấu phải phản phát sáng ở ngưỡng cửa, cho nên bản quan gia muốn kiểm tra! Xin Chân công tử hợp tác!”

Chân Thủy Kiệt cả kinh, không nghĩ tới nữ tử này căn bản không quen hần, nhất thời lại phát ra khí tức lãnh lẽo.

“Vì sao cô nương lại nghi ngờ tại hạ gây ra? Người có võ công thì rất nhiều không phải sao?” Giọng nói của Chân Thủy Kiệt cũng phát lạnh.

“Bởi vì ngươi nói đêm qua thần y có nhắc đến án kiện với ngươi, thì chứng tỏ thần y rất có khả năng đã nhờ ngươi giúp đỡ, hơn nữa theo phân tích của sư gia, đạo tặc có thân hình cao lớn, mà Chân công tử lại tương đối phù hợp với phân tích trên, là ta kiểm tra theo lệ mà thôi, nếu không phải ngươi, thì ngươi không cần lo sợ!” Xảo Nhi nhún mày.

“Ngươi!” Chân Thủy Kiệt bị nàng nói như thế không phản bác được lời nào.

“Xin phối hợp!” Xảo Nhi đến gần hần.

Chân Thủy Kiệt khó xử nhìn Quân Vô Nhai và Hoa Phiêu Linh.

“Thủy Kiệt, ngươi cứ để Xảo Nhi nhìn xem, lời nàng nói cũng không phải không đúng?” Hoa Phiêu Linh nói lời công đạo.

“Ta” Chân Thủy Kiệt đột nhiên nhìn Quân Vô Nhai nhẩn mi lại, người thông minh như Quân Vô Nhai nhất thời sắc mặt đại biến.

“Nữ nhân kia! Thủy Kiệt tốt xấu gì cũng là thống lĩnh thị vệ của nội các đại học sĩ ta, há có thể để ngươi kiểm tra, vậy ngươi chẳng phải là không để chúng ta vào mắt sao!” Quân Vô Nhai biết việc này quả thật là do Chân Thủy Kiệt làm ra, tuy rằng không biết hần làm như vậy vì nguyên nhân gì, nhưng phải bảo vệ người của mình trước rồi tính sau, trở về hần sẽ hỏi rõ cậu.

Xảo Nhi cười ha ha rồi đột nhiên ngậm miệng ngó lại, lạnh lùng nói: “Ý của ngươi là muốn bao che sao?”

“Hừ! Bao che thì sao, bản công tử còn chưa rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, tại sao lại để một bộ khoái của một huyện nha nhỏ nhỏ điều tra chứ!” Quân Vô Nhai phẫn nộ, khí thế cường ngạnh.

Tứ vương gia và Cổ Thần Nhi đều đã nhìn ra, túi nước kia quả nhiên là do Chân Thủy Kiệt trộm đi, nếu đúng như vậy chỉ sợ hần phải vào nhà lao ngồi.

“Phải không? Hồng huyện là địa bàn của ta, chỉ cần ngươi là phạm nhân! Thì đến Thiên Vương lão tử cũng phải nghe ta!” Xảo Nhi châm biếm cười một tiếng, bàn tay nhỏ vùng hướng Chân Thủy Kiệt.

“Chân ca ca, chạy đi!” Cổ Thần Nhi đứng bên cạnh Xảo Nhi, thấy Xảo Nhi tức giận, thì lập tức ôm chặt eo nhỏ của Xảo Nhi, không để nàng đi bắt Chân Thủy Kiệt.

“Tiểu tử thú, ngươi cũng muốn vào nhà lao phải không?” Xảo Nhi muốn đẩy hần ra, nhưng lại nghĩ đến hần không biết võ công, chỉ sợ sẽ bị trọng thương, lập tức lớn tiếng mắng.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ thả Chân ca ca đi, bọn đệ sẽ đi hỏi cha để cho tỷ lời giải thích thỏa đáng! Xin tỷ!”

“Không thể! Hần đã thương hai nha dịch, há có thể ung dung tự tại, vậy làm sao ta có thể đối mặt với huynh đệ của ta, đã dám làm thì dám chịu, hừ!” Xảo Nhi nghiêm khắc nói.

Quân Vô Nhai kéo Chân Thủy Kiệt ra hiệu cho hần chạy đi, Chân Thủy Kiệt thấy Cổ Thần Nhi đang ôm giữ Xảo Nhi, trong lòng nghĩ đến Vương gia và thiếu gia đều nói nữ nhân này có võ công cao cường, mình không thể đánh bừa, lạnh lùng nhìn Xảo Nhi liếc mắt, cắn chặt răng, nhanh chóng chạy đi.

“Quân Vô Nhai, ngươi có tình thù nghi phạm!” Xảo Nhi tức giận, “Tiểu tử thú, ngươi còn không buông ra, đừng trách ta không khách khí!”

“Xảo Nhi! Ngươi bình tĩnh, bản vương biết việc này không công bằng với ngươi, nhưng dù sao cũng có liên lụy không ít, không bằng để bản vương đi đến giải thích với Lâm đại nhân được không?” Hoa Phiêu Linh bước đến trước mặt nhìn về mặt giận dữ của Xảo Nhi, ôn hòa nói. Hần biết rõ tiểu nữ nhân này rất nóng tính.

“Ngươi?” Xảo Nhi nghĩ thầm có Vương gia ra mặt thế là tốt nhất, “Vậy ngươi cùng ta về nha môn, giải thích với Lâm đại nhân!”

“Được, đa tạ Xảo Nhi độ lượng khoan hồng.” Đôi mắt tà mị của Hoa Phiêu Linh cong lên, thấy mắt phượng của Xảo Nhi nheo lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của hắn không tha.

“Sắc nữ! Ngươi nhìn cái gì!” Lửa giận của Quân Vô Nhai ngùn ngụt đứng chắn trước mặt Hoa Phiêu Linh, ngăn cản ánh mắt nóng như lửa của Xảo Nhi.

Khóe miệng của Xảo Nhi vừa kéo nói: “Không phải nhìn ngươi!” Mắt hoa đào đáng ghét, tại sao càng ngày càng làm người ta chán ghét chứ, lãng phí cả gương mặt tuấn tú.

Cổ Thần Nhi rút cục cũng buông Xảo Nhi ra, vẻ mặt u buồn, nhìn Quân Vô Nhai nói: “Biểu ca, cha vì sao lại phải làm như vậy?” Thì ra Cổ Thần Nhi cũng đã hoài nghi.

“Thần nhi, đệ đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, cậu không có khả năng làm ra việc này! Hiện tại ta sẽ trở về hỏi cậu, đệ theo Vương gia đến nha môn đi, nhớ kỹ, không thể để sắc nữ kia bắt kính với Vương gia biết chưa?” Quân Vô Nhai vô cùng lo lắng, sự việc đã ngoài dự đoán của hắn.

“Ừm, Thần nhi biết rồi.” Thần nhi lập tức gật đầu, nhưng trên khuôn mặt khả ái đã không còn ý cười.

Quân Vô Nhai vừa đi, Xảo Nhi mang hai người trở ra ngõ nhỏ đi hướng nha môn. Xảo Nhi mang vẻ mặt quanh quẽ đi trên đường, Hoa Phiêu Linh nhìn bóng lưng nhỏ xinh của nàng, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, cho đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ về mặt cường thế của nàng lúc ấy, mà Cổ Thần Nhi đi bên cạnh thì trông thật ủ rũ, giống như trái cà héo.

“Thần nhi, đừng lo, cha của đệ không phải loại người đó, nhất định là vì nguyên nhân gì đó, chẳng lẽ đệ không tin cha đệ sao?” Hoa Phiêu Linh không có tư thế Vương gia, vỗ vỗ vai Cổ Thần Nhi.

“Đệ biết, chỉ là đệ nghĩ không ra vì sao cha lại bảo Chân ca ca đi trộm vật chứng, đây không phải có tật giật mình sao?” Cổ Thần Nhi chật vật nhìn Hoa Phiêu Linh.

“Thần nhi, đệ đừng nghĩ ngợi lung tung, Thủy Kiệt cũng không phải di cha đệ gọi đi, có lẽ là người khác chăng? Còn nữa nếu thực sự là cha đệ, có lẽ là vì ông muốn giấu giếm chuyện khác?” Hoa Phiêu Linh vừa nói vừa liếc nhìn Xảo nhi.

“Ừm, đệ tin là cha trong sạch.” Cổ Thần Nhi đột nhiên lớn tiếng nói.

Xảo Nhi đột nhiên xoay người lại cười lạnh nói: “Thanh giả tự thanh! Ngươi lớn tiếng cũng vô dụng! Có một số người chỉ ra vẻ đạo mạo, nhưng thời gian là phương thức chứng minh tốt nhất!”

“Xảo Nhi tỷ tỷ, ý của tỷ là, tỷ xác định cha đệ có tội sao?” Cổ Thần Nhi giận dữ nhìn Xảo Nhi.

“Ta không nói, đại nhân nói, phạm sự gì cũng cần chứng cứ!” Khóe miệng Xảo Nhi cong cớn, nàng thích câu này.

Cổ Thần Nhi rầu rĩ trừng nàng, ba người vừa mới trở lại nha môn, thì trên con đường mòn cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện đao quang kiếm ảnh!

Xảo Nhi cả kinh nhìn thấy bóng đen quen thuộc bị bốn nam tử trung niên cầm binh khí cổ quái vây lại, hơn nữa trên người hắc y nhân còn có nhiều vết chém, lộ ra miếng vết thương bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Không ngờ lại có người dám đến địa bàn của ta để giết người!” Xảo Nhi phần nộ quát, phi thân lên, song chưởng vung ra.

“Xảo Nhi!” Bóng đen kinh hãi kêu lên, Xảo Nhi chỉ thấy đôi mắt quen thuộc đang nhìn nàng, thì chợt cả người hắn như bị rút lực té xuống đất.

“Sao?” Xảo Nhi bay nhanh tới, đưa tay đỡ được Lãnh Sương Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Sao Lại Tới Nữa

Hoa Phiêu Linh đứng bên cạnh đang suy nghĩ có nên đi giúp một tay hay không, nhưng đã thấy một màn nhanh nhất, tàn khốc nhất mà hắn gặp được từ lúc sinh ra đến giờ.

Chỉ thấy Xảo Nhi nho nhỏ, một tay ôm eo Lãnh Sương Hàn, bóng dáng không hề bị kéo xuống, bàn tay nhỏ khác thoải mái vung chưởng phong như một bức tường, kín không kẽ hở, bốn đại cao thủ kia cùng tấn công Xảo Nhi.

“Đi chết đi!” Xảo Nhi cổ rống một tiếng, cả thân thể nhanh chóng xoay một vòng. Bàn tay của Hoa Phiêu Linh căn bản chưa đánh đến, đã nghe bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên cùng lúc. Vũ khí của bốn nam tử trung niên rút khỏi tay, bay ra bốn hướng, tốc độ nhanh đến nỗi Hoa Phiêu Linh hoàn toàn không thấy rõ.

“Thì ra hấn, hấn muốn tìm người giúp đỡ, là nguoi!” Một tên nam tử trong nhóm đó hoảng sợ chỉ vào Xảo Nhi, sau đó đầu bị lệch sang một bên, phun ra một ngụm máu tươi, tắt thở.

“Đại ca! Xứ nữ nhân kia, a” Một tên nam tử khác thấy đại ca của mình trúng một chiêu đã toi mạng, hai tròng mắt đều đỏ lên, phần nộ trùng Xảo Nhi, đáng tiếc thương thế rất nặng, lại kêu thảm thiết lần nữa.

Xảo Nhi cười lạnh nhìn bọn hấn, một người khác cũng trực tiếp toi mạng, hai người còn lại đều bị thương nặng, là lão Nhị và lão Tứ trong bốn người này.

“Sợ sao! Hả!” Xảo Nhi sốt ruột vỗ vỗ khuôn mặt lãnh khốc nhưng tái nhợt trong ngực, nàng không quen biết nam tử này, nhưng mà tình cảnh quen nhau trước kia trong trí nhớ lại khiến cho Xảo Nhi cảm thấy mới mẻ.

Hoa Phiêu Linh và Cổ Thần Nhi lập tức chạy ra.

“Đệ coi thử.” Cổ Thần Nhi không nói hai lời lập tức bắt mạch cho Lãnh Sương Hàn.

“Vương gia, phiền nguoi đến nha môn gọi nha dịch tới đây để xử lý mấy người này!” Xảo Nhi nhìn Hoa Phiêu Linh.

“Được!” Hoa Phiêu Linh cũng không thấy khó chịu, vội vàng lác mình chạy đi. Xảo Nhi nhìn bóng dáng của hấn, khoe miệng vừa kéo, thì ra Vương gia tà mị quý khí này lại có võ công, còn tỏ ra yếu đuối.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, hấn bị mất máu qua nhiều, thể lực không đủ, nội thương không nghiêm trọng, chắc là vì đánh nhau trong thời gian kéo dài, đợi lát nữa đệ cho uống thuốc, tinh dưỡng mấy ngày sẽ tốt thôi.” Cổ Thần Nhi có nhân tâm của một thầy thuốc, gương mặt tuấn tú bởi vì Lãnh Sương Hàn bị thương không quá nghiêm trọng mà hơi giãn ra.

“Cám ơn Thần nhi.” Xảo Nhi không keo kiệt mà cảm ơn hấn, sau đó quay đầu hung tợn nhìn nam tử trung niên bị thương nặng không đứng dậy nổi nói: “Các nguoi là ai? Vì sao muốn giết hấn?”

“Nguoi, nguoi giết chết huynh đệ chúng ta, nợ máu phải trả bằng máu!” Lão Tứ kia thấy hai ca ca mình chết thảm, bị phần đan xen, căm hận Xảo Nhi.

“Hừ! Phải không? Có bản lĩnh thì để ngựa lại đây, các nguoi có can đảm giết người ở Hồng huyện, thì phải trả giá thật đắt!”

“Nguoi, nguoi là ai?”

“Ta là đệ nhất nữ bộ khoái của Hồng huyện, Thượng Quan Xảo Nhi, không ai có thể giết người trước mặt ta! Hôm nay các nguoi làm việc trái với vương pháp, chấp nhận ngồi tù đi!” Xảo Nhi thấy bọn nha dịch chạy đến, đưa tay chỉ huy.

“Trung Lương, chôn kẻ chết, kẻ sống nhốt vào thạch lao, chờ đại nhân thẩm tra!” Xảo Nhi phân phó nói.

“Vâng, đại tiểu thư!” Trung Lương lập tức mang nguoi về.

“Nguoi, lá gan nguoi cũng không nhỏ, dám đối địch với toàn bộ võ lâm!” Lão Nhị thờ dõc nói.

“Ha ha, buồn cười, võ lâm thì tính là cái gì! Kẻ phạm tội ở trước mặt Thượng Quan Xảo Nhi ta chỉ có một con đường chết, mang đi!” Xảo Nhi buồn cười nói xong, ôm Lãnh Sương Hàn dậy, lạnh lùng đi về nha môn.

Hai mắt Cổ Thần Nhi toàn là sùng bái, mà Hoa Phiêu Linh thì bị thuyết phục bởi khí thế của nàng. Nữ nhân này thực là không sợ trời không sợ đất, cũng may nàng là bộ khoái, nếu là sát thủ, vậy còn ai có thể tránh được sát chiêu của nàng? Xem ra Lâm Vô Du thực sự đã nhặt được bảo bối. Thì ra sau ngày Hoa Phiêu Linh bị Xảo Nhi phi lễ, đã phái người điều tra Xảo Nhi, kết quả chỉ thu được một chút tin tức, ngoài tin nàng là nha đầu do Lâm Vô Du nhặt được ra, những cái khác hoàn toàn không biết. Hoa Phiêu Linh thật sự muốn biết phụ mẫu như thế nào lại có thể sinh ra một nữ nhi đặc biệt tới như vậy.

Lúc Lâm Vô Du và Chu Vô Ý nhìn thấy lệnh bài của đương kim Tứ vương gia, lập tức quỳ xuống đất hành lễ, mà Xảo Nhi thì thờ ơ lạnh nhạt, nàng căn bản không có quan niệm trên dưới, chọc vào nàng rồi thì đừng nói Vương gia, ngay cả hoàng thượng thì nàng cũng sẽ khiến hấn chịu không thấu.

“Vương gia mời ngồi!” Sau khi Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi thì lập tức cung kính với Hoa Phiêu Linh nói.

“Lâm đại nhân không cần khách khí, lần này bốn vương ta cải trang xuất môn, không ngờ lại gặp phải vụ án của thần y, Lâm đại nhân chắc hẳn biết rõ thần y có quan hệ gì với nội các đại học sĩ chứ?” Lần đầu tiên Hoa Phiêu Linh thấy Lâm Vô Du thì gây ngạc nhiên cả người, nam tử này đẹp được giống người thật, mà khí chất lại nghiêm túc tao nhã, không khỏi thấy kỳ lạ mà nhìn Xảo Nhi, tiểu nữ nhân này không phải bị sắc đẹp của hấn mê hoặc, cam tâm tình nguyện làm bộ khoái chứ?

“Hạ quan biết rõ.” Lâm Vô Du ngồi ở một bên.

“Ừ, bốn vương muốn nói chính là nội các đại học sĩ có công trạng lớn lao, được hoàng thượng trọng dụng, Quân phu nhân là muội muội của thần y, nếu sự việc lần này mà làm to lên, sợ rằng Quân đại học sĩ sẽ không bỏ qua!”

“Hạ quan hiểu rõ, là lão bách tính của ta tới kêu oan, hạ quan thân làm quan phụ mẫu nên không thể không cho họ câu trả lời thích đáng.” Lâm Vô Du

vẫn cúi đầu trả lời, dường như tỏ ra vô cùng tôn kính đối với Vương gia là Hoa Phiêu Linh, Xảo Nhi thấy thế lòng mày nhỏ nhắn run run.

“Bỏn vương cũng biết Lâm đại nhân sẽ khó xử, nhưng nếu như không có chứng cứ, hi vọng đại nhân nhanh chóng kết thúc vụ án.” Hoa Phiêu Linh muốn chuyện lớn hóa nhỏ.

“Vương gia, hạ quan tuy là quan cửu phẩm nho nhỏ, nhưng phàm là dân chúng kêu oan, hạ quan đương nhiên sẽ dốc toàn lực, không để tội phạm nhon nhơ ngoài vòng pháp luật. Nếu thần y không phạm pháp, hạ quan sẽ trả sự trong sạch cho hần. Nếu như phạm pháp, hạ quan cũng chỉ có thể làm theo vương pháp, hoàng thượng cũng không hi vọng bách quan làm việc thiên tư, làm rối kỉ cương, phép nước, như vậy làm sao vương pháp gọi là vương pháp được? Vương gia ngài nói có phải không?” Lâm Vô Du tuy hèn mọn, nhưng lời này lại khiến Hoa Phiêu Linh nhăn trán, xem ra Lâm Vô Du này quả thật rất cố chấp.

“Lâm đại nhân, lời người nói tuy không sai, nhưng nếu việc này đúng như vậy, sẽ làm liên lụy đến nội các đại học sĩ, chỉ sợ hoàng thượng sẽ nhắm mắt mở một mắt, dù sao cũng chỉ là một phụ nhân nho nhỏ so với”

“Vương gia! Nói sai rồi, có câu vương tử phạm pháp, xử tội giống thứ dân, nếu giống như vương gia nói, vậy phàm là đại thần lập công đều có thể xem mạng người như cỏ rác sao? Vậy thiên hạ này sao có thể thái bình được! Hạ quan cho rằng hoàng thượng nhất định sẽ công chính nghiêm minh.” Lâm Vô Du vẫn cúi đầu, nhưng khẩu khí lại dần dần cương quyết.

Hoa Phiêu Linh chán kinh, Lâm Vô Du quả nhiên là người thiết diện vô tư, việc này cũng thật phiền toái, quay đầu nhìn Xảo Nhi, lại thấy nàng đang cười, Chỉ có điều không phải buồn cười, mà nhìn biểu tình của Lâm Vô Du mới cười.

“Vương gia, thứ lỗi cho hạ quan mạo phạm, Xảo Nhi, đã bắt được kẻ trộm vật chứng chưa?” Lâm Vô Du rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn Xảo Nhi. Tinh thần của hần không tệ, xem ra y thuật của Cổ Thần Nhi quả thật cao siêu.

“Không có, nhưng mà ta đã có manh mối.” Xảo Nhi nhìn Hoa Phiêu Linh đang sốt ruột, đột nhiên đổi giọng. Nàng không phải Lâm Vô Du, nàng có thể muốn nói thì nói, muốn bao che thì bao che. Xem ra Hoa Phiêu Linh không muốn làm Lâm Vô Du khó xử thêm, cho bọn hần thêm chút thời gian vậy.

“Ừ, chuyện gì đã xảy ra với hai người chết và hai người bị thương bên ngoài vậy?” Lâm Vô Du khó hiểu nhìn hần.

“Giang hồ báo thù, người kia là sát thủ, ta không biết nguyên nhân, chờ hần tỉnh ta sẽ hỏi.”

“Cái gì? Tên kia là sát thủ?” Lâm Vô Du nhất thời đầu hắc tuyến, “Sao hần lại tới nữa?” Trong lòng hần không biết dâng lên từ đâu một nỗi bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41: Lãnh Khốc Vô Tình

Lâm Vô Du mời Tứ vương gia Hoa Phiêu Linh ở lại nhà môn, làm người ta cảm giác dường như hần rất nhàn rồi.

Nửa tháng trước, Hoàng Thượng ở kinh thành vừa mới chỉ định tứ vương trấn thủ ở biên cương bốn phía. Phong tước cho Nhị vương gia Hoa Khâm làm Tỉnh Đông vương, Tam vương gia Hoa Mãn Dịch làm Tỉnh Nam vương, Ngũ vương gia Hoa Phiêu Hăng làm Tỉnh Tây vương, Lục vương gia Hoa Băng Lăng làm Tỉnh Bắc vương.

Hoa Phiêu Linh bởi vì không quan tâm đến quan trường cộng thêm thân thể có bệnh kỳ lạ, cho nên được giữ lại, hơn nữa còn có Thất vương gia và Bát vương gia cũng ở lại kinh thành. Trong mắt mọi người, Tứ vương gia Hoa Phiêu Linh này không có nhiều công trạng lớn.

Hoàng Thượng vì muốn tăng cường, củng cố địa vị thống trị của mình mà chọn nội các đại học sĩ Quân Nghị Nguyên phong làm Hoa Phiêu Phong. Tuy rằng Tứ Đại vương gia không muốn rời xa kinh thành, nhưng thánh chỉ sắc phong đã được mang đến từng nhà, đây chính là nỗi thương tâm của những người sinh ra trong hoàng thất.

Căn bệnh kỳ lạ của Hoa Phiêu Linh là chứng sợ lạnh, khi trời về khuya, thì toàn thân hần sẽ rét run, dù trời rất nóng cũng phải đắp mền lợp chăn. Thái y trong cung không có cách trị, thần y Cổ Bằng cũng không có biện pháp, chỉ nói là chứng bệnh sợ lạnh, lại không có phương pháp trị liệu, bỏ máu bỏ khí liên tục, nhưng vẫn không chữa được. Bệnh cũng theo đến lúc trưởng thành, buổi tối trước khi đi ngủ phải chuẩn bị rất nhiều chăn nệm, như vậy mới đỡ lo ngại.

Xảo Nhi trực tiếp ôm Lãnh Sương Hàn trở về phòng mình, cho nên lúc Lâm Vô Du xuất hiện ở phòng Xảo Nhi, chỉ đứng ở một bên nhìn nàng, môi mím chặt.

Cổ Thần Nhi đã giúp Lãnh Sương Hàn rửa sạch miệng vết thương, băng bó xong xuôi.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, Lâm đại nhân, để hần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ đỡ thôi.” Cổ Thần Nhi lau mồ hôi trên trán, đứng lên.

“Cám ơn Cổ công tử, Lưu Toàn, mau dẫn Cổ công tử đi nghỉ ngơi đi.” Lâm Vô Du phân phó nói.

“Không cần, ta đi xem vương gia thế nào.” Cổ Thần Nhi đi ra, hần rất lo lắng về vụ án của cha mình, nên muốn biết rõ Vương gia và Lâm đại nhân đã nói chuyện gì.

“Xảo Nhi, hần là người lạ, nàng để hần ở phòng mình sợ không thích hợp.” Lâm Vô Du trong lòng e ẩm

“Có cái gì không thích hợp, hần bị kẻ khác truy sát mới tới tìm ta, nhất định là hi vọng ta có thể cứu hần, đoán chừng việc này có chút phiền phức!” Xảo Nhi nhũn mày, nàng hiểu rõ ý nghĩa trong cái liếc mắt của Lãnh Sương Hàn nhìn nàng lúc hần ngã xuống, hần đã dùng hết tất cả khí lực mới cầu cứu nàng, đây là điều không thể nghĩ ngờ.

“Đây là ân oán giang hồ, có liên lụy đến nha môn của chúng ta không?” Thật ra Lâm Vô Du không muốn quản chuyện trong chốn giang hồ. Hoàng Thượng cũng nói qua người giang hồ có luật của người giang hồ, võ lâm tự có minh chủ võ lâm quản lý, mọi người luôn luôn chung sống hòa bình, chỉ cần không liên lụy đến lão bách tính, triều đình sẽ không quan tâm.

“Sẽ không liên lụy đến nha môn, nhưng có can hệ đến ta, ta đã giết hai người, nhất định sẽ có người đến báo thù, hơn nữa hình như đối thủ muốn dồn hần vào chỗ chết, ta muốn bỏ mặc cũng không thể.” Mắt phượng của Xảo Nhi nhìn hần một chút.

“Ai, sao lại xảy ra nhiều việc như vậy chứ?” Lâm Vô Du đau hết cả đầu.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm liên lụy đến ngươi.” Xảo Nhi lạnh giọng nói.

“Xảo Nhi, nàng nói gì vậy, việc của nàng cũng là việc của ta, ý của đại nhân không phải như vậy, là ta thấy lo lắng cho nàng thôi.” Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra vẻ lo lắng.

Xảo Nhi quay đầu không nhìn hần nữa mà lạnh giọng nói: “Việc của ta không liên quan đến ngươi! Ta sẽ không có việc gì!”

“Xảo Nhi...” Tuấn mi của Lâm Vô Du nhăn lại, tâm can đau đớn, vì sao nàng lại lạnh lùng như vậy.

“Có bệnh nên nghỉ ngơi đi, nơi này có ta rồi.” Xảo Nhi đi đến bên giường Lãnh Sương Hàn đang nằm, ngồi xuống, cổ ý không nhìn Lâm Vô Du nữa, thân thể tản ra khí tức lạnh lẽo khiến Lâm Vô Du đau lòng, xoa người yên lặng rồi đi.

Cửa phòng được đóng lại, Xảo Nhi quay người, nhìn cánh cửa đã khép lại, đáy mắt càng lộ ra tia lạnh lẽo.

Nửa canh giờ sau, Quân Vô Nhai tới, Lâm Vô Du lại hèn mọn nghênh đón. Ở trong phòng Vương gia, Quân Vô Nhai khí thế cường ngạnh nói: “Lâm đại nhân, cậu của ta khẳng định không phạm pháp, nữ tử kia nhất định đã nhìn nhầm người, cho nên hi vọng ngươi nhanh chóng kết thúc vụ án, không nên vì nhỏ mất lớn!” Quân Vô Nhai rõ ràng có ý uy hiếp.

“Quân công tử, Xảo Nhi nói sẽ bắt được kẻ đã trộm vật chứng. Nếu như có chứng cứ chứng minh thần y có tội, Quân công tử sẽ xử lý thế nào?” Lâm Vô Du không nhanh không chậm, chậm rãi nói.

“Hừ! Không có khả năng! Lâm đại nhân, ngươi không nên vì một việc nhỏ mà đánh mất chức quan!” Đôi mắt hoa đào của Quân Vô Nhai hiện ra sát ý.

“Bốp!” Đầu Quân Vô Nhai bị một bàn tay đánh bốp, quay đầu lại nhìn, là vẻ mặt lạnh như băng của Xảo Nhi.

“Nữ nhân, ngươi là ai mà dám đánh ta?” Quân Vô Nhai lập tức tức giận nhìn chằm chằm nàng.

“Nơi này là nha môn của Hồng huyện, dựa vào vai vế của ngươi, đứng ở trước mặt đại nhân mà không biết lớn nhỏ, ngươi là công tử của nội các đại học sĩ, nhưng ngươi không phải là quan trong triều, đại nhân tốt xấu cũng là quan cửu phẩm, ngươi như thế này sẽ bị gọi là kẻ dưới phạm thượng!” Xảo Nhi cười lạnh.

“Ngươi!” Quân Vô Nhai nhất thời không tìm được câu nào để vạch lại, hần quả thật cũng không đúng.

“Thế nào? Không phục?” Xảo Nhi liếc hần, nam nhân này nhất định là thiếu sự dạy dỗ.

“Xảo Nhi, không được vô lễ!” Hai mắt Lâm Vô Du hàm chứa ưu tư phức tạp nhìn Xảo Nhi, nàng rốt cuộc là quan tâm hần hay chỉ coi hần là đại nhân, hần thực sự không hiểu, đối với nữ nhân này hần quả thật không hiểu, chỉ biết phải đối tốt với nàng, không được phụ nàng, hi vọng có thể làm tan khối băng trong lòng nàng, có thể cho tới bây giờ, nàng vẫn lạnh lùng như trước, ngoại trừ ở trên giường mới nhiệt tình với hần ra, hần gần như không có cách nào tới gần nàng.

Xảo Nhi mím môi, ngồi ở một bên, đôi mắt lạnh lùng hẹp dài quét qua quét lại trên người ba nam nhân tuần tú. Sự tuần mỵ của Lâm Vô Du không ai có thể địch lại, nhưng mà hiện tại hơi gầy yếu, thiếu vị nam nhân. Vương gia và mị cao quý giờ phút này đang làm vẻ mặt vô hại, xem ra hần cũng bị sự cố chấp của Lâm Vô Du làm khó xử, ánh mắt lướt xuống, thân hình của Vương gia này quả thật không tệ, khiến nàng bất giác nuốt nước miếng xuống, nhưng lúc nhìn thấy Quân Vô Nhai đang tức giận với nàng, khoe miệng nàng giật giật, lại nghĩ đến hai người này là một đôi, quá lãng phí.

“Lâm đại nhân, ngươi vẫn muốn u mê không tỉnh ngộ, ném chức quan đi, vậy ngươi đừng trách bản công tử!” Quân Vô Nhai tiếp tục uy hiếp.

“NND, sao ngươi không chịu nghe lời như vậy!” Xảo Nhi bật ra một ngón tay, mang theo dòng khí chỉ vào cái mũi cao thẳng của Quân Vô Nhai, nhất

thời nổi lên một dấu đỏ, cái mũi chuyển thành màu đỏ.

“Xú nữ nhân, ngươi cứ đợi đấy! Đừng cho rằng có võ công thì có thể làm bậy!” Quân Vô Nhai vỗ bàn đứng lên, đôi mắt hoa đào toàn là phần nộ.

“Bốp!” Xảo Nhi không chút lưu tình tát hấn một phát.

“Ngươi!” Bị đánh vẹo đầu, Quân Vô Nhai lại tiếp tục phần nộ.

“Bốp!” Lại một cái tát.

“Xảo Nhi, đừng đánh nữa, Quân huynh chỉ bị kích động thôi.” Vương gia lập tức đứng lên che ở trước mặt Quân Vô Nhai.

“Xảo Nhi, dừng tay! Nàng không thể như vậy!” Lâm Vô Du cũng nóng nảy, đứng dậy kéo Xảo Nhi. Giờ phút này, toàn thân Xảo Nhi là lãnh khí, đôi mắt phượng giống như lưỡi dao, lãnh khốc vô tình.

“Bốp!” Xảo Nhi lật ngược tay, cả bàn tay tát vào mặt Lâm Vô Du.

“A.” Lâm Vô Du đứng không vững, ngã ra phía sau, mà phía sau chính là góc nhọn của cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Không Thể Nhịn Được nữa

“Đại nhân!” Vương gia sợ hãi kêu lên, Xảo Nhi chuyển một cái, ôm Lâm Vô Du ở trong tay, nếu chạm một chút nữa, đầu Lâm Vô Du đã nở hoa rồi.

“Xú nữ nhân, là ngươi không biết lớn không nhỏ mới đúng!” Quân Vô Nhai sờ cái mũi đỏ, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để châm chọc Xảo Nhi.

“Quân huynh, ngươi đừng nói nữa.” Vương gia nhú mồm ngăn cản nhìn Xảo Nhi, thấy nàng đang kinh hoàng nhìn Lâm Vô Du vẫn không nhúc nhích.

Lâm Vô Du thấy trong mắt Xảo Nhi chợt lóe một tia sợ hãi rồi biến mất, đột nhiên nặn ra một nụ cười ôn nhu: “Xảo Nhi, ta không sao.” Sau đó tự mình đứng lên, thật giống như một cái tát kia chưa từng phát sinh.

“Tại sao ngươi không tức giận?” Xảo Nhi lạnh lùng hỏi, đôi mắt phượng nhú chặt nhìn khuôn mặt gầy yếu nhưng vẫn tuấn mỹ của Lâm Vô Du, nàng vừa rồi là giận cá chém thớt, đánh xong mới biết đã đánh nhầm người.

“Ha ha, không tức giận, đại nhân biết Xảo Nhi không vui, nếu như đánh vài cái có thể khiến Xảo Nhi vui vẻ, vậy bị đánh nhiều hơn đại nhân cũng nguyện lòng.” Câu này của Lâm Vô Du khiến hai nam nhân khác chấn kinh.

“Ngươi! Đồ ngốc!” Xảo Nhi đẩy hấn ra, xoay người rời đi, cũng không liếc mắt nhìn qua Quân Vô Nhai và Hoa Phiêu Linh.

Quân Vô Nhai cười lạnh: “Lâm đại nhân, thù hạ như vậy ngươi cũng chịu được sao?”

“Đã khiến Vương gia và Quân công tử chê cười, chẳng qua Xảo Nhi đã từng chịu rất nhiều ủy khuất, cho nên hơi oán trời trách đất, âm tình bất định, chứ thật ra nàng không phải là người vô tình, chỉ có sự bao dung, mới có thể khiến nàng dần dần thay đổi.” Lâm Vô Du cười đến vân đạm phong thanh*, trên khuôn mặt tuấn mỹ còn có dấu năm ngón tay mờ mờ nhưng vẫn không che được sự thánh thiện của hắn.

(*vân đạm phong thanh: nhẹ nhàng hờ hững thanh khiết như mây mỏng)

“Tấm lòng của Lâm đại nhân khiến bản vương bội phục!” Hoa Phiêu Linh ôm quyền sùng kính, sau lại nói: “Xảo Nhi chịu qua nhiều ủy khuất, đại nhân có biết là gì không?”

“Trước giờ nàng vẫn không chịu nói, nhưng mà hạ quan đã nhiều lần thấy nàng chán nản, nhưng ở trước mặt người khác bao giờ nàng cũng lãnh khốc, cường thế như vậy.” Lâm Vô Du lắc đầu.

“Mặc kệ như thế nào, nàng ta vốn hung hăng can quấy như vậy, mà hiện tại nàng ta đã là thù hạ của đại nhân, đại diện cho nha môn của Hồng huyện, đại nhân, cứ như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!” Quân Vô Nhai cười lạnh, tuy rằng hấn phục sự rộng lượng của Lâm Vô Du, nhưng đồng thời cũng khinh sự yếu đuối của hắn.

“Hạ quan sẽ từ từ khuyên bảo, không để nàng làm xằng làm bậy.” Giọng nói của Lâm Vô Du chẳng có khí thế, hắn biết nhiệm vụ này quá khó khăn, cũng hơn một tháng rồi, Xảo Nhi cứ vẫn làm theo ý mình.

“Hừ! Rất khó!” Khóc miệng Quân Vô Nhai nhếch lên tia mỉa mai.

“Quân công tử cứ yên tâm, hạ quan nhất định sẽ dốc hết khả năng, để Xảo Nhi quay về chính đạo.” Lâm Vô Du đột nhiên ngừng đầu, đầy lòng tin nhìn Quân Vô Nhai.

Xảo Nhi căn bản không rời đi mà đứng ở ngoài cửa, nàng lo lắng Quân Vô Nhai sẽ ức hiếp Lâm Vô Du, nhưng không nghĩ lại nghe được đoạn đối thoại như vậy, khiến cả người nàng càng lạnh, hẳn tướng hẳn là ai chứ!

Ban đêm, Xảo Nhi không vào phòng của Lâm Vô Du, mà cửa phòng của Lâm Vô Du vẫn chưa đóng.

Lúc nửa đêm, Lâm Vô Du ngủ không được mới qua phòng của Xảo Nhi, lại phát hiện Xảo Nhi không có trong phòng, phát hiện này khiến hắn cả kinh, vội vàng gõ cửa phòng của Chu Vô Ý. Chu Vô Ý hai mắt lim dim, không biết chuyện gì chỉ lắc đầu.

Lâm Vô Du lại kinh hoàng chạy đến phòng của Vương gia Hoa Phiêu Linh, kết quả Vương gia cũng không biết Xảo Nhi đi đâu, điều này làm cho Lâm Vô Du càng thêm lo lắng.

Mà lúc này, cả người Xảo Nhi mặc đồ đen, vượt nóc băng tường, im lặng không tiếng động đi tới “Tế đường” của thần y. Trong lòng nàng rất không thoải mái, câu nói của Quân Vô Nhai khiến nàng nghẹn khí ở bụng, mà lời Lâm Vô Du nói càng khiến nàng ngọt ngào vô cùng, nàng cần phát tiết, cho nên nàng tới đây.

Lúc này bốn phía là một màu tối đen, ngẫu nhiên có tiếng ếch kêu, Xảo Nhi dừng ở sân sau. Nếu đã muốn phát tiết, đương nhiên phải có mỹ nam, Quân Vô Nhai chính là mục tiêu đêm nay của nàng. Nàng muốn xem xem, lúc đôi mắt hoa đào khó ưa kia ở dưới thân nàng sẽ có biểu tình như thế nào!

Nhảy lên cửa gỗ lâu hai, không cẩn thận giẫm phải viên ngói, liền nghe một tiếng nghiêm túc vang lên trong phòng: “Ái!” Cửa sổ lập tức bị mở ra, một người mặc áo trắng lộ đầu ra, Xảo Nhi giống như con thằn lằn dán trên vách tường, không ngờ nam tử trong viện mà mình nhảy vào là Chân Thủy Kiệt, xem ra võ công của hắn cũng không tệ.

Chân Thủy Kiệt nhìn chung quanh không một bóng người thì cảm thấy kỳ quái. Hắn tin rằng lỗi tai của mình không nghe nhầm, hẳn vốn không nên quay về đây ngủ, nhưng sau khi Quân Vô Nhai từ nhà môn trở về đã nói là tạm thời sẽ không có việc gì, cho nên hắn mới về lại đây, không nghĩ nơi này lại có cao thủ như vậy. Chẳng lẽ là Thượng Quan Xảo Nhi gì đó mà bọn họ đã nhắc tới? Tuy rằng lúc nghe bọn hắn nói rất khủng bố, nhưng hắn thật sự không tin, võ công của một nữ nhân có thể cao đến mức nào chứ.

Xảo Nhi nhìn thân hình cao lớn, dung nhan anh tuấn của Chân Thủy Kiệt Kiệt, đột nhiên thân hình vừa chuyển đã chui tọt vào trong phòng hắn.

Chân Thủy Kiệt nhảy lên nóc nhà nhìn kỹ bốn phía, cũng không thấy bóng người, đành phải trở vào trong phòng, đóng cửa sổ lại, hắn không có đốt đèn mà trực tiếp treo lên giường.

“Ái!” Một câu còn chưa nói xong đã bị điểm huyết đạo, toàn thân không thể động đậy. Một bàn tay nhỏ vươn đến trước mắt hắn, sau đó một dải lụa trắng dài được đưa tới, che kín đôi mắt hắn, khiến hắn không nhìn rõ lắm.

Chân Thủy Kiệt vô cùng hoảng sợ, là hắn quá sơ suất. Hắn khẳng định đây là nữ tử, bởi vì từ thân thể nàng có thể dễ dàng ngửi thấy mùi quýt, hơn nữa bàn tay nhỏ bắt đầu mò vào ngực hắn, không còn nghi ngờ gì nữa đúng là nữ nhân.

Chân Thủy Kiệt vừa xấu hổ vừa giận dữ, không ngờ mình chỉ một chiều của nữ nhân đã bị chế trụ, hơn nữa nàng còn dám phi lễ hắn, ngoại trừ sắc nữ Thượng Quan Xảo Nhi mà bọn họ đã nói tới thì còn ai vào đây!

Miệng nhỏ của Xảo Nhi thổi khí nóng vào lỗ tai hắn, chọt lên lưỡi liếm vành tai hắn, khiến toàn thân hắn run rẩy.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại kia luồn vào trong áo lót của hắn, từ từ dụ dăng vuốt ve, trôi dạt trên ngực hắn, làm cho bản năng của thân thể hắn cắn cụt.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại bắt đầu hôn từ cổ hắn, dần dần đi xuống, đột nhiên đôi tay có chút thô bạo cởi quần áo hắn ra, cái miệng nhỏ nhắn khê cắn, sự mẫn cảm khiến toàn thân hắn thoáng rung mình, gương mặt tuấn tú vì tức giận đã đỏ ửng lên, đôi mắt phẫn nộ sau dải lụa trắng chỉ có thể thấy một cái đầu lo ngại ở trước ngực hắn, hắn rất hận!

“Ừm.” Chân Thủy Kiệt rên một tiếng, hạ thân bị bàn tay nhỏ tóm được.

Bên tai truyền tới tiếng cười khê của nữ tử.

“Ừm.” Chân Thủy Kiệt giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại có cảm giác kỳ quái khiến toàn thân hắn nóng lên, trong lòng vừa tức vừa thẹn, chẳng lẽ nữ nhân này muốn cưỡng bạo hắn sao? Không ngờ trên đời còn có loại việc này?

Xảo Nhi nuốt nước miếng xuống, vốn chỉ muốn chơi đùa chút chút lại phát hiện mình cũng không nhịn được.

Đứng thẳng lên, dừng lại một chút sau đó từ từ kéo quần của nàng xuống, NND, không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa.

Sau lớp lụa trắng, Chân Thủy Kiệt mang ánh mắt kinh sợ, nhìn người đang đứng trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Nương Tử Là Nàng

Xảo Nhi vừa định ngồi xuống thì có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, hơn nữa lại không gõ cửa đã đi vào.

“Chân ca ca, ca ngủ chưa?” Không ngờ người đến là tiểu mỹ nam Cổ Thần Nhi.

Lúc cửa bị đẩy ra, Xảo Nhi đã dùng chân phủ lên thân thể của mình và Chân Thủy Kiệt, phải biết rõ nàng còn chưa kịp mặc quần, mà Chân Thủy Kiệt cũng không một mảnh vải che thân.

Xảo Nhi giải huyết đạo của Chân Thủy Kiệt, nhưng một tay vẫn nắm chặt cổ tay trái, đè lên mạch máu của hắn.

“Thần, Thần Nhi, đệ, đệ tới đây làm gì?” Chân Thủy Kiệt thiếu chút nữa thì khóc thành tiếng, toàn thân vì kích động mà phát run.

“Chân ca ca, ca sao vậy? Bị bệnh sao?” Cổ Thần Nhi nghe giọng nói của Chân Thủy Kiệt có vẻ khác thường, lo lắng đi đến trước bàn chuẩn bị thấp nền.

“Thần Nhi, đừng thấp nền, đánh thức cha, mẹ đệ dậy sẽ không tốt.” Cổ tay Chân Thủy Kiệt bị Xảo Nhi bóp chặt, đành phải mở miệng.

“Ừm, Chân ca ca, đệ muốn hỏi một câu, túi nước kia là cha bảo ca đi trộm sao?” Sau khi Cổ Thần Nhi trở về từ nha môn thì cảm thấy rối rắm cho đến tận bây giờ.

“Thần nhi, đệ còn nhỏ, có một số việc không nên biết sẽ tốt hơn, đệ chỉ cần nhớ kỹ, cha đệ sẽ không làm ra mấy chuyện đó là được rồi!” Chân Thủy Kiệt nhích lên một chút, Xảo Nhi chỉ có thể đi chuyển lên theo hắn.

“Chân ca ca, đệ không còn nhỏ, đệ cũng biết cha sẽ không làm ra việc này, nhưng vì sao cha lại bảo ca đi trộm túi nước? Việc này không phải rất kỳ quái sao?” Trong giọng nói của Cổ Thần Nhi có đau lòng.

“Thần Nhi, đệ đừng nghĩ ngợi lung tung, tại sao đệ lại xác định cha đệ bảo Chân ca ca đi trộm đồ chứ?”

“Chân ca ca, đệ không ngốc, như ca vừa nói, tại sao lại đi trộm túi nước, ca chịu ơn cứu mạng của cha, cha bảo ca đi, ca nhất định sẽ đi, đúng không?” Cổ Thần Nhi rất khẳng định.

“Thần Nhi, mọi việc không phải như đệ nghĩ, cha đệ là không muốn làm to mọi việc. Túi nước kia tuy rằng là của Cổ gia, nhưng nhà đệ đưa tặng rất nhiều túi nước, tại sao có thể cho là cha đệ chứ, cha đệ không muốn mọi người biết việc này, sẽ gây ồn ào, về sau một nhà Âu Dương Văn nương làm sao sống yên ổn, cha đệ là có lòng tốt, chúng ta phải tin ông.” Lời nói của Chân Thủy Kiệt khiến Xảo Nhi kinh ngạc, má ơi, không ngờ thần y lại có thể nói dối trắng trợn như vậy, lạy hồn.

“Cha nói như vậy sao?” Giọng nói của Cổ Thần Nhi đột nhiên phẫn chấn.

“Ừ, trước kia cha đệ đã chiếu cố ta, cứu ta từ bên bờ sống chết trở về, đại ân đại đức này không có gì để báo đáp. Việc nhỏ này, Thủy Kiệt đương nhiên vì ông mà làm, huống chi phẩm đức của ông khiến Thủy Kiệt kính ngưỡng. Việc này Thần Nhi không cần lo lắng, cha đệ nhất định không phải loại người đó.” Chân Thủy Kiệt kiên định nói với Cổ Thần Nhi, “Đi ngủ đi, đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Chân ca ca, không phải đệ nghĩ lung tung, Xảo Nhi tỷ tỷ hình như rất khẳng định cha đệ giống như loại cảm thú, đệ rất lo lắng.”

“Việc gì đệ phải đề ý đến lời nói của nữ nhân đáng chết kia chứ!” Chân Thủy Kiệt thừa cơ mắng Xảo Nhi. Thượng Quan Xảo Nhi nằm bên cạnh sẽ nhịn không được.

“Nàng không phải là nữ nhân đáng chết, Xảo Nhi rất lợi hại, hơn nữa thanh danh nàng rất tốt, chưa từng bắt huyệt người.” Cổ Thần Nhi cúi đầu.

“Là người sẽ có lúc phạm phải sai lầm, huống chi nữ nhân đáng chết kia lại dựa vào võ công cao cường của mình để làm xằng làm bậy, đệ không cần đề ý tới, phạm việc gì phải có chứng cứ, nàng lại không có chứng cứ, đệ càng không cần lo lắng.”

“Nhưng mà nàng biết ca trộm túi nước, nhất định sẽ tới bắt ca.”

“Bất thì bất, ta mà sợ nàng sao, một sắc nữ vô sỉ, sớm muộn gì cũng làm liên lụy Lâm đại nhân!”

“A. .” Chân Thủy Kiệt chưa nói xong đã kêu lên một tiếng, hắn đoán không sai, Xảo Nhi là nhịn không được, mà quan trọng là nàng không muốn nhịn. Cho nên nàng không khách khí đưa bàn tay nhỏ bóp lấy tiểu Thủy Kiệt của hắn, cái bóp hung hăng kia, khiến Chân Thủy Kiệt vì đau mà kêu lên một tiếng.

“Chân ca ca, ca sao vậy? Vì sao lại có ấn tượng không tốt với Xảo Nhi tỷ tỷ chứ?” Cổ Thần Nhi không hiểu.

“Ta, ta không sao, đi ngủ đi, sắc trời đã muộn, ngày mai rồi nói tiếp!” Khuôn mặt tuần tú của Chân Thủy Kiệt trong bóng đêm đã trắng bệch, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

“Vậy được rồi, Chân ca ca cũng ngủ đi.” Cổ Thần Nhi không phát hiện ra, xoay người rồi đi, đóng cửa phòng lại.

“Nữ nhân đáng chết, ngươi, ngươi muốn làm cái gì! Chuyện không có thể diễn này mà ngươi cũng làm được?” Toàn thân Chân Thủy Kiệt lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp, hẳn cũng sợ người khác nghe thấy.

Xảo Nhi lộ đầu ra, dù sao đã biết rõ nàng là ai, không cần phải trốn tránh, nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, nhưng không điểm á huyết của hắn.

“Mỹ nam, không phải ngươi quen biết ta sao?” Khóe miệng Xảo Nhi cong lên ý cười kỳ lạ.

Chân Thủy Kiệt sững sờ nói: “Ta thấy mặt ngươi rất quen, nhưng lại nghĩ không ra, hơn nửa năm trước ta bị thương nặng, thiếu chút nữa thì mất mạng, cho nên không nhớ được mọi việc trước kia, nhưng ta khẳng định ta có biết ngươi! Ngươi là ai?”

“Ta là ai? Ha ha, ta cũng không biết nữa, nhưng mà ta nhớ ra ngươi rồi, ha ha.” Cái miệng nhỏ của Xảo Nhi phát ra tiếng cười duyên, dễ nghe.

“Sao? Thật hả ! Ta là ai?” Chân Thủy Kiệt vội la lên.

“Ngươi là phu quân của ta, ta là nương tử của ngươi.” Xảo Nhi có thể lấy cái cơ quang minh chính đại này mà ăn mỹ nam.

“Cái gì! Sao có thể?” Chân Thủy Kiệt sững sờ, hoàn toàn ngoài dự đoán.

“Haiz, nửa năm đó ta cũng chịu tổn thương mà mất đi ký ức, nhưng mà vẫn còn lại một phần trong đầu, buổi sáng sau khi trở về, ta đã suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ ra ngươi là phu quân của ta, cho nên vì cái gì ta lại tới đây, chẳng lẽ ngươi không hiểu há?” Giọng nói của Xảo Nhi nũng nịu, bàn tay nhỏ lại bắt đầu sờ loạn.

“Không, không thể, tại sao ta có thể lấy một nữ nhân tùy tiện như ngươi? Không thể!” Chân Thủy Kiệt lắc đầu liên tục.

“Lừa ngươi làm cái gì, bằng không sao lại khéo như vậy, ta được Lâm đại nhân cứu, ngươi được thần y cứu, lại đều ở gần Hồng huyện, là bởi vì hai người chúng ta cùng bị truy sát. Phu quân, ngươi chẳng lẽ không nhớ tí nào sao? Ngươi rất yêu, rất yêu ta. Ta không phải tùy tiện, mà là muốn để ngươi tìm lại cảm giác quen thuộc.” Xảo Nhi thật phục mình, nói dối như vậy cũng có thể nói liền một mạch, nhưng mà nàng dường như cũng quên rằng thực sự cũng có chút trùng hợp.

Sau khi Chân Thủy Kiệt sững sờ, nghĩ lại hình như cũng có điểm liên quan, không khỏi có chút kích động, “Đây, đây là thật sao? Vậy, vậy tên ngươi là Thượng Quan Xảo Nhi sao?”

“Ta không biết, dù sao đại nhân đã gọi ta là Thượng Quan Xảo Nhi, vậy ta chính là Thượng Quan Xảo Nhi, ta không nhớ được.” Lúc Xảo Nhi xuyên vào thân thể này đến đây, đã được gọi là Thượng Quan Xảo Nhi, cho nên nàng không biết tên này có phải là tên thật của nàng hay không.

“Vậy ta gọi là Chân Thủy Kiệt sao?” Hắn vừa khần trương hỏi Xảo Nhi.

Khóe miệng Xảo Nhi cong lên nói: “Ta không biết, chỉ nhớ được khuôn mặt của ngươi, là phu quân của ta, chúng ta đã từng ân ái vô số đêm, thân thể của ngươi ta rất quen thuộc, cho nên ta cũng muốn cho ngươi nhớ lại, nhưng mà ngươi thật sự được gọi là Chân Thủy Kiệt sao?” Xảo Nhi vươn tay ra dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tuần tú của hắn, NND, soái như vậy mà không ăn chính là đồ ngu.

khuôn mặt tuần tú của Chân Thủy Kiệt đỏ chót, giọng nói run run: “Lúc thần y cứu ta, đã nói trong miệng ta cứ lẩm bẩm tên Chân Thủy Kiệt, còn có Chân Quán Nhi, chắc là tên nhân, chẳng lẽ là tên thật của ngươi?” Chân Thủy Kiệt dường như đã nhập vai.

“A, sẽ không đâu! Ngươi và ta đều họ Chân, vậy chính là huynh muội, làm sao thành vợ chồng?” Xảo Nhi đầu đầy hắc tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Không Đủ Tư Cách

Hai hàng lông mày của Chân Thủy Kiệt nhất thời xoắn lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Xảo Nhi nói: “Ngươi giải huyết đạo cho ta đi!”

“Không được, ngươi thực sự là phu quân của ta, không tin chúng ta cứ thử sẽ biết, nương tử vô cùng quen thuộc với cơ thể của ngươi.” Bàn tay nhỏ của Xảo Nhi 1 dịu dàng vuốt ve phần bụng bằng phẳng kiên cố, nàng không tin hai người có quan hệ đâu.

“Ngươi, ngươi, mau thả ta ra, không được!” Chân Thủy Kiệt vội la lên.

“Tại sao ngươi không tin, aizzz.” Xảo Nhi thở dài, rất tâm trạng, giải huyết đạo cho hắn. Chân Thủy Kiệt lập tức xoay người một cái bước xuống giường, vội vàng mặc quần áo của mình vào, sau đó đốt ngọn nến trên bàn lên.

Xảo Nhi mím môi, chỉnh sửa quần áo, dựa vào đầu giường. Trong lòng bức bối, sớm biết thế này thì đi tìm Quân Vô Nhai cho rồi, hại nàng hiện tại thấp thỏm, nóng nảy còn có lo lắng, NND.

Chân Thủy Kiệt kéo ghế ngồi trước giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu hòa của Xảo Nhi dưới ánh nến mờ, nghiêm túc nói: “Ta thực sự là phu quân của ngươi sao? Vì sao ngươi lại khẳng định như vậy?”

“Ta đã nói rất quen thuộc với cơ thể của ngươi, chẳng qua vì sợ nhận nhầm nên ta muốn thử trước.” Khóe miệng Xảo Nhi nhếch lên, cười tà ác.

“A, vậy nếu không phải, ngươi, ngươi cũng thật tùy tiện quá!” Khuôn mặt tuấn tú của Chân Thủy Kiệt trầm xuống, nữ nhân này không biết liêm sỉ sao? Nàng nhất định không phải là nương tử của mình, mình không thể lấy loại nữ tử này được.

“Tùy tiện? Rất tốt, cứ cho là tùy tiện, ta còn không phải vì ngươi nói quen ta, hại ta quay về suy nghĩ thật lâu, không ngờ phát hiện có cảm giác quen thuộc với ngươi, hơn nữa vừa nghĩ đến ngươi, ta cũng rất muốn, ngươi nhất định là phu quân của ta.” Xảo Nhi cười thầm trong lòng, mình thật có khả năng nói dóc, nhìn vẻ mặt sợ hãi của hắn, nàng phát hiện có cảm giác thành tựu.

Khuôn mặt tuấn tú Chân Thủy Kiệt ửng đỏ nói: “Thật, thật sao?” Hắn rất muốn biết quá khứ của mình.

Xảo Nhi tròn mắt nói: “Tại sao ngươi lại nhiều chuyện hơn cả nữ nhân vậy, tin hay không tùy ngươi!”

“Ta, ta bị mất trí nhớ, lại khó gặp được người quen mình, cho nên muốn biết nhiều thêm” Chân Thủy Kiệt có chút khát khao nhìn Xảo Nhi.

“Ta cũng bị mất trí nhớ, vậy hỏi ai đây.” Xảo Nhi bực bội nói.

“Ta khẳng định chúng ta có quan hệ, chỉ là không biết có phải vợ chồng hay không, nhưng mà ta nghĩ không phải là vợ chồng, đúng rồi, võ công của ngươi là loại gì? Có phải võ công độc môn hay không?”

“Không, ta không biết, aizzz, quên đi, nói những thứ này rất nhàm chán, không bằng nói chuyện túi nước đi, vậy túi nước đâu?” Xảo Nhi nhíu mày, đã không ăn được, vậy nàng phải làm chính sự.

“Túi nước bị Cỗ bá phụ đốt rồi.” Chân Thủy Kiệt sợ hãi nói tiếp, “Xảo Nhi cô nương, thực sự thần y không phải loại người đó đâu, các ngươi đừng truy cứu nữa có được không?”

“Tại sao ngươi biết rõ ông ta không phải loại người đó? Ông ta cứu ngươi thì là người tốt sao?” Xảo Nhi cười lạnh.

“Thần y không chỉ cứu mạng ta, còn đem ta không có nhà để về giới thiệu đến Quân phủ làm thống lĩnh thị vệ, ân nói tiếp ân, người lương thiện như vậy sao có thể làm ra loại việc đó, nhất định là do nữ nhân kia vu oan.” Chân Thủy Kiệt giải thích.

“Ha! Buồn cười, ta nhất định không tin ông ta là người tốt! Ở mặt ngoài thì ra vẻ đạo mạo, sâu bên trong lại âm hiểm giả dối, người như vậy là ghê tởm nhất.” Giọng nói của Xảo Nhi càng lạnh.

“Vì sao ngươi không tin! Ngươi không thấy ngày nào thần y cũng giúp các hương thân chữa bệnh sao, chẳng lẽ có thể giả bộ nhiều thập kỷ sao?”

“Hừ! Người xấu cũng có lúc có lương tri, cũng như, người tốt cũng có khả năng làm ra loại chuyện không bằng cảm thú!” Xảo Nhi tức giận.

“Ngươi, ngươi thực là ngang ngược, không hiểu chuyện!” Chân Thủy Kiệt cũng bị chọc giận.

“Ta ngang ngược, không hiểu chuyện? Ta tận mắt thấy một nam nhân ôn hòa, lương thiện, phong độ nhanh nhẹn, rất sủng ái nương tử, hứa hẹn cả đời này chỉ yêu duy nhất nương tử, hắn, không ngờ hắn có thể ở trên giường tân hôn, đồng thời dây dưa cùng với hai nữ nhân, đây chẳng lẽ không phải là cảm thú!” Xảo Nhi nổi giận, thanh âm cũng lớn theo, miệng vết thương bị cứa thật sâu, một màn ghê tởm đến buồn nôn xuất hiện trước mắt nàng, trái tim nàng đau đến ứa máu.

“Ngươi!” Chân Thủy Kiệt có chút kinh ngạc nhìn nàng đang phẫn nộ, nhưng lập tức cũng lớn tiếng nói: “Vậy cũng không thể chứng minh Cổ thần y chính là loại người đó!”

“Được rồi, ngươi đã muốn như vậy ta cũng không chấp, ngươi đi mà giải thích với đại nhân! Đi!” Xảo Nhi không muốn nói lời thừa, nhảy xuống giường.

“Rầm!” Cửa phòng bị phá, Quân Vô Nhai quần áo không chỉnh tề xông vào, rồi đến Cổ Thần Nhi, cuối cùng là thần y Cổ Bằng.

“Điện nữ nhân, ngươi đến đây làm gì!” Quân Vô Nhai lập tức chạy vào, tức giận quát Xảo Nhi.

“Ta tới bắt kẻ trộm, thế nào? Ngươi còn muốn ngăn cản bản quan gia bắt trộm sao?” Xảo Nhi cười lạnh, toàn thân phát ra khí lạnh khiến mọi người đều cảm giác được.

“Kẻ trộm ở đâu, ngươi đừng nói vớ nói vẩn!” Quân Vô Nhai chống chế nói.

“Thì ra ngươi không phải họ Quân, mà là họ Lại, thật là thất kính, hắn đã thừa nhận là hắn trộm đi, ngươi còn muốn bao che sao?” Nụ cười trên khóe miệng Xảo Nhi có chút tàn nhẫn.

“Ngươi! Thủy Kiệt, sao lại thế này?” Quân Vô Nhai không miễn cưỡng nữa, vội vàng hỏi Chân Thủy Kiệt.

“Không sai, túi nước là ta trộm đi, vật đã bị ta thiêu hủy, Xảo Nhi cô nương muốn bắt thì bắt đi!” Chân Thủy Kiệt thấy chết không còn nói.

“Chân ca ca...Xảo Nhi tỷ tỷ...” Cô Thần Nhi sợ hãi nhìn một màn này.

“Cô thần y, không phải ngươi kêu hắn giúp ngươi trộm túi nước? Tiêu hủy chứng cứ sao?” Xảo Nhi quay đầu nhìn Cổ Bằng, sắc mặt hắn đã trắng bệch.

“Ta” thần y vừa mới mở miệng, Chân Thủy Kiệt lập tức lớn tiếng nói: “Không phải thần y sai khiến, là tự ta đi trộm, thần y là người tốt, thì không nên bị vu oan, là ta không muốn danh dự của ông bị hủy đi, cho nên tự đi trộm.”

“Thủy Kiệt!” Quân Vô Nhai kích động kêu lên.

“Mọi người không cần lo lắng, không phải chỉ ngồi tù sao? Ta đi là được!” Chân Thủy Kiệt nhìn Cổ Bằng đang mang về mặt cảm kích.

“Ta sẽ không để ngươi ngồi tù, điên nữ nhân kia, ngươi có biết chộc giận ta cha, kết cục của Lâm đại nhân là gì không?” Quân Vô Nhai uy hiếp nói.

“Ta chỉ biết, phạm tội ở Hồng huyện, Lâm đại nhân nhất quyết sẽ không tha tội phạm! Cho dù ngươi có gọi cha ngươi tới, đại nhân cũng không sợ ông ta!” Xảo Nhi lạnh lùng nói, ai cũng không thể ức hiếp Lâm Vô Du!

“Tốt, tốt thôi! Ngươi cứ chống đối ta đi!” Quân Vô Nhai vì tức giận khiến toàn thân phát run.

“Ngươi? Còn không đủ tư cách!” Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hắn, sau đó nói với Chân Thủy Kiệt: “Tự ngươi đi, hay ta trói ngươi lại thôi đi!” Khẩu khí không còn nhẹ nhàng giống vừa rồi khi hai người giao tình.

“Tự ta đi! Cổ bá phụ, đừng lo lắng, Thủy Kiệt sẽ không sao.” Chân Thủy Kiệt nhìn Cổ Bằng đang lo lắng nhìn hắn, lập tức mỉm cười nói.

“Ông ta? Ha ha ha, người phải lo lắng chính là hắn, lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt! Dám phạm pháp, thì phải có can đảm thừa nhận! Đi!” Ánh mắt Xảo Nhi sắc bén nhìn Cổ Bằng, bóng dáng nhảy đi, bay ra cửa sổ.

“Thủy Kiệt, đừng lo lắng, ta nhất định sẽ cứu ngươi!” Quân Vô Nhai lập tức nói.

Chân Thủy Kiệt nở nụ cười cảm kích với hắn, bay theo ra cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Không Cần Sợ

Xảo Nhi phía trước, Chân Thủy Kiệt phía sau. Hai người bay nhảy trên nóc nhà hướng đến nha môn.

“Xem kiếm!” Khoảnh khắc lúc vừa tiếp đất, Chân Thủy Kiệt đột nhiên xuất kiếm đánh lên vào đại huyệt của Xảo Nhi.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi vẫn muốn chạy trốn sao?” Xảo Nhi vừa nhắc tới đã tức giận, lui khỏi, xoay người cười lạnh.

“Không, ta muốn biết loại võ công của ngươi! Cần thận!” Chân Thủy Kiệt vừa nói vừa vung kiếm lần nữa.

Xảo Nhi vốn còn đang đau lòng vì không được ăn, nay bởi vì câu “Cần thận” của hắn mà thấy dễ chịu hơn. Nhìn lưỡi kiếm sắc bén đánh úp lại, đột nhiên duỗi ngón tay nhỏ, thon dài ra, bóng dáng động một cái, chỉ nghe một tiếng “Keng”, mũi kiếm của Chân Thủy Kiệt đã bị luồng khí đánh gãy. Xảo Nhi lập tức vung tay tạo ra một ánh sáng bạc chụp về hướng Chân Thủy Kiệt. Cả người Chân Thủy Kiệt bị đánh bay ra xa.

Chân Thủy Kiệt bay vút lên cao sau đó lật mình, đứng ở cách đó không xa nhìn Xảo Nhi mỉm cười. Hắn biết Xảo Nhi căn bản không dùng toàn lực, nên không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

“Ngươi, tại sao ngươi biết ‘Đoạt mệnh vũ hoa thủ’?” Chân Thủy Kiệt buột miệng nói.

“Đoạt mệnh vũ hoa thủ? Tên này cũng không tệ.” Xảo Nhi sững sờ, bàn thân rõ ràng chỉ là tùy tâm sở dục, đánh vớ đánh vẩn, không ngờ còn có tên, thực là 囧.

“Ngươi không biết sao?” Chân Thủy Kiệt lại kinh ngạc.

“Không biết, ta đã nói cái gì cũng không nhớ rồi, đoạt mệnh vũ hoa thủ là chiêu thức của ai vậy?” Thượng Quan Xảo Nhi buồn cười hỏi.

“Chân gia! Ngươi, ngươi thực sự là người Chân gia!” Chân Thủy Kiệt ném trường kiếm đi, chạy đến bên cạnh Xảo Nhi, hung hăng ôm lấy nàng.

Khóe miệng Xảo Nhi co rút mạnh, NND, hiện tại lại có chuyện gì đây? Chẳng lẽ mình thực sự là Chân Oản Nhi gì gì đó sao? Vậy hẳn không phải là ca ca của cái thân thể này sao? Mẹ ơi, thiếu chút nữa gian dân với người nhà.

“Oản nhi, ngươi nhất định là Oản nhi!” Chân Thủy Kiệt đẩy Xảo Nhi ra, đặt hai tay trên vai nàng, kích động nói: “Ta đã nói tại sao lại thấy ngươi quen thuộc như vậy, chúng ta là người một nhà. Ha ha.”

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú mang theo nụ cười của hắn, bực bội liếc hắn một cái nói: “Vậy ngươi nói về Chân gia đi.”

“A, việc này” Chân Thủy Kiệt đột nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ nói, “Ta, ta không nhớ được.”

Xảo Nhi rất muốn học máu, “Ngươi không nhớ được, vậy tại sao lại biết ta là người Chân gia, tại sao lại biết đây là độc môn võ công của Chân gia?”

“Ta, ta là thấy ngươi xuất ra thì đột nhiên nhớ đến.” Chân Thủy Kiệt gãi gãi đầu, vẻ mặt vô tội.

“Vậy, vậy ngươi là ca của ta? Không phải phụ quân sao?” Biểu tình của Xảo Nhi như ăn phải con ruồi.

“Ta, ta không biết, chắc là ca ca đó, ta họ Chân mà.” Chân Thủy Kiệt nói tới đây lại nhớ đến Xảo Nhi đã phi lễ hắn, gương mặt tuần tú lập tức hết đỏ lại trắng.

“Không có khả năng, vì sao ta không giống ngươi chút nào, nhất định không phải!” Xảo Nhi cẩn thận nhìn khuôn mặt hắn, mình không đẹp bằng hắn, thật bực.

Chân Thủy Kiệt cũng nhìn mặt Xảo Nhi, phát hiện quả thật không giống lắm, Vậy tại sao hai người đều mang họ Chân?

“Đủ rồi, đừng nhìn, nhìn nữa ta lại muốn ăn ngươi!” Xảo Nhi xoay người rồi đi.

Khóe miệng Chân Thủy Kiệt vừa kéo nói: “Chẳng lẽ ngươi không phải là Chân Oản Nhi?”

“Quý mới biết! Dù sao ta là Thượng Quan Xảo Nhi.” Xảo Nhi đã quen với cái tên này rồi.

“Không đúng, đoạt mệnh vũ hoa thủ này là độc môn võ công của Chân gia, ngươi là Chân Oản Nhi!” Chân Thủy Kiệt khẳng định nói.

“Vậy ngươi có không?” Xảo Nhi quay đầu hỏi.

“Không! Ta không có võ công cao như ngươi.” khuôn mặt tuần tú của Chân Thủy Kiệt đột nhiên tái nhợt, chẳng lẽ hắn không phải là Chân Thủy Kiệt?

“Vậy ngươi không phải là người Chân gia, ngươi nói xem rốt cuộc Chân gia có mấy người? Ở đâu? ?” Xảo Nhi kỳ quái nói.

“A! Ta, ta không biết.” Chân Thủy Kiệt vẻ mặt rối rắm.

“Này, đừng rồi, ta cũng không muốn biết, cứ như bây giờ có gì không tốt chứ!” Xảo Nhi không quan tâm.

“Xảo Nhi, tại sao ngươi lại nghĩ như vậy, chúng ta bị truy sát, nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Cha mẹ ngươi là ai? Ngươi không muốn biết sao?” Chân Thủy Kiệt không đồng ý với quan điểm của nàng.

“Không cần thiết, lúc có thể nhớ tự nhiên sẽ nhớ lại, không cần dồn hết tâm trí, giống như ngươi và ta, không phải đã gặp rồi sao?”

“Bây giờ ta chỉ muốn biết ta có phải là Chân Thủy Kiệt, là ca ca của ngươi không?” Chân Thủy Kiệt u oán nhìn Xảo Nhi.

“Ngươi đừng nghĩ ta sẽ thả ngươi đi, ta phải giao cho đại nhân!” Xảo Nhi lập tức trừng hắn. Đừng tưởng rằng khoác lên giao tình thì nàng sẽ nể mặt, không ích gì, bắt là bắt.

Chân Thủy Kiệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng, thở dài nói: “Đi thôi! Ta hiểu rồi!”

“Hiểu thì tốt, đại nhân là người công chính nghiêm minh, còn nữa ngươi đã nói với ta, ta khẳng định trăm phần trăm việc này là do thần y làm! Các ngươi cứ từ từ mà bị hắn lừa đi!” Xảo Nhi châm biếm.

Chân Thủy Kiệt sững sờ, lập tức giữ chặt cánh tay nàng, vội la lên: “Tại sao ngươi lại khẳng định như vậy?”

Xảo Nhi nhìn bàn tay to của hắn, lại nhìn khuôn mặt tuần tú đang lo lắng của hắn nói: “Hiện tại có nói cái gì ngươi cũng không tin, vậy cứ chờ đợi hồ ly của hắn lộ ra đi, nói cho ngươi biết, đừng tin vào những gì mắt thấy, người xấu cũng có lúc có lương tri, người tốt cũng có lúc làm cầm thú!” Xảo Nhi nói xong lấy tay hất bàn tay to của hắn ra, đi về phía trước.

Chân Thủy Kiệt sững sờ nhìn bóng lưng của Xảo Nhi, rơi vào trầm tư, chẳng lẽ mình sai sao?

Hai người trở lại nha môn, Chân Thủy Kiệt bị nhốt vào nhà lao. Nửa canh giờ sau, Quân Vô Nhai tức giận tận trời đi đến. Lâm Vô Du vốn đang lo lắng nhưng thấy Xảo Nhi bắt kẻ trộm về, lập tức mặt mày hớn hờ, chẳng qua cũng lập tức buồn rầu rơi vào trong trận chiến nước bọt với Quân Vô Nhai.

Xảo Nhi không nói nữa, nằng tin vào năng lực của Lâm Vô Du, chỉ cần Quân Vô Nhai không ra tay đánh người, Lâm Vô Du tuyệt đối sẽ không bị hắn đánh bại, cho nên nằng yên tâm trở về phòng mình.

“Xảo Nhi!” Lãnh Sương Hàn đã tỉnh, hắn vẫn nằm ở trên giường đợi Xảo Nhi về.

“Ngươi tỉnh rồi sao? Không sao chứ?” Xảo Nhi nhắm mi đi đến bên giường nhìn hắn, một khuôn mặt lãnh khốc, tuần lông vẫn hấp dẫn lấy nàng.

“Cám ơn ngươi đã cứu ta.” Lãnh Sương Hàn nhìn hai mắt nóng như lửa của Xảo Nhi, khuôn mặt tuần tú thoáng đỏ ửng.

“Ngươi đã tới Hồng huyện, là biết rõ ta sẽ cứu ngươi, cảm ơn cái gì chứ.” Xảo Nhi nhìn khuôn mặt lãnh khốc, tuần mày nở một nụ cười.

Lãnh Sương Hàn có chút ngại ngùng nói: “Mặc kệ ra sao, vẫn nên cảm ơn ngươi, tại hạ thật sự không có biện pháp nên mới nghĩ đến ngươi.”

“Ừ? Đã xảy ra việc gì? Bốn người kia là người của Đông Phương Ngọc sao?” Xảo Nhi đứng dậy vừa rửa mặt chải đầu vừa hỏi.

“Không phải, bọn hắn là ‘Giang hồ tứ quý’, nhân vật hắc đạo nổi tiếng hung tàn, chẳng qua là bị Hàn Mộc Tà sai khiến.” Mắt Lãnh Sương Hàn đen lại, trong mắt đẹp phát ra sát ý.

“Sao? Lại là võ lâm minh chủ hả? Ngươi không phải là người của hắn sao?” Xảo Nhi kỳ quái nói.

Lãnh Sương Hàn có chút lúng túng, ngừng lại một hồi rồi nói: “Trước kia, ta quả thật đã nhận nhiệm vụ của hắn đến ám sát Đông Phương Ngọc. Sau này, lúc ở kinh thành, Đông Phương Ngọc bị thủ hạ của ta đánh bị thương, nhưng người của thái sư cũng một lưới bắt hết ‘Lãnh các’, toàn bộ huynh đệ của ta đã bị bắt. Thái sư nói chỉ cần ta bỏ qua nhiệm vụ lần này, sẽ thả các huynh đệ ra. Cho nên ta cân nhắc xong, liền tìm Hàn Mộc Tà để bỏ nhiệm vụ. Hắn bên ngoài thì tỏ ra đã hiểu, cũng không hề trách móc, cũng không đòi lại vàng. Nhưng trên đường tại ta rời khỏi ‘Nguy Nga sơn trang’ đến kinh thành, Tứ quý liền bắt đầu truy sát ta, hơn nữa ra tay đều muốn dồn ta vào chỗ chết, đây không phải rất rõ ràng là Hàn Mộc Tà muốn giết người diệt khẩu sao?”

Xảo Nhi cởi áo ngoài ra, đi đến bên giường, nàng nhìn khuôn mặt tuần tú đang tức giận nói: “Hiện tại không cần sợ nữa, ngủ đi.” Nói xong tự mình bò lên giường, sắp sảng rồi, nàng buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Khi Đáng Yêu

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn nhất thời đỏ lên, nhưng mà vẫn tự giác lui vào bên trong. Hắn bị thương nặng như vậy, nữ nhân này sẽ không phí lễ hắn đâu.

“Ngày mai nói sau, ta mệt muốn chết, ngươi bị thương chưa khỏe, ta không chạm vào ngươi đâu, yên tâm ngủ đi.” Xảo Nhi biết hắn đang căng thẳng, cho nên mới an ủi hắn, bản thân thì xoay người ra phía ngoài, nhắm hai mắt lại.

Lãnh Sương Hàn khó xử, không khỏi phiền muộn. Mình đã nói nhiều như vậy, nàng lại giống như không nghe thấy, tại sao không tò mò chứ.

Chỉ chốc lát, Xảo Nhi liền ngáy ò ò, làm cho Lãnh Sương Hàn ngạc nhiên. Chẳng lẽ nữ nhân này một chút ý thức phòng giữ cũng không có? Hay là rất yên tâm về hắn? Lãnh Sương Hàn nghĩ ngợi lung tung một lúc, sau cũng đi ngủ.

Trong sảnh đón khách trước nha môn, Hoa Phiêu Linh ngáp mấy cái nhìn Lâm Vô Du với Quân Vô Nhai đang nói lý. Ban đầu Cổ Thần Nhi và Chu Vô Ý còn sốt ruột, đến cuối cùng cũng bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài. Hiện tại trời đã sáng rồi.

“Lâm đại nhân, ngươi không thả cũng phải thả, thả cũng phải thả!” Núi lửa của Quân Vô Nhai đã đến lúc bùng phát.

“Quân công tử, ngươi đợi một chút, đừng sốt ruột. Chúng ta phải phân tích từng bước một, kẻ trộm lần này chính là điểm then chốt của vụ án, không thả được.” Lâm Vô Du vẫn nho nhã, quanh đi quẩn lại vẫn là những lý luận rỗng tuếch. Khiến Quân Vô Nhai tức giận muốn trực tiếp bóp chết cái đồ cổ hủ này. Vì sao thiên hạ này còn có người ngoan cố như thế chứ.

“Vô Nhai, đừng âm ỉ, đi ngủ trước đã. Sáng rồi nói tiếp, dù sao Thủy Kiệt ở trong nhà lao cũng sẽ không xảy ra việc gì, ngươi nhịn một chút đi.” Hoa Phiêu Linh khó khăn nói. Hắn muốn giúp lại bị lời của Lâm Vô Du phản lại gắt gao, hắn lại không nổi tức giận. Hắn nghĩ nam nhân cổ hủ này cũng chỉ có

Xảo Nhi mới trị được hần.

“Vương gia! Việc này, Thủy Kiệt hần, aizz, Lâm đại nhân, ta viết một bức thư, người phái nha dịch đưa đến cho cha ta ở Quân phủ, yêu cầu này không quá đáng chứ!” Quân Vô Nhai cố ý nói.

“Ha ha, Quân công tử có thể góp sức lực chính là vinh hạnh của hạ quan, mời.” Lâm Vô Du khách khí để hần vào thư phòng viết thư.

Da mặt Quân Vô Nhai run lên, đôi mắt hoa đào đã muốn nứt toác, hần thừa nhận đầu của hần cũng đau.

Đội Quân Vô Nhai cắn răng viết xong bức thư, thì chính hần cũng thấy mệt mỏi, sắc mặt không tốt. Lâm Vô Du mỉm cười mời ngủ lại nha môn, chờ đến sáng mai mới có thể gặp Chân Thủy Kiệt.

Sau khi Lâm Vô Du và Chu Vô Ý trở lại nha môn, Chu Vô Ý nói khẽ: “Đại nhân, chẳng lẽ người thực sự muốn đổi dịch với Nội các Đại Học sĩ?”

“Sư gia, người nói gì vậy, đây là việc ta phải làm. Cho dù Quân đại học sĩ có tới, ta cũng sẽ mở công đường thẩm án, trừ phi ta không làm quan phụ mẫu nữa.” Cả người Lâm Vô Du đều là chính khí khiến Chu Vô Ý bội phục, cũng bởi vì hần hiểu Lâm Vô Du nên mới luôn theo sát hần.

“Nhưng mà, đại nhân, chúng ta không thể dùng khí thế quá mạnh mẽ, tốt xấu gì Vương gia cũng đang ở đây.”

“Ha ha, đừng vội, ta sẽ giữ thể diện cho bọn họ. Nhưng đến lúc đó, chúng ta cũng không thể yếu đuối được, sẽ khiến lão bách tính không phục.” Nói Lâm Vô Du cổ hủ, ngoan cố, nhưng cũng có thời điểm hần không ngoan cố, trong lòng hần tự có quyết định.

“Đại nhân anh minh!” Chu Vô Ý cười nói, đây chính là đại nhân của hần, mà hần lại là sư gia. Lâm Vô Du thông minh khôn khéo hần đã sớm biết, chẳng qua lúc này đây khí thế của hần dường như rất mạnh, thì ra chưa đến thời điểm, hại hần lo lắng vô ích.

“Xảo Nhi ngủ chưa?” Lâm Vô Du vội vàng trở về phòng, nhìn thấy trên giường trống trơn, khuôn mặt tuấn tú nhất thời tối sầm, trong lòng thấy mất mát.

“Đại nhân, sát thủ kia còn đang bị thương, Xảo Nhi nhất định là đang chiếu cố hần.” Chu Vô Ý không nhẫn tâm nên an ủi hần một chút.

“Ta biết, ta tin Xảo Nhi, người đi ngủ đi, ngày mai còn có việc phải làm.” Lâm Vô Du đi vào, đóng cửa phòng lại.

Chu Vô Ý lắc đầu, đưa mắt cửa phòng đã khép kín của Xảo Nhi, thở dài rồi lập tức về phòng.

Bởi vì buổi tối mọi người đều ồn ào đến tối muộn, cho nên lúc mọi người rời giường thì mặt trời đã lên cao. Xảo Nhi thích ngủ nướng, cho nên nàng là người duy nhất còn chưa tỉnh, mà Lãnh Sương Hàn ngủ ở bên cạnh lại không đánh thức nàng, chỉ mở to hai mắt vẫn không nhúc nhích.

“Xảo Nhi tỷ tỷ...” Nửa canh giờ sau, Cổ Thần Nhi tới gõ cửa, trong tay cầm hòm thuốc nhỏ, hần tới thay thuốc cho Lãnh Sương Hàn.

Xảo Nhi mở to hai mắt, lập tức bật người lên, lúc nhìn rõ là phòng của mình mới lắc lắc đầu tỉnh táo lại, ngây ngốc như vậy, có chút khôi hài.

“Người tỉnh rồi?” Xảo Nhi quay đầu nhìn hần, Lãnh Sương Hàn nín cười, nữ nhân này cũng có lúc dễ thương ghê.

“Hiện tại đã là giờ Thìn.” Mắt lạnh của Lãnh Sương Hàn nhìn nàng nói.

Khóe miệng Xảo Nhi cong lên ý cười nói: “Vì sao người không gọi ta, chẳng lẽ người không mắc tiểu sao?” Xảo Nhi muốn đi tiểu.

Lãnh Sương Hàn sững sốt, sau đó đầu đầy hắc tuyến, khuôn mặt lãnh khốc chậm rãi nứt ra.

“Ta đi mở cửa, ha ha.” Xảo Nhi nhìn bộ dạng khó chịu của hần mà cười ha ha.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ đang cười cái gì vậy?” Cổ Thần Nhi đi tới gần.

“Thần Nhi, người tới đỡ hần đi nhà xí đi, ta sợ hần đái ra quần, ha ha.” Tâm tình sang nãy của Xảo Nhi quả không tệ.

“A, à.” Cổ Thần Nhi ngây ngốc nhìn Lãnh Sương Hàn, lúc thấy khuôn mặt mang biểu tình rất buồn cười của Lãnh Sương Hàn, cũng nhịn không được mà cười phá lên.

Cổ Thần Nhi đỡ Lãnh Sương Hàn chậm rãi đi ra, kỳ thật Lãnh Sương Hàn quả thật đã nhịn rất lâu rồi.

Xảo Nhi hừ một tiếng, rửa mặt thay quần áo, sau đó thấy bọn hần trở về liền nói: “Thần nhi, cha người tới chưa?”

“Ừ, tới rồi, đang ở thư phòng của Lâm đại nhân. Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ có thể thả Chân ca ca ra không, huynh ấy là người tốt.” Cổ Thần Nhi mang về mặt khẩn cầu.

“Chân Thủy Kiệt là người tốt, ta có thấy, nhưng mà việc này đã đến nha môn, Xảo Nhi tỷ tỷ cũng chỉ có thể làm theo lẽ công bằng. Thần nhi, người cũng biết rõ đại nhân là người tốt mà, không phải sao?”

“Chân Thủy Kiệt? Các người đang nói đến Chân Thủy Kiệt sao?” Lãnh Sương Hàn đột nhiên nói xen vào.

“Đúng, người cũng biết Chân Thủy Kiệt sao?” Xảo Nhi cảm thấy hứng thú.

“Đương nhiên biết, hần là bạn tốt của ta, hần phạm tội gì? Cũng liên quan đến việc chúng ta đang nói sao?” Lãnh Sương Hàn vội la lên.

Cổ Thần Nhi vội vàng kể lại mọi việc cho hần, bởi vì hần cảm thấy Xảo Nhi tỷ tỷ đối với nam nhân này tương đối tốt, bằng không sao lại săn sóc hần nguyên đêm chứ, có khả năng có thể giúp được Chân ca ca cũng nên.

“Cái gì! Hần mất trí nhớ? Sao có thể, ta, ta đi xem hần thế nào!” Lãnh Sương Hàn ngơ ngậy.

“Gấp cái gì, hần ở trong đại lao, lại chạy không thoát, miệng vết thương của người cần xử lý một chút.” Xảo Nhi ngăn lại nói.

“Tại sao lại xảy ra việc này, hần với ta tuy một năm rồi chưa gặp, nhưng ta vẫn cho rằng hần đang ở Lộc châu, tại sao lại vào đại lao Hồng huyện? Chẳng lẽ Chân gia đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Sương Hàn nghĩ không thông.

“Hàn, người cũng biết người trong Chân gia sao?” Xảo Nhi giật mình, vội vàng hỏi.

“Người Chân gia không nhiều, có Chân lão gia, Chân phu nhân, Thủy Kiệt, còn có muội muội của hần là Chân Quán Nhi.” Lãnh Sương Hàn nhíu mi nói.

“Người đã từng gặp qua Chân Quán Nhi!” Xảo Nhi căng thẳng không rõ lý do.

“A, không, không có, ta với Chân huynh cũng chỉ gặp tại đại hội võ lâm rồi kết giao, chưa hề ghé qua nhà hần, Xảo Nhi đã gặp qua sao?” Lãnh Sương Hàn hỏi lại.

“Vậy Chân Thủy Kiệt có biết Đoạt Mệnh Vũ Hoa Thủ của Chân gia hay không?” Xảo Nhi không đáp mà hỏi lại.

“Sẽ không, đây là độc môn võ công của Chân phu nhân, chỉ truyền cho nữ, không truyền cho nam!” Khóe miệng Lãnh Sương Hàn vừa kéo nói.

“Sặc! Xem ra thật sự là huynh muội, không có thiên lý!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi âm trầm, mắng to một tiếng, xoay người rời đi. Hiện tại thì mình hình như là Chân Quán Nhi chết tiết kia, ngược lại Chân Thủy Kiệt có phải là thật không còn chưa xác định được, bởi vì chỉ nàng mới có Đoạt Mệnh Vũ Hoa Thủ, như vậy chỉ chờ Lãnh Sương Hàn phân biệt Chân Thủy Kiệt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Thăng Đường Thẩm Tra

Xảo Nhi mang tâm tình khó chịu đi đến trước nha môn, nhìn thấy thần y Cổ Bằng đang giải thích cái gì đó, không khỏi có chút chán ghét, mà Lâm Vô Du thấy Xảo Nhi thì lập tức nói: “Xảo Nhi, chuẩn bị thăng đường!”

Xảo Nhi sững sốt, làm gì mà nàng mới tới liền thăng đường chứ. Quay đầu lại nhìn, chính là gương mặt đen thui của Quân Vô Nhai đang đứng phía sau nàng. Lâm Vô Du sợ Quân Vô Nhai làm bậy, nếu có Xảo Nhi ở đây, chỉ ít cũng có người có thể áp chế hần.

“Được! Vương gia đâu?” Xảo Nhi vẫn thích nhìn khuôn mặt tà mi cao quý lúc tức giận của Hoa Phiêu Linh, chỉ ít còn thuận mắt hơn nhiều so với mắt hoa đào này.

“Đại nhân! Xem ra lão phu cũng chỉ có thể cáo trạng Âu Dương Vân nương!” Cổ bằng thấy Lâm Vô Du quá mức máy móc, hần chỉ có thể phản một quân.

“Ha ha, được, nhưng mà Âu Dương Vân nương cáo trạng người trước, cho nên trong vụ án của thị, người là bị cáo. Vì sợ dân chúng đến đây làm loạn, lần thăng đường này chỉ xử trong nội bộ. Cô đại phu có thể yên tâm, sau án của thị, sẽ thăng đường án của người.” Lâm Vô Du giống con lật đật không thể đánh ngã. Về mặt bình tĩnh, khiến Xảo Nhi hơi khâm phục, với tính khí nóng nảy của mình, đám người đây đã sớm chết sạch rồi.

“Xảo Nhi, Vương gia đang ở đại lao gặp Chân Thủy Kiệt.” Lâm Vô Du cười hiền với Xảo Nhi, khuôn mặt toàn vẻ cung chiêu. Nội tâm Xảo Nhi run lên, tối hôm qua mình không đến phòng hần, không ngờ hần cũng phớt lờ không hỏi?

“Ừ!” Quân Vô Nhai phát tay áo, thần y Cổ Bằng thì nhìn Xảo Nhi bằng một mắt, lắc đầu cũng đi vào đại đường. Khóe miệng Xảo Nhi nhếch lên sự châm biếm, người này cũng thật biết cách làm bộ.

“Xảo Nhi, hôm nay sợ sẽ có người từ kinh thành đến, nàng chờ ở nha môn đừng đi ra ngoài được không?” Lâm Vô Du đi đến trước mặt nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng hào của nàng.

“Ừ?” Sao người biết có người tới?” Xảo Nhi cả kinh.

“Quân Vô Nhai đã gửi thư cho phụ thân hần, ta đoán Vương đại nhân sẽ đến can thiệp vào vụ án này.” Lâm Vô Du nhũm mày nói.

“Ngươi cũng biết sợ sao?” Xảo Nhi khó tin nhìn hần.

“Ha ha, không phải sợ, cùng lắm là ta ném mũ quan đi thôi, cái ta sợ là không thể minh oan cho Âu Dương Vân nương, ai da. Thực không nghĩ việc này còn kinh động đến đại nhân của Nội các Đại Học sĩ.” Lâm Vô Du ưu sầu nói.

“Ngươi nên làm thế nào thì làm thế đó, có ta ở đây, ai cũng không thể ăn hiếp ngươi. Chúng ta trước cứ phân rõ phải trái, nếu không được, thì làm căng làm lớn, ta sẽ trình lên Hoàng thượng, để người phân xử. Nếu hần muốn làm hôn quân, ta sẽ trực tiếp đề bệ hần.” Xảo Nhi nói nhẹ nhàng như ăn cơm rồi ngủ một giấc vậy, dọa Lâm Vô Du sợ đến đầu đầy mồ hôi.

“Xảo Nhi, nằng, nằng đừng kích động, ta biết nằng thương ta, nhưng mà ta hi vọng nằng có thể nghe lời ta, không được phạm sai lầm lớn, tránh khỏi liên lụy người vô tội, được không?” Lâm Vô Du sợ Xảo Nhi kích động muốn phát tiết, thì việc này sẽ không thể sửa được.

Khóe miệng Xảo Nhi rút gân, mình nói thương hần lúc nào chứ, NND, tự mình đa tình.

“Ta kích động lúc nào!” Xảo Nhi lườm hần một cái. Nằng chính là chết cũng không thừa nhận như thế, không phải chỉ một lần kích động mà hủy sự trong trắng của hần thôi sao?

“Ha ha, không kích động thì tốt.” Lâm Vô Du cười đến trăm hoa đều muốn mất màu, nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút giả hoạt.

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười tuần mĩ như tiên của hần, nội tâm đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ quái. Người này có điểm giống ác ma, lúc cười lại khiến nội tâm nằng rợn rợn.

“Đưa Vân nương lên!” Lâm Vô Du đi qua, xoa xoa đầu nằng, rồi cười đi ra.

Xảo Nhi chu miệng nhỏ lên, vô cùng vô cùng khó chịu, nhưng không thể nói là vì sao.

Trên công đường, tiếng uy vũ qua đi, Vân nương bệnh nặng mới khỏi đang được Xảo Nhi dìu xuống giường để đến đại đường. Vì thân thể còn yếu, nên Lâm Vô Du miễn quý cho thì, ban ngồi trên ghế gỗ. Vương gia với Quân Vô Nhai thì đứng bên cạnh quan sát.

Sau khi nhắc lại vụ án, thần y Cổ Bằng bị gọi vào đại đường.

“Âu Dương Vân nương, ngươi hãy nhìn cho rõ, có phải người này cưỡng hiếp ngươi!” Lâm Vô Du mặc quan phục cửu phẩm, đầu đội mũ quan, Kinh Đường mộc (cái cục gỗ mà mấy ông quan hay đập trên bàn lúc xử án ấy) vang trên công đường, vô cùng nghiêm khắc.

Âu Dương Vân nương đưa mắt nhìn tướng mạo đường đường của thần y Cổ Bằng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là hần, chính là hần, tuy rằng không nhìn rõ mặt hần, nhưng giọng của hần, ta có chết cũng không quên!”

Thần y đối mặt với sự chỉ trích của Âu Dương Vân nương, không ngờ lại vẫn mang ý cười trên mặt nói: “Vân nương, lời ngươi nói ra phải có chứng cứ.”

“Chứng cứ! Ngươi, nếu không phải ngươi, sao ngươi lại cho người đi trộm túi nước chứ, đây không phải là không đánh đã khai, có tội giết mình sao?” Vân nương kích động.

“Ngươi lại có chứng cứ gì mà nói lão phu cho người trộm túi nước? Vân nương, lão phu đã nhiều lần nhẫn nhịn, ngươi lại khinh người quá đáng, lão phu đã chuyển cáo trạng, cáo ngươi tội vu khống!” Cổ Bằng lộ ra ý cười lạnh.

“Cái gì! Ngươi, đồ cầm thú, đại nhân, người nhất định phải làm chủ cho Vân nương.” Âu Dương Vân nương rút cuộc cũng tức giận đến đứng ngồi không yên.

“Cộc!” Kinh Đường mộc vừa vang, tiếng uy vũ cũng vang lên, khí thế như hồng, khiến người ta chột dạ mà kinh sợ.

“Cổ Bằng! Chân Thủy Kiệt là người của ngươi, tại sao hần lại tới trộm vật chứng, việc này thực sự không can hệ tới ngươi?” Lâm Vô Du vạn phần uy nghiêm.

“Đại nhân, việc này quả thực lão phu không biết, có lẽ Thủy Kiệt sợ việc này làm bẩn thanh danh của lão phu, cho nên mới kích động mà trộm túi nước.”

“Người đâu! Giải Chân Thủy Kiệt lên!” Lâm Vô Du vừa dứt lời, Chân Thủy Kiệt ở ngoài công đường bị giải vào trong. Bị bắt một đêm nhưng hần cũng không có thay đổi gì, được Vương gia cầu tình, hần cũng không cần đổi áo tù nhân, vẫn mặc trường bào màu lam, toàn thân tản mát ra khí tức lãnh mạc, tuần mĩ như vậy, chậm rãi đến trước công đường quỳ xuống hành lễ.

“Chân Thủy Kiệt, bản quan hỏi ngươi, có phải bị cáo Cổ Bằng sai ngươi đi trộm vật chứng là túi nước hay không?”

“Không phải!”

“Vậy sao ngươi lại trộm túi nước, hay là ai đã nói với ngươi việc túi nước là vật chứng?”

“Cổ đại phu có ơn cứu mệnh với ta, thảo dân thấy ông hiền nào vì vụ án, liền tự chủ trương, trộm túi nước, Cổ đại phu là hoàn toàn không biết việc này.” Chân Thủy Kiệt không chút do dự nói.

“Chân Thủy Kiệt! Ngươi có biết tùy tiện bịa đặt sự thật chính là tội càng nặng thêm không! Nếu Cổ đại phu không nói, sao ngươi lại biết rõ túi nước ở nha môn! Hừ, rõ ràng là ngụy biện.”

“Đại nhân! Cổ đại phu quả thật có nhắc tới việc túi nước, nhưng không có nhờ tại hạ tới trộm, là tại hạ tự mình quyết định! Xin đại nhân minh xét!”

“Cổ đại phu! Những lời Chân Thủy Kiệt nói là thật?” Lâm Vô Du chuyển hướng câu chuyện về Cổ Bàng.

“Việc này, việc này, lão phu quả thật có nhắc đến việc này với Thủy Kiệt, nhưng mà, nhưng mà chưa từng nhờ hắn trộm túi nước.” Cổ Bàng liếc ánh mắt áy náy nhìn Chân Thủy Kiệt.

“Chân Thủy Kiệt, ngươi có biết trộm vật chứng phải tội gì không?” Lâm Vô Du lạnh lùng nói.

“Tại hạ không biết.” Chân Thủy Kiệt cúi đầu.

“Sur gia.” Lâm Vô Du nhìn Chu Vô Ý.

“Theo luật, trộm vật chứng rồi hủy đi, nặng là đánh năm mươi đại bản, giam ba năm!” Chu Vô Ý lập tức nói.

Chân Thủy Kiệt sùng sốt, nghiêm trọng như vậy sao. Năm mươi bản đoán chừng sẽ mất nửa cái mạng, chẳng qua việc này cũng có thể chịu được, chính là bị giam ba năm? Làm sao hắn điều tra thân thể của mình đây?

“Chân Thủy Kiệt, ngươi có biết tội?” Lâm Vô Du vỗ Kinh Đường mộc, nhìn chăm chú vào khuôn mặt lộ rõ tái nhợt của Chân Thủy Kiệt.

“Thảo dân. ..” Chân Thủy Kiệt do dự, ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm khắc của Lâm Vô Du, nội tâm vô cùng khó xử.

“Khoan đã!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Thăng Đường Thẩm Tra 2

Quân Vô Nhai phần nộ lao ra nói: “Lâm đại nhân! Chân Thủy Kiệt là thị vệ thống lĩnh của phủ Nội các Đại học sĩ, ngươi chỉ là loại quan tép riu sao có thể định tội hắn! Bản công tử yêu cầu chuyển đến nha môn ở kinh thành cho Vương đại nhân thẩm vấn!”

Đáy mắt Lâm Vô Du hiện lên một tia âm u, nghiêm túc nói: “Quân công tử, Chân Thủy Kiệt tuy là người của Nội các Đại học sĩ, nhưng Cổ Bàng lại là người của Hồng huyện ta, án này tự nhiên phải thẩm tra xử lý ở Hồng huyện, còn nữa công văn bản giao chưa tới, nơi này vẫn là do bản quan định đoạt!”

“Ngươi! Hay cho Lâm Vô Du ngươi! Ngươi có gan lắm! Nếu ngươi dám đánh Thủy Kiệt, ta nhất định sẽ tháo mũ quan của ngươi!” Quân Vô Nhai thờ phỉ phò.

“Bản quan vì dân mà giải oan, chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Một ngày đội mũ quan, sẽ là một ngày bản quan làm quan phụ mẫu của dân chúng! Ngươi đâu, mời Quân công tử xuống!” Lâm Vô Du uy nghiêm không cho phép mạo phạm.

“Ngươi, ngươi, tốt, ta không phải quan, vậy Vương gia có thể quản ngươi chứ!” Quân Vô Nhai nhìn về phía Hoa Phiêu Linh đang nhủ mảy.

“Nếu hôm nay tứ vương gia lấy thân phận Vương gia để nghe đường, hạ quan tự nhiên không dám quá phận, Vương gia, người cho rằng án này nên xử lý thế nào?” Lâm Vô Du lập tức ném vấn đề khó khăn cho hắn.

“Việc này, Lâm đại nhân, theo bản vương, vụ án này cứ lui lại mấy ngày được không. Chân Thủy Kiệt dù sao cũng là người của phủ Đại học sĩ, Quân công tử cũng đã gửi thư cho Đại học sĩ. Nề mặt bản vương, Lâm đại nhân có thể đợi mấy ngày không.” Tuấn mi của Hoa Phiêu Linh hơi chau lại, quý khí tà mị, nhìn Xảo Nhi không chớp mắt, đặc biệt là đôi mắt quyến rũ, mệnh mông như nước, câu hồn người, khiến lòng người ngứa ngáy.

“Chân Thủy Kiệt trộm vật chứng là sự thật, nếu chuyển giao đến nha môn kinh thành, tội cũng không thể tha thứ. Vương gia, người đây là khiến hạ quan khó xử rồi.” Lâm Vô Du lộ ra vẻ mặt rối rắm.

“Bản vương hiểu, nhưng Thủy Kiệt đã là người của Đại học sĩ, nếu muốn hành hình, tốt nhất nên để cho Đại học sĩ.” Vương gia cũng rất khó xử, ai bảo Chân Thủy Kiệt đã nhận tội.

“Vậy được rồi, hạ quan nể mặt Vương gia, tạm hoãn hành hình, chọn ngày thẩm tra lại. Mà án của thần y Cổ Bàng, cũng thiếu chứng cứ, còn cần điều tra

lại. Vân nương, người cũng không nên nóng vội, bản quan đã nhận án này, là tốt hay xấu, nhất định sẽ có kết quả cho người.”

“Đa tạ đại nhân!” Vân nương cảm kích dập đầu, nàng biết rõ Lâm Vô Du là vị quan tốt.

“Đại nhân, xin cho phép bản vương bảo lãnh Chân Thủy Kiệt ra!” Vương gia đột nhiên yêu cầu nói.

“Việc này. .” Lâm Vô Du lộ ra vẻ khó xử.

“Bản vương cam đoan Chân Thủy Kiệt sẽ không rời khỏi Hồng huyện!” Quân Vô Nhai không ngừng ra hiệu bằng mắt cho hần, Hoa Phiêu Linh tự nhiên là có thể giúp thì giúp, tuy rằng hần với Chân Thủy Kiệt không quen thân lắm.

“Như vậy đã có Vương gia đảm bảo, chấp nhận lấy lấy năm trăm lượng bạc trắng để bảo lãnh Chân Thủy Kiệt tại ngoại! Nhưng nhất định lúc kêu tới phải tới! Nếu như lên trốn đi, tội sẽ nặng thêm! Bãi đường!” Lâm Vô Du vỗ Kinh Đường mộc, đi xuống từ trên bàn án cao cao trong tiếng uy vũ, khí thế uy nghiêm lãnh khốc, đẹp trai đến ngây người khiến người ta không thể phân bác lại, tàn khốc mà ngã xuống. Xảo Nhi thấy thể hai mắt sáng lên, NND, thật là khó chịu, không ngờ cũng có lúc “Man” như vậy, nghĩ đến khuôn mặt tuần tú vừa thoải mái vừa thống khổ khi ở dưới thân mình, lòng ngực Xảo Nhi căng thẳng, có loại xúc động muốn lập tức ném hần lên giường.

Lâm Vô Du ngồi trong phòng, Chu Vô Ý cười giống như con hồ ly nói: “Đại nhân anh minh, vừa kiếm được tiền cho nha môn chúng ta lại không đắc tội với Vương gia, ha ha, tiểu nhân bội phục.”

Lâm Vô Du tao nhã phát cây quạt mím cười nói: “Đây là án kiện gai góc, sợ là Quân công tử sẽ không buông tay. Cho nên là trường kỳ chiến cùng nha môn chúng ta. Dù sao cũng phải kiếm chút, như vậy mấy người ở lại, tốt xấu gì cũng phải đòi tiền. Đại nhân cũng nhìn ra, sự gia cũng có thể ngẫu nhiên mà đặt vấn đề với Vương gia và Quân công tử, không phải sao?” Khóe miệng Lâm Vô Du vẽ ra nụ cười tà ác.

“Đúng, đúng, đúng, tiểu nhân đã hiểu, ha ha.” Chu Vô Ý rất chân chó nói.

“Đoán chừng việc chuyển giao công văn cho Vương đại nhân sẽ đến lúc hoàng hôn. Quân Vô Nhai thật sự đã bẻ cong Đại học sĩ, chấp pháp trái luật, còn muốn bao che. Nếu loại này người về sau vào triều tiếp nhận chức vị của phụ thân hần, thì Trung Quốc chúng ta xem ra sẽ gặp phiền phức.” Lâm Vô Du cười lạnh.

“Ai da, chắc là do có quan hệ đến cậu và bằng hữu của hần, cho nên mới hồ đồ. Đại nhân, người thực giao vụ án cho Vương đại nhân sao?” Chu Vô Ý kỳ quái nói.

“Công văn đã trình lên, án của Chân Thủy Kiệt không thể không giao, nhưng mà án của thân y, bản quan đã đáp ứng Vân nương rồi, tự nhiên sẽ không buông. Nhưng chúng ta lại cũng không đủ chứng cứ, chỉ sợ phiền phức, thời gian càng lâu, tâm bọn hần càng loạn, nhất định sẽ tự làm loạn đầu trận tuyến.” Khóe miệng Lâm Vô Du cười rất cong lại rất lạnh, đôi mắt tinh anh lóe ra ánh mắt sắc bén

“Ý đại nhân là?” Chu Vô Ý không hiểu rõ.

“Chúng ta có Xảo Nhi không phải sao?” Lâm Vô Du nhìn khuôn mặt tuần tú của Chu Vô Ý từ từ lộ ra thần sắc hiểu biết.

“Đại nhân anh minh!” Chu Vô Ý lập tức cười, “Đại nhân, người nên đi hỏi người Xảo Nhi đã cứu, hai người chết, hai người bị thương không phải việc nhỏ. Còn nữa, giang hồ báo thù, không nên đánh tới nha môn chúng ta mới tốt!”

“Ừ, ta đã hỏi qua Xảo Nhi, chờ nàng hiểu được, sẽ đưa người đi.”

Chính vào lúc này, Xảo Nhi đi vào, Chu Vô Ý vội vàng cáo từ đi ra, còn rất biết điều mà đóng cửa phòng lại. Lâm Vô Du mặt mày hớn hờ kéo bàn tay nhỏ của Xảo Nhi.

“Đáng ghét!” Xảo Nhi đẩy bàn tay hần ra.

“Ha ha, Xảo Nhi, đại nhân có việc muốn phiền nàng.” Lâm Vô Du nhìn nàng cười.

“Chuyện gì?” Xảo Nhi ngồi xuống liếc xéo hần.

“Đại nhân muốn nàng giúp điều tra vụ án của Cổ Bằng, chứng cứ duy nhất của chúng ta đã không còn, việc này rất khó giải quyết, nhưng mà ta tin là nàng sẽ không lộ ra sơ hở. Đại nhân muốn. . .” Lâm Vô Du ghé vào tai Xảo Nhi nói thầm một hồi.

“Sặc, NND, người cũng biết nham hiểm như vậy sao?” Xảo Nhi nghe xong lập tức nhích người ra, khó tin nhìn Lâm Vô Du.

“Xảo Nhi, sao nàng lại nói như vậy. Đại nhân chẳng qua chỉ muốn biết chân tướng sự thật. Nếu thực sự không tìm ra chứng cứ, cũng có thể chứng minh thân y là người tốt, chúng ta không phải đã vu tội cho hần sao?” Lâm Vô Du lộ ra vẻ oan ức.

“Hần là người tốt? Đánh rắm ấy! Nếu hần là người tốt, thì khắp thiên hạ này sẽ không có người xấu!” Xảo Nhi lập tức khó chịu nói.

“Ha ha, cho nên mới nói, chúng ta phải để tự hần nhảy vào rọ.” Lâm Vô Du cười đến vô cùng gian xảo.

Xảo Nhi khuôn mặt tuần tú có chút giao hoạt của hần, toàn thân rung mình một cái, NND, thực đã khinh thường nam nhân này, nhưng mà nàng thích,

nhàm hiểm mới hợp khẩu vị của nàng, không tệ.

“Tới đây!” Mắt phượng của Xảo Nhi nhú lại, ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Vô Du.

“Xảo Nhi cảm thấy không được sao?” Lâm Vô Du rất ngoan đi đến trước mặt nàng.

“Đờ bệnh chưa?” Xảo Nhi không trả lời mà hỏi lại, khoe miệng cong lên nụ cười ta.

“Tốt hơn nhiều, thuốc của Thần nhi thật là hiệu nghiệm, Xảo Nhi muốn làm gì?” Lâm Vô Du không hiểu nói.

“Làm ngươi!” Xảo Nhi nín chặt vạt áo hần, đột nhiên kéo hần đến trước mặt, kiễng chân, miệng nhỏ hôn lên môi mỏng của hần.

Đầu Lâm Vô Du đầy hắc tuyến, nữ nhân này thật thô bạo, nhưng mà thô bạo thật sự có hứng thú không phải sao? Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 49: Không Có Hứng Thú

Lửa tình đang chờ bùng nổ, hai thân thể nóng bỏng dán sát cùng một chỗ, đầu lưỡi thom ngát mềm mại điên cuồng cảm dỗ đầu linh lưỡi kia, khơi dậy từng đợt xuân tình.

“Ưm a...” Tiếng thở gấp mê người khiến Lâm Vô Du phấn chấn, kích động ôm lấy cơ thể là lướt của Xảo Nhi đi đến giường lớn.

Đôi tay nhỏ của Xảo Nhi quen tính lần mò xuống, khiến Lâm Vô Du gầm nhẹ lên một tiếng. Bàn tay to đã rất tự nhiên bao trước khuôn ngực đầy đặn của Xảo Nhi, đầy xúc cảm, khiến người ta say mê.

“Xảo Nhi, a.” Hai người ngã nhào lên giường, Xảo Nhi lập tức chiếm tư thế chủ đạo, động tác cũng thô bạo như thường lệ, khiến Lâm Vô Du rất nhanh liền nhận không được.

“Ừ, có thể không?” Xảo Nhi có phần lo lắng cho cơ thể của hần, tuy rằng mình đã không dừng lại được.

“Ừ, ta, ta muốn lên.” Lâm Vô Du muốn ở trên, người luôn bị Xảo Nhi đè ở dưới thân, nhưng muốn thể hiện khí khái nam tử của mình.

“Đừng, lần sau cho ngươi lên.” Xảo Nhi vừa nói vừa cởi quần hần ra, đôi mắt phượng vừa thấy tiểu bảo bối của Lâm Vô Du lập, lập tức nhuộm một tia hưng phấn.

Ngay tại thời khắc mấu chốt, tiếng đập cửa vang lên, hơn nữa lại vừa nhanh vừa vội.

“Đại nhân, đại nhân!” Tiếng Chu Vô Ý kêu lên đầy sợ hãi.

“Mẹ nó! Ngươi tìm lý do tốt nhất đi, bằng không ta xé nát ngươi!” Xảo Nhi bắt mẫn, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, lao tới giật cửa phòng ra, thái độ nóng nảy khiến Chu Vô Ý sợ đến lùi lại ba bước.

“Xảo, Xảo nhi, thật ngại, là, là Quân công tử đang đánh nhau với nha dịch!” Chu Vô Ý đáp, vẻ mặt lo lắng và vô tội.

“Cái gì! Phản rồi!” Xảo Nhi vừa nghe xong, vốn lửa giận đang ngùn ngụt giờ càng như thiêu như đốt, thân hình chợt lóe. Lâm Vô Du vội vã chỉnh quần áo lại, chạy ra vội la lên: “Nhanh, nhanh, Xảo nhi đừng kích động!”

Trong đại lao, Quân Vô Nhai bắt được cánh tay Vương Hán, vẻ mặt hung hãn, Vương gia và Cổ Thần Nhi đều đang khuyên nhủ.

“Mẹ nó, Quân Vô Nhai, ngươi làm phản phải không!” Xảo Nhi phóng vào, chỉ một cước đã đạp Quân Vô Nhai bay ra. Mọi người chỉ thấy cả người Xảo Nhi bay ngang, Quân Vô Nhai liền bắn ngang ra, đụng tường đá phía sau, mềm nhũn mà rơi xuống. Một ngụm máu tươi từ trong miệng hần phun ra.

“Vô Nhai!” Hoa Phiêu Linh kinh hoàng bỏ nhào qua.

“Biểu ca!” Cổ Thần Nhi cũng bị dọa cho hết hồn liền chạy tới.

“Thiếu gia!” Tiếng kêu sợ hãi của Chân Thủy Kiệt vang lên trong nhà lao.

“Kêu cái con khi! Đây là đại lao của nha môn, các ngươi muốn làm gì?” Xảo Nhi tức giận giống như muốn ném cả nóc nhà đi.

“Đại tiểu thư, đại nhân còn chưa ra công văn đồng ý, tiểu nhân không dám thả ngươi, Quân công tử liền. .” Vương Hán thống khổ quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi, hấn có đánh người bị thương không?” Xảo Nhi hỏi thăm.

“Không, không có.” Vương Hán thấy Xảo Nhi giống như muốn giết người, liền vội vàng lắc đầu, kỳ thật cánh tay hấn đã trật khớp rồi.

“Phải không?” Xảo Nhi có thể nhìn ra vẻ đau đớn trên mặt hấn, liền bước đến kéo cánh tay hấn ra xem xét.

“A. .” Vương Hán kêu thảm thiết.

“Mẹ nó, không ngờ lại dám đánh người của ta bị thương, chán sống rồi!” Đôi mắt phượng hẹp dài của Xảo Nhi bắn ra sát ý bén nhọn nhìn thẳng về phía Quân Vô Nhai đang không ngừng thở dốc, ngực đau đến nỗi nói không ra lời.

“A.” Vương Hán lại hét thảm một tiếng, cánh tay đã bị Xảo Nhi nắm lại, đau đớn lập tức biến mất.

“Đi nghỉ đi!” Xảo Nhi liếc mắt ra hiệu cho Lưu Toàn, còn mình thì âm lãnh đi hướng Quân Vô Nhai. Nam nhân chết tiệt này, thực là không chỉ một lần, mà là ba lần khiêu chiến lòng kiên nhẫn của nàng.

“Xảo nhi, Xảo nhi!” Lâm Vô Du kích động chạy vào, mái tóc đen nhánh có chút rối loạn, nhưng nhìn qua lại khiến hấn có loại gọi cảm biếng nhác.

“Ai u!” Lâm Vô Du không thấy rõ bậc thềm dưới chân, cả người liền ngã sấp trên mặt đất.

Xảo nhi sợ tới mức trái tim như muốn nhảy ra ngoài, chuyển người một cái. Khi Lâm Vô Du chuẩn bị ngã ra đất, đã kịp thời túm được phần tóc trên đỉnh đầu hấn, kéo hấn lên.

“A, đau.” Da đầu Lâm Vô Du đều bị Xảo Nhi kéo lên.

“Người làm sao vậy! Mắt đề trên đỉnh đầu à!” “ Xảo Nhi càng tức giận.

Lâm Vô Du xoa xoa đỉnh đầu, xấu hổ nhìn mọi người, lại oan ức nhìn qua Xảo Nhi nói: “Xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng tức giận, đừng kích động.”

Xảo Nhi bị hấn nói một câu, buồn bực nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của hấn, không nói lời nào, nhưng con tức đã hạ xuống.

“Xảo Nhi! Vừa rồi người dung chính là chiêu Vân thị Đại Na Di?” Chân Thủy Kiệt đứng trong lao lại lần nữa mở to đôi mắt.

Xảo Nhi nhìn hấn mỉm môi nói: “Ta không biết, cái gì Vân thị, Chân thị? Ta đều bị người làm cho hồ đồ, đúng rồi, người có biết Lãnh Sương Hàn không?”

“Lãnh Sương Hàn? Tên này nghe rất quen, trời ạ, Lãnh huynh, ta nhớ ra rồi, hấn ở đâu? Sao người lại quen hấn?” Chân Thủy Kiệt ôm đầu, vẻ mặt phấn khởi.

“Hấn ở trong phòng ta, đang bị thương, người đi xem hấn một chút đi.” Xảo Nhi buồn bực, xem ra mỹ nam này thật sự là ca ca của mình, chết tiệt!

“A, hấn bị thương thế nào, xảy ra chuyện gì?” Chân Thủy Kiệt vội la lên.

“Ngậm miệng! Phien chết đi! Đợi lát nữa nói sau!” Xảo Nhi tức giận rống lên một tiếng, sao nam nhân nơi này lại nói nhiều như vậy

Lời nói của Xảo Nhi khiến đầu mọi người đầy hắc tuyến, nữ nhân này không phải cường hấn mà là buru hấn.

“Vương gia, Quân công tử, các người không sao chứ?” Lâm Vô Du nhíu mày nói.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, tỷ hơi quá đáng, biểu ca bị thương rất nặng!” Cổ Thần Nhi bắt mắt nhìn Xảo Nhi nói.

“Hấn dám ở đây giương oai, nên biết hậu quả, bị thương nặng càng tốt, có thể khiến hấn nghỉ vài ngày!” Xảo Nhi cười lạnh.

Quân Vô Nhai hé ra khuôn mặt tuần tú vô cùng tái nhợt, môi vốn hơi thâm tím cũng đã trắng bệch, nhưng ánh mắt hoa đào nhìn Xảo Nhi vẫn đầy phẫn hận. Hấn thề, nhất định phải khiến nữ nhân này trả giá đắt.

“Đại nhân, người viết một chữ, thuộc hạ thả hấn ra.” Trương Lương vội vàng lấy ra tờ giấy màu vàng cầm đến trước mặt Lâm Vô Du.

“Thì ra là việc này, việc này nên trách hạ quan hồ đồ, quá gấp gáp nên quên mất. Vương gia, Quân công tử xin bớt giận.” Lâm Vô Du lập tức nhận lỗi.

“Người xin lỗi cái gì, chậm một chút cũng không chết người. Hấn không thể gọi người tới nói sao? Cho rằng mình là công tử của Nội các Đại học sĩ liền có thể làm cán sao. Loại người này phải dạy cho hấn một bài học!” Xảo Nhi lập tức ngăn Lâm Vô Du lại, phóng cho hấn ánh mắt có dao, thực là không có cốt khí nam nhân mà.

“Được rồi, không có việc gì, ha ha, nên giữ hòa khí.” Chu Vô Ý cười hi hi đi lên.

Hoa Phiêu Linh nhíu mày nhìn Xảo Nhi, sau đó đỡ Quân Vô Nhai ra khỏi đại lao. Chân Thủy Kiệt theo sau, sắc mặt có chút khó xử, Xảo Nhi biết muốn

gặp Lãnh Sương Hàn.

“Lát nữa người tới nha môn tìm ta!” Xảo Nhi nghĩ nếu hẳn thực sự là ca ca của mình, như vậy dù tốt hay xấu mình vẫn nên cư xử lễ độ với hẳn một chút, kỳ thực mấy người ở đây đều không làm gì sai, ngoài tên Quân Vô Nhai kiêu ngạo kia ra.

“Đa tạ Xảo Nhi.” Hai mắt Chân Thủy Kiệt sáng ngời, nhanh chóng đi đến chăm sóc Quân Vô Nhai.

“Xảo Nhi, chúng ta về đi!” Lâm Vô Du cười khỏ với nàng, nữ nhân này mà bất mãn thì thật đáng sợ.

“Về cái rắm, không có hứng!” Xảo Nhi liếc mắt, quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Ta Muốn Nàng

Lãnh Sương Hàn ngồi trong phòng tự mình chữa thương, đợi đến lúc Xảo Nhi trở về, tinh thần hẳn tự nhiên cũng tốt hơn nhiều. Hẳn mở to đôi mắt sáng ngời, nhìn Xảo Nhi bận bịu trong phòng.

“Xảo Nhi.” Lãnh Sương Hàn chăm chú nhìn nàng sắp xếp đồ đạc, mở miệng nói to.

“Ừ?” Xảo Nhi xoay người khẽ lướt mắt nhìn hẳn.

“Người trong giang hồ có tìm tới cửa hay không?” Lãnh Sương Hàn lo lắng hỏi.

“Không nhanh đến vậy đâu, hai tên trong Tứ Quỷ đã chết, hai tên còn lại bị thương. Kẻ nào báo tin chứ, người an tâm dưỡng thương đi.” Xảo Nhi thoải mái nói.

“Xảo Nhi, việc này sợ sẽ liên lụy tới người.” Cảm tình của Lãnh Sương Hàn đối với Xảo Nhi là nói không nên lời.

Xảo Nhi cười lạnh nói: “Nếu người đã tới tìm ta, lời này không phải là lời thừa sao? Nhưng người có đồng ý làm bạn giường của ta không? Nếu vậy ta cũng không ngại bị liên lụy một chút ~” Xảo Nhi nói, khóe miệng cong lên nụ cười tà.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Sương Hàn chợt giật, khuôn mặt tuần tú đỏ lên nói: “Ta, ta là muốn báỉ người làm sư phụ.”

“Báỉ sư? Ta không thu đồ đệ, lại không có lợi, ta cóc sao?” Xảo Nhi trề môi khinh bỉ hẳn.

“Ta, ta sẽ ở bên cạnh người, làm trâu làm ngựa báo đáp người” Lãnh Sương Hàn kiên định nói.

“Ta vốn đâu có cưỡi ngựa, cần ngựa làm cái gì?” Xảo Nhi buồn cười nói.

Lãnh Sương Hàn nhin không được khóe miệng rút gân, khuôn mặt tuần tú ửng hồng hồi lâu mới nói: “Trừ, trừ làm bạn giường ra, còn điều kiện khác hay không?” Hẳn thật sự chịu không nổi tính phóng túng của Xảo Nhi. Sao nữ nhân này lại có thể tùy tiện như vậy, thật là khác người.

“Ngoài bạn giường, ta đối người không có hứng thú.” Xảo Nhi ngồi lên bên giường, dí đầu vào mặt hẳn, bắt đầu cẩn thận nhìn ngũ quan lãnh khốc như chạm khắc trên khuôn mặt tuần tú của hẳn, càng ngắm càng cảm thấy hẳn đủ khí phách nam nhi.

“Xảo Nhi, người, người là nữ nhân, đừng như vậy được không?” Lãnh Sương Hàn bị ánh mắt nóng bỏng của nàng nhìn đến lạnh người.

“Người là đồng nam sao? Nếu đúng vậy, người nên sớm rời khỏi đây đi.” Xảo Nhi nuốt xuống ngụm nước bọt.

Lãnh Sương Hàn sững sốt sau lại vừa thẹn vừa sợ nói: “Vị, vì cái gì? Đồng nam không tốt sao?”

“Không phải không tốt, là ta không muốn phải chịu trách nhiệm, đỡ phải phiền phức. Ta chỉ muốn tìm một bạn giường chứ không cần một gánh nặng, ban đêm lúc nhảm chán có thể làm chút việc, như vậy không phải rất tốt sao? Hy vọng người không phải.” Xảo Nhi híp mắt phượng hẹp dài lại, nhìn chằm chằm làn môi mỏng khô gỏi của hẳn, lồng ngực bắt đầu nóng lên.

Lãnh Sương Hàn càng hoảng hốt, hẳn hoàn toàn không hiểu nổi tư tưởng của nữ nhân này.

“Ta, ta, ta, mặc kệ ta có phải hay không, ta là thực tâm muốn báỉ người làm sư phụ, xin Xảo Nhi nhận ta làm đồ đệ đi.” Lãnh Sương Hàn lập tức chấp tay khẩn cầu.

“Hừm, muốn báỉ sư phải có một điều kiện, người nghĩ thông suốt rồi hãy tìm ta. Đúng rồi, vì đề không liên lụy nha môn, người không thể ở lại nha môn

nữa. Cách nha môn không xa có một ‘Khách điểm’, người qua bên đó ờ, ta có thể nhìn thấy người.” Xảo Nhi nghĩ tới câu nói của Lâm Vô Du.

“A, được, Xảo Nhi, người suy nghĩ lại được không? Ta muốn báo thù, võ công của Hàn Mộc Tà rất cao, ta nhất định sẽ học võ công, xin người nhận ta làm đồ đệ.” Lãnh Suong Hàn đáng thương như vậy mà van cầu nói.

“Muốn bá sư người lại không chịu trả công sao được. Điều kiện của ta rất đơn giản không phải sao? Cũng không phải bắt người đi chết, nghĩ kĩ lại đi, trong lúc ta vẫn còn có hứng thú với người.” Xảo Nhi nói xong, lạnh lùng liếc hắt một cái rồi đi ra ngoài, để lại Lãnh Suong Hàn với gương mặt tuần tú nhẵn nhụi như ăn phải mướp đắng.

Tại phòng Quân Vô Nhai, Cổ Thần Nhi đang chữa bệnh cho hắn. Về mặt của Tứ Vương gia và Chân Thủy Kiệt đều là lo lắng. Lâm Vô Du cũng lo âu đi tới đi lui ngay ngưỡng cửa, thấy Xảo Nhi tới đây, lập tức chạy đến nói: “Xảo nhi, nàng đừng vào trong, không lại âm ỉ hết lên.”

Xảo Nhi sắc bén trừng mắt liếc hắn nói: “Lại âm ỉ thì sao?”, nói xong liền đi vào cửa phòng.

Tứ Vương gia nhìn gương mặt lãnh khốc của Xảo Nhi, lại nhìn qua Quân Vô Nhai đang nằm trên giường trợn trừng mắt, nhũn mảy khó chịu. Hắn thật sự không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này, vốn chỉ muốn đến nhìn xem tiểu nữ nhân đặc biệt này sao lại sống ở Hồng huyện, không ngờ lại dây dưa thành nhiều chuyện. Vương pháp trước mắt, hắn là Vương gia cũng không thể làm xằng làm bậy, làm xấu mặt Hoàng thượng, cũng thực làm khó hắn rồi.

“Hắn sao rồi?” Xảo Nhi đi tới hỏi thăm Cổ Thần Nhi.

“Xảo Nhi tỷ tỷ, một cước kia của tỷ khiến nội tạng biểu ca tổn thương hết, tỷ thật quá tay!” Cổ Thần Nhi tức giận nhìn nàng.

“Thật ngại, huynh đệ ta bị hắn khi dễ, người cảm thấy ta nên làm thế nào?” Ngàn năm mới hiếm khi nghe được Xảo Nhi nói lời áy náy, khiến Quân Vô Nhai trên giường nhất thời vì ngạc nhiên mà mở to hai mắt hoa đào nhìn nàng.

“Ta vốn không muốn thù địch với người, thật sự là người quá nóng nảy, mà tính tình của ta gần đây hơi kém, nên chuyện mới phát sinh loại chuyện này. Nơi đây là nha môn, mọi sự tự nhiên sẽ có đại nhân định đoạt, nói thì phải có chứng cứ, người gấp cái gì?” Giọng Xảo Nhi bình ổn, làm người ta nghe không ra ý của nàng. Kỳ thật Xảo Nhi ôn tồn như vậy là không muốn khiến Lâm Vô Du khó xử, ai bảo kẻ nàng đã thương là đại công tử Nội các Đại Học sĩ chứ, mà bên cạnh hắn còn có một Vương gia cao cao tại thượng.

“Vương gia, thật ngại quá, Xảo Nhi nhất thời kích động, xin người lượng thứ.” Xảo Nhi hướng Tứ Vương gia ôm quyền nói.

Một màn bất ngờ này, khiến mắt mọi người đều trợn tròn. Kẻ duy nhất vui mừng tất nhiên là Lâm Vô Du, hắn không nghĩ Xảo Nhi cũng có lúc biết nhận lỗi.

“Xảo Nhi!” Lâm Vô Du kinh hi kêu lên.

“Mắt hoa đào, người dường như tốt đi, nhớ kỹ, nói phải có chứng cứ, người đừng làm đại nhân khó xử, Xảo Nhi ta tự nhiên cũng sẽ không làm khó người.” Lời nói của Xảo Nhi rất rõ ràng là đang bênh vực Lâm Vô Du, khiến Lâm Vô Du rất cảm động. Đôi mắt sang ngồi đặc biệt xinh đẹp thân mật nhìn nàng.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta sẽ khiến người không xuống giường được!” Xảo Nhi nói xong, thẳng lưng đi ra ngoài. Câu này khiến toàn bộ cảm của đám nam nhân trong phòng như muốn rót ra. Lâm Vô Du xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đành phải chạy đuổi theo.

“Trời ạ, Xảo Nhi tỷ tỷ là không phải với Lâm đại nhân???” Cổ Thần Nhi kinh ngạc nói.

“Hừ! Dung mạo của Lâm đại nhân tuần mỹ như thế, sắc nữ nhân này sao có thể bỏ qua!” Quân Vô Nhai nghe Xảo Nhi nói xong, trong lòng có loại tư vị không đúng.

Hoa Phiêu Linh nhũn mảy nhìn Chân Thủy Kiệt, lòng hắn lại càng có loại tư vị quái dị, nhưng mà theo câu nói của Xảo Nhi vừa rồi, hắn nghĩ nàng cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái.

Chân Thủy Kiệt đột nhiên xoay người rồi đi, hắn muốn đi hỏi Xảo Nhi một chút, trước nàng có nói hắn là phu quân của nàng. Nếu không phải thì chính là huynh trưởng, hành vi của nàng không khác gì hái hoa đào tặc cả, dường như mình phải có trách nhiệm khuyên giải một chút.

“Thủy Kiệt sao vậy?” Quân Vô Nhai kỳ quái hỏi.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, lúc trước ở đại lao, hắn có thể nhận ra chiêu thức võ công của Xảo Nhi. Không phải hắn có quan hệ gì với Xảo Nhi chứ?” Hoa Phiêu Linh ngược nhìn ngoài cửa, Chân Thủy Kiệt đã sớm không thấy bóng dáng.

“Vương gia, chuyện này người xem phải xử lý thế nào bây giờ?” Quân Vô Nhai thở dài nói.

“Người cũng thấy đấy, võ công của Xảo Nhi không ai sánh bằng, chọc tới nàng chỉ có thể gặp họa, nhưng cũng may nàng vẫn có chút kiêng nể Lâm đại nhân.” Hoa Phiêu Linh trầm tư nói.

“Kiêng nể? Ta thấy nàng chính là mê muội nam sắc, còn tư tưởng của Lâm đại nhân thì bảo thủ, chỉ sợ vụ án của cậu và Thủy Kiệt sẽ rất phiền phức!”

“Mặc kệ có phiền hay không, chỉ cần làm theo đúng lẽ, Xảo Nhi cũng sẽ không làm ra chuyện xằng bậy. Vô Nhai, người là người thông minh, nên tính

táo lại, đừng quên đại sự!” Khỏe miệng đẹp của Hoa Phiêu Linh vẽ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Vương gia, ý người là quyết định với nàng?” Quân Vô Nhai kinh ngạc nhìn Hoa Phiêu Linh. Hắn biết rõ Hoa Phiêu Linh là loại người thâm tàng bất khả lộ. Trong mắt mọi người, hắn không lấy tư cách là một Vương gia, nhưng Hoàng thượng lại để hắn đi thu hút nhân tài khắp nơi cùng đám Vương gia, cùng cố Vương quyền. Lần này Hoa Phiêu Linh tới Hồng huyện là có một nguyên nhân khác. Vì võ công cao cường của Xảo Nhi đã khiến hắn chú ý, nếu Xảo Nhi trở thành người của Hoàng thượng, nhất định sẽ là một cánh tay đắc lực.

“Ừ! Ta muốn nàng!” Ánh mắt Hoa Phiêu Linh đầy tà mị, lóe ra tia sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Nàng Đánh Rắm Vào

Lúc Chân Thủy Kiệt tìm được Xảo Nhi rồi, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Xảo Nhi liền nhăn thành một đống.

“Biểu tình đó là sao?” Xảo Nhi khoanh tay trước ngực nhìn hắn. Lâm Vô Du bị Xảo Nhi dọa chạy về thư phòng không dám ra ngoài.

“Xảo Nhi, ngươi với Lâm đại nhân là?” Chân Thủy Kiệt lộ ra vẻ mặt dò xét.

“Mắc mớ gì đến ngươi!” Xảo Nhi híp nửa mắt phượng, khó hiểu mà nhìn hắn. Nhưng mà hắn có thể cũng là ca ca của thân thể này, tốt nhất không nên động vào.

“Ngươi, ngươi là Quán Nhi!” Khuôn mặt tuần tú của Chân Thủy Kiệt vặn vẹo.

“Buồn cười! Ta còn không biết mình là ai, sao ngươi dám khẳng định? Chẳng lẽ Vân thị Đại Na Di cũng là của Chân gia?” Xảo Nhi cười lạnh liếc Chân Thủy Kiệt.

“Không, không phải, là Vân gia. Ta, ta cũng thật hồ đồ, làm sao ngươi biết võ công độc môn của Vân gia chứ?” Chân Thủy Kiệt thực không hiểu.

“Vậy có khả năng ta không phải là Chân Quán Nhi?” Đầu Xảo Nhi đầy hắc tuyến, NND, thực phức tạp.

“Ừ, ngươi cũng có khả năng là người Vân gia.” Chân Thủy Kiệt buồn rầu nói.

“Ha ha, nếu như ta biết nhiều loại võ công, không phải sẽ thành tạp chủng sao? Ngươi đừng làm phiền ta nữa, mau đến thăm Lãnh Sương Hàn đi!” Xảo Nhi lại nghĩ trong lòng. Hắn là Chân Thủy Kiệt, chưa chắc mình đã là Chân Quán Nhi, bọn họ sẽ không là huynh muội, hi hi, thú vị.

“A, được.” Chân Thủy Kiệt không biết phải nói gì, ai bảo hắn nghĩ không ra chứ, nhưng mà đây không phải nói, nữ nhân thực sự là nương tử của mình sao? Như vậy cũng quá bất ngờ đi!

Xảo Nhi dẫn hắn về phòng, Chân Thủy Kiệt với Lãnh Sương Hàn bốn mắt nhìn nhau, mắt lập tức phát ra tia kinh hi.

“Chân huynh!” Lãnh Sương Hàn muốn ngồi dậy.

“Lãnh huynh, huynh đừng dậy, cứ nằm đi!” Chân Thủy Kiệt lắc mình một cái, lập tức đỡ hắn, để hắn dựa vào đầu giường.

“Xem ra ngươi đúng là Chân Thủy Kiệt.” Xảo Nhi đã xác định một trăm phần trăm.

“Ừ, ta là Chân Thủy Kiệt.” Chân Thủy Kiệt cũng phần chắn. Hắn nhớ được tên và cả khuôn mặt của Lãnh Sương Hàn, cho nên hắn chính là Chân Thủy Kiệt, không sai.

Lãnh Sương Hàn nghe hai người đối thoại thấy khó hiểu liền nói: “Các ngươi đang nói gì vậy? Mọi chuyện là như thế nào?”

“Lãnh huynh, ta căn bản không dám xác định mình có phải là Chân Thủy Kiệt hay không, mà Xảo Nhi lại biết chiêu Đoạt Mệnh Vũ Hoa Thủ của Chân gia, nên ta liền cho rằng nàng chính là muội muội ta. Nhưng vừa nãy nàng lại xuất chiêu Vân thị Đại Na Di, chính là võ công độc môn của Vân gia, không có khả năng truyền cho người ngoài. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào đây? Không ngờ Xảo Nhi lại được lĩnh lợi võ công từ hai môn phái lớn?”

“Vân gia?” Lãnh Sương Hàn lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đúng, ta cái gì cũng không nhớ, nhưng võ công của Xảo Nhi, ta vừa liếc mắt liền có thể nhận ra, thực là kỳ quái.”

“Vân gia với Chân gia ta cũng không quá quen thuộc, cũng không nghe nói hai gia tộc có quan hệ gì, chỉ biết hai bên đều võ lâm thế gia ẩn danh mai họ,

võ công càng không thể nào lộ ra ngoài. Sao Xảo Nhi lại biết công phu của hai nhà chứ, quả thật không thể tưởng tượng tới.” Lãnh Sương Hàn cũng lộ ra vẻ trầm tư.

“Aizzz, các người nghĩ đến mấy điều đó làm gì, ta là ai cũng đâu can hệ gì tới các người, ta không gấp, các người gấp cái gì chứ? Chẳng hiểu ra làm sao.” Xảo Nhi cười lạnh.

“Xảo Nhi, nếu người là muội muội Quán Nhi của ta, thì sao lại không quan hệ chứ!” Chân Thủy Kiệt nhíu mày nói.

“Ta ghét nhất là ca ca muội muội, các người cứ tiếp tục nói đi, ta không rảnh nghe các người cầu nhàu.” Xảo Nhi xoay người rời đi. Ca ca muội muội thì có cái gì tốt chứ, ăn không được chạm cũng không được, hận!

Lãnh Sương Hàn với Chân Thủy Kiệt ngơ ngác nhìn nhau, nữ nhân này không phải là huynh muội yêu nhau chứ?

“Lãnh huynh, ta có rất nhiều thứ không thể nhớ ra, huynh có thể nói cho ta nghe một ít về chuyện của ta không?” Chân Thủy Kiệt tha thiết nói.

“Được, ta và huynh gặp nhau ở võ lâm đại hội. Năm đó, huynh nói muốn đến xem võ công trong chốn giang hồ, bởi vì Chân gia vốn không hành tẩu trên giang hồ. Sau đó huynh quá hưng phấn mà chạy lên võ đài, muốn biểu diễn công phu Chân gia, kết quả là sau khi đánh bại rất nhiều người, huynh bị Hàn Mộc Tà đánh hạ trên lôi đài. Hàn Mộc Tà lại đánh bại võ lâm minh chủ tiền nhiệm là Tương Phong Vân, thành võ lâm minh chủ mới...” Lãnh Sương Hàn chậm rãi kể lại.

Chân Thủy Kiệt không ngắt lời, lắng lắng nghe. Lãnh Sương Hàn kể hết tất cả cho hắn, bao gồm cả chuyện hắn bị Hàn Mộc Tà truy sát.

“Không ngờ Hàn Mộc Tà lại ngoan độc đến thế!” Chân Thủy Kiệt vì Lãnh Sương Hàn mà bất bình.

“Hiện tại ta lo mình sẽ không báo thù được, aizzz, Xảo Nhi lại không chịu nhận ta làm đồ đệ, làm sao ta đấu lại Hàn Mộc Tà đây.” Lãnh Sương Hàn lộ rõ vẻ thất vọng.

“A, báỉ Xảo Nhi làm sư phụ?” Cơ mặt Chân nước Kiệt giật giật.

“Ừ, chẳng lẽ huynh không thấy, chỉ có võ công của Xảo Nhi mới có thể hơn Hàn Mộc Tà.” Lãnh Sương Hàn khẳng định nói.

“Xảo Nhi nàng...?” Chân Thủy Kiệt cảm thấy Xảo Nhi sẽ không tự chuốc phiền phức mà thu đồ đệ.

“Ta nhất định sẽ khiến nàng đồng ý! Đúng rồi, Chân huynh, Sao huynh lại gặp phải án tử?” Lãnh Sương Hàn hỏi. Chân Thủy Kiệt đành phải kể lại toàn bộ.

“Ý của huynh là huynh muốn bao che cho thần y?”

“Ta chỉ biết Cổ bá phụ không phải loại người như vậy, tuy rằng quả thật là ông ta nhờ ta đi trộm đồ, nhưng ta quyết sẽ không nói.” Chân Thủy Kiệt đầy vẻ biết ơn nói.

Đúng lúc này, Xảo Nhi đẩy cửa vào, nhìn Chân Thủy Kiệt lộ ra nụ cười giảo hoạt “Lúc này người mới có thể nói thật sao?”

“Người, người nghe lên!” Chân Thủy Kiệt sùng sốt, lập tức phát câu mà đứng dậy.

“Ta đúng lúc quay lại mà thôi, ha ha, người thừa nhận là thần y nhờ người đi trộm đồ? Ha ha.” Xảo Nhi đắc ý.

“Không phải, là tự ta trộm!” Chân Thủy Kiệt phủ nhận.

“Ha ha, nhưng mà Hàn cũng nghe thấy, ta có nhân chứng, ha ha, ta đi gọi đại nhân tới!” Xảo Nhi vui vẻ nói, nàng đang nghĩ phải trừng trị cái tên thần y ra về đạo mạo kia thế nào.

Thân ảnh Chân Thủy Kiệt chợt lóe, tiến đến giữ chặt cánh tay Xảo Nhi, kéo nàng vào phòng, đóng cửa lại nói: “Ta không thừa nhận, Lãnh huynh cũng không nghe thấy, không tin người hỏi đi!” Chân Thủy Kiệt tin Lãnh Sương Hàn sẽ giúp hắn.

“Sao? Hàn, người vừa nghe hắn nói là thần y muốn hắn trộm vật chứng đúng không?” Đôi mắt Xảo Nhi nhíu lại, nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Lãnh Sương Hàn.

“Chuyện, chuyện này, ta, ta không nghe thấy.” Lãnh Sương Hàn nói xong lập tức cúi đầu.

“Cái gì! NND, ta cứu người, người liền đối xử với ta như vậy? Còn muốn học võ công? Người cũng phải hiểu rõ rồi chứ, đây cũng là cứu hắn có biết không!” Lừa giận của Xảo Nhi ngùn ngụt hướng đến bên giường, hận không thể xách cổ áo túm hắn lên.

“Xảo Nhi, người trong giang hồ coi trọng nghĩa khí! Thần y có ơn với ta, ta quyết không bán đứng ông ấy! Nếu như ta vô nghĩa như thế, có thể coi là người sao?” Chân Thủy Kiệt cũng vọt tới giường.

“Nghĩa khí! Cái rắm ấy, hai người các người gọi đây là nghĩa khí? Tốt lắm, đừng trách ta không nói trước, người như vậy chính là tự hại mình! Hàn, người sẽ hại chết hắn!” Xảo Nhi tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, liền xoay người rời khỏi. Nàng chính là muốn cứu hắn, không ngờ hắn lại u mê không

tình ngộ, đi tìm chết, tốt lắm, nàng đánh rắm vào!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Lục Đại Tuấn Nam

Lúc hoàng hôn, đúng như Lâm Vô Du dự đoán, Vương đại nhân mặc quan phục mang theo người hầu, từ kinh thành đi tới nha môn Hồng huyện. Nhưng khiến Xảo Nhi giật mình chính là không ngờ Đông Phương Ngọc cũng được hộ tống đến, làm cho khóe miệng nàng rút gân.

“Xảo Nhi!” Đông Phương Ngọc thấy Xảo Nhi liền có bộ dạng kích động khiến Xảo Nhi thật không biết nói gì, nhìn thấy nàng mà vui vẻ như vậy sao? Hình như mình chưa từng đối tốt với hắn, nhưng đã ăn đậu hủ rất nhiều lần.

“Ngươi tới làm gì?” Xảo Nhi quạu quẻ nói.

Đông Phương Ngọc thấy mình thất thường, liền vội vàng điều chỉnh lại tâm tình nói: “Xảo Nhi, lúc này phải phiên ngươi rồi.”

“Có lợi gì không?” Xảo Nhi nhũn mày.

“Xảo Nhi muốn lợi ích gì?” Đông Phương Ngọc hé ra khuôn mặt tuần tú như ngọc có chút tái nhợt, được Tiểu Thanh ở bên cạnh dìu. Xảo Nhi biết hắn bị Lãnh Sương Hàn đã thương vẫn chưa lành.

Xảo Nhi lộ ra nụ cười tà ác, vuốt ve qua lại một vòng trên người hắn, lại lập tức trở về vẻ lãnh khốc nói: “Trên người ngươi trừ bạc ra chẳng có gì hay.” Ý Xảo Nhi là muốn nhắc nhở mình, hắn là một xử nam, không thể chạm vào.

Đông Phương Ngọc đỏ bừng cả khuôn mặt, hắn biết rõ ý của Xảo Nhi, vừa nhìn tới đôi mắt như mắt mèo của Xảo Nhi, hắn cảm thấy trái tim mình không thể kiểm soát.

Vương đại nhân rất cương quyết, lập tức bàn giao công văn cho Lâm Vô Du. Lâm Vô Du không còn biện pháp đành phải hạ chỉ giao Chân Thủy Kiệt cho nha môn kinh thành, nhưng đến khi chuyển giao vụ án Cổ thần y, Lâm Vô Du lại rất kiên định. Thần y với Âu Dương Văn nương đều là người Hồng huyện, hắn không có lý do nào để buông tay. Vương đại nhân tranh chấp với hắn không ai chịu nhường ai, đành phải tạm hoãn, chỉ là mỗi lần khai thẩm hắn đều phải dự thính (tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết), đó cũng chính là mệnh lệnh của Hoàng thượng.

Vương đại nhân gặp qua Tứ Vương gia với Quân Vô Nhai, rồi cũng ở lại nha môn. Lần này, nha môn kín người hết chỗ, chi phí cũng lập tức tăng lên.

Đông Phương Ngọc rất tự giác, lập tức đưa bạc để trả tiền ăn ở. Hắn cũng không muốn bị đuổi đi. Đến khi hắn biết không ngờ Lãnh Sương Hàn cũng đang ở đây, khuôn mặt tuần tú kinh ngạc đến thất sắc, không thể tin nổi.

“Ngươi sợ cái gì, có ta ở đây chẳng lẽ còn người dám giết người sao?” Xảo Nhi khinh bỉ liếc Đông Phương Ngọc một cái.

Đông Phương Ngọc cười khổ nói: “Đương nhiên không phải, nhưng sao Xảo Nhi lại có quan hệ với hắn?”

“Thế nào? Không thể sao?” Xảo Nhi kỳ quái nói, nàng không cần biết ai là người xấu, ai là người tốt. Trong mắt nàng, Lãnh Sương Hàn thật sự không tồi, phải chờ hắn mắc câu.

“Đương nhiên không phải, nhưng dù sao hắn cũng là sát thủ, chỉ sợ sẽ liên lụy đến nha môn.” Đông Phương Ngọc lo lắng nói.

“Mắc mớ gì đến ngươi, đây là chuyện của ta, ngươi lo dưỡng thương cho tốt đi. Hiện tại trong nha môn này có rất nhiều người bị thương, nếu võ lâm cao thủ thật sự đến đây, ta cũng không biết cứu ai đâu?” Xảo Nhi nghiêng đầu liếc hắn một cái, phì cười rồi đi.

“Thiếu gia, Xảo Nhi tỷ tỷ thực lãnh khốc.” Tiểu Thanh lắc đầu nói.

“Nàng vốn là người như vậy.” Đông Phương Ngọc nhũn mày trông theo bóng lưng Xảo Nhi. Nữ nhân này ngoại trừ cảm thấy hứng thú với mỹ nam ra, còn lại đều một bộ dạng lãnh tính.

“Thiếu gia, Quân công tử với Vương gia đều tới đây, người không thấy kỳ lạ sao?” Tiểu Thanh cũng rất tinh ý.

“Vô Nhai tới thì ta không lạ gì, nhưng Vương gia tới ở đến mấy ngày lại rất kỳ quái. Bốn Đại Vương gia vừa mới rời kinh, sao hắn lại nhàn rỗi như thế? Đi, đi gặp bọn hắn một chút.” gương mặt tuần mỹ, cao quý của Đông Phương Ngọc còn tồn tại vẻ mê muội.

Quân Vô Nhai ở lại trong phòng, Cổ Thần Nhi đã bị thần y gọi về, chỉ còn Vương gia ở lại chăm sóc Quân Vô Nhai. Đông Phương Ngọc vừa đến, hai người đều rất cao hứng, mọi người tự nhiên đùa giỡn một trận, không khí rất hòa thuận.

“Không ngờ ba người chúng ta mà có đến hai người bị thương, lại đều ở nha môn, xem ra gần đây không yên bình.” Đôi mắt hoa đào của Quân Vô Nhai nhìn Đông Phương Ngọc cười nói. Gương mặt yêu mị có vẻ ôn nhu lạ thường, trái ngược hoàn toàn với bộ dáng hung thần ác sát lúc đối chất với Xảo Nhi.

Đông Phương Ngọc lắc đầu cười to nói: “Thực sự không nghĩ đến, tất cả mọi người đều đến trấn nhỏ này, ha ha.”

Khi Chu Vô Ý đi vào trong phòng bọn họ, thấy ba vị đại mỹ nam ở cùng một chỗ cũng không nhịn được tán thưởng một tiếng. Thoảng một cái nha môn này đã xuất hiện tới năm vị mỹ nam, trách không được vừa rồi lúc Xảo Nhi gặp hẳn lại cười đến tít mắt.

Vương gia tà mị cao quý, toàn thân tản ra khí thế uy nghiêm nhậm nhậm khiến người ta không thể khinh thường; Quân Vô Nhai thì yêu dị nhu mỹ, đôi mắt đào hoa độc nhất vô nhị, làn môi mỏng quyến rũ đỏ mọng khiến người ta rất khó bỏ qua; Mà Đông Phương Ngọc tuấn tú an tĩnh, có khí tức khôn khéo độc hữu của một thương gia.

Chu Vô Ý lại nghĩ tới Lãnh Sương Hàn và Chân Thủy Kiệt. Hai người vốn thuộc loại nam nhân lãnh khốc; Lãnh Sương Hàn lạnh lùng vô tình như băng, làm người ta cảm thấy đây chính là một nam tử tàn nhẫn, tùy hứng liền có thể giết người thường; Chân Thủy Kiệt có phong thái lạnh nhạt xen chút ôn hòa, toàn thân lại đầy khí tức, lãnh mạc, cảm giác rất khó gần gũi.

Cuối cùng nghĩ đến Lâm Vô Du, khoe miệng Chu Vô Ý tự dưng mỉm cười. Gương mặt tuấn mỹ như tiên, phúc hắc những vẫn dễ thương, khiến người ta vừa hận vừa vui. Không biết Xảo Nhi có phát hiện ra chưa, Lâm Vô Du tuyệt đối không nhu nhược như bất kỳ kẻ nào tưởng tượng, cũng không phải chính nghĩa như mọi người nghĩ. Hắn có lối suy nghĩ riêng, nếu muốn hiểu người này, sẽ phải càng gào hoạt hơn hẳn. Chu Vô Ý thừa nhận mình vĩnh viễn cũng không vượt qua được Lâm Vô Du. Hắn cũng hy vọng Xảo Nhi sớm phải lòng đại nhân, cũng bởi vì chỉ có nhân tài như Lâm Vô Du mới có thể khiến Xảo Nhi nghe lời một chút. Nha môn muốn thái bình, hai người phải yêu nhau mới được. Nhưng mà hiện tại có nhiều mỹ nam như vậy, nữ nhân kia mà phát xuân thì rất dễ phạm sai lầm, nên hẳn phải nghĩ cho Lâm Vô Du mà hành động.

“Sư gia, có chuyện gì vậy?” Vương gia thấy Chu Vô Ý tại ngưỡng cửa, lập tức thu nụ cười lại hỏi.

“Vương gia, là thế này, bỗng dưng nha môn lại có nhiều người đến như vậy, lại có quan hệ với bị cáo của cùng một vụ án. Đại nhân nói như vậy sẽ khiến cho Âu Dương Vân nương ngờ vực. Để tránh bị ảnh hưởng xấu, đại nhân hy vọng mọi người dời đến khách điểm ‘Đắc ý’ bên cạnh. Đại nhân đã chuẩn bị cho mọi người xong xuôi, ý Vương gia thế nào?” Chu Vô Ý nói co lên.

Vương gia với Quân Vô Nhai nhìn nhau, nhún mày nói: “Lâm đại nhân công chính liêm minh, thiết diện vô tư, bản vương bội phục. Được rồi, để tránh phiền phức không cần thiết, chúng ta sẽ dọn qua ở khách điểm, phiền sư gia chuẩn bị.” Hoa Phiêu Linh nghĩ thầm, dù sao cũng gần đây, đi tới đi lui cũng tiện lợi, lại còn có không gian riêng. Hắn với Quân Vô Nhai cũng không có gì phản đối.

“Sư gia, thế còn ta?” Đông Phương Ngọc bối rối nói, hẳn chính là tới đây để tránh nạn mà.

“Đông Phương công tử cứ ở lại đi, ở gần Xảo Nhi cũng dễ chiều cố.” Chu Vô Ý biết hẳn khó xử.

“Đa tạ sư gia.” Đông Phương Ngọc lập tức an tâm. Tuy rằng Lãnh Sương Hàn sẽ không giết hắn, nhưng Hàn Mộc Tà vẫn đang phái người giết hắn, chỉ có hắn là kẻ đã chính tai nghe được bí mật kia, điều này sao có thể khiến Hàn Mộc Tà yên tâm chứ. Dù Thái sư đã bẩm báo việc này cho Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng cũng không nói gì, chỉ nói võ lâm có luật của võ lâm. Tuy để Thái sư điều tra quan lại trong triều, tìm ra người có qua lại với Hàn Mộc Tà, nhưng vẫn chưa phái người theo dõi họ Hàn. Điều này làm Đông Phương Ngọc và Thái sư đều cảm giác cổ quái. Chẳng lẽ Hoàng thượng không tin t lời bọn hắn nói? Hay là Hoàng thượng có chủ ý riêng của người?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.1 - Chương 53: Tuyệt Đối Có Tình Ý

Sau khi mấy mỹ nam rời khỏi nha môn. Lâm Vô Du rút cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, mau chóng đi rửa mặt chải đầu rồi nằm trên giường đợi Xảo Nhi trở về. Miệng cười toét đến mang tai. Nhờ uống vài viên thuốc trợ lực, thân thể hắn đã không còn đáng lo nữa. Lần trước đang kích tình mãnh liệt thì bị cắt ngang, hại hắn cả ngày thấy Xảo Nhi thì trong lòng ngứa ngứa, hơn nữa hắn còn hỏi Cổ Thần Nhi một vài vấn đề khuê phòng, rồi dưới ánh mắt hoảng hốt của tiểu mỹ nam, hắn sai nha dịch mua vài thứ, vừa mới uống xong, toàn thân đều khô nóng. Đêm nay hắn muốn Xảo Nhi biết mình rất xuất sắc, để tránh nằng ở bên người khác.

Trong phòng Xảo Nhi, Lãnh Sương Hàn tiếp tục lải nhải cầu xin. Xảo Nhi lại thùy chung chỉ một câu nói, mà Lãnh Sương Hàn trước sau vẫn không hề nản lòng.

Nhìn ngoài cửa sổ, trời càng ngày càng tối. Xảo Nhi muốn đến với Lâm Vô Du, nên nói với Lãnh Sương Hàn: “Người ngủ đi, đêm nay ta không ngủ ở đây.”, nói xong xoay người đi ra.

“Xảo Nhi! Người, người không ngủ ở đây...? Vậy ngủ ở đâu?” Lãnh Sương Hàn vẫn chưa biết Xảo Nhi có quan hệ với Lâm Vô Du.

“Ta đi ngủ ở chỗ đại nhân, ở đây với người ta sợ nhìn không được sẽ ăn người mất. Trừ khi người nguyện ý giữ ta lại.” Xảo Nhi nháy mắt với hắn mấy cái, liếc nhìn thân hình cường tráng của hắn, huyết sắc kiêu lưu mạnh rồi đi ra. Nàng biết hắn chưa nghĩ thông suốt, nhưng mà Xảo Nhi biết nam nhân này sớm muộn gì cũng sẽ vào tay mình. Đến lúc đó, mình liền có thể ăn hắn một cách quang minh chính đại, hơn nữa không cần phải chịu trách nhiệm. Ha ha, nghĩ thôi đã thấy thích rồi.

Lâm Vô Du ở trong phòng vừa nghe tiếng huyết sắc của Xảo Nhi, lập tức đầu đầy hắc tuyến, liền kéo bạch y của mình ra chút xíu, giả vờ nhắm mắt lại ngủ. (BB: Hắc hắc, Lâm Vô Du lớn rồi, biết tự quyền rũ rồi a~~~~)

Xảo Nhi đẩy cửa tiến vào, thấy Lâm Vô Du nằm trên giường. Ngọn đèn trước giường mờ ảo, nàng sợ đánh thức hắn nên nhẹ nhàng đi đến bên giường.

Vừa nhìn thấy, hai tròng mắt của Xảo Nhi lập tức phát sáng. Dưới ánh đèn, Lâm Vô Du lộ ra bộ ngực trắng nõn trơn bóng, hai nốt chu sa hồng nhạt hơi run rẩy trong không khí, khiến mắt phượng của nàng tối sầm lại. Không phải hắn đang cố ý quyến rũ mình chứ? Lại nhìn qua khuôn mặt tuấn mỹ, dù trong bóng tối vẫn thấy hàng mi đang khẽ động. Xảo Nhi thấy buồn cười, không ngờ nam nhân này lại dám quyến rũ nàng.

“Đại nhân...” Xảo Nhi khẽ gọi.

Lâm Vô Du nằm bất động, nhưng lông mi lại càng lúc càng run thêm. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn nổi lên sắc hồng. Xảo Nhi ngấm không rời mắt, vội vàng rửa mặt chải đầu một chút, rồi nhảy lên giường. Nàng muốn cho nam nhân này biết rõ hậu quả quyến rũ nàng là như thế nào. (BB: =)) R.I.P bé Lâm Vô Du=))

Xảo Nhi chỉ mặc một cái yếm, thân thể nóng bỏng quyến rũ lập tức dính lên thân thể Lâm Vô Du. Bàn tay nhỏ bé không khách khí nhắm ngay hai nốt chu sa xinh đẹp kia mà véo cho sưng lên.

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du nhất thời đỏ ửng, Xảo Nhi buồn cười nói: “Còn muốn giả vờ sao?”

Lâm Vô Du chịu không nổi nữa, lập tức bắt lấy bàn tay đang giờ trò xấu của nàng. Khóe mắt ẩn tình nhìn nàng nói: “Xảo Nhi, nàng thật xấu mà.”

“Là người muốn hư sao?” Xảo Nhi nhìn nam nhân lộ ra vẻ mặt nhăn nhó bỗng nhiên tâm tình rất vui vẻ, “Thân thể đã khỏe chưa?”

“Ừm, tốt lắm, nhiễm phong hàn thôi mà, không sao đâu.” Bàn tay to của Lâm Vô Du sờ mó thân thể mượt mà như tơ của Xảo Nhi, quyến luyến không rời.

“Sao đêm nay lại chủ động như vậy?” Xảo Nhi rất hiếu kỳ, vừa cởi quần áo của hắn vừa hỏi.

“A, không, không có đâu. Chẳng phải ban ngày chúng ta chưa làm xong sao? Ban đêm đương nhiên phải tiếp tục.” Lâm Vô Du không thể nói thật là mình sợ nàng tìm mỹ nam khác thay thế, đương nhiên hắn cũng chính là tâm ngứa khó nhịn.

“Sao mặt người hồng như vậy, thân thể lại thật nóng, sao thế này?” Xảo Nhi cởi sạch quần áo của hắn. Vừa vòng tay ôm hắn liền cảm thấy không đúng, vội vàng sờ tay lên trán hắn, nhều đôi mi thanh tú.

“Xảo Nhi, không sao mà.” Khóe miệng Lâm Vô Du run rẩy. Xảo Nhi sẽ không cho rằng hắn bị sốt chứ, nói xong vội vàng đặt hạ thân đến gần nàng, để Xảo Nhi cảm thụ bảo bối hùng vĩ của hắn.

“Sặc, mẹ nó, người sao thế?” Xảo Nhi giật mình, lời thô tục tuôn ra.

“Xảo Nhi, đêm nay nàng thật nhiều lời!” Lâm Vô Du khản trương, liền hung hăng che lại miệng nhỏ của nàng lại, nhiệt tình khiêu khích.

Xảo Nhi trợn trắng mắt, NND, vừa mắng hắn đã bị hắn mắng lại, không phải mình đang lo cho hắn sao? Hắn đã thích thế thì đành thành toàn hắn vậy. Dù sao tạm thời cũng không chết người được.

Xảo Nhi lập tức nhiệt tình đáp lại. Bàn tay nhỏ bé càng không kiêng nể gì mà sờ soạng khắp nơi trên người hắn. Đến lúc nàng định áp hắn dưới thân, Lâm Vô Du đột nhiên dùng lực, liền lật ngược lại đè trên thân nàng.

“Xảo Nhi, đêm nay để đại nhân từ từ yêu nàng.” Hai mắt Lâm Vô Du bốc lên ngọn lửa dục vọng, khiến Xảo Nhi kinh hãi. Từ lúc nào nam nhân này lại ra vẻ nam nhân vậy? (BB: Làm như Lâm Vô Du gay ko bằng=)))

“Người uống thuốc?” Xảo Nhi đặc biệt nhạy cảm nói.

“Làm gì có.” Lâm Vô Du áp sát người xuống, vừa hôn lên khắp toàn thân Xảo Nhi vừa chửi.

“Mẹ nó, người nhất định có uống!” Tay Xảo Nhi nắm lấy tóc hắn liền bắt hắn ngửa đầu lên, hung hăng trừng hắn. Đừng cho rằng nàng nghiện vận động trên giường đến loạn thần kinh, nàng chính là tỉnh táo hơn bất kì ai.

“Ai da, đau quá, Xảo Nhi...” Lâm Vô Du vô cùng tủi thân, khóe mắt rom róm.

“Nói! Có uống hay không?” Không biết vì sao Xảo Nhi lại tức giận, không ngờ hắn vì thỏa mãn nàng mà dám uống thuốc, làm thương tổn thân thể hắn. Xảo Nhi nghĩ đến điểm này tim liền run rẩy.

“Không có mà, chỉ là, chỉ là uống chút máu hươu.” Lâm Vô Du thành thật, thẳng thắn nói.

Xảo Nhi vừa nghe liền sững sốt, trách không được hắn làm loạn như vậy, thì ra là thuốc bổ.

“Vì sao uống? Thật tức chết mà, nếu ta không đến thì sao?” Xảo Nhi buông hắn ra, lửa giận giảm đôi chút, giọng cũng dịu lại.

“Ta, chỉ là ta muốn ở phía trên thôi.” Lâm Vô Du làm nũng. Hắn biết Xảo Nhi thích hắn ở trên giường làm nũng.

“Phía trên thì phía trên, có cần dùng thủ đoạn như vậy không?” Khóe miệng Xảo Nhi co giật, nhưng có chút muốn cười thật to. Xem ra hắn bị mình đè cho sợ rồi, là nam nhân sẽ muốn phản kháng.

“Thần Nhi bảo dùng thứ này không sao, là ta sợ Xảo Nhi không được cấp đủ, cho nên... Chờ thân thể ta tốt hơn, ta muốn luyện võ, cường thân kiện thể. Nương tử, nàng nói được không?” Lâm Vô Du lại áp xuống ôm lấy nàng.

Xảo Nhi vừa nghe hai chữ nương tử, nét mặt đang ôn hòa lập tức chuyển sang lạnh lùng.

“Xảo Nhi, thực, thực xin lỗi, ta lại quên, ta đáng đánh!” Trong lòng Lâm Vô Du vẫn xem Xảo Nhi là nương tử, tự nhiên liền bật ra khỏi miệng. Nhìn Xảo Nhi mang vẻ mặt băng lãnh, biết là hồng бет rồi, vội vàng đưa tay đánh mặt mình thừa nhận sai lầm.

Xảo Nhi kéo tay hắn ra, không biết vì sao tim lại thấy thật đau, không nói lời nào, mắt phượng hiện lên u buồn, liền vươn tay kéo lấy cổ hắn, chủ động hôn lên môi hắn. Lâm Vô Du vui vẻ trong lòng, vội vàng dịu dàng ôm lấy thân thể là lướt của Xảo Nhi, nhiệt liệt đáp lại. Giờ khắc này, Lâm Vô Du tin Xảo Nhi tuyệt đối là có tình ý với hắn, phát hiện này khiến hắn phấn chấn đến nỗi thân thể mơ hồ run lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1

Hai người ôm hôn nhau triền miên, tựa hồ muốn đem đôi phương khám sâu vào trong thân thể, Xảo Nhi tiếng rên yêu kiều cùng Lâm Vô Du kích động thờ đóc tạo nên một phòng lửa dục triền miên.

Lúc này đây Xảo Nhi nhường nhịn nam nhân ngọc này, làm cho hắn hoàn toàn chiếm lấy vị trí chủ đạo, ở trên thân thể nàng di chuyển ra vào, tận hưởng rong ruổi, đương nhiên nàng cũng phi thường thích hưởng thụ không cần mệt mỏi chính mình, ai chủ đạo đối với nàng không quan trọng, quan trọng nhất là nàng ở trong kích thích cảm giác thật sâu, bị lạc ở trong thủy triều dục vọng, quên hết tất cả yêu hận tình thù, chỉ có trầm luân, lại trầm luân, này cũng là nguyên nhân vì sao Lưu Mai thích cái loại vận động này.

Tối nay Lâm Vô Du bởi vì máu hươu mà cường thể kéo dài, làm cho Xảo Nhi thỏa mãn ngủ say, cũng làm cho Lâm Vô Du vô cùng tự hào, tuy rằng một chi còn nữa cái mạng, nhưng nhìn Xảo Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn, lộ ra sùng ai tươi cười.

Ngày hôm sau, khi Xảo Nhi tỉnh lại, Lâm Vô Du vẫn còn ngủ say, Xảo Nhi thấy hắn bộ dáng ngủ khỏe mắt nhắm cười, khóe miệng loạn loạn, không khỏi kinh bỉ, nghĩ đến tối hôm qua hắn tự nhiên kêu nàng 'Nương tử', bỗng nhiên cả người đều âm trầm xuống, xem ra chính mình không thể đến nơi này của hắn nữa.

Xảo Nhi vừa ra khỏi cửa phòng, đã thấy Chu Vô Ý cùng Đông Phương Ngọc ở dưới tàng cây dùng điểm tâm sáng. Đông Phương Ngọc khuôn mặt tuấn tú có chút khó coi, vết thương của hắn dù chưa tốt, nhưng cũng không trở ngại. Nhìn thấy Xảo Nhi khuôn mặt tuấn tú xấu hổ, làm cho Xảo Nhi cảm thấy kì quái.

"Xảo Nhi, ngồi đi" Chu Vô Ý lập tức vì Xảo Nhi châm trà, hắn biết Xảo Nhi thích uống trà.

Xảo Nhi chậm rì rì ngồi xuống, liếc mắt nhìn Đông Phương Ngọc một cái nói: "Người làm sao sắc mặt kém như vậy?" Xảo Nhi thẳng thắn nói.

Đông Phương Ngọc có chút không được tự nhiên, trên thực tế hắn vừa rồi hỏi chuyện của Xảo Nhi và Lâm Vô Du, Chu Vô Ý tự nhiên là nói Xảo Nhi sẽ là nha môn Lâm phu nhân của bọn hắn, làm cho tâm hắn (ĐPN) vừa mới bắt đầu rung động tan thành hư vô.

"Thương chưa khỏe thì phải đi nghỉ ngơi, tự làm khổ chính mình sao?" Xảo Nhi nhún mày.

"Không, không phải, haha, ta không sao." Đông Phương Ngọc cúi đầu che giấu tâm tình, cầm lấy chén uống một ngụm.

"Ân ~ trà này không sai, sư gia, trình độ người càng ngày càng cao." Xảo Nhi là cao thủ thử trà, trà này mùi hương gần bó, thoải mái.

"Ha ha, trà này là Đông Phương công tử mang từ kinh thành đến." Chu Vô Ý lập tức cười nói.

"Nga!" Xảo Nhi quay đầu nhìn Đông Phương Ngọc mỉm cười gượng ép, Đông Phương Ngọc trong lòng có chút chua xót, nói không nên lời vì sao, hẳn biết Xảo Nhi thích uống trà, cho nên đặc biệt đi trà trang chọn lựa lá trà tốt nhất lấy đến.

"Đông Phương Ngọc, người đem miệng ta dưỡng ngọt, về sau không có trà tốt uống, ta sẽ tìm đến nhà người." Xảo Nhi uống trà ngon, tâm tình càng khoái trá.

"Ha ha, hoan nghênh Xảo Nhi đến kinh thành tìm ta." Đông Phương Ngọc bình phục tâm tư, nhưng một đôi mắt mang theo bi thương nhìn Xảo Nhi khuôn mặt khéo léo. Hơn một tháng nay hẳn dưỡng thương ở trên giường, mỗi ngày cơ hồ đều nhớ đến nàng, hẳn biết chính mình thích Xảo Nhi, tuy rằng nàng cường thế, lưu manh, cũng không phải xinh đẹp nhất, nhưng chỉ vì một câu kia của Xảo Nhi: "Đông Phương Ngọc là người của ta." Tâm của hắn liền dễ dàng như vậy thất thủ.

"Ha ha, đây chính là người nói nga." Xảo Nhi đối với hắn bốn cột liếc mắt đưa tình, bộ dáng nàng cười khê kia làm cho cả người nàng đều sinh động hẳn lên, một thân đồng phục màu lam nhạt nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho nàng trở nên nghịch ngợm đáng yêu, phù hợp mười sáu tuổi niên kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2

Xảo Nhi bởi vì là bộ khoái, ngày thường đều là đồng phục bộ khoái, không mặc váy, Lâm Vô Du vì nàng làm vài bộ nữ quan, làm cho nàng có thể thay đổi, điểm này Xảo Nhi rất vừa lòng, nàng cũng cảm thấy váy dài rất rườm rà, đồng phục nữ quan sạch sẽ lưu loát.

Đông Phương Ngọc không tự giác lộ ra nụ cười sùng ái: "đương nhiên, Xảo Nhi tới chơi, đó là vinh hạnh của Đông Phương ta, haha."

"Xảo Nhi, đại nhân còn ngủ sao?" Chu Vô Ý không thấy Lâm Vô Du ra theo kì quái hỏi.

"Ân ~ đừng làm âm ỹ hắc, hẳn tối hôm qua mệt muốn chết rồi, đứng rồi, Thần Nhi tiểu tử kia nếu có tới, bảo hắn tới gặp ta." Xảo Nhi buồn bực, Cổ Thần Nhi tiểu tử trướng thổi, nói cái gì không biết chuyện vợ chồng, lại biết kêu Lâm Vô Du uống máu hươu.

"A ~ hẳn như thế nào?" Chu Vô Ý khó hiểu nói.

"Hắn đáng đánh đòn!" Xảo Nhi lườm hắn một cái

Chu Vô Ý lập tức ngậm miệng, Đông Phương Ngọc lại nở nụ cười, này mới đúng là Xảo Nhi.

"Xảo Nhi, Lãnh Sương Hàn ở trong phòng người?" Đông Phương Ngọc hỏi.

"Ân ~ ,đúng rồi, hẳn sẽ không ám sát người nữa, người yên tâm, người có thể hay không làm cho Thái sư thả thủ hạ của hắn?" Xảo Nhi dò hỏi.

Đông Phương Ngọc nhún mày nói:" Thái Sư lần này bao vây diệt trừ "lãnh các ", huynh đệ chết không ít, muốn thả sợ là không dễ, tốt nhất là làm cho Lãnh Sương Hàn đi Thái Sư phủ một chuyến."

"Phiền toái như vậy, lão đầu kia không phải nói hắn(Hàn ca) hủy bỏ nhiệm vụ ám sát người sẽ phóng huynh đệ hắn đi sao? Nói chuyện không giữ lời a!" Xảo Nhi giận điên, nàng chán ghét người nói lời không giữ lời, ngược lại Lãnh Sương Hàn rất trân trọng huynh đệ của mình, làm cho nàng thật thương thức.

"Không phải, nghĩa phụ nói là hắn hủy bỏ ám sát sẽ không giết huynh đệ hắn, cũng không nói sẽ thả bọn hắn ra." Đông Phương Ngọc lập tức vội vã giải thích.

"Ách~ chẳng lẽ Hàn nghe lầm?" Xảo Nhi sừng sốt, "ta đi gọi hắn đến." Xảo Nhi nói xong quay người bước đi.

Khi Đông Phương Ngọc cùng Chu Vô Ý nhìn thấy nàng, nữ nhân này đem Lãnh Sương Hàn bế đi ra, làm cho hai nam nhân khóe miệng co rút.

Đem Lãnh Sương Hàn gương mặt đỏ bừng đặt ở trên ghế, Xảo Nhi ngồi ở bên cạnh hắn, chính mình cầm lấy ly trà uống một hơi cạn sạch, phát ra thanh âm thỏa mãn.

Đông Phương Ngọc giận dữ trừng Lãnh Sương Hàn, trên người một đao kia làm cho hắn đau không quên được.

"Ha ha, Đông Phương Ngọc, người đừng như vậy, người ta cũng là vì công việc mà thôi, Hàn, người nói có phải không?" Xảo Nhi buồn cười nhìn Đông Phương Ngọc tuấn mỹ, khuôn mặt thanh tú bất mãn nén giận, nàng tựa hồ chưa gặp qua bộ dáng hắn tức giận.

"Đông Phương công tử, ngưng ngưng, người trong giang hồ, thân bất do kỷ, mong rằng công tử thông cảm." Lãnh Sương Hàn trấn định xuống, đối Đông Phương Ngọc bẻ hạ quyền.

"Hừ! Hàn Mộc Tà là người mười phần gian trá, sao ngươi có thể tiếp nhận nhiệm vụ của hắn!" Đông Phương Ngọc tức giận bắt bình nói.

Xảo Nhi liếc mắt khinh bỉ Đông Phương Ngọc nói: "Đông Phương, Hàn trước đây làm sao biết được Hàn Mộc Tà là người xấu, người xấu trên mặt cũng không có ghi chữ "người xấu" đâu.

Đông Phương Ngọc liếc nhìn Xảo Nhi một cái, mở miệng nói: "kia cũng không thể giết người vô tội lung tung."

"Ha ha, ngươi là không phục đi, kỳ thật nếu ta là một lão đại của tổ chức sát thủ, vì sinh tồn của huynh đệ, đừng nói người xấu, người tốt ta cũng giết, ở trong mắt của sát thủ là không phân giàu nghèo tốt xấu, mục đích của hắn chỉ có một, đó là phải ghét chết được mục tiêu, như vậy mới là một sát thủ chân chính." Xảo Nhi nói ra quan điểm của mình, "mà ngươi nếu như bị giết, chỉ có thể trách ngươi không bằng người."

Lãnh Sương Hàn kinh ngạc nhìn Xảo Nhi, không thể tin được suy nghĩ của nàng cứ nhiên cùng hắn giống nhau, chẳng lẽ nàng cũng từng là sát thủ?

Xảo Nhi, đối với chúng ta là người a, sinh mệnh đánh quý, như thế nào có thể không phân tốt xấu liền quyết định sinh tử người ta?" Đông Phương Ngọc cùng Chu Vô Ý quan niệm giống nhau, đối với lời nói của Xảo Nhi đương nhiên là không đồng ý.

"Các ngươi nói cũng không sai, nhưng trên đời này có rất nhiều điều bất đắc dĩ, hiện tại Hàn buông tha giết ngươi, cũng là bởi vì bất đắc dĩ không phải sao?"

Đông Phương Ngọc cùng Chu Vô Ý sùng sốt, không sai, bọn họ cũng muốn sống, Lãnh Sương Hàn hoàn toàn là vì suy nghĩ cho thủ hạ của hắn, nào có ý nghĩ ích kỷ riêng mình, bọn họ là nên kính nể hắn.

"Đông Phương công tử, xin hỏi Thái Sư phải như thế nào mới chịu thả thủ hạ của ta." Lãnh Sương Hàn cảm kích nhìn Xảo Nhi dò hỏi.

Đông Phương Ngọc châm trà, uống một ngụm nói: "Nghĩa phụ vốn là không muốn thả ngươi, bất quá nếu như Lãnh huynh dùng tài vi Thái Sư giúp sức. Thái Sư tự nhiên sẽ thả ngươi."

"Cái gì! Tại hạ là người trong giang hồ, sẽ không vì triều đình làm việc! "

"Ngươi đừng hiểu lầm, ý của ta là ngươi hiệp trợ Thái Sư tìm ra chứng cứ Hàn Mộc Tà tư thông cùng quan viên triều đình, đem chức võ lâm minh chủ của hắn kéo xuống, phải biết rằng hắn như thế, là đang lợi dụng nhân sĩ chính phái trong giang hồ." Đông Phương Ngọc đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia khôn khéo.

"Ý của ngươi là Hàn Mộc Tà có dã tâm?" Lãnh Sương Hàn kinh ngạc nói.

"Này không thể nói bậy, bất quá tại hạ nghe được, hắn cấu kết tham quan, rất nhiều võ lâm nhân sĩ không biết chân tướng, vì hắn làm nhiều việc xấu, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh?" Đông Phương Ngọc trầm giọng nói.

"Ách ~ hắn chẳng lẽ còn muốn làm hoàng đế?" Xảo Nhi thốt ra.

"Cái gì! Xảo Nhi, ngươi đừng nói lung tung!" Chu Vô Ý sợ tới mức mặt trắng xanh, vội vàng ngăn cản nàng.

"Cái gì nói lung tung, kia hắn muốn làm gì, hắn đã là võ lâm minh chủ không phải sao?" Xảo Nhi kì quái nói.

"Võ lâm minh chủ cũng có thể điều giải các đại môn phái trong lúc phân tranh, nhưng lại không thể khống chế họ, ta cảm thấy hắn là muốn khống chế toàn bộ võ lâm, về phần dã tâm lớn hơn sợ là thực hiện không được." Lãnh Sương Hàn nhíu mày nói.

"Ta rất ngạc nhiên, hắn rốt cuộc là người như thế nào? Cùng thân y là một loại người sao?" Xảo Nhi cảm thấy Hàn Mộc Tà hẳn là một tên biến thái.

"Hàn Mộc Tà nhưng là mỹ nam có tiếng, nhân tài mới xuất hiện, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, võ lâm các đại thế gia đều đem nữ nhi chính mình đưa lên, Xảo Nhi thấy, sợ là sẽ chấn động."

"Nghe~ có cơ hội ta cũng muốn thấy, có tuổi trẻ hơn các ngươi không a?" Xảo Nhi quả nhiên sắc tính không thay đổi, ba nam nhân lập tức đầu đầy hắc tuyến.

"Xảo Nhi, ngươi có đại nhân." Chu Vô Ý thấy nàng mặt hoa si lập tức ngăn cản.

Xảo Nhi sùng sốt, lập tức hai mắt biến lạnh nhạt nói: "Sur gia, ngươi là ngựa da sao? Đại nhân chỉ là giường bạn của Xảo Nhi, nhưng tuyệt đối không phải duy nhất của ta! Ngươi tốt nhất nên rõ ràng, còn có, ngươi tốt nhất khuyên nhủ đại nhân, đừng đem tâm đặt trên người ta!Hừ!" Xảo Nhi nói xong tức giận bỏ đi, ba nam nhân trợn mắt há hốc mồm, nữ nhân này đang nói cái gì?

Xảo Nhi trong lòng không biết tư vị gì, nghĩ đến tối hôm qua chính mình đối Lâm Vô Du động tâm, thậm chí chính mình không có tiền đồ.

"Mẹ nó, đừng cho rằng ta là người tốt!" Xảo Nhi tức giận mắng ra tiếng, nơi nàng đi chính là huyện nha môn.

"Cô nương, ngươi là Thượng Quan Xảo Nhi?" Ngoài cửa một mỹ nhân cười khanh khách nhìn Xảo Nhi.

Xảo Nhi vừa ngẩng đầu thấy, người kia ước chừng 18 tuổi, đáng người đầy đặn, hé ra khuôn mặt kinh diễm động lòng người, quần áo hồng sắc, tay áo xanh váy dài đem dáng người nàng không hề giữ lại triển lộ ra, cả người tràn ngập hương vị nữ nhân.

Dựa vào, này mỹ nhân thật tao nhã.

"Người, người là ai?" Xảo Nhi thăm chiu đã kích, đã biết đáng người mặc dù tốt, nhưng nàng nếu là nam nhân nhất định sẽ thích loại nữ nhân này, ngấm lại đều phong tao đòi mạng.

"Ta gọi Tử Nguyệt Nhi, tìm đến Lâm đại nhân, cô nương nhất định là Xảo Nhi, ha ha, hồng huyện ít nhiều đều nhờ người a." Tử Nguyệt Nhi cười rộ lên thanh âm thanh thúy dễ nghe, một đôi mắt to loan loan, Xảo Nhi nhìn đến thất thần.

"Người, người tìm đại nhân có chuyện gì?" Xảo Nhi cả lăm, hồn đản Lâm Vô Du, sẽ không là nữ nhân của hắn đi? Xem nữ nhân này, nếu mình là nam nhân nhất định cường bạo nàng. Xảo Nhi cũng không ngấm lại nàng đem Lâm Vô Du tra tấn thành cái dạng gì, người ta còn có tinh lực sao?

"ha ha, đại nhân hôm qua phái Trương Lương đến, bảo Nguyệt Nhi hôm nay đến nha môn một chuyến." Tử Nguyệt Nhi dùng ống tay áo hồng nhặt che miệng nhỏ nhắn, cười đến xinh đẹp vô cùng, làm cho người ta tâm ngứa ngáy, này ngứa, tự nhiên là Xảo Nhi.

"Người vào đi, đại nhân chắc là còn ngủ, ta đi xem." Xảo Nhi vội vàng chạy vào.

Ngồi ở trong sân ba nam nhân nhìn thấy Xảo Nhi chạy tới, nghĩ đến không biết chuyện gì, đều kinh ngạc nhìn nàng.

Xảo Nhi cũng không thèm nhìn tới bọn họ, trực tiếp vào phòng Lâm Vô Du, gặp Lâm Vô Du còn ngủ, không khỏi khóe miệng co quắp, còn ngủ say như vậy sao?

"Uy! Dậy đi! Mỹ nhân đến đây!" Xảo Nhi tức giận nói, trong lòng tuy rằng không cần nam nhân này, nhưng chính mình không phải đũa ngọc, bị người ta cầm sừng mà cũng không biết gì.

"Ngô.... Xảo Nhi, mỹ nhân, ha ha." Lâm Vô Du ngại mở mắt, nhìn Xảo Nhi cổ quái, lười nâng thất lưng, ngủ thật thoải mái, bất quá Xảo Nhi nói nàng là mỹ nhân sao? Trong mắt hắn, Xảo Nhi quả thật là mỹ nhân.

Xảo Nhi cho hắn cái liếc xem thường, ghé tỏm nói: "Bên ngoài có mỹ nhân tới tìm người!"

"A, mỹ nhân tìm ta? Ai a, ta không biết mỹ nhân gì a?" Lâm Vô Du ngồi xuống kinh ngạc nói.

"Người không biết! Mọi người đều nói là người cho người gọi nàng đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3

"Nga~ người nói Nguyệt Nhi sao?" Lâm Vô Du cười rộ lên nói.

"Nguyệt Nhi, kêu thật thân thiết a." Xảo Nhi trong lòng khó chịu.

"Ha ha, Nguyệt Nhi là mỹ nhân sao?" Lâm Vô Du cười xuống giường mặc quần áo. Hắn thích xem Xảo Nhi bộ dáng không tự nhiên.

"Hừ! Lão nương không đếm xỉa tới người." Xảo Nhi chán ghét hắn cười, quay người bỏ đi, mà Lâm Vô Du khóe miệng ý cười càng lớn hơn.

"Xảo Nhi, xảy ra chuyện gì? Chu Vô Ý lập tức dò hỏi.

"Người không ra xem, một cái mỹ nhân tới đây." Xảo Nhi ngồi xuống uống trà, đôi mắt tinh tế liếc nhìn cửa phòng Lâm Vô Du.

"A~ ta đi nhìn xem." Chu Vô Ý lập tức chạy ra ngoài.

Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn đồng dạng khó hiểu nhìn nhau. Sau đó cười với Xảo Nhi nói: "Xảo Nhi, người nói cái gì mỹ nhân."

Xảo Nhi nhìn hắn khuôn mặt tuấn mỹ, bỗng nhiên nhìn thấy một thân màu trắng cảm phục, tuấn mỹ như tiên Lâm Vô Du đi ra, một phiến chiếc phiến phong lưu tiêu sái, lập tức ngồi vào trong lòng Đông Phương Ngọc ôm lấy cánh tay hắn nói: "ta đau đầu, dựa vào một lát."

Đông phương Ngọc bị nàng dọa nhảy dựng, chỉ thấy Xảo Nhi đầu tựa vào trên vai hắn, cánh tay vòng trụ qua cổ hắn, như vậy thực giống nữ nhân nhỏ dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú nhìn không được đỏ, xấu hổ nhìn Lãnh Sương Hàn khuôn mặt lãnh khốc.

"Xảo Nhi, như thế nào đau đầu, hay là kêu đại phu đến chuẩn bệnh." Đông Phương Ngọc lo lắng hỏi.

"Câm miệng!" Xảo Nhi theo khe mắt nhìn Lâm Vô Du bước ra đến cửa. Kia khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nhìn đến Xảo Nhi ôm Đông Phương Ngọc liền cứng lại.

Đông Phương Ngọc nhìn thấy Lâm Vô Du đi ra, nhất thời hiểu được, tiểu nữ nhân này là đang lợi dụng hắn, không khỏi lộ ra tia cười khổ, Lãnh Sương Hàn cũng hiểu được, khuôn mặt vẫn lạnh đến đáng sợ.

"Xảo Nhi, ngươi như vậy còn ra thể thống gì?" Lâm Vô Du lập tức chạy tới, đem Xảo Nhi kéo vào lòng mình. Đông Phương công tử, thật ngượng ngùng, Xảo Nhi tắt xấu lại tại phát.

"Ngươi mới có bệnh." Xảo Nhi tức giận tròn mắt, tay nhỏ bé đẩy hắn ra.

"Đi, đi xem mỹ nhân, đừng dọa phá hư Đông Phương công tử." Lâm Vô Du lần này không có buông tay, khuôn mặt tuần tú cực kì nghiêm túc, Xảo Nhi cũng chỉ có thể bị hắn kéo đi.

"Mỹ nhân là tới tìm ngươi, không phải tìm ta." Xảo Nhi tức giận nói.

"Ta là người của Xảo Nhi, có người tìm ta, đương nhiên Xảo Nhi phải nhìn qua mới được". Lâm Vô Du lời này nói ra, trong lòng Xảo Nhi liền vui vẻ, tính hắn thối thôi, mà Lâm Vô Du nói ra lời này cũng biết Xảo Nhi trong lòng nghĩ gì, hắn biết là Xảo Nhi đang ghen.

"Hừ!" Xảo Nhi trong lòng nguội một chút nhưng vẫn mặt lạnh hừ một tiếng.

Lâm Vô Du lôi kéo Xảo Nhi đi, vừa rồi khỏi tầm mắt của Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn, Lâm Vô Du liền đáng thương nói: "Xảo Nhi, ngươi tức giận cái gì a, Nguyệt Nhi là vì công việc mới đến, ta đã nói trước không phải sao? Ngươi đừng vì ghen mà ôm nam nhân khác, đại nhân thật đau lòng."

"Ngươi lúc nào thì nói với ta? Còn có, ai ghen tỵ? Mỹ nam nhiều như vậy, không có ngươi, ngươi nghĩ rằng buổi tối sẽ không có ai bồi ta sao?" Xảo Nhi không phục nói, kì thật nàng cũng biết chính mình quá ngây thơ, căn bản là không biết sao lại như vậy, liền tức giận bốc hỏa, chủ yếu là cái yêu mị nữ nhân Từ Nguyệt Nhi kia làm cho trong lòng nàng bất bình.

"Xảo Nhi!" Lâm Vô Du càng ủy khuất nhìn nàng.

"Còn không đi xem" Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hắn một cái rồi đi ra ngoài.

Từ Nguyệt Nhi đã được Chu gia sư mời vào đại sảnh, hai người đang nói chuyện hàn huyên, Xảo Nhi đi vào nhìn đến khuôn mặt Chu Vô Ý tươi cười sáng lạn, trong lòng liền châm biếm, nam nhân đều không qua được ải mỹ nhân.

"Nguyệt Nhi tham kiến Lâm đại nhân." Từ Nguyệt Nhi thấy Lâm Vô Du đi đến, vội vàng đứng lên hành lễ.

"Nguyệt Nhi mời ngồi, không cần khách khí, mấy ngày nay như thế nào?" Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tú mỉm cười, thanh âm ôn hòa, khéo Xảo Nhi ngồi bên cạnh chính mình.

"Đa tạ đại nhân quan tâm, ít nhiều có đại nhân chiếu cố, Nguyệt Nhi rất tốt." Nguyệt Nhi ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, kia cặp mắt to tròn ngập nước nhìn Lâm Vô Du, Xảo Nhi trong lòng căm hận, xem ra nữ nhân này thật sự thích Lâm Vô Du, dựa vào, nam nhân chết tiệt, còn không thừa nhận cùng người ta thông đồng!

"Ha ha, vậy là tốt rồi, Nguyệt Nhi, lần này cần phải làm phiền ngươi, Trương Lương có nói tí mĩ với ngươi chưa, ngươi có bằng lòng không?" Lâm Vô Du nhún mày hỏi.

"Lâm đại nhân không cần cùng Nguyệt Nhi khách sáo, nếu không có đại nhân, Nguyệt Nhi bây giờ cũng không biết là bộ dáng gì nữa, Trương Lương đã nói rõ ràng, Nguyệt Nhi nguyện ý thử xem." Nguyệt Nhi đối khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du lộ ra thân sắc sùng bái.

Xảo Nhi đột nhiên nhớ lại, ngày ấy Lâm Vô Du giả hoạt vô cùng, nói thiết kế bày làm cho thần y mắc câu, sẽ không là nữ nhân này đi.

"Nguyệt Nhi, việc này nhưng là có nguy hiểm, vạn nhất ngươi...." Lâm Vô Du khó xử nói.

"ha ha, đại nhân không cần lo lắng cho Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi vốn là ca kỹ, cho dù bị thần y kia cưỡng cũng không là cái gì, chỉ cần bắt được hắn rửa oan cho Vân nương là tốt rồi." Nguyệt Nhi nói làm cho Xảo Nhi hiểu được nàng nguyên lai là ca kỹ trong kỹ viện.

"Nguyệt Nhi yên tâm, chúng ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ an toàn cho ngươi." Chu Vô Ý vội vàng bổ thêm một câu, đồng thời nhìn qua Xảo Nhi.

"Đại nhân muốn Nguyệt Nhi như thế nào làm, không biết như thế nào quyến rũ thần y mới đúng." Nguyệt Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện ngượng ngùng.

"Nguyệt Nhi, không phải quyến rũ, ngươi hiện tại không phải ca kỹ, ở hồng huyện cũng không có ai biết ngươi từng làm cái nghề kia, cho nên ngươi chăm ngàn lần đừng coi nhẹ mình. Ngươi cùng mọi người giống nhau." Lâm Vô Du khuôn mặt tuần tú rồi rầm nói, giảng đạo nàng.

Từ Nguyệt Nhi mắt to nước mắt lưng tròng, nhìn Lâm Vô Du nói: "Cảm ơn đại nhân, Nguyệt Nhi hiểu được."

Xảo Nhi trong lòng khó chịu, Lâm Vô Du là thánh nhân a, giúp người ta như vậy còn an ủi, người ta không thích hẳn mới là lạ.

"Nguyệt Nhi có từng đến thần y xem bệnh bao giờ chưa?" Lâm Vô Du mỉm cười đứng lên tiếp tục hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4

Edit: Tiểu Ngư Pisces.

Beta: Yêu Pii.

images

"Không có, Nguyệt Nhi thân thể vẫn không sai, bệnh nhỏ nhặt cũng không cần đi thần y xem bệnh." Nguyệt Nhi ôn nhu trả lời, đôi mắt ngập nước vẫn nhìn Lâm Vô Du, nơi đó có thật sâu mê luyện.

Lâm Vô Du lập tức nhìn nhìn Chu Vô Ý nói: "Sư gia, người cảm thấy Nguyệt Nhi nên lấy loại bệnh nào để đi khám đây?"

"Này, nếu giả vờ bệnh, sợ là thần y sẽ phát hiện, thuộc hạ suy nghĩ đã lâu, bệnh cũng không thể vô cớ mà có, này, chỉ có thể là không cẩn thận ăn sai này nọ, hoặc là trên người dài này nọ mới được." Chu Vô Ý lập tức trả lời.

"A, kia, ta nên ăn gì sai đây?" Nguyệt Nhi có chút kinh hoàng.

Lâm Vô Du cùng Chu Vô Ý lập tức trầm tư, vấn đề này có điểm khó khăn đi.

"Cá!" Đột nhiên Xảo Nhi đứng lên nói.

"Nga, Xảo Nhi có ý kiến hay?" Lâm Vô Du nhìn nàng, hẳn biết Xảo Nhi đã muốn hiểu được nguyên do của sự tình.

"Biến chất cá, hoặc là biến chất tôm, sau khi ăn sẽ xuất hiện hiện tượng nôn mửa, hơn nữa bụng sẽ đau đớn, không cần ăn nhiều, thời điểm nếu nhìn không được có thể lập tức uống thêm nước dấm chua để giải độc, không nguy hiểm đến sinh mệnh. Chúng ta chỉ cần không nói ăn cái gì, thần y trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu được."

"Nguyệt Nhi, người thấy có thể làm được không?" Lâm Vô Du hỏi Từ Nguyệt Nhi. Mâu quang ôn nhu nhìn Xảo Nhi liếc mắt một cái, tiểu nữ nhân này thực thông minh.

"Nguyệt Nhi không có ý kiến, mọi việc theo nghe theo phân phó của đại nhân." Nguyệt Nhi nhu thuận động lòng người, làm cho Xảo Nhi khóe miệng co quắp, mỹ nhân như thế này, lão thần y háo sắc không động tâm cũng khó, Lâm Vô Du hỗn đản này, thật đúng là một hán nghĩ ra.

"Kia như vậy, sư gia, người cho người đi tìm tôm cá, Xảo Nhi, người âm thầm đi theo Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, người muốn bệnh trạng xuất hiện khi đi đến thần y bên kia, tất cả đều phải cẩn thận biết không?" Lâm Vô Du lập tức bố trí.

"Ân!" Sư gia cùng Xảo Nhi lập tức trả lời.

Nguyệt Nhi gật đầu nói: "Nguyệt Nhi hiểu được."

"Đúng rồi Nguyệt Nhi cẩn thận nước của thần y đưa, bên trong có khả năng sẽ có mê dược, nhiều nhất chỉ có thể uống một chút, không thể hoàn toàn mất đi ý thức, như vậy sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa khi có cảm giác nguy hiểm, nhớ rõ kêu to, Xảo Nhi ở ngay bên ngoài. Xảo Nhi, lần này sự tình rất quan trọng, người phải hành xử thật tốt, không thể xảy ra sai sót biết không?" Lâm Vô Du nghiêm túc nói, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Vô Du đối Xảo Nhi nghiêm khắc như thế.

"Ta biết." Xảo Nhi không để ý nghiêm khắc của hắn, tâm tình của Lâm Vô Du nàng có thể hiểu được, nàng đương nhiên cũng không để cho Nguyệt Nhi bị thần y làm bẩn.

"Hảo, Nguyệt Nhi, người đi về trước, chiều ngày mai, Xảo Nhi sẽ đến gần nhà thần y cùng người hội họp, người nên ăn này nọ trước nửa canh giờ, Trương Lương sẽ đưa đi qua, còn có nhớ rõ mang theo bình dấm chua cùng nước, vạn nhất chính mình chịu không nổi liền lập tức uống biết không? Đừng vì vụ án mà liên lụy bản thân." Lâm Vô Du ôn nhu nói, làm cho Nguyệt Nhi càng thêm cảm động.

"Ân, đại nhân không cần lo lắng, Nguyệt Nhi hiểu được, kia Nguyệt Nhi về trước." Nguyệt Nhi đứng dậy cáo từ, Lâm Vô Du tự mình đưa nàng ra

ngoài.

Trong phòng, Xảo Nhi chờ Lâm Vô Du trở về.

“Xảo Nhi, ngươi hiện tại hiểu rõ chưa ?” Lâm Vô Du cười tiến vào.

“Ngươi khi nào lại đi cứu mỹ nhân ?” Mắt phượng hẹp dài của Xảo Nhi nhìn gương mặt cười đến đáng đánh đòn của hắn.

“Ha ha, Nguyệt Nhi, ta cùng sư gia đều là đồng hương, năm đó khi chúng ta vào kinh thành thi, vừa vận dụng năng lực bị nam nhân của nàng vứt bỏ, lúc đầu Nguyệt Nhi đòi tự sát, là ta cùng sư gia khuyên bảo, cho nàng chút vòng vo, làm cho nàng đi nơi khác mưu sinh. Không nghĩ tới nàng cứ nhiên lại đến hồng huyện, mở một cửa hàng nữ trang, bởi vì người đẹp, quần áo cũng đẹp, cho nên sinh lý không sai, bất quá chính là du côn lưu manh hay đùa giỡn, một lần nàng đến nha môn, chúng ta mới nhận ra nàng, cho nha dịch thủ nhiều ngày, du côn lưu manh cũng không dám đi quấy rối nữa, cho nên nàng vẫn muốn báo đáp cho chúng ta, sự tình chính là như vậy. Xảo Nhi, nàng trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, ha ha.” Lâm Vô Du kéo tay nhỏ bé của nàng.

Xảo Nhi vùng tay nói: “Ban ngày ban mặt, kéo cái gì thủ! Ai hiểu lầm, ngươi cùng nàng có quan hệ gì ta cũng không quan tâm.”

“Xảo Nhi, ngươi đừng nói bậy, đại nhân trừ ngươi ra, ai cũng không có.” Lâm Vô Du lập tức tỏ thái độ. “Ta, ta nào có tình lực a.” Lâm Vô Du thực đáng yêu, ngắm nhìn Xảo Nhi.

Khóe miệng Xảo Nhi co giật, lạnh lùng nói: “Hừ! Ngươi cũng có thể có a, đi tìm không phải có sao ? Ta thấy Nguyệt Nhi thực thích ngươi, không bằng thu nàng đi, người ta cũng thực đáng thương.” Xảo Nhi ăn nói ngay thẳng, nghĩ gì nói vậy, chính là không khống chế được cảm xúc.

Lâm Vô Du cười khổ nói: “Ta có Xảo Nhi đã đủ thỏa mãn.” Hắn một câu mang hai ý nghĩa, đối phó nàng một cái, hắn đều đã muốn hết tinh lực, chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5

"Nếu ta không ở đây hoặc là không cần ngươi thì sao?" Ngữ khí Xảo Nhi đột nhiên lạnh xuống.

"Ngươi không ở? Xảo Nhi đi nơi nào, ngươi đừng rời đi đại nhân a, ngươi đã nói đối đại nhân phụ trách, ngươi không thể vứt bỏ đại nhân a." Lâm Vô Du nhất thời khóe miệng hạ xuống, hai mắt lưng tròng đăm lẹ, kia tốc độ đổi sắc thật mau.

Xảo Nhi nhìn hắn cặp mắt càng tích càng nhiều nước mắt, cảm thấy bất khả tư nghị " ừ, ngươi không phải giả bộ, như vậy cũng có thể khóc. "

Lâm Vô Du trong lòng trợn trắng mắt nói " đại nhân là thật lòng, đại nhân cả người đều là của ngươi, ngươi không thể không muốn đại nhân, bằng không, bằng không đại nhân chết cho người xem." Xảo Nhi muốn bỏ chạy, nha môn của hắn không phải vừa bị ném trứng gà, không để cho nàng chạy trốn, huống chi miệng còn nói thật thích nàng.

Xảo Nhi nhìn bộ dáng hắn còn như thật sự muốn chết, đột nhiên trong lòng buồn bực, một phen đẩy hắn ra nói: " ngươi đừng uy hiếp ta, ta không phải là người tốt, không phụ trách thì thế nào !" Xảo Nhi không nghĩ bị ràng buộc.

"Xảo Nhi, đại nhân có chỗ nào không tốt, ngươi liền như vậy không thích đại nhân sao?" Lâm Vô Du lại lần nữa tiến lên ôm nàng, dính chặt lấy nàng.

" Ta chán ghét nam nhân " Xảo Nhi lạnh lùng nói.

"Ách "Lâm Vô Du khóc không nổi nữa, khóe miệng quất thẳng tới, nàng kêu chán ghét nam nhân, kia như thế nào mới là thích?

"Ta chỉ thích vận động trên giường, không thích nam nhân, ài, nói ngươi cũng không hiểu! " Xảo Nhi cảm thấy mình lãng phí vô miệng, mình cùng nam nhân này dây dưa cũng đã thật lâu.

"A" Lâm Vô Du lại phát ra ma âm (ý chỉ khóc á)

" Ta bắt đầu từ đêm nay sẽ không đến chỗ ngươi, ngươi hảo hảo dưỡng thân thể " Xảo Nhi không được tự nhiên nhìn hắn một cái, đẩy hắn ra bước đi.

"Ta, ta không sao a,Xảo Nhi, ngươi, ngươi sẽ không.... " Lâm Vô Du nóng nảy.

"Sẽ không cái gì?" Xảo Nhi xoay người, nguy hiểm nhìn hắn.

"Hắc hắc, Xảo Nhi, đại nhân buổi tối chờ ngươi thôi, ngươi nhớ tới, được không, ta có việc muốn nói với ngươi. " Lâm Vô Du lập tức nói sang chuyện khác, nụ cười càng thêm rực rỡ.

"Nếu ngươi lại dám uống mấy thứ kia, về sau đừng nghĩ ta chạm vào ngươi. " Xảo Nhi nhớ đến tối hôm qua trong lòng liền khó chịu, tuy rằng hần uống xong cái kia thực lợi hại nam nhân, nhưng nàng biết hần quá mệt mỏi, hại thân thể, chính mình cũng không phải như vậy không được, ép buộc hần hỏng rồi, này nha môn ai làm chủ a.

"Ta không uống, kia, Xảo Nhi, buổi tối ngươi nhớ rõ chờ về ngủ, đại nhân một mình thật cô đơn. " Lâm Vô Du đáng thương hề hề nói.

"Bệnh thần kinh"Xảo Nhi mắng to một tiếng rồi đi ra ngoài, trong lòng có chút phiền chán, chính mình giống như để ý người kia, thật muốn mệnh, sai lầm trí mạng chỉ có thể phạm một lần, chẳng lẽ còn muốn lại đau thêm một lần? Không, quyết không, đêm nay nhất định không thể đi.

Lâm Vô Du nhìn theo bóng dáng Xảo Nhi, thán than khâu khí, chính mình khi nào mới có thể chân chính cởi bỏ lòng của nàng đây, hy vọng ngày đó sẽ không quá xa.

Xảo Nhi trở lại sau nhà, nhìn đến trong viện đã không còn người, trở lại phòng mình, Lãnh Sương Hàn nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích.

"Hàn " Xảo Nhi đi đến trước mặt hần "Đông Phương Ngọc nói như thế nào?"

Lãnh Sương Hàn nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi, không có lên tiếng.

"Như thế nào? Trên mặt ta có gì kì lạ sao?" Xảo Nhi kì quái, hần làm sao có bộ dáng giống như rất tức giận, chính mình lại không có làm gì đất tội hần.

"Ngươi đối từng cái nam nhân đều như vậy sao?" Lãnh Sương Hàn đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

"Như thế nào? " Xảo Nhi ngạc nhiên, hần có ý tứ gì?

"Ngươi là nữ nhân tùy tiện có phải hay không? ngươi với Lâm đại nhân là phu thê, sao còn muốn làm vậy đối với ta?" Lãnh Sương Hàn phẫn lộ nói.

"Cái gì? Ai nói với ngươi ta cùng hần là phu thê? là giường bạn!" Xảo Nhi nhảy dựng lên nổi nóng nói.

"Ngươi, ngươi muốn nhiều giường bạn như vậy làm gì! Ngươi rõ ràng là đùa bốn nam nhân, ngươi, ngươi hạ lưu! " Lãnh Sương Hàn không biết mình vì sao tức giận như thế, nữ nhân này làm sao có thể đối xử với hần như thế, đem hần thành tiêu quan của câu lan viện sao?

"Ngươi nói cái gì? " Xảo Nhi mắt phượng nheo lại, thanh âm lãnh tới cực điểm, chính mình như thế nào hạ lưu, mình thích thì như thế nào? Đùa bốn nam nhân thì như thế nào? Chẳng lẽ thế giới này chỉ có thể nam nhân đùa bốn nữ nhân? Dựa vào cái gì?.

"Ngươi, ngươi là nữ nhân! như thế nào có thể như vậy! " Lãnh Sương Hàn càng thêm phẫn lộ nói.

"Ba" Xảo Nhi không lưu tình chút nào hung hăng đánh hần một bạt tai nói " ngươi nghe rõ cho ta! Cho dù ta hạ lưu, thích đùa bốn nam nhân thì tính sao? Hôm nay là ta cứu ngươi, ngươi không có tư cách nói này nói nọ! Ngươi cùng cái loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa có gì khác nhau, ngươi còn dám đến mắng ta? Ngươi cút ngay cho ta!" Xảo Nhi lúc này thật sự tức giận, nàng đối Lãnh Sương Hàn vẫn có ấn tượng tốt, không nghĩ đến hần còn dám đem chuyện này chất vấn nàng, nàng thật sự thất vọng, vốn tưởng rằng bọn họ là cùng một loại người, xem ra chính mình sai lầm rồi, nàng không cần biết chính mình hạ lưu hay dễ tiện, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ lo lắng cho người khác, chính mình thích là tốt rồi, nhưng Lãnh Sương Hàn lại làm ra hành vi vì làm cho nàng phỉ nhổ!

Lãnh Sương Hàn bị nàng đánh cho sững sờ, quả thật hần không nên mắng nàng, nhưng hần nhịn không được, đó là bởi vì hần không nghĩ nàng lại là người như vậy.

"Côn, ngươi cút cho ta, từ nay về sau sống hay chết đừng để cho ta nhìn thấy ngươi! " Xảo Nhi có chút phát cuồng, bộ dáng dữ tợn khủng bố.

"Xảo Nhi, ta...." Lãnh Sương Hàn hổ thẹn, con ngươi đen tràn ngập hối hận.

"Côn! Lão nương không hiếm lạ, Côn! " Xảo Nhi buồn bực kéo tay hần.

"A, đau... " Lãnh Sương Hàn nội thương không nặng, nhưng ngoại thương miệng vết thương vừa mới đóng vảy, bị Xảo Nhi lôi kéo, vết thương trên cánh tay lập tức nứt ra, về mặt thống khổ.

Xảo Nhi tức giận chuẩn bị đến ôm hần, Lãnh Sương Hàn vội vàng hướng giường trốn đi.

"Xảo Nhi, không cần như vậy, là ta xúc động, ta, ta không nghĩ ngươi sẽ trở thành như vậy, ta xin lỗi! " Lãnh Sương Hàn vội vàng giải thích, trong lòng tự nhiên sợ hãi Xảo Nhi như vậy.

"Nam nhân các ngươi tất cả đều là heo! Chỉ biết ích kỷ, con mẹ nó, ta là nữ nhân thì làm sao, ta ngoạn nam nhân thì như thế nào, ai e ngại ai, ta thích ngươi quản được sao?" Xảo Nhi con giận càng ngày càng lớn, trừng mắt nhìn Lãnh Sương Hàn, hận không thể lập tức đem hần lăng trì, nàng đã nói người tốt không thể làm, nàng trả giá luôn không có hồi báo, Lộ Dật kia súc sinh như thế, nam nhân này cũng như vậy, Lâm Vô Du cũng tự cho là đúng, dựa vào cái gì! Đây rốt cuộc là dựa vào cái gì!

"A..." Xảo Nhi nhất thời tức giận ứ đọng, con tức tràn đầy, không có cách nào phát tiết, cả người nhất thời bay lên trời, mạnh mẽ vận khí phá tan nóc nhà rồi biến mất, lưu lại một phòng mái ngói rơi xuống âm âm.

"Xảo Nhi" Lãnh Sương Hàn bị nằng dọa tới mức mồ hôi lạnh chảy không ngừng, đồng thời cũng đem Lâm Vô Du toàn bộ dọa chạy đến.

Vừa nhìn thấy cái động trên đỉnh đầu, Lâm Vô Du mặt liền đen lại.

"Người đối Xảo Nhi làm cái gì? " Lâm Vô Du quanh thân tỏa ra hơi thở giết người.

"Đây là chuyện gì? " Đông Phương Ngọc cũng cả giận nói.

Cánh tay Lãnh Sương Hàn miệng vết thương máu tươi chảy ròng, chảy ra áo lót màu trắng, nhìn thấy ghê người.

"Là ta không tốt, ta, ta mắng nằng một câu. " Lãnh Sương Hàn hồi lỗi nhìn Lâm Vô Du.

"Người mắng nằng? dựa vào cái gì! Xảo Nhi cứu người, người còn mắng nằng! Người là súc sinh sao?Đông Phương Ngọc khó được lúc không có phong độ, vốn đã đối Lãnh Sương Hàn không có hảo cảm, tặng hấn một tháng phải nằm trên giường dưỡng bệnh.

"Là, là ta không đúng. Các người mau đi tìm xem nằng đi. "Lãnh Sương Hàn khẩn cầu nói.

"Người mắng nằng cái gì? Vì sao mắng nằng? " Lâm Vô Du lạnh giọng hỏi.

"Ta, ta nói nằng là nữ nhân, không nên như vậy tùy tiện, mắng nằng 'hạ lưu ', là ta xúc động!" Lãnh Sương Hàn buồn bã nói, hấn thực hối hận.

"Người! Súc sinh, lấy oán trả ơn, người còn có mặt mũi ở nơi này, đây chính là phòng Xảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6

Lãnh Sương Hàn hai mắt nhắm chặt, hấn cũng hiểu được chính mình quá đáng, hấn ý thức được là chính mình thích Xảo Nhi,mới không nghĩ nằng là người tùy tiện như vậy, đúng là hấn không có tư cách mắng nằng.

"Ta đi tìm " Lãnh Sương Hàn cắn răng xuống giường, tâm của hấn cũng thật đau.

"Không cần, sư gia, làm cho nha dịch đi tìm nằng, tìm không thấy cũng không cần vội, nằng sẽ trở về "Lâm Vô Du biết Xảo Nhi là xúc động nhất thời, nhưng cũng sẽ không quên việc ngày mai phải bảo vệ Nguyệt Nhi.

"Là, đại nhân! "

"Người trong giang hồ luôn nói nghĩa khí, người hành vi như vậy là cái gì nghĩa khí, Xảo Nhi với người đã không so đo, là một người giết hai người, cứu tánh mạng của người, cho dù nằng có là người tội ác tày trời, ta nghĩ người cũng không có tư cách mắng nằng. Vốn nghĩ Xảo Nhi bảo hộ người, tại hạ cũng nguyện buông tha hận ý trong lòng đối với người, nhưng căn bản người là người không đáng tha thứ! " Đông Phương Ngọc gằn từng tiếng, giọng nói hữu lực, đem Lãnh Sương Hàn đã kích sắc mặt trắng bệch.

"Ta,ta là vì để ý nằng, mới xúc động mắng nằng, ta không nghĩ tới nằng như vậy! Các người muốn trách tội, ta cũng không có lời nào để nói, ta sẽ cầu Xảo Nhi tha thứ. " Lãnh Sương Hàn cũng trầm giọng, lập tức lớn tiếng nói ra nguyên nhân trong lòng hấn.

"Người thích Xảo Nhi? " Lâm Vô Du sắc mặt trắng nhợt.

Lãnh Sương Hàn nhìn Lâm Vô Du liếc mắt một cái, đột nhiên trong lòng không được tự nhiên sau một lúc đột nhiên ngẩng đầu kiên định nói:" Là, ta thích nằng. " thừa nhận đi, Xảo Nhi trong lòng hấn đã sớm khắc thật sâu.

Lời này vừa nói ra,Lâm Vô Du,Đông Phương Ngọc đều ngây dại.

"Người không thể thích Xảo Nhi, nằng là nương tử của ta!" Lâm Vô Du lập tức phẫn nộ quát lớn.

"Nằng không phải! Nằng nói không phải! "Lãnh Sương Hàn lạnh lùng trừng Lâm Vô Du.

"Sớm muộn gì sẽ là!Xảo Nhi là trời định nương tử Lâm Vô Du ta!Người đừng vọng tưởng cướp đi nằng! Người tới! Đem tên nam nhân này quăng ra ngoài cho ta! NND, muốn nhúng chàm nữ nhân của ta! Muốn chết!" Lâm Vô Du cũng có thời điểm phát điên.

Đông Phương Ngọc bất khả tư nghị nhìn Lâm Vô Du, hấn không nghĩ tới vị Lâm đại nhân luôn luôn bình tĩnh cũng có thời điểm nảy sinh lòng ác độc như vậy, xem ra địa vị Xảo Nhi ở trong lòng hấn phân lượng không nhẹ.

Lãnh Sương Hàn lộ ra tia cười khỏ, chính mình cứ nhiên đến loại tình trạng này, trong một ngày bị hai người đuổi, nghĩ đến đây hần chậm rãi ngồi dậy, xuống giường, chậm rãi đi ra ngoài, Lâm Vô Du cùng Đông phương ngọc đều không có ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7

Đáng thương Lãnh Sương Hàn ở trong ánh mắt đồng tình của Chu Vô Ý đi khách sạn Đắc Ý bên cạnh, trong lòng hần thực khó chịu, hần thật sự không có ý, chính là hần không muốn Xảo Nhi sa đọa, bất quá cũng làm cho hần thấy rõ tâm ý chính mình, bất tri bất giác tìm bị Xảo Nhi ràng buộc, không biết rốt cuộc mình thích nàng ở điểm nào a, Lãnh Sương Hàn hai hàng lông mày đều rói rầm nhúu chặt, lúc nàng khí thế, lúc nàng lạnh lùng, lúc nàng tùy ý, lúc nàng đặc biệt, thậm chí lúc nàng phi lễ hần đều nhớ thật rõ, hần cho tới bây giờ đều không để ý qua nữ nhân, lúc này đây thật sự đem nàng khắc thật sâu vào trong lòng.

Sau khi Xảo Nhi nổi điên đem phòng ở phá thành cái động xong, liền ly khai thật xa ra nội thành Hồng Huyện, đến một nông thôn, một mình nằm ở trên cỏ, miệng điều cần cầu cái đuôi thảo (câu này không hiểu gì hết, ai giúp Pii với), mở lớn ánh mắt tinh thuần nhìn trời xanh mây trắng, trong lòng lại không thể bình tĩnh, NND, thật muốn đem xú nam nhân kia ra đánh, đã cứu hần cứ nhiên còn dám mắng nàng! Hoàn hảo chính mình chạy đến đây, bằng không xúc động lên thật sẽ đem hần giết chết.

Xảo Nhi nằm đây cảm thán thiên nhiên, bình phục tâm tình, lại không biết bọn nha dịch đang tìm nàng khắp nơi, càng không biết Lâm Vô Du hung ác đuổi Lãnh Sương Hàn đi.

Tịch dương vô hạn mỹ, chính là gần hoàng hôn (giúp e với ah)

Xảo Nhi nằm một hồi liền trực tiếp tới thời gian cơm tối, trong lòng cũng bình tĩnh lại nhiều, chính mình ở cổ đại, tuy rằng mình không ngại làm cái nữ lưu manh, bất quá hiện tại nàng đại biểu cho Lâm Vô Du, xem ra chính mình sau này khi ở trước mặt người khác phải giả trang một chút, bất quá nếu không biết là nàng, kia không phải chơi rất tốt? Xảo Nhi cong môi cười, lập tức đứng dậy đi vào khu vực thị trấn, mua một chút đồ mình thích.

Chờ Xảo Nhi chờ lại nha môn, Lâm Vô Du lập tức tươi cười tiến lên, hần chỉ biết Xảo Nhi sẽ chờ về, nữ nhân này cho dù như thế nào tùy hứng cũng là nói chuyện giữ lời, hần tin tưởng nàng sẽ đối hần phụ trách, bằng không cũng sẽ không đáp ứng làm bộ khoái.

"Xảo Nhi dùng cơm tối" Lâm Vô Du, Chu Vô Ý cùng Đông Phương Ngọc chờ Xảo Nhi chờ về, mà vương đại nhân cùng vương gia dùng cơm ở khách sạn cách cách, Lâm Vô Du không muốn đi, tự nhiên không đi.

"Nga" Xảo Nhi nhu thuận trả lời, "các người ăn trước, ta cất chút đồ"

Chờ Xảo Nhi trở lại phòng, không thấy Lãnh Sương Hàn, đôi mày thanh tú nhăn lại, ngẩng đầu nhìn xem đỉnh phòng, cái động nàng phá khi trước vẫn còn, nàng buồn bực, Lâm Vô Du như thế nào còn chưa kêu người sửa đây, này không giống tính cách của hần, Xảo Nhi nào biết Lâm Vô Du là muốn nàng đến phòng của hần nên cố ý không cho người sửa

Xảo Nhi đi đến phòng ăn hỏi "tên nam nhân chết tiết Lãnh Sương Hàn đâu?" Chu Vô Ý nhìn sắc mặt xấu hổ của Lâm Vô Du, hần cũng không nghĩ tới đại nhân sẽ bảo nổi.

Xảo Nhi mở to miệng kinh ngạc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Vô Du.

"Ta, ta, hắc hắc, miễn cho Xảo Nhi thấy hần lại tức giận" Lâm Vô Du nhìn nàng giải thích.

Xảo Nhi khóe miệng co rút nhìn qua Đông Phương Ngọc, hần lập cúi thấp đầu, hần biết Xảo Nhi muốn hỏi vì sao không khuyên, kì thật hần cũng muốn đuổi Lãnh Sương Hàn đi.

"Tự chủ trương" Xảo Nhi băng lãnh liếc bọn họ một cái, xoay người rời đi.

"Xảo Nhi, người còn chưa có dùng bữa đâu" Lâm Vô Du vội la lên.

"Không ăn, ta đi bên kia ăn" Xảo Nhi thanh âm đã thật xa.

Lâm Vô Du nhìn Chu Vô Ý rồi lại nhìn Đông Phương Ngọc cười tự giễu nói "chẳng lẽ ta lại sai lầm rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8

Lâm Vô Du cười khỏ nhìn Chu Vô Ý cùng Đông Phương Ngọc tự giễu nói : " Chẳng lẽ ta lại sai lầm rồi?"

"Đại nhân, người không sai,là Xảo Nhi không hy vọng người khác xen vào chuyện của nàng" Chu Vô Ý thay Xảo Nhi giải thích

"Ta chỉ là tức giận thôi!" Lâm Vô Du nhếch khóe miệng ,không phục nói

"Nàng so với người càng tức giận, bắt quá chuyện của nàng luôn luôn không thích người khác hỏi đến,người càng quản,nàng càng cách xa người hơn" Chu Vô Ý giảng đạo cho Lâm Vô Du

"Ý của người là ta nên theo đuổi nàng?" Lâm Vô Du khóe miệng run rẩy

"Không,người nên đổi phương pháp khác " Chu Vô Ý nhún mày

Lâm Vô Du nhìn Chu Vô Ý sắc mặt không tốt, đột nhiên gật đầu nói:" Không sai,quan tâm quá sẽ bị loạn ,dùng bữa đi" Lâm Vô Du tuyệt đối là người thông minh

Đông Phương Ngọc trong lòng thấy buồn cười,đại nhân cùng sư gia rất ăn ý,hai người giống như lúc hợp tác chiến đấu với binh bộ thượng thư ,chỉ vì theo đuổi Xảo Nhi

"Đông Phương công tử đừng thấy vậy mà cười,đại nhân đối với Xảo Nhi là tình thế bất buộc,hơn nữa nha môn chúng ta không thể không có Xảo Nhi, ha ha" Chu Vô Ý nói

"Hả?Chẳng lẽ đại nhân là vì nha môn mà muốn giữ lại Xảo Nhi sao?" Đông Phương Ngọc cả kinh

"Đương nhiên không phải,đại nhân chúng ta đối với Xảo Nhi là có tình có ý,haha" Chu Vô Ý giễu cợt Lâm Vô Du

"Sư gia,nam lớn cưới vợ,nữ lớn gả chồng,bản quan thích Xảo Nhi chẳng lẽ không đúng?" Lâm Vô Du bình tĩnh thản nhiên ,vừa ném cho Chu Vô Ý ánh mắt hình đao.

"Đúng đúng đúng,chính là không biết Xảo Nhi có chịu gả hay không?" Chu Vô Ý buồn cười nói

"Một ngày nào đó nhất định gả" Lâm Vô Du có lòng tin đối với chính mình

"Đại nhân,tính cách Xảo Nhi người cũng biết,người không sợ nàng sẽ đối với nam tử khác..." Đông Phương Ngọc hỏi vấn đề khó giải quyết nhất

"Đó là bởi vì Xảo Nhi còn là tiểu nữ tử không hiểu chuyện, chỉ trầm mê nam nữ hoan ái,qua một thời gian,nàng nhất định biết lạc đường mà quay lại" Lâm Vô Du trong lòng có chút đau, không biết Xảo Nhi là thực sự muốn tìm nam nhân khác, đã không còn muốn vì ai động tâm.

Đông Phương Ngọc sùng sốt,không nghĩ tới Lâm Vô Du cư nhiên dung túng nàng,hắn cảm thấy chính mình không có được suy nghĩ như vậy

"Đại nhân,người nói là dù Xảo Nhi có nam nhân khác,người vẫn cưới nàng?" Chu Vô Ý hoảng sợ nói

Lâm Vô Du buông bát đĩa,nhìn về phía cửa thờ dài

"Ta hy vọng trong lòng nàng có ta,chuyện khác,ta không muốn nghĩ đến" Lâm Vô Du đáp

Đông Phương Ngọc nhìn Lâm Vô Du tuấn mỹ thánh khiết,khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc ,mà Chu Vô Ý chính là lắc đầu

Xảo Nhi đi tới " quán trọ Đắc Ý" trực tiếp tìm được phòng của Lãnh Sương Hàn,đẩy cửa đi vào,nhìn đến hắn đang khó khăn dùng tay trái để băng bó tay phải,máu chảy trên quần áo cũng không quan tâm

"Xảo Nhi..." Lãnh Sương Hàn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Xảo Nhi đang đi đến

Xảo Nhi không nói gì chỉ nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn,Lãnh Sương Hàn bị nàng nhìn đến ngượng ngùng,chủ yếu hắn cũng không biết Xảo Nhi sẽ giáo huấn hắn như thế nào

"Xảo Nhi,thực xin lỗi,lúc trước là ta xúc động" đôi mắt đen của Lãnh Sương Hàn lộ ra vẻ xin lỗi làm khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc dịu đi

Xảo Nhi như trước không nói lời nào,điều này làm cho Lãnh Sương Hàn không biết phải làm thế nào cho phải,chỉ có thể bốn mắt nhìn nhau

Thật lâu sau,Xảo Nhi lạnh lùng mở miệng" Người suy nghĩ xong chưa?"

"A?Cái gì?" Lãnh Sương Hàn lập tức không hiểu, hỏi lại

"Muốn hay không làm bạn giường của ta?" Mắt phượng dài nheo thành bán nguyệt nhỏ nhìn lại khuôn mặt tuấn tú của hắn,cho hắn thêm một cơ hội nữa,ai kêu lần đầu nhìn thấy nam nhân này nàng liền thích

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Sương Hàn lập tức đỏ lên,lúng túng hỏi : " Ngươi,ngươi không phải có Lâm đại nhân rồi sao?"

"Vậy thì như thế nào,hắn cũng chỉ là bạn giường,ta không nghĩ muốn tình cảm,nếu hắn yêu ta,hắn sẽ rất thống khổ" Xảo Nhi kiên quyết không cho chính mình yêu Lâm Vô Du,cho nên nàng quyết định đi bước này

"Xảo Nhi,ngươi,ngươi như vậy sẽ làm Lâm đại nhân bị tổn thương,ta có thể nhìn ra,hắn thực thích ngươi" mặt Lãnh Sương Hàn tiếp tục hồng,nhưng vẫn giúp Lâm Vô Du nói chuyện

"Thì sao,ta đã nói,ai yêu ta sẽ bị tổn thương,ta muốn chính là tình không phải yêu! Trò chơi này,nhất định sẽ có người thất bại nhưng người thua vĩnh viễn không phải là ta " Xảo Nhi cả người tản ra hơi thở lãnh khốc,nàng đã thua một lần,tuyệt đối sẽ không thua lần thứ hai

"Xảo Nhi,ngươi vì sao muốn như vậy? Có phải có người tổn thương ngươi không?" Lãnh Sương Hàn miễn cưỡng hỏi,hắn tin tưởng nữ tử bình thường tuyệt đối không có ý nghĩa kinh hãi thế tục như thế

"Không có" Xảo Nhi lập tức phủ nhận " Ngươi đã không muốn,ta sẽ không lại đến nhìn ngươi,chính ngươi bảo trọng tốt đi,tốt nhất tìm một chỗ trốn đi,miễn cho bị kẻ đuổi giết,không có người giúp ngươi nhất xác " Xảo Nhi nói xong nhìn hắn một cái,lãnh tình xoay người đi ra ngoài,đây là cơ hội cuối cùng cho hắn,nàng không nghĩ lãng phí tình cảm làm người tốt

Lãnh Sương Hàn nhìn nàng lập tức muốn mở cửa,gấp đến độ vội vàng kêu lên " Xảo Nhi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9

Bước chân Xảo Nhi dừng lại,không có xoay người, căn bản nàng không nghĩ đến nam nhân này dám mắng nàng,kì thật nàng có thể trực tiếp giết hắn, lẽ mà không phải là tính cách của nàng,bất quá hắn cùng mình có chỗ giống nhau,nàng không hy vọng cùng hắn biến thành kẻ thù,nếu là hắn ngoan ngoãn ,nàng thật hy vọng có nam nhân giống mình ở bên cạnh nàng,cũng có thể giúp nàng làm việc,nhất cử lưỡng tiện (ý là 1 công đôi việc) ,về phần cá tính của hắn,chậm rãi dạy dỗ là được rồi

Lãnh Sương Hàn sắc mặt đỏ hồng,ngực phập phồng,nhìn Xảo Nhi nhỏ nhắn nhưng lại có áp lực vô hình,mãnh liệt hít vào một hơi cả lăm nói: " Ta ,ta ,ta nguyện ý " . Nói xong đã xấu hổ cúi thấp đầu, không dám nhìn phản ứng của Xảo Nhi

Hắn đương nhiên không cần nhìn,bởi vì lập tức cả người hắn đã bị Xảo Nhi áp đảo ở trên giường , cái miệng nhỏ nhắn kia như sấm bạo bàn (chị quá mãnh liệt đi =] câu này ta bó tay,m.n giúp ta với) mãnh liệt che lại môi bạc của hắn

"Ngô,ngô..." Lãnh Sương Hàn bị nàng dọa,bất quá ở sâu trong nội tâm cũng có chút tư vị quái dị , có ngưng ngưng có ngọt ngào cũng có bất buộc cùng bắt đắc dĩ

Ngoài miệng bị xâm chiếm ,tay nhỏ bé cũng bắt đầu ở trên người hắn sờ soạng, Xảo nhi tựa như sắc lang , bất quá chờ khi nàng đụng đến vết thương còn chưa băng bó xong , lập tức ngừng lại động tác ,ngoài miệng còn vương lại sợi chỉ bạc dài,ái muội vô cùng.

"Ta giúp ngươi băng bó" Xảo Nhi buông hắn ra,dùng ống tay áo thô lỗ lau cái miệng nhỏ nhắn còn dính nước miếng,đem Lãnh Sương Hàn cả người kéo đến

Lãnh Sương Hàn cả người đều là màu đỏ,nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Xảo Nhi ,thật không biết nàng nghĩ như thế nào,chẳng lẽ đây là biểu hiện nàng cao hứng?

Lưu loát băng bó xong, Xảo Nhi bắt đầu cời quần áo của hắn,Lãnh Sương Hàn sợ tới mức lập tức hướng góc giường trốn (ta thấy khúc này anh Hàn giống tiểu bạch thỏ ghê

"Làm gì!Không phải là người của ta sao?Ngươi hiện tại bị thương,ta sẽ không chạm vào ngươi, bất quá ngươi phải thay quần áo " Xảo Nhi buồn cười nhìn bộ dáng hoảng sợ của hắn

Lãnh Sương Hàn nhẹ nhàng thở ra, hù chết hắn,tuy rằng hắn đáp ứng nàng , nhưng một chút chuẩn bị cũng không có

"Ha ha,sợ tới mức mặt mũi trắng bệch,ngươi còn là nam nhân sao?" Xảo Nhi véo véo cằm của hắn

"Ở trước mặt ngươi,còn là nam nhân sao?"Lãnh Sương Hàn buồn bực nói

"Ha ha ha" Xảo Nhi cười vui vẻ

"Ta đối tốt với nam nhân lắm,vì thế làm nam nhân của ta,ngươi hẳn phải cao hứng mới đúng,ngươi không phải muốn học võ sao?" Xảo Nhi mắt phượng loan loan @@ ,nhìn khuôn mặt vô cùng nam tính của hắn thực vừa lòng

"Xảo Nhi nguyện ý dạy ta?Ta bái ngươi làm sư phụ" Lãnh Sương Hàn rót cuộc cao hứng nở nụ cười,vội vàng nghĩ quỳ xuống để bái Xảo Nhi

"Đừng bái,cái cúi đầu này lại biến thành thầy trò trên giường,cũng không dễ nghe,về sau ngươi nghe lời là được,gọi ta đại tiểu thư đi,ta thích nghe tên này,uy phong"Xảo Nhi sờ sờ cằm,con người luôn có lòng ham hư vinh,nàng rất thích lúc còn là Lư Mai,huynh đệ kêu nàng "Mai tỷ"

"Được ,đại tiểu thư" Lãnh Sương Hàn không ngại,hắn vốn muốn gọi nàng là sư phụ

"Ngoan! Lẽ gặp mặt,hắc hắc" Xảo Nhi đem đầu hắn lại gần,hôn một cái làm cho Lãnh Sương Hàn đầu đầy hắc tuyến

"Nhớ kỹ,lần sau không cho phép mắng ta,bằng không ta đối với ngươi không khách khí , nhất định trừng phạt ngươi vô cùng nghiêm khắc,hiểu không?" Xảo Nhi bắt đầu kế hoạch tẩy não

"Đệ tử tuân mệnh" Lãnh Sương Hàn ôm quyền

Khóe miệng Xảo Nhi run rẩy nói:"Đừng đệ tử,khó nghe chết,ngươi chính là ngươi,ta gọi ngươi là Hàn"Xảo Nhi liếc mắt xem thường " Ta hiện tại đi giúp ngươi làm cơm, đừng nói ta đối với ngươi không tốt" Xảo Nhi trừng ánh mắt với hắn rồi đi ra ngoài

Lãnh Sương Hàn nhìn cửa ,trong lòng không hề bình tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10

Chỉ chớp lát , Xảo Nhi nhờ hai người bưng đồ ăn về phòng, cùng Lãnh Sương Hàn ăn, bất quá hai người cũng không nói gì, Lãnh Sương Hàn là không biết nói cái gì, Xảo Nhi là cái gì cũng không muốn biết, chỉ biết nam nhân này đã là của nàng là tốt rồi (không ai giành anh Hàn với chị đâu có em là giành anh Lâm thôi)

Sau bữa tối, Xảo Nhi chăm sóc hắn nghỉ ngơi thật tốt, còn mình thì ra khỏi phòng hắn, Lãnh Sương Hàn cũng không biết vì sao, có lời nói của Xảo Nhi trong lòng hắn thực yên ổn, hy vọng vết thương của chính mình mau chóng lành lại

Xảo Nhi mở cửa phòng của Quân Vô Nhai, Hoa Phiêu Linh, Chân Thủy Kiệt đều ở đó, mà Đông Phương Ngọc cùng Lâm Vô Du vừa dùng cơm xong cũng đến xem

"Xảo Nhi , đã ăn cơm chưa?" Lâm Vô Du thấy nàng đến, lập tức cười hỏi, giống như chưa có chuyện gì xảy ra

"Ăn , đã ăn" Khóe mắt Xảo Nhi liếc về hắn một cái, nhìn Châu Thủy Kiệt nói : " Ngươi tự do?"

Châu Thủy Kiệt nhú mi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tâm tình phức tạp, nữ nhân này rốt cuộc là ai

"Không có, chính là chờ Vương đại nhân trở về, ta liền đi theo hắn" Châu Thủy Kiệt thần nhiên nói

" Ha ha, đều không phải giống nhau sao, bất quá, ta cũng biết kì thật là ngươi báo ân, bắt ngươi là bắt đắc dĩ, ta xem trọng nghĩa khí của ngươi nên bọn họ bao che ngươi ta cũng không có ý kiến gì, chính là chuyện thân y như trước phải tra, đại nhân, ngươi nói phải không?"

"Xảo Nhi nói không sai, bất quá nếu hắn làm chứng thì vụ án sẽ dễ tra hơn" Lâm Vô Du nhìn về phía nàng

"Đánh chết hắn cũng không làm chứng, ngươi nói đúng không?" Xảo Nhi lại nhìn về phía Chân Thủy Kiệt

"Không sai!" Chân Thủy Kiệt khẳng định nói

Lâm Vô Du nhìn Xảo Nhi lắc đầu thờ dãi

"Đại nhân, ngươi đừng lắc đầu, ngươi chỉ là quan cửu phẩm, nên yên tĩnh mà an ổn sống qua ngày, chờ một ngày ngươi thăng quan, lời của ngươi sẽ không ai dám cãi" Xảo Nhi buồn cười nhìn khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du hiện lên vẻ bất đắc dĩ

"Đại nhân không cầu thắng quan phát tài, chỉ muốn đem những người xấu phạm pháp ra trừng trị mà thôi, nhưng nay có chút vô lực"

"Gấp cái gì! Người còn trẻ! Quan trọng là thời gian mà thôi" Xảo Nhi cho hấn lời tin tưởng

Hai trông mắt Lâm Vô Du đột nhiên sáng ngời nói : " Nếu Xảo Nhi luôn luôn ở bên cạnh đại nhân, ngày nào đó có lẽ đại nhân thực sự thắng quan phát tài , bằng không chỉ như trúng chọi đá " Lâm Vô Du lộ ra nụ cười khổ cùng ủy khuất với Xảo Nhi (anh thật là dễ thương + xảo trá nha cơ mà ta thích, hắc hắc)

Khuôn mặt Xảo Nhi lập tức ửng đỏ, người này lại nữa rồi, quay đầu xen Quân Vô Nhai ở trên giường, thấy hấn tức giận trừng mắt nhìn nàng (anh này giống oán phu ghê) , nàng cũng không nói gì, không khí trong phòng lập tức căng thẳng

" Xảo Nhi, sắc trời đã muộn, ngươi nên trở về nghỉ ngơi, Vương gia bọn họ cũng muốn nghỉ ngơi" Lâm Vô Du thấy mọi người xấu hổ không biết nói gì, đành phải hướng Xảo Nhi nói chuyện

"Ngươi trở về đi, ta không quay về ngủ" Xảo Nhi hạ quyết tâm không đi về cùng Lâm Vô Du

"A, vậy ngươi ngủ làm sao?" Lâm Vô Du nóng nảy hỏi

"Ta có việc muốn làm, ngươi đừng quản ta" Xảo Nhi sắc giọng nhìn hấn một cái, nàng chán ghét hấn dong dài, đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài, Lâm Vô Du lập tức cáo từ một tiếng với Vương gia , rồi đuổi theo Xảo Nhi

"Lâm đại nhân tựa hồ đối với Xảo Nhi thực khản trương" Hoa Phiêu Linh nhú mày nói (không khản trương sao được hả anh , mốt anh cũng vậy thôi à =])

" Đây còn phải nói , có nữ nhân này, nha môn không sợ bị trộm cướp" Quân Vô Nhai khinh bỉ

"Không, ta nói Lâm đại nhân giống như là thực thích Xảo Nhi "

" Quả thật" Đông Phương Ngọc khẳng định đáp

"Hả? Đông Phương biết?" Vương gia kinh ngạc nói

Đông Phương Ngọc đem đối thoại lúc trước cùng Lâm Vô Du nói ra , tuấn mi của Hoa Phiêu Linh nhăn chặt, cuối cùng nhìn nhìn Quân Vô Nhai, xem ra muốn chiều mộ Xảo Nhi trôi về là một vấn đề khó khăn

"Bất quá, Xảo Nhi đối với Lâm Vô Du hấn là không có cảm tình gì" Đông Phương Ngọc nói tiếp

" Tại sao lại nói vậy?" con người của Hoa Phiêu Linh lập lòe ánh sáng

"Xảo Nhi chỉ nói Lâm đại nhân là bạn giường của nàng, nàng vĩnh viễn sẽ không yêu ai" tuấn mi Đông Phương Ngọc rồi rầm cùng một chỗ

"Nữ nhân này thật hết thuốc chữa" Quân Vô Nhai lập tức lạnh lùng châm chọc

Con người xinh đẹp của Hoa Phiêu Linh hạ xuống , giống như lo lắng cái gì

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11

Trong khi mấy nam nhân cuồng vọng hào phóng đang vì Xảo Nhi mà hao tâm tổn trí, đột nhiên thấy Lâm Vô Du đuổi theo Xảo Nhi quay trở về, hơn nữa sắc mặt tái nhợt khó coi , dọa mọi người nhảy dựng

"Không tốt, các người có võ công thì mau đi giúp Xảo Nhi" Lâm Vô Du kinh hoảng nói

Nhất thời Châu Thủy Kiệt cùng Hoa Phiêu Linh không hỏi nguyên nhân cùng xông ra ngoài, không cần hỏi cũng biết, nhất định là kẻ thù tìm đến đây, bất quá Xảo Nhi cần người giúp sao?

Đông Phương Ngọc cũng muốn đi ra ngoài, liền bị Lâm Vô Du giữ lại nói :

- Ngươi đừng đi, vết thương chưa khỏi! Mau đi xem Lãnh Sương Hàn một chút

Lâm Vô Du nói xong hướng phòng Lãnh Sương Hàn mà đi

Trong nha môn, đạo quang kiểm ảnh, tiếng la hét không ngừng, khi Xảo Nhi đi ra ngoài được mùi máu tươi, lập tức kêu Lâm Vô Du trở về, chính mình nhảy lên trên nóc nhà, hướng nha môn chạy đến

- Mẹ nó! Ai tới quấy rối!

Xảo Nhi quát to một tiếng, nhảy xuống hạ viện

- Đại tiểu thư! Bọn họ là tới cứu người! Đã có ba huynh đệ chết!

Lưu Toàn lập tức lau nước mắt, khóc to, các nha dịch khác ai ai cũng tức giận

- Cái gì?

Ánh mắt Xảo Nhi lập tức đỏ lên, nhìn chăm chăm một loạt đám người áo đen trước mặt, trong đó có hai người còn đang ra sức cứu lão Nhị cùng lão Tứ

- Lão Đại, là nữ nhân này, lần trước là nàng giết Khuru Sơn Hồ, lần này lại giết Song Quỷ

Trong đám người áo đen có người nhận ra Xảo Nhi, tiếng nói này cũng lập tức làm cho Xảo Nhi nghe ra chính ra là người lần trước ở tửu lâu Hồng Tinh bị dọa đến tiểu ra quần (3 đoạn này hơi thô nhưng ta không biết phải dịch làm sao a T.T)

- Hóa ra là người

Nam tử được gọi là lão Đại có đôi mắt âm u, đôi mắt đánh giá Xảo Nhi, không nghĩ tới đối thủ lại là tiểu nha đầu trẻ tuổi

- Người là Hàn Mộc Tà?

Thanh âm Xảo Nhi lạnh như băng sương, lúc này tứ Vương gia cùng Châu Thủy Kiệt cũng kích động chạy tới nha môn, thấy phần đông nha dịch bị thương, vội vàng cứu trị...

- Ha ha ha, mình chủ làm sao có thể đến địa phương nhỏ nhoi này, tiểu nha đầu, người dám giết ba thủ hạ của ta, nợ máu phải trả bằng máu

Người áo đen vùng hai tay lên, phóng ra vô số châm như bão táp bắn về phía Xảo Nhi

Chỉ thấy toàn bộ châm đứng yên trong không khí, giống như đụng phải cái gì mà rơi xuống, dòng khí lại như trước đánh úp về phía người áo đen

Người áo đen đẩy song chưởng, tiếp được chưởng phong của Xảo Nhi, lại lùi về sau năm bước mới miễn cưỡng đứng vững, này không phải là dọa người bình thường.

- Võ công không tệ! Nhưng dám giết huynh đệ của ta, vậy người liền phạm vào tội kị của Thượng Quan Xảo Nhi

Thanh âm Xảo Nhi tựa như sứ giả địa ngục vọng lại, cả người chậm rãi hướng về phía đám người áo đen

Một loạt người mặc áo đen chính tề lui về sau, lão Đại của bọn họ đều không phải là đối thủ của nữ nhân này, điều này làm bọn họ sợ hãi

- Ngoan ngoan giờ tay chịu trời, nếu không đừng trách ta đại khai sát giới

Xảo Nhi cười lạnh

- Hừ! Tiểu nha đầu, võ công không tệ, nhưng muốn giết ta, người quả là không biết lượng sức mình, lên cho ta

Nam tử la to một tiếng, một loạt người mặc áo đen lập tức tiếng lên

Hoa Phiêu Linh cùng Châu Thủy Kiệt thấy bọn họ cùng tấn công Xảo Nhi, liền muốn tiến lên hỗ trợ

- Muốn tìm cái chết

Xảo Nhi gầm lên giận dữ, thân mình bay lên trời, ở giữa không trung xoay ba trăm sáu mươi độ, tay nhỏ bé vùng lên, những hạt màu trắng gần như trong suốt rơi xuống (chắc là mấy hạt gạo lần trước chị ấy lấy :D) bắn thẳng đến sau gáy của những người áo đen

- Muốn chạy

Toàn bộ người mặc áo đen đều nằm xuống, nhưng có một bóng đen chạy ra bên ngoài, người này đương nhiên là lão Đại của bọn họ, chỉ thấy Xảo Nhi lao như tên bắn ra ngoài

Võ công người mặc áo đen không kém, khinh công lại càng không, ở trên mái hiên lên xuống vài cái liền biến mất vào chỗ tối, thấy hấn nhảy xuống Xảo Nhi liền nhảy theo nhưng đã không thấy bóng dáng, điều này làm nàng thực tức giận, người này nhất định là núp vào chỗ nào đó

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12

Xảo Nhi nhìn chung quanh, phát hiện đây là cái sân, phía trước tiểu lâu náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, nhưng phía sau lại là một mảnh tối đen, Xảo Nhi lẳng lặng đứng ở trong sân, ngừng thở, nàng biết người này nhất định ở gần đây, chính là hắc trôn đi, nàng muốn nghe hơi thở của hắn (ta cũng muốn có võ công cao cường như Xảo tỷ *mắt long lanh*)

Xảo Nhi nghĩ không sai, người áo đen quả thật núp vào, nhưng hắn lại có thể nhìn thấy Xảo Nhi, võ công Xảo Nhi đã làm cho hắn khiếp sợ vạn phần, cả người hắn ghé vào trên mái ngói tiểu lâu phía trước, bởi vì ở dưới là cửa sổ gỗ, phía trước lại rất sáng, nên bóng của hắn càng tối hơn

Thấy Xảo Nhi vẫn không nhúc nhích, hắn lại càng không dám động, cũng không dám thở, cao thủ đều biết lỗ tai đối phương linh mẫn ra sao

Trong lúc hai người đang giằng co, cửa phía trước của tiểu lâu đột nhiên mở, ánh sáng từ ngọn đèn hắt vào, chiếu vào trên người Xảo Nhi

- Ngươi, ngươi là ai?

Một nam tử hộ vệ đi ra, nhìn thấy có người ở trong sân thì bị dọa sợ

Xảo Nhi thở dài, xem ra đêm nay không bắt được nam tử kia, quay đầu nhìn về phía nam tử hộ vệ bình tĩnh nói :

- Ta là Thượng Quan Xảo Nhi, đang đuổi bắt đào phạm, không cần kinh hoảng

- Nga, nguyên lai là nữ quan gia, làm ta bị dọa, nhưng đào phạm bị đuổi tới đây?

Nam tử hộ vệ nhìn chung quanh, trong Hồng huyện không ai là không biết tên Thượng Quan Xảo Nhi, nhưng người thấy được mặt không phải là nhiều

- Phía trước các ngươi làm cái gì? Trễ vậy rồi sao chưa đóng cửa?

Xảo Nhi tò mò hỏi

- A, hắc hắc, nữ quan gia, nơi này của chúng ta là kỹ viện, cũng là câu lan viện, nữ quan gia có thể tiến vào xem

Hộ vệ cư nhiên lôi kéo khách hàng đến đây

- Câu lan viện? Hồng huyện cũng có nơi này?

Xảo Nhi kinh ngạc nói

- Ha ha, đương nhiên là có, nơi này tiểu quan (ý là mấy anh bán thân hay bán nghệ đó :D) của chúng ta cũng không tệ lắm, nữ quan gia nếu thích, có thể xem thử (anh Lâm mong đến đẹp cái câu lan viện này đi không anh mất chị đóoooo)

Hộ vệ thấy không rõ lắm về mặt của Xảo Nhi, bất quá một thân trang phục của Xảo Nhi đã làm cho hắn tin không cần nghi ngờ

- Không cần ! Chú ý an toàn!

Xảo Nhi nói xong, vận nội lực bay ra khỏi sân, bất quá nàng không đi ngay lập tức, mà là đi lại ở ngoài viện, lại nhìn nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện có một cửa sổ trên lầu mở, lúc trước rõ ràng nàng đã xem qua trên lầu không có cửa sổ nào mở, xem ra là do người áo đen đã vào tiểu lâu

Vận khí đi lên, nhảy vào phòng, bên trong tối như mực, không có một bóng dáng, Xảo Nhi đi đến gần cửa, nhẹ nhàng mở ra, trên hành lang ánh sáng mờ ảo, có người đi lại, còn có nam nữ ở trên hành lang trực tiếp liếc mắt đưa tình, đây là kỹ viện

Xảo Nhi thở dài, nghĩ nghĩ vẫn là không đuổi theo, theo đường cũ trở về, không biết trong nha môn thế nào

Khi Xảo Nhi rời đi, bên cửa sổ xuất hiện bóng người màu đen, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, Thượng Quan Xảo Nhi, ta nhớ kỹ ngươi !

Xảo Nhi trở lại nha môn, là một mảnh tiếng khóc, làm cho trong lòng nàng khó chịu, nàng ghét nhất là trường hợp này, ở chung hơn một tháng, Xảo Nhi đối với các huynh đệ cũng có cảm tình, cũng may chính mình dạy cho bọn họ võ phòng thân, bằng không đêm nay chết không chỉ có ba người

- Xảo Nhi, ngươi không sao chứ?

Lâm Vô Du thấy Xảo Nhi trở về , lập tức kinh hoàng chạy tới

- Ta không sao, người nọ đã chạy

Xảo Nhi lạnh lùng nói

- Nga, người không có việc gì là tốt rồi, người nghỉ ngơi trước đi, nơi này để ta xử lý

Lâm Vô Du kéo Xảo Nhi về sau nha môn, Xảo Nhi nhìn Tứ Vương gia cùng Chân Thủy Kiệt tới hỗ trợ, không nói gì, xoay người rời đi

- Lâm đại nhân, xem ra nha môn lần này trên chóc người trong giang hồ, bốn vương lập tức tới kinh thành kêu người bảo vệ nơi đây, để tránh tạo thành đại họa

Hoa Phiêu Linh đột nhiên quyết định nói

Lâm Vô Du sững sờ sau mừng rỡ nói

- Đa tạ Vương gia

Lần trước Đông Phương Ngọc nói Thái sư phái hai người tới, nhưng bởi vì Xảo Nhi chịu làm bộ khoái, Lâm Vô Du không nghĩ nhận nhân tình của Thái sư, cho nên không giữ lại, nhưng Vương gia thì lại khác, hẳn là nhìn nha dịch bị giết, thế lực của nha môn Hồng huyện yếu ớt , nếu có thể phái người đến, Xảo Nhi cũng bớt một nhọc

- Không cần khách khí, lần này đã chết nhiều người, trên giang hồ nhất định đẩy lên phong ba, Lâm đại nhân cũng phải cẩn thận

Hoa Phiêu Linh nhủ mi nói

- Đa tạ Vương gia, hạ quan hiểu được

Lâm Vô Du cảm kích nói, lúc này Xảo Nhi giết cả mười hai người, bao gồm Song Quý bị thương kia cũng không còn sống, có thể biết trong lòng nàng phần nộ thế nào, đương nhiên lần này Hàn Mộc Tà không tức điên lên cũng không được, Lâm Vô Du ngược lại lo lắng Xảo Nhi gặp nguy hiểm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13

Đội Lâm Vô Du xử lý xong tất cả mọi chuyện rồi quay trở về phòng, không thấy Xảo Nhi ở trong phòng của hắn, hắn hoảng sợ đi tìm kiếm chung quanh, mới tìm được nàng ở trong phòng nha đầu trước kia, hóa ra Xảo Nhi không nghĩ sẽ đi phòng của Lâm Vô Du, mà nóc phòng của nàng thì bị thủng, đành phải quay trở lại phòng nha đầu lúc trước

- Xảo Nhi, tại sao người lại ở trong này?

Lâm Vô Du nhẹ giọng nói , thấy nàng đang mở to đôi mắt ngẩng đầu nhìn trời , ánh trăng sáng bên cửa sổ chiếu bóng nàng xuống mặt đất, nàng bình tĩnh làm cho hắn lo lắng

Xảo Nhi không nói gì, Lâm Vô Du lại càng gấp, ngồi ở bên giường nói

- Xảo Nhi, ta biết huynh đệ chết, trong lòng người khó chịu, trong lòng đại nhân cũng rất khó chịu, nhưng chuyện đã xảy ra, người cũng đừng trách cứ bản thân, không có người, có lẽ người chết càng nhiều

- Là ta đem ân oán giang hồ vào nha môn, nếu ta không cứu Hàn, bọn họ cũng sẽ không tới cứu người, các huynh đệ sẽ không phải chết

Xảo Nhi buồn bã nói

- Không, lúc trước án tử của Khuru Sơn Hồ đã dính líu tới võ lâm, chuyện Lãnh Sương Hàn chính là làm mở rộng hơn mà thôi, bọn họ sớm muộn gì cũng tới trả thù

Lâm Vô Du giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng , nhẹ nhàng vuốt ve, ai ủi nàng

- Người không sợ sao?

Rốt cuộc ánh mắt Xảo Nhi chuyển tới trên mặt hắn, ánh trăng lưu lại trên mặt hắn , tạo thành một viền hào quang màu bạc , làm cho khuôn mặt tuấn tú

của hắn trong bóng đêm mang theo mị hoặc thần bí, làm cho Xảo Nhi nghĩ tới lần đầu tiên của bọn họ, chính mình đã cưỡng bạo hắn tại nơi này

- Không sợ, có người ở đây, đại nhân tuyệt đối không sợ

Lâm Vô Du lộ ra khuôn mặt tươi cười thân thiện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi, hai tròng mắt phát ra ngọn lửa nhỏ (mang tên tình yêu =)))

Trong lòng Xảo Nhi run run một chút, nàng không nghĩ tới lại có người cần, tín nhiệm mình, bao nhiêu này làm cho nàng điềm kích động, nhìn hắn không nhúc nhích

- Xảo Nhi, chúng ta trở về ngủ thôi, không có người bên cạnh, đại nhân ngủ không an ổn (anh cũng đâu có ngủ thò đâu =)))

Khuôn mặt tuần tú của Lâm Vô Du đỏ ửng, bộ dạng ngượng ngùng kia làm cho toàn thân Xảo Nhi run rẩy

- Không được, người trở về ngủ đi, người cũng mệt mỏi rồi

Xảo Nhi hào tâm cảnh cáo hắn

-Đại nhân không phiền, Xảo Nhi nhất định mệt mỏi, đến đây, đại nhân giúp người xoa bóp (em cũng muốn được anh xoa bóp :D2)

Bàn tay Lâm Vô Du để trên đùi Xảo Nhi, làm cho cả người Xảo Nhi đều cương cứng (sao lại thành mất xa đùi :think: anh cũng lợi dụng quá :D3)

- Xảo Nhi, thả lỏng

Lâm Vô Du mỉm cười nói, hắn thật sự không hy vọng Xảo Nhi nhớ đến chuyện thương tâm, hắn biết Xảo Nhi trân trọng nha dịch, trong lòng nhất định rất khó chịu, chuyện hắn có thể làm là giúp nàng buông ra sự tự trách, thậm chí làm cho nàng phát tiết ra cũng tốt

- Người đang quyến rũ ta sao?

Xảo Nhi nheo lại mắt phượng, bàn tay to ấm trên đùi nàng làm cho cơ thể nàng khô nóng

- Xảo Nhi nghĩ phát tiết sao?

Lâm Vô Du đáp phi thường cường đại

- Ta sợ thân thể người chịu không nổi *hắc hắc *

Khóe miệng Xảo Nhi kéo ra, nài nỉ, bị hắn đá bại, rất khó chịu

- Ta ở dưới tốt lắm

Lâm Vô Du cúi hạ mắt, rung động lòng người

Xảo Nhi rốt cuộc không nhịn được, đem hắn đẩy ngã, xoay người ở trên hắn, nhìn hắn dưới ánh trăng ánh mắt sáng ngời dị thường nói

- Người đừng hối hận

- Không hối hận

Ánh mắt Lâm Vô Du dừng lại trên cái miệng nhỏ nhắn của Xảo Nhi, Xảo Nhi mạnh mẽ cúi đầu, hung hăng cắn

Lâm Vô Du bị đau, thét lớn một tiếng, bạc môi mở ra, cái lưỡi thom tho lập tức chui vào, bắt đầu xâm phạm miệng hắn, tay nhỏ bé theo thói quen tính đi xuống

- Ân...

Thân thể Lâm Vô Du chấn động, thoải mái phát ra tiếng ngâm, hai mắt nhắm lại, hưởng thụ Xảo Nhi ở trên người hắn khi thì thô bạo khi thì ôn nhu khiêu khích, dưới ánh trăng, thân mình bại lộ trước mắt Xảo Nhi, làm cho cả người Xảo Nhi sôi trào, một loại dục vọng muốn hung hăng tra tấn hắn trào dâng không chế được

- Xảo Nhi, ta đến được không?

Lâm Vô Du có chút nhịn không được, hắn rất muốn nàng

- Không được, đêm nay là của ta (con đường cầu công của anh thất bại trong gang tấc =)))

Khóe miệng Xảo Nhi tươi cười gọi lên tà ác

- A, Xảo Nhi, ta, ta nghĩ muốn người, nga

Lâm Vô Du khẩn cầu, hần nhớ nhiệt độ cơ thể nàng

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú bất mãn của hần phiếm hồng mê say, tình mâu lưu quang bốn phía , bạc môi mở khẽ gọi cảm, người này thật sự là làm cho người ta không tra tấn hần là không được

Chủ nghĩa nữ nhân cường đại của Xảo Nhi lúc này đây bộc lộ không bỏ sót, nàng thích nhìn thân hình uyển chuyển của Lâm Vô Du hầu hạ nàng, so với nữ nhân càng mị hoặc, nghĩ đến đây Xảo Nhi cũng không nhìn được, ở trên cơn thịnh nộ nóng bỏng cứng rắn , mạnh mẽ của Lâm Vô Du , mạnh mẽ trầm thân xuống (anh Lâm làm ta có cảm giác yếu đuối, cần được che chở =)))

- Nga

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thoải mái

Hai tay Lâm Vô Du giúp đỡ nâng eo nhỏ như dương liễu của Xảo Nhi, nhìn nàng ở trên người mình uy vũ đứng lên , thân hình xinh đẹp kia làm cho hần luyện tức nhắm mắt, dục vọng càng lúc càng dâng cao, tốc độ càng lúc càng nhanh....

Hai người càng ngày càng động tình, miệng không ngừng phát ra tiếng tiếng rên rỉ đan xen nhau, rất nhanh liền bị lạc ở trong biển tình

Đêm nay , lúc Xảo Nhi cường thế muốn làm thêm lần nữa, Lâm Vô Du hoa hoa lệ lệ ngắt xiú Xảo Nhi ôm hần trở lại phòng của hần, rửa sạch cho hần, đắp chăn, nhìn khuôn mặt thỏa mãn, Xảo Nhi nhíu mày, chính mình quả thật quá cường hần (quá quá ấy chứ chị), xem ra chính mình không giải thoát hần như trong lời nói , thật sự không thể lại tra tấn nam nhân này, đầu óc hiện lên khuôn mặt tuần tú lãnh khốc của Lãnh Sương Hân, khóe miệng Xảo Nhi nở nụ cười lạnh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 14

Ngày hôm sau, Lâm Vô Du tỉnh lại, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, thật sự đủ mất mặt

- Xảo Nhi , ta, ta muốn học võ

Lâm Vô Du đứng dậy bắt lấy tay Xảo Nhi kiên định nói

- Được

Xảo Nhi thống khoái đáp ứng, ngược lại làm cho Lâm Vô Du sững sốt

- Thân thể ngươi quá yếu, học võ phòng thân cũng tốt

Xảo Nhi cho rằng là như vậy

- Trước học nội công tâm pháp, có thể điều khí, giải trừ mệt nhọc

Xảo Nhi lập tức giải thích cho hần nghe, sẽ giúp hần điều hòa khí, giống như từng dạy cho Cổ Thành Nhi

Lâm Vô Du không hiểu về kinh mạch, nhưng hần cũng không ngu ngốc, đến trưa rồi cuộc học được nội công cơ bản, hần cao hứng nhìn Xảo Nhi

- Làm việc, Vương đại nhân còn chờ người xử vụ án của Vân nương

Xảo Nhi lườm hần một cái

- Được

Tinh thần Lâm Vô Du rất tốt, uy phong đứng lên, lập tức thay quan phục mới, thẳng đường

Xảo Nhi cũng không ở lại đợi, mà là ra ngoài hậu táng nha dịch, cũng biết Vương gia vì chuyện của nha môn mà điều thêm người đến

Chiều tối, Xảo Nhi ở trong phòng của Lâm Vô Du, thay quần áo vải thô bình thường, tóc làm kiểu nha hoàn, đi tới " Tế thể đường" cách đó không xa đợi Từ Nguyệt Nhi đến, buổi chiều thăm vụ án của Thần y đương nhiên lại không giải quyết được gì, Vương đại nhân cùng Lâm Vô Du tranh chấp kịch liệt, cuối cùng bắt buộc dĩ ở thể hòa, Vương đại nhân cho Lâm Vô Du thời gian ba ngày, nếu không phá được vụ án, sẽ chuyển giao cho nha môn kinh thành, kết quả kia có thể nghĩ được, Thần ý nhất định được thả, Vân nương ngược lại bị vu hãm ngồi tù, cho nên Lâm Vô Du cũng rất vội

Một khắc (15 phút) sau, Từ Nguyệt Nhi được Lưu Toàn dẫn xuống dưới, Xảo Nhi thấy nàng hôm nay không có ăn mặc xinh đẹp động lòng người như hôm qua, mà là giản dị sạch sẽ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp cho dù không son phấn, cũng rất hấp dẫn nam nhân, đúng là phù hợp để Lâm Vô du giao phó chuyện này, bởi vì Vân nương cũng chỉ là người mỹ mạo (ý là diện mạo đẹp, ta để nguyên văn cho hay :)2)

- Xảo Nhi cô nương

Sắc mặt Từ Nguyệt Nhi không được tốt lắm

- Ta đã ăn cá

- Rất khó chịu sao?

Xảo Nhi nhú mi, khẳng định chính mình ăn không vô cái kia, biết rõ là xấu, như thế mà nàng có thể nuốt xuống?

- Bắt đầu không thoải mái, bụng đau quá, cảm giác cũng ghê tởm

Người Từ Nguyệt Nhi bắt đầu ra mồ hôi lạnh

- Ân, nhớ kỹ, không cần nói với Thần ý người ăn phải cá hư, làm cho hấn tiếp xúc với người nhiều một chút

Xảo Nhi dặn dò

- Người yên tâm, ta sẽ ở ngõ nhỏ bên ngoài, người có việc gì liền kêu to,

đương nhiên tốt nhất là khi hấn bức người, như vậy mới có thể bắt lấy hấn

- Ủ, ta biết, thật ngại, ta, ta muốn đi nhà xí

Từ Nguyệt Nhi ôm bụng đứng lên

- Vậy người mau đi đi

Xảo Nhi hiểu nàng khó chịu

- Nga

Từ Nguyệt Nhi hướng nhà Thần ý chạy tới, bởi vì hoàng hôn, sắc trời cũng dần dần tối, chỉ còn vài người xem bệnh, Từ Nguyệt Nhi la to chạy vào

- Thần y, thần y, nơi này có nhà vệ sinh không?

Từ Nguyệt Nhi ôm bụng gượng chân nói (nguyên văn nó thế =))) , lộ ra nữ tử đáng yêu, mà một vị trung niên nam tử đang bắt mạch ở cổ tay, nhìn Từ Nguyệt Nhi vọt vào, hai mắt sáng ngời, lập tức nói với đồ đệ của hấn

- Tiểu An, mau dẫn vị cô nương này đi nhà xí

- Đa tạ Thần y

Từ Nguyệt Nhi vội vàng đi theo Tiểu An chạy đến hậu viện, cũng chính là cái nhà vệ sinh lần trước Cổ Thần Nhi bị nhìn Xảo Nhi nhìn thấy (nàng nào còn nhớ đoạn này không? =)))

Từ Nguyệt Nhi sau khi giải quyết xong, thở gấp đi vào phía trước, lúc này Thần y đều đã đem các bệnh nhân khác đuổi đi

- Cô nương là đến xem bệnh

Thần y mỉm cười nhìn Từ Nguyệt Nhi

- Đúng vậy, thần y, đã nhiều ngày mà bụng ta vẫn đau đớn, giống như vừa rồi muốn đi nhà xí, các đại phu khác đều nhìn không ra, cho nên muốn đến nơi này cho người nhìn xem

Từ Nguyệt Nhi diễn trò cũng không sai

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15

- Nguyên lai như vậy, cô nương không cần nóng vội, trước để lão phu bắt mạch

Thần y cười tủm tỉm, khiến cho Từ Nguyệt Nhi kì quái nhìn hắn, nam nhân này nhìn qua không có gì sai a, sẽ không phải là Lâm đại nhân nhìn lầm đi?

Từ Nguyệt Nhi ngồi xuống, vươn tay phải, Thần y cầm lấy tay nàng, nhìn xuống, sau đó mới bắt đầu bắt mạch cho nàng

- Có phải cô nương ăn phải đồ hư gì đó không?

Thần y nhíu mày nói

- A, không có a, ăn đồ hư gì đó sẽ không phải bị cả vài ngày chứ?

Về mặt Từ Nguyệt Nhi vô tội

- Ai da, bụng của ta đau quá

Nàng cũng không phải giả bộ, bụng quả thật rất đau

- Cô nương, người nằm trên đó, lão phu giúp người xem

Thần y vội vàng giúp Từ Nguyệt Nhi nằm trên chiếc giường dài màu trắng, đây là vì bệnh nhân mà chuẩn bị

- Cô nương, mời cởi quần áo của người ra chút

Thần y bình tĩnh nói

Mặt Từ Nguyệt Nhi đỏ lên, nhìn nhìn Thần y, sau đó chậm rãi cởi chiếc váy xuống

Một đôi bàn tay cứng rắn hơi thô ráp sờ lên bụng của Từ Nguyệt Nhi xoa nhẹ vài cái

- Thần y, Nguyệt Nhi là có bệnh gì?

Từ Nguyệt Nhi thấy hắn sờ không ngừng, bắt đầu hoài nghi

Lúc này Thần y mới dừng tay nói

- Ta thấy bệnh trạng của cô nương là do ăn đồ hư nào đó, nhiều ngày nay cô nương đã ăn cái gì, có thể thức ăn đã bị biến chất hoặc còn chưa chín?

Thần y nghiêm trang nói

- Không có a, Nguyệt Nhi mỗi ngày đều ăn cơm, thức ăn cũng bình thường, thật là kì quái

Từ Nguyệt Nhi lộ ra thần sắc mê hoặc

- Người đừng vội, như vậy đi, trước uống chút thuốc, nếu không hiệu quả, ngày mai lại đến

Thần y ôn hòa nói

- A, kia, vậy được rồi

Từ Nguyệt Nhi biểu hiện vẻ bất đắc dĩ

- Nhà cô nương ở đâu, có cần ta kêu đồ nhi đưa người trở về hay không?

Thần y vừa viết đơn thuốc, vừa hỏi

- A, không cần, không có việc gì

Từ Nguyệt Nhi liền nói

- Vậy được rồi, người cầm đơn thuốc này đi

Thần y mỉm cười đưa cho nàng đơn thuốc

Từ Nguyệt Nhi đưa bạc rồi đi ra phía sau Tế thể đường, vừa định nhìn chung quanh nhìn Xảo Nhi thì bỗng tai truyền đến tiếng nói của Xảo Nhi

- Nguyệt Nhi, đừng tìm ta, Tiểu An đang đi theo ngươi, ngươi đi bốc thuốc đi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16

Trong lòng Nguyệt Nhi cả kinh, lập tức cố gắng bình tĩnh, đi đến hiệu thuốc lấy được, sau đó ôm bụng, làm theo âm thanh chỉ dẫn của Xảo Nhi truyền tới, tiến vào một ngôi nhà, Tiểu An nhìn nàng tiến vào rồi rời đi

Trong phòng Nguyệt Nhi, sau khi đi nhà xí một lần Nguyệt Nhi khó chịu nhìn Xảo Nhi nói (tội nghiệp nguyệt tỷ =))

- Xảo Nhi, ngươi nói đêm nay hẳn có đến đây không a?

Nguyệt Nhi bắt đầu sợ hãi

- Đừng lo lắng, ta sẽ luôn ở xung quanh ngươi, ngươi ăn đấm chua giải độc trước rồi nói sau

Xảo Nhi sợ nàng kiên trì không được

- Nga, được, thật khó chịu

Nguyệt Nhi cười khổ nói

- Ta đi trước giúp ngươi chuẩn bị một chút, ngươi an tâm ở trong này nghỉ ngơi, không có việc gì đâu

Xảo Nhi an ủi nàng nói

- Ha ha, cảm ơn Xảo Nhi, kỳ thật cũng không có việc gì, không phải là bị cưỡng bạo một lần sao, ha ha, không có việc gì

Nguyệt Nhi lấy thêm can đảm cho bản thân

- Đừng nói vậy! Đại nhân nói, ngươi không cần tự coi nhẹ mình, còn nữa như thế nào có thể tiện nghi cho lão gia hỏa kia, ngươi đẹp như vậy, về sau nhất định sẽ được gả cho người tốt

Tính cách lạnh lùng của Xảo Nhi đối với nàng không khỏi nổi lên một tia đồng tình

- Ha ha, Nguyệt Nhi không tin trên đời này còn có nam nhân tốt, sống bình an cả đời là tốt rồi

Từ Nguyệt Nhi mỉm cười dịu dàng

Xảo Nhi sửng sốt, trong lòng dâng lên tia đồng ý, nhìn nàng một hồi mới thở dài, nàng không biết nên khuyên như thế nào, chính mình cũng làm không được, làm gì khuyên nàng, trên đời này quả thật không có nam nhân tốt, nếu không nữ nhân cũng không bị lừa

Bởi vì Từ Nguyệt Nhi, đêm nay Xảo Nhi ngủ trên nóc nhà của Nguyệt Nhi, nhắm mắt dưỡng thần, kết quả không có chuyện xảy ra, Xảo Nhi buồn bực về nha môn

Lâm Vô Du thấy nàng một đêm không trở về, gấp đến độ ngủ không ngon, thấy nàng trở về, liền lập tức ra đón

- Đừng làm ồn ta, ta đi ngủ trước, Nguyệt Nhi không có việc gì, ta để nàng về nhà mình, tối nay lại tới chỗ Thần y

Xảo Nhi nói đơn giản vài câu sau đó đi vào phòng Lâm Vô Du, bắt đầu ngủ

Lâm Vô Du nóng vội, vội vàng đi tìm Lưu Toàn, kêu hắn đi theo Từ Nguyệt Nhi, chỉ sợ lúc Xảo Nhi không có mặt, Thần y kia giờ trò quỷ

Khi Xảo Nhi tỉnh lại mặt trời đã lên cao, chạy nhanh đến xem Lãnh Sương Hàn, không nghĩ tới Đông Phương Ngọc cũng ở đó chiếu cố hắn

- Xảo Nhi, ngươi đã đến rồi

Đông Phương Ngọc mỉm cười nghênh đón nàng

- Ngươi đến a, Hàn, thân thể tốt lên chưa ?

Xảo Nhi đi đến bên giường, thực tự nhiên nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn, tuyệt không cảm thấy e lệ, ngược lại mặt Lãnh Sương Hàn lại đỏ lên=)))

- Ta, ta tốt hơn nhiều, Thần y kia đã bị bắt chưa?

Lãnh Sương Hàn thực sợ Xảo Nhi ở trước mặt Đông Phương Ngọc phi lễ hấn

- Chưa, tên kia thật sự giáo hoạt, tí nữa ta còn phải đi qua, hai ngày này không thể ở cùng ngươi, ngươi tự mình dưỡng thương thật tốt, ta hy vọng nhìn thấy được tinh thần khỏe mạnh của ngươi

Xảo Nhi một câu hai ý nghĩa, nhìn hấn bằng ánh mắt tình ý, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn toàn bộ đều đỏ (ta nói anh gặp chị chỉ có biết đỏ mặt thôi a~=))

- Đông Phương Ngọc, vết thương ngươi khỏi rồi sao? Như thế nào chạy đến đây, không sợ Hàn Mộc Tà lại đến đây sao?

Xảo Nhi buồn cười nhìn hấn

- Ha ha, nơi này so với nha môn an toàn hơn, không phải sao? Người có võ công đều ở trong này, đúng rồi, Xảo Nhi, nha môn không có người có võ công, vạn nhất ngươi không ở, những người đó đến....

Đông Phương Ngọc lo lắng nói

Xảo Nhi biến sắc nói

- Ta cũng nghĩ đến vấn đề này, ta đi tìm Chân Thủy Kiệt, võ công hấn không tệ, ít nhất có thể báo tin cho ta

Xảo Nhi sợ Lâm Vô Du gặp chuyện không may, nàng thậm chí muốn hấn cũng chuyển ra ngoài ở, đáng tiếc Lâm Vô Du là đồ cổ hủ, chính mình là huyện thái gia, ngay cả nha môn cũng không thể ở, chuyện này thật mất mặt

Xảo Nhi nói xong bước đi, Đông Phương Ngọc cùng đi ra ngoài, trên hành lang, Đông Phương Ngọc một phen giữ chặt Xảo Nhi

Xảo Nhi xoay người khó hiểu nhìn hấn nói

- Như thế nào?

- Xảo Nhi, ngươi cùng Lãnh Sương Hàn đã xảy ra chuyện gì?

Đông Phương Ngọc rõ ràng cảm nhận được Xảo Nhi đối với hấn khác so với đối với Lãnh Sương Hàn (lập từ nhiều, các nàng thông cảm)

- A, cái gì sao lại thế này, hấn là người của ta, như thế nào?

Xảo Nhi nói một cách tự nhiên

Sắc mặt Đông Phương Ngọc trắng nhợt nói

- Tại sao lại nói hấn là người của ngươi?

Lòng của hấn trầm xuống

Chương 17

- Ha ha, hấn đáp ứng làm bạn giường của ta, tự nhận là người của ta, từ giờ về sau ta bảo vệ hấn, xem Hàn Mộc Tà kia còn dám động đến hấn hay không

Xảo Nhi tự hào nói, nam nhân của mình, chính mình bảo hộ, đương nhiên là không có chuyện phản bội nàng, nếu phản bội, chính nàng sẽ là người đầu tiên giết hấn

- Cái gì?

Đông Phương Ngọc kinh ngạc buông Xảo Nhi ra, trợn mắt há mồm đứng bất động

- Làm gì mà giật mình như vậy! Nếu ngươi là người của ta, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi

Xảo Nhi buồn cười nhìn hấn một cái, hướng phòng Quân Vô Nhai mà đi

Tiểu Thanh vừa vấn đi ra nhìn thiếu gia của mình đứng như tượng gỗ, kéo kéo ống tay áo hấn nói

- Thiếu gia, thiếu gia, người sao vậy? Xảo Nhi tỷ tỷ đã đi rồi!

Đông Phương Ngọc hồi phục tinh thần, trên khuôn mặt tuấn đạt lộ vẻ chưa xót nói

- Xem ra nàng cách ta càng ngày càng xa

- Thiếu gia, cái gì càng ngày càng xa a?

Tiểu Thanh hiểu kì hỏi

- Người không hiểu, đi thôi

Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Ngọc bình tĩnh

- Thiếu gia là nói Xảo Nhi tỷ tỷ sao? Ha ha, thiếu gia thích Xảo Nhi tỷ tỷ đúng không?

Tiểu Thanh thật sự thông minh

-Đừng nói bừa

Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Ngọc nóng lên một chút, liếc mắt trừng hấn một cái

- Xảo Nhi tỷ tỷ thực lợi hại, võ công cao, tính cách cường ngạnh, có phong thái nam nhi, Tiểu Thanh rất là sùng bái, nếu thiếu gia có thể lấy Xảo Nhi tỷ tỷ về nhà thì tốt rồi, lão gia gia sẽ không ghép thiếu gia với Doanh Doanh tiểu thư, bất quá thiếu gia, Doanh Doanh tiểu thư có vẻ rất kì quái, trước kia luôn thích đi theo bên người, bây giờ người bị thương lâu như vậy, nàng cũng làm rất nhiều trò để thử người, sẽ không phải là tình cảm lưu luyến chứ?

Tiểu Thanh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi

- Ta sẽ không lấy Doanh Doanh

Đông Phương Ngọc lập tức nghĩ lại câu nói lúc ấy của Xảo Nhi " Đông Phương Ngọc là của ta! ". Trong lòng một mảnh đau đớn

- Thiếu gia, không bằng người theo đuổi Xảo Nhi tỷ tỷ đi, dù sao nàng cũng sẽ không thành thân cùng Lâm đại nhân (ta nói Tiểu Thanh là quân sư giúp Đông Phương ca tiến tới với Xảo tỷ a~ =))

Tiểu Thanh đột nhiên nói

Đông Phương Ngọc cả kinh nói

- Làm sao có thể, nàng không phải hoa cúc khuê nữ, cha sẽ không cho nàng vào cửa

- Haizz, thiếu gia vấn đề này người thật hồ đồ, tính cách Xảo Nhi tỷ tỷ giống nam nhân, giống như các công tử đi kĩ viện vậy, Lâm đại nhân cũng không bắt được lòng nàng không phải sao? Tiểu Thanh còn nhỏ, nếu ta lớn như thiếu gia, nhất định theo đuổi Xảo Nhi tỷ tỷ

Tiểu Thanh tâm tình tiểu hải tử, hoàn toàn sùng bái

- Tiểu Thanh , người làm sao có tư tưởng này?

Đông Phương Ngọc nhún mày nói

- A, cái gì a, chính mình thích là quan trọng nhất

Mặt Tiểu Thanh đỏ lên một chút, hấn thật sự thích Xảo Nhi, hy vọng nàng làm thiếu phu nhân của Đông Phương gia tộc

- Sự tình nào có đơn giản như vậy, thiếu gia quả thật thích Xảo Nhi, nhưng đã biết không còn kịp nữa rồi, hiện tại Lãnh Sương Hàn cũng thành người của Xảo Nhi, này còn thể thống gì, chẳng lẽ muốn nam nhân chúng ta cùng tranh một người sao? Người cũng thấy Lâm đại nhân đối với Xảo Nhi là thực tình, hấn sẽ không buông tay

Trong lòng Đông Phương Ngọc rối rắm, cho dù có thể chịu được Xảo Nhi không phải hoa cúc khuê nữ, nhưng bên người Xảo Nhi không chỉ có mình nam nhân là hấn

- Quan trọng nhất là Xảo Nhi tỷ tỷ thích ai không phải sao?

Tiểu Thanh một câu vạch trần được người đang trong mộng

Đông Phương Ngọc cười khổ nói

- Ai nàng cũng không thích, nàng thích chính là đùa bốn nam nhân , chẳng lẽ người muốn thiếu gia của người cũng bị đùa bốn?

- Thiếu gia, Tiểu Thanh cảm thấy Xảo Nhi tỷ tỷ không phải đùa bốn nam nhân, người không thấy nàng thực che chở Lâm đại nhân sao?

Tiểu Thanh ngây ngốc nói

Đông Phương Ngọc tiếp tục lắc đầu

- Ai, người không hiểu

Trong lòng một mảnh bất đắc dĩ

Vừa vặn Xảo Nhi từ phòng của Quân Vô Nhai đi ra, theo sau là sắc mặt nghiêm túc của Chân Thủy Kiệt

- Di, các người như thế nào còn ở nơi này?

Xảo Nhi kì quái nói

- Xảo Nhi, có nơi nào cần ta hỗ trợ không?

Đông Phương Ngọc lập tức hỏi

- Ha ha, người tự bảo vệ mình, ta đoán trấn nhỏ này rất nhanh sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều cao thủ võ lâm, người cũng là mục tiêu của Hàn Mộc Tà, cho nên phải cẩn thận, không cần đi ra ngoài một mình

Xảo Nhi nhăn mày mi nói

- Ân, ta biết, thị vệ của Vương đại nhân nhất định chú ý động tĩnh

Đông Phương Ngọc bởi vì câu nói của Xảo Nhi, trong lòng một lần nữa ảm áp

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18

Xảo Nhi cùng Chân Thủy Kiệt rời đi, Đông Phương Ngọc đi vào trong phòng của Quân Vô Nhai

- Đông Phương! Có biện pháp nào lừa Xảo Nhi đến kinh thành không?

Quân Vô Nhai vừa thấy Đông Phương Ngọc liền dò hỏi

Đông Phương Ngọc không hiểu ra sao nói

- Vì sao muốn gạt Xảo Nhi đi kinh thành

- Kinh thành so với địa phương này an toàn hơn, nếu võ lâm cao thủ có đến, tốt xấu gì ở kinh thành cũng có người bảo vệ chúng ta, nơi này lại chỉ có Xảo Nhi, người không sợ mọi người đều gặp nguy hiểm sao?

Sắc mặt Quân Vô Nhai đã tốt hơn rất nhiều

- Xảo Nhi sẽ không rời khỏi Lâm Vô Du

Đông Phương Ngọc khẳng định nói

- Vậy triệu Lâm Vô Du đến kinh thành

Hoa Phiêu Linh đột nhiên nói

- Vương gia, không được, cứ như vậy, Xảo Nhi nhất định hoài nghi

Quân Vô Nhai ngăn cản nói

- Còn nữa chưa chắc Lâm Vô Du sẽ đi

- Vô Nhai, Vương gia, hai người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu

Đông Phương Ngọc bắt đầu kinh hãi

- Vô công Xảo Nhi cao như vậy, Vương gia nghĩ đem nàng giữ bên người, về sau làm việc cũng tốt hơn

Quân Vô Nhai thay Hoa Phiêu Linh trả lời

Đông Phương Ngọc cổ quái nhìn hai người bạn tốt cuối cùng nhăn mày mi nói

- Cho dù Xảo Nhi khẳng định đi theo Vương gia, nàng cũng phải ngoan ngoãn nghe lời người khác, không phải sao?

- Máu chó vẫn là Lâm Vô Du

Trong mắt Hoa Phiêu Linh xẹt qua một đạo tinh quang

Đông Phương Ngọc cả kinh nói

- Vương gia, ngươi sẽ không phải muốn lấy Lâm Vô Du để uy hiếp Xảo Nhi đi?

- Muốn nàng nghe theo lời ta, cũng chỉ có biện pháp này, Đông Phương Ngọc có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn sao?

Hoa Phiêu Linh bình tĩnh nhìn về phía Đông Phương Ngọc

- Ta khuyên Vương gia không nên làm thế, Xảo Nhi ghét bị uy hiếp, như vậy sẽ chỉ làm nàng phẫn nộ, còn nữa tuy rằng nàng đối với Lâm Vô Du không tệ, nhưng cũng không phải yêu, cho nên chỉ sợ tạo thành khoảng cách

Đông Phương Ngọc tương đối hiểu Xảo Nhi, nếu Xảo Nhi thực sự để ý Lâm Vô Du, nàng sẽ không để Lãnh Sương Hàn làm bạn giường của nàng

- Ý của Đông Phương huynh là?

Quân Vô Nhai đối với Đông Phương Ngọc thực thương thức

- Đối xử tử tế với Lâm Vô Du, tạo lập mối quan hệ tốt, các người cũng nhìn ra được Xảo Nhi là người trọng tình nghĩa, bằng hữu, huynh đệ với nàng mà nói so với tình yêu nam nữ quan trọng hơn nhiều lắm, không phải sao?

Đông Phương Ngọc chậm rãi nói

- Không sai, quả thật Xảo Nhi là người trọng nghĩa khí, nhưng hiện tại chúng ta ngay cả bằng hữu của nàng cũng không phải, làm sao bây giờ?

Hoa Phiêu Linh gật đầu nói

- Ha ha, cần thời gian, tình cảm thường thường là chậm rãi nảy sinh

Đông Phương Ngọc cười điềm đạm

- Được rồi, nhưng bốn vương chi đến đây vài ngày, ta phải trở về kinh, các người có trở về không?

Hoa Phiêu Linh dò hỏi

- Vương gia, đại nhân cho Lâm Vô Du thời gian năm ngày để phá án của cậu lại thêm vết thương của ta, sợ không thể đi được, Vương gia có việc gấp không bằng đi trước

Quân Vô Nhai hết đường xoay sở

- Ân, Đông Phương Ngọc thì sao?

Hoa Phiêu Linh quay đầu hỏi Đông Phương Ngọc

- Ta tạm thời không đi, ta muốn xem động tĩnh của Hàn Mộc Tà

Đông Phương Ngọc hồi đáp

- Vậy được rồi, bốn vương về trước một chuyến, các người tự mình bảo trọng, thị vệ cao thủ đến đây mười sáu người, ta để bọn họ ở lại bảo vệ các người cùng nhà môn, chuyện của bốn vương xong sẽ quay lại đây

Kì thật Hoa Phiêu Linh là vì thị vệ mang đến tin của Hoàng Thượng, cho nên không thể không trở về

Hoa Phiêu Linh rất nhanh hướng Lâm Vô Du cáo từ hồi kinh, mười sáu thị vệ ở lại nhà môn, Lâm Vô Du cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng vì an toàn của mọi người, không thể không đem Quân Vô Nhai cùng Lãnh Surong Hàn trở về nhà môn, mà giờ phút này, đúng như dự đoán của Xảo Nhi, Hồng huyện không ngừng xuất hiện nhiều gương mặt mới

Hoàng hôn lại tới, Xảo Nhi cùng Từ Nguyệt Nhi đến chỗ Thần y tái khám, tuy rằng ngày hôm qua Nguyệt Nhi đã uống chút dấm chua nên tốt hơn nhiều, nhưng sắc mặt vẫn là thần sắc của người có bệnh

Thần y nhìn thấy Từ Nguyệt Nhi đến, con mắt sáng lên, mỉm cười tiếp đón

- Cảm ơn thần y, Nguyệt Nhi tốt hơn nhiều, sợ bệnh cũ lặp lại, cho nên làm phiền Thần y cho thêm chút được, Nguyệt Nhi phải rời khỏi nơi này, trong nhà không có người trông nom, Nguyệt Nhi cũng cần phải trở về

- Nga, Nguyệt Nhi cô nương chẳng lẽ không phải người Hồng huyện?

- Ân, Nguyệt Nhi là người ở bên ngoài, đến đây thăm họ hàng, không nghĩ tới lại bị bệnh, hiện tại tốt hơn nhiều, Nguyệt Nhi nghĩ sáng mai sẽ trở về

Từ Nguyệt Nhi nói những lời đã thương lượng với Xảo Nhi trước đó, bởi vì Xảo Nhi sợ phiền phức trong giang hồ tìm đến, nàng lại lo lắng cho nhà môn, nên hy vọng làm cho Thần y mau chóng lộ ra chút dấu vết

- Nguyệt Nhi cô nương, bệnh của người lão phu chưa nắm rõ, nhưng hẳn là ăn phải thức ăn hư nào đó, người nhanh như vậy rồi đi, vạn nhất trên đường.....

Thần y lộ ra bộ dạng lo lắng

- Ha ha, không có việc gì, hôm nay tốt hơn nhiều, đều không có đi nhà xí, lại uống chút thuốc của Thần y, hẳn là sẽ khỏi hẳn, cảm ơn Thần y

Nguyệt Nhi đối với hắn cười sáng lạn vô cùng

- Vậy được rồi, lão phu kê thêm chút thuốc cho người, người trở lại quán trọ uống rồi hãy ăn, ăn thật no rồi ngủ một giấc, hẳn là không có việc gì

Thần y lập tức viết phương thuốc cho nàng, Nguyệt Nhi cầm đơn thuốc đi hiệu thuốc lấy được rồi quay trở về phòng mình

Lúc Tiểu An rời đi, Xảo Nhi liền đi vào phòng Nguyệt Nhi

- Xảo Nhi, người nói đêm nay hẳn có đến đây hay không?

Nguyệt Nhi khàn khàn nói

- Nếu hẳn thực sự là cảm thú, biết ngày mai người phải đi, đêm nay nhất định sẽ đến, thuốc này có lẽ có vấn đề, ta đi trước tìm con gà thử xem

Xảo Nhi vội vàng đi ra ngoài thử được

Một lúc lâu sau, sắc trời đã muốn tối, Xảo Nhi cũng thấy được kết quả như nàng muốn, nàng đoán không sai, trong thuốc Cổ Bằng kê có thành phần mê dược, nàng cho một con gà uống, không lâu sau con gà kia liền hôn mê, khỏe miệng Xảo Nhi gọi lên nụ cười lạnh, lát nữa sẽ bắt được hẳn giấu đầu lòi đuôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19

Xảo Nhi lặng lẽ đi vào "Tê thê đường", nàng hiện tại chỉ cần nhìn động tĩnh của Thần y

Trên nóc nhà, Xảo Nhi giống lần trước nhìn trộm, nhìn thấy Cổ Thần Nhi đang tự luyện công trong phòng mình, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn (chị theo dõi Cổ Bằng mà cứ nhìn Cổ Thần Nhi là sao)

Tiếng đập cửa vang lên, Cổ Thần Nhi ra mở cửa

- Cha

Cổ Bằng tiến vào phòng

- Thần Nhi , cha có chút việc muốn đi ra ngoài , người đừng đi ra ngoài chạy loạn , biết không?

Cổ Bằng thoát nhìn giống như một phụ thân tốt

- Cha đi nơi nào? Đã trễ thế này? Tiểu đại ca và Tiểu nhị ca có đi cùng người không?

Cổ Thần Nhi hiểu kì hỏi

- Ha ha, bọn họ đã sớm về nhà, vừa có người đến nói có bệnh nhân đau đầu rất nghiêm trọng, cha đi xem, nương của người đã ngủ, người đừng đánh thức nàng, biết không?

- Nga , được, cha đi cẩn thận , đêm nay chưa có ánh trăng

Cổ Thần Nhi cũng thật hiểu thuận

- Được

Cổ Bằng giúp Cổ Thần Nhi đóng cửa, sau đó đi ra " Tế thế đường", khỏe miệng nở nụ cười lạnh của Xảo Nhi càng lúc càng lớn , vừa định theo dõi, phát hiện Cổ Thần Nhi cư nhiên cũng đi ra, hơn nữa là đi theo sau cha hắn, điều này làm cho nàng kinh hãi, tiểu tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ cũng hoài nghi cha hắn?

Chỉ thấy Cổ Thần Nhi lén lút theo sau cha hắn, hướng quán trọ của Từ Nguyệt Nhi mà đi, Xảo Nhi vô thần vô tức (ai dịch giúp ta chỗ này với) theo sau hai người

Quán trọ ở bên cạnh ngõ nhỏ, Cổ Bằng đứng dưới bức tường bên ngoài, nhìn bốn phía, Cổ Thần Nhi thực thông minh, cũng không lại gần đấy, nhưng lập tức thấy một màn mà đánh chết hắn cũng không tin được, chỉ thấy cả người cha hắn nhảy lên bức tường , lập tức biến mất ở trong viện

Cổ Thần Nhi vội vàng che miệng chạy đến, hai mắt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng, cha của hắn cư nhiên có võ công, mà mười lăm năm qua hắn lại không biết

Cổ Thần Nhi kinh hoàng lập tức tìm được cửa quán trọ để chạy vào, Xảo Nhi cũng rất nhanh đi tới phòng của Từ Nguyệt Nhi, mở mái ngói trên nóc nhà

Cổ Bằng nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng kêu lên

- Nguyệt Nhi cô nương.....

Từ Nguyệt Nhi không uống được nhưng cũng đang mơ mơ màng màng ngủ, nghe được tiếng của Cổ Bằng, sợ tới mức lập tức mở mắt ra, nhìn thấy bàn tay Xảo Nhi hướng tới nàng chào hỏi (má ơi giống ma quá vậy Xảo tỷ) , đây là động tác ám hiệu của hai người, lòng nàng mới bình tĩnh lại

- Nguyệt Nhi cô nương....

Cổ Bằng kêu hai tiếng , thấy Từ Nguyệt Nhi không có ra mở cửa, trong tay liền xuất hiện một chùy thủ, làm cửa phòng mở ra, đi vào rồi đóng cửa lại, mà lúc này Cổ Thần Nhi về mặt tái nhợt nhìn người cha kính yêu của hắn giống như ăn trộm đi vào phòng Từ Nguyệt Nhi, hắn biết Từ Nguyệt Nhi là đến xem bệnh, cho nên cũng biết cha hắn thực sự là cầm thủ

Cổ Thần Nhi vội về mặt sợ hãi cùng thống khổ , vẫn là vụng trộm đến gần phòng Từ Nguyệt Nhi, đi đến bên cửa sổ mở ra một cái khe nhỏ

Xảo Nhi ở trên, Cổ Thần Nhi ở bên cạnh, bên ngoài một mảnh tối đen, quán trọ không nhiều người lắm, cũng đều sớm đi ngủ, thật sự là thời cơ tốt để làm chuyện xấu

- Nguyệt Nhi cô nương?

Thanh âm Cổ Bằng lộ ra hưng phấn

Lưng Nguyệt Nhi hướng ra ngoài, trong lòng khẩn trương , chính là không phát ra tiếng

- Hắc hắc, Nguyệt Nhi cô nương, người, cũng thật đẹp

Cổ Bằng phát ra tiếng cười gian tà, làm cho Cổ Thần Nhi ở bên ngoài tâm lạnh vô cùng

- Tiệp nhân Âu Dương Vân Nương kia, lão phu thỏa mãn nàng ta, nàng ta lại dám đi cáo trạng lão tử, Nguyệt Nhi hắn là không thể nào, người so với nàng đẹp hơn, tối hôm qua lão phu suy nghĩ cả một đêm không ngủ được , mỹ nhân, đến đây, để lão phu hảo hảo yêu thương người (đồ dê cụ

Cổ Bằng hiển nhiên thích làm bầm lâu bầu, một đôi tay đem cả người Từ Nguyệt Nhi lại gần, hai tay bắt đầu giúp Từ Nguyệt Nhi cởi áo

Cổ Thần Nhi lập tức chịu không nổi, khễ cần môi đẩy cửa phòng ra

- Cha, người, người làm gì!

Cả người Cổ Thần Nhi phát run, cặp mắt tinh thần kia mở to tràn đầy đau lòng cùng mịt mờ

- Thần Nhi, ngươi như thế nào theo tới đây?

Cổ Bằng lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, vừa rồi thiếu chút nữa Từ Nguyệt Nhi đã kêu lên

- Ngươi không phải cha ta! Ngươi không phải! Cha ta không phải cảm thú, không phải!

Nước mắt Cổ Thần Nhi rơi xuống, Xảo Nhi ở trên nhìn mà lòng chua xót

Sắc mặt Cổ Bằng tái nhợt, không nghĩ tới bí mật của mình bị con biết

- Thần Nhi, ngươi nghe cha giải thích

Cổ Bằng lập tức giữ chặt Cổ Thần Nhi đang khóc

- Ngươi còn có thể giải thích cái gì! Ngươi không làm nương ta thất vọng sao? Ngươi không làm Vân Nương, Chân ca ca thất vọng sao? Xảo Nhi tỷ tỷ nói rất đúng, ngươi chính là cảm thú, cảm thú! Ta muốn đi tố cáo ngươi

Cổ Thần Nhi xúc động đứng lên

- Ba

Một cái tát vang dội làm Cổ Thần Nhi ngơ ngác

- Xú tiểu tử, ta là cha của ngươi, chẳng lẽ ngươi nghĩ đem cha ngươi vào nhà giam? Đây là trả ơn cho ta?

- Cha quả thật không phải người tốt, bất quá mười mấy năm qua ta ở đây xem bệnh, nói như thế nào cũng có công lao, chẳng qua chỉ là mấy phụ nhân, có chuyện gì được

Cổ Bằng khí thế hung ác nói

- Ngươi, ngươi, ngươi không phải cha ta, ta không có người cha như vậy

Cổ Thần Nhi sợ tới mức lùi hai bước, nghe lời nói của cha hẳn, cha hẳn không chỉ cường bạo một người là Vân Nương

- Ba

Lại một tát nữa, hai bên mặt Cổ Thần Nhi sưng lên

- Ta chính là cha ngươi, nương ngươi không thỏa mãn được ta, ta tự nhiên sẽ tìm người khác phát tiết, ngươi đã biết thì nên vì cha mà giữ bí mật, nếu dám bán đứng cha, cũng đừng trách cha không khách khí! Hiện tại cha không thể dong dài cùng ngươi

Cổ Bằng uy hiếp xong, điểm huyết đạo của Cổ Thần Nhi, chính mình đi đến bên giường Từ Nguyệt Nhi bắt đầu cởi quần, vừa cởi vừa cười nói

- Thần Nhi, kì thật hương vị nữ nhân không tệ, chờ cha xong, cho ngươi khai bao, như thế nào?

Cổ Bằng không biết liêm sỉ nói, còn cởi quần áo của Từ Nguyệt Nhi, lộ ra cái yếm màu đỏ bên trong

- Người đàn bà này thật đẹp, xú tiểu tử, nhìn xem cha làm nàng như thế nào để có kinh nghiệm, ngươi sẽ biết cái gì là mỹ vị, hắc hắc

Bàn tay to của Cổ Bằng không chút do dự kéo rớt cái yếm của Từ Nguyệt Nhi

- A!

Từ Nguyệt Nhi nghĩ rằng đã đến lúc, lập tức mở lớn mắt, kêu lớn lên

- Thần y, ngươi muốn làm gì?

Nguyệt Nhi vội vàng đem quần áo kéo lên, lùi đến góc giường, mà Cổ Thần Nhi đang đau xót muốn chết vừa sợ vừa mở mắt ra, bởi vì một màn kia làm cho hắn nhắm hai mắt lại

- Ngươi chưa ăn được?

Cổ Bằng chấn động, dường như ý thức được cái gì, lập tức xoay người nhìn về phía cửa phòng, chỉ thấy cửa phòng bị đẩy ra, khoe miệng Xảo Nhi cười lạnh tiến vào

- Cổ Bằng, lúc này đã có chứng cứ vô cùng xác thực đi

Ý cười trên mặt Xảo Nhi có lẫn hương vị huyết tinh tàn nhẫn

- Hóa ra, hóa ra là các người sắp đặt cạm bẫy

Cổ Bằng tức giận, khuôn mặt trở nên khủng bố dữ tợn

- Loại người giao hoạt như người chỉ có bất lý tận tay, mới không có lời nào để nói, không phải sao? Thần Nhi, người hiện tại hãy nhìn rõ ràng đi! Hắn chính là cha người

Xảo Nhi nhìn về phía khuôn mặt đã rơi đầy lệ của Cổ Thần Nhi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20

- Muốn bắt lão tử, không dễ dàng như vậy!

Cổ Bằng lập tức giữ lấy Từ Nguyệt Nhi, chủ thủ để trên chiếc cổ trắng ngần của nàng, mà lúc này Lưu Toàn, Vương Hán canh giữ bên ngoài quán trọ tiến vào, quán trọ cũng vì phá án mà sáng sủa hẳn lên

Xảo Nhi trước tiến lên giải huyết đạo của Cổ Thần Nhi, khoe miệng Xảo Nhi như trước cười lạnh, không ai có thể ở trước mặt nàng giết người

Một đường ánh sáng trắng chói lóa trên không, chủ thủ của Cổ Bằng rơi xuống giường, trên cánh tay xuất hiện một lỗ nhỏ, máu tươi chảy ròng ròng, Nguyệt Nhi đã đứng kế bên Xảo Nhi

- Xảo Nhi, làm ta sợ muốn chết

Nguyệt Nhi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vỗ ngực để giảm bớt hoảng sợ

- Không có việc gì, Lưu Toàn, mang Nguyệt Nhi trở về nhà môn lấy khẩu cung, thuận tiện nói cho đại nhân tin tức này

Xảo Nhi lập tức xoay người phân phó nói

- Vâng, đại tiểu thư

Lưu Toàn lập tức rời đi, lúc này cửa phòng chật ních người, đều thấy được Từ Nguyệt Nhi quần áo lộn xộn đi ra ngoài, người người đều nghị luận, nhìn khuôn mặt phần nộ dữ tợn của Thần y Cổ Bằng đều là kinh ngạc cùng không tin

- Thần y Cổ Bằng gian dân con gái, trộm vật chứng, ngoan cố chống cự, chứng cứ vô cùng xác thực, hiện giải về nhà môn, mọi người yên lặng một chút chớ náo, ngày mai đến nhà môn nghe phán

Xảo Nhi chuẩn bị bắt người

- Thượng Quan Xảo Nhi, người khinh người quá đáng

Thần y Cổ Bằng rất nhanh đem con của chính mình làm tấm chắn che trước ngực, chủ thủ lưu loát cửa vào cổ của Cổ Thần Nhi, máu tươi nhất thời chảy ra

- Người là súc sinh, hắn là con của người cơ mà!

Xảo Nhi không nghĩ tới Cổ Bằng ngoan độc như vậy

- Oa....

Không ai đồng tình con người mặt người dạ thú này

- Hồ dữ không ăn thịt con, cầm thú thế này, Thần y cái gì chứ, Thần y chó má

Có người lập tức đứng ra mắng to

- Hấn không phải cha ta, cha ta không có sức sinh như vậy!

Nước mắt Cổ Thần Nhi rơi đầy mặt, không nghĩ cha hấn lại đối xử với hấn như vậy, làm cho hấn vô cùng đau lòng chứ không có một tia sợ hãi

- Xú tiểu tử, lão tử chính là cha ngươi! Cha sinh ra ngươi! Mẹ nó, sinh ngươi ra có tác dụng gì, lại đi giúp đỡ người ngoài, đi chết đi!

Tay Cổ Bằng đột nhiên phát lực

- A...

Một tiếng hét thảm, toàn bộ thân thể Cổ Bằng ngã về phía sau, hai tay che mắt, mà máu tươi trên cổ của Cổ Thần Nhi vẫn tiếp tục chảy, cả người cũng ngã về phía sau

- Thần Nhi

Xảo Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức ôm lấy Cổ Thần Nhi

- Vương Hấn, quay về nha môn

Nói xong liền ôm Cổ Thần Nhi bay ra ngoài

Cổ Thần Nhi nằm trong lòng Xảo Nhi, một đôi mắt to sáng ngời đã không còn ánh sáng, không khí trầm lắng, chỉ còn lại vô công cao cường của Xảo Nhi

- Thần Nhi, ngươi đừng chết a

Xảo Nhi nóng vội, nàng không nghĩ nhìn tiểu mỹ nam này cứ bị thương như vậy mà chết đi, máu tươi trên cổ tuy rằng đã ngừng chảy, nhưng Xảo Nhi biết vết thương này không nhẹ, Cổ Bằng kia ra tay thật ngoan độc, muốn giết chết cả con của mình, hiện tại chỉ sợ vết thương trong lòng đã vượt xa vết thương trên cổ hấn

Đá văng cửa một nhà y, giúp Cổ Thần Nhi băng bó xong, vết thương trên cổ mặc dù có chút thâm, nhưng cũng may kinh mạch chưa bị cắt đứt, cuối cùng tránh được một kiếp

- Thần Nhi, ngươi đừng đau lòng, coi như ngươi chưa từng có người cha như vậy, ngươi còn có nương của ngươi, ngươi không quay về nhìn nàng sao?

Xảo Nhi thấy hấn này giờ không nói gì, có chút rối rắm

- Xảo Nhi tỷ tỷ, ô ô....

Cổ Thần Nhi đột nhiên đứng lên ôm lấy Xảo Nhi khóc, khóc này là gào khóc thảm thiết, Xảo Nhi rất muốn che hai lỗ tai lại, đáng tiếc nàng chỉ có thể ra dáng đại tỷ tỷ

- Thần Nhi ngoan, cái này cùng lắm là không có người cha sức sinh kia mà thôi, không có cha cũng không sao cả, Xảo Nhi còn không cha không nương vẫn sống vui vẻ, đừng khóc, đừng khóc, ngươi là nam tử hán, ta đưa ngươi về nhà trước, ngươi hãy khuyên nhủ nương ngươi thật tốt (nhất anh được Xảo tỷ dễ dàng nhá)

Xảo Nhi không biết khuyên như thế nào, chỉ có thể nói lung tung cho hấn thông suốt, sau đó đuổi hấn về nhà, không đành lòng nhìn hai mẫu tử khóc rống, nàng vội vàng chạy về nha môn

Lúc này nha môn đã muốn nổ tung, về mặt Quân Vô Nhai tái nhợt đứng trước cửa đại lao, Chân Thủy Kiệt thấy hấn chịu đả kích, cũng thực lo lắng, Vương đại nhân vô cùng đau lòng lắc đầu

Cổ Bằng hai mắt đã không thể nhìn thấy ngã nhào vào nhà lao, không nói lời nào, mất được vài trăm quân quanh, trên mặt còn có loang lổ vết máu

- Xảo Nhi, Thần Nhi như thế nào?

Quân Vô Nhai vừa thấy Xảo Nhi trở về, lập tức bỏ nhào tới trước mặt nàng, hấn suy yếu giống như muốn quỵ trước mặt nàng, Xảo Nhi vội vàng ôm lấy nói hấn nói

- Đừng lo lắng, Thần Nhi không có việc gì, ta đã đưa hấn về nhà

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Trong đôi mắt hoa đào của Quân Vô Nhai tràn đầy nước mắt, khi hấn nghe Vương Hấn nói lại toàn bộ quá trình, thiếu chút nữa hít thở không thông, không nói đến việc cậu là cảm thú, chỉ riêng muốn giết Cổ Thần Nhi, điều này đã làm cho hấn không tiếp thụ được

- Bản tính con người vốn là đen tối, việc này có cái gì kì quái

Xảo Nhi để Chân Thủy Kiệt đỡ Quân Vô Nhai, thản nhiên nói

- Xảo Nhi, người sai lầm rồi, bản tính con người vốn tốt đẹp , chỉ là có vài người không thể không chế chính mình, làm cho nhân cách trở nên vụn vụn

Lâm Vô Du đi tới để tay lên hai vai nhỏ gầy của nàng

- Nhân chi sơ, tính bản thiện sao? (ý là con người sinh ra đều lương thiện, ta thấy đề nguyên văn hay hơn)

Xảo Nhi cười lạnh nói

- Chẳng lẽ không đúng?

Lâm Vô Du nhún mày

- Buồn cười , vì sao không phải nhân chi sơ, tính bản ác?

Xảo Nhi hỏi lại

Lâm Vô Du lâm vào trầm tư , Xảo Nhi bỏ hai tay hất ra nói

- Vụ án này đã xong rồi, đáng thương nhất là Thần Nhi !

Xảo Nhi nói xong không để ý tới bất luận kẻ nào, đi ra ngoài

- Xảo Nhi, bọn họ đều trở về nha môn ở, có thể giúp đỡ lẫn nhau

Chu Vô Ý vội vàng kêu nàng

Xảo Nhi sững sờ, xoay người nhìn Lâm Vô Du, liếc mắt một cái nói

- Ân, ta đây đi ngủ

Lâm Vô Du lập tức đuổi theo, ở bên ngoài đại lao giữ chặt Xảo Nhi, nóng vội nói

- Xảo Nhi, người sẽ quay về chỗ Lãnh Sương Hàn sao?

- Người vi phạm!

Xảo Nhi lạnh lùng bỏ hất ra rồi đi, trong lòng Lâm Vô Du một trận đau nhức, hất đã nghe Đông Phương Ngọc nói, hất hận không thể đem Lãnh Sương Hàn đuổi ra, nhưng hất biết làm như vậy sẽ chỉ làm Xảo Nhi cách xa hất hơn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21

Xảo Nhi trở lại phòng của Lãnh Sương Hàn, hất được an bài ở phía trước nha môn kế bên phòng của Đông Phương Ngọc, bên kia là một dãy các phòng Quân Vô Nhai cùng Chân Thủy Kiệt còn có Vương đại nhân , hơn nữa còn có phòng của thị vệ, các phòng ở phía trước nha môn đều đã được nhét đầy người

- Đại tiểu thư người đã trở lại

Lãnh Sương Hàn vừa chăm sóc vết thương của chính mình, phát hiện vết thương bên trong đã tốt lên rất nhiều, nhưng là vết thương bên ngoài chưa hồi phục được như cũ, bất quá đối với hất cũng không có việc gì

- Ân, bên này nhiều người, chúng ta ra phía sau nha môn, khi chỉ có hai người không cần gọi đại tiểu thư, gọi Xảo Nhi là được

Xảo Nhi chuẩn bị ôm hất

- Nga, Xảo Nhi, không cần, ta sợ Lâm đại nhân không vui

Lãnh Sương Hàn vội vàng từ chối

- Hấn dựa vào cái gì mà không vui?

Xảo Nhi nhú mày

- Xảo Nhi, đừng như vậy, ta, ta không nghĩ làm mọi người phiền lòng

Lãnh Sương Hàn buồn bực nói

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn thật lâu sau nói

- Được rồi, tạm thời cứ như vậy, bất quá lần sau đừng cự tuyệt ta nữa (đúng a, m.n đang hóng H của 2 anh chị :D2)

Thanh âm Xảo Nhi lạnh lùng

Sắc mặt của Lãnh Sương Hàn xấu hổ, liền nói sang chuyện khác

- Ân tử đã kết thúc? Có phải Xảo Nhi sẽ không cần rời nha môn nữa?

- Đã kết thúc rồi, ngày mai nha môn liền yên tĩnh, chỉ chờ người giết người đến

Trong mắt Xảo Nhi xẹt qua ánh sáng lạnh

- Xảo Nhi, là ta liên lụy đến nha môn

Lãnh Sương Hàn áy náy nói

- Ta không thích nghe những lời nói như vậy, ngươi là người của ta! Thế nào mà ta thấy ngươi càng ngày càng không giống nam nhân! Bọn họ đến thì đến ngươi sợ cái gì?

Xảo Nhi nhú mày nói

- Vâng, đại tiểu thư!

Lãnh Sương Hàn nghe lời, hấn không thể làm mất mắt Xảo Nhi, hấn hiện tại đã là đồ đệ của nàng

- Ha ha a, không tệ lắm, về sau môn phái của chúng ta sẽ gọi là "Kiêu ngạo phái", khí thế không thua người khác, ha ha

Xảo Nhi cười lớn, nghĩ đến chính mình ở cổ đại cũng tạo lập được hắc bang, nhất định rất uy phong

Lãnh Sương Hàn một đầu hắc tuyến, "Kiêu ngạo phái" ? Nàng cũng thật dám lấy tên đó a

Xảo Nhi cười lớn đi ra khỏi phòng hấn, đi ngang qua phòng Đông Phương Ngọc , qua cửa sổ nhìn thấy Tiểu Thanh đang cầm miếng vải trắng băng lại vết thương cho Đông Phương Ngọc, thân hình trắng kia đập vào mắt của nàng, hại nàng đi không được

- Xảo Nhi tỷ tỷ, ngươi ở bên ngoài làm gì?

Tiểu Thanh bọn họ nghe được tiếng nàng cười đi ra, thấy nàng đứng ở cửa sổ, không khỏi hỏi

- Xảo Nhi , thế nào còn chưa đi ngủ?

Đông Phương Ngọc đang nghĩ không biết Xảo Nhi có qua đêm ở phòng Lãnh Sương Hàn không

- Đông Phương, dáng người của người thật không tệ

Xảo Nhi tiêu sái đi vào phòng

Đông Phương Ngọc vốn hào phóng thoải mái, vừa nghe câu kia lập tức đỏ mặt, chính mình như thế nào lại quên Xảo Nhi là đại sắc nữ

- Xảo Nhi tỷ tỷ, người đừng nghĩ đến thiếu gia ta, người đã có Lâm đại nhân rồi

Tiểu Thanh lập tức giúp Đông Phương Ngọc mặc lại quần áo

Khóe miệng Xảo Nhi nhếch lên nói

- Tiểu Thanh, ngươi ngứa da sao?

- A, không, không có a

Tiểu Thanh đáng yêu lắc lắc đầu, hẳn cũng không dám đắc tội tiểu nữ nhân cường hãn này

- Xảo Nhi, vụ án của Thần y tuy là chứng cứ xác thực nhưng Thần y dù sao cũng là ca ca của Quân phu nhân, chỉ sợ còn có phiền toái

Đông Phương Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nói

- Chuyện này không liên quan đến ta, đại nhân nhất định xử lý, thực không được, còn có Thần Nhi, ta nghĩ Thần Nhi cũng không muốn cha hẳn được thả ra để lại làm chuyện xằng bậy

Xảo Nhi lạnh lùng nói

- Nói là nói như vậy, nhưng dù sao cũng là người thân, Xảo Nhi, người đã phế đi hai mắt của hẳn, Lâm đại nhân xử lý hẳn không cần quá nặng, làm vậy cũng bình ổn được sự tức giận của Quân phu nhân

Đông Phương Ngọc nhẹ nhàng nói

- Ân, mắt mù, hẳn cũng không thể làm được gì, nếu hẳn tiếp tục làm nghề y, làm những chuyện tốt như trong lời nói, không bằng cho hẳn rời khỏi Hồng huyện, đi kinh thành mở y quán, y thuật của hẳn vẫn có thể dùng được. Đỡ cho ở đây bị nhiều người thóa mạ, trong lòng Thần Nhi cũng không chịu nổi, ai

Xảo Nhi thở dài nói

- Xảo Nhi nghĩ như vậy thật tốt quá

Đông Phương Ngọc lập tức tán thưởng nói, không nghĩ tới Xảo Nhi rất chu đáo, ai nói nàng chỉ biết xúc động

- Ta đi nói với đại nhân, Vân nương bên kia cũng phải được bồi thường, trả lại trong sạch cho nàng

Xảo Nhi nói xong xoay người đi ra ngoài, bất quá đi tới cửa, cái miệng nhỏ của nàng liền mắng

- NND! Chuyện đó liên quan gì đến ta! Lâm Vô Du, người chết chắc rồi

Xảo Nhi cảm thấy mình như người mẹ chăm lo cho con, hoàn toàn là vì Lâm Vô Du, nam nhân này khi nào thì đã như lời chú trói buộc đầu óc mình (giống Tôn Ngộ Không nhỉ?)

Đông Phương Ngọc cùng Tiểu Thanh hai mặt nhìn nhau, ai nói nàng không xúc động?

Xảo Nhi trở lại phía sau nha môn, Lâm Vô Du không có ở đó, nhìn nóc phòng của mình vẫn như trước có cái lỗ to, đã hiểu được âm mưu của nam nhân này, trở lại trong phòng hẳn, rửa mặt chải đầu xong đang hai tay hai chân ra bắt đầu ngủ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22

Khi Lâm Vô Du trở về, nhìn thấy Xảo Nhi đang ngủ, khóe miệng nở nụ cười, hẳn thực sợ nàng lại đến phòng của Lãnh Sương Hàn bên kia

Tắm rửa một chút, lết lết lên giường, vừa nhìn xuống lập tức cười khò, tướng ngủ của nữ nhân này cực kì xấu, thành hình chữ đại (đang hai tay hai chân ý =)), hẳn chỉ có thể lui về một góc mới không đụng tới nàng

Vừa định vụng trộm nằm xuống ngủ, Xảo Nhi đẩy hẳn lên, hung hăng ngăn chặn hẳn, nói

- Người tính khi nào sửa phòng của ta a?

Trong cặp mắt phượng dài nhỏ kia có một tia nguy hiểm

- Xảo Nhi, Xảo Nhi, người còn chưa ngủ a, ngày mai ta sẽ kêu người sửa

Lâm Vô Du cười mỉm, đồng thời hai tay ôm lấy thân thể của nàng

- Hừ

Xảo Nhi hừ lạnh một tiếng, trở mình qua bên cạnh, đem chuyện an bài Thần y nói, Lâm Vô Du vừa nghe lập tức đồng ý nói

- Ân, đại nhân cũng nghĩ như vậy, không nghĩ tới đại nhân cùng Xảo Nhi có chung ý nghĩ

- Tới đây! Đừng có nói ghê tởm như vậy, nhớ kĩ, người chính là bạn giường của ta! Ngủ đi!

Xảo Nhi không tính muốn hấn, nghĩ đến tối hôm qua nàng ép buộc hấn đến ngắt xù, nàng liền nhũ mảy, chính mình quả thật cường đại, bất quá không có gì không tốt không phải sao? Nàng thích cường đại, thích đem nam nhân áp dưới thân, sẽ không cho phép nam nhân nào lại tổn thương đến nàng

Lâm Vô Du nhìn một bên mặt của nàng, kì quái nàng đêm nay như thế nào không cần, vừa định nghiêng người ôm nàng, Xảo Nhi nói

- Đừng quyến rũ ta, ta mệt mỏi

Kì thật là Xảo Nhi không muốn để hấn cạn kiệt sức lực

- Nga, kia ngủ đi

Lâm Vô Du méo máo, nhắm mắt lại, trong lòng thực yên tâm, rốt cuộc vụ án này đã kết thúc, chính mình cũng không làm Vân nương thất vọng, tất cả là nhờ Xảo Nhi, nghĩ đến đây Lâm Vô Du nghiêng người qua, kéo thân mình Xảo Nhi vào trong lòng, hai người giống như hai con tôm quấn lấy nhau, thực phù hợp thực ấm áp, Xảo Nhi không nhúc nhích, Lâm Vô Du cũng không lại lộn xộn, rất nhanh hai người đều đi vào giấc ngủ

Ngày hôm sau, mấy trăm dân chúng đến nghe vụ án Thần y ở Hồng huyện, Quân Vô Nhai không có ý kiến gì việc xử án, uy danh thanh thiên đại lão gia của Lâm Vô Du ở Hồng huyện càng tăng thêm một bậc trong lòng mỗi người, mà thanh danh nữ bộ khoái vô địch của Xảo Nhi càng thêm nổi tiếng

Vương đại nhân sau khi vụ án kết thúc cũng lập tức rời đi, Cổ Thần Nhi cùng mẫu thân đi kinh thành trước để tránh né những lời đồn nhảm, Chân Thủy Kiệt bồi thường một ngàn lượng bạc trắng cho nhà lao bị phá, đương nhiên đây là chủ ý của Lâm Vô Du

Quân Vô Nhai được Chân Thủy Kiệt hộ tống rời đi nha môn, đi kinh thành, chỉ có Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn cùng với mười thị vệ của Vương gia còn ở lại

- Đại nhân!

Trong lúc tất cả mọi người dùng bữa tối thì Lưu Toàn chạy vào

- Lưu Toàn, xảy ra chuyện gì?

Lâm Vô Du buông đũa, nói Lưu Toàn đứng lên

- Hồng huyện xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ, vừa rồi có người dân báo lại, có người ở chợ đêm thu phí bảo hộ, mong đại nhân phái người đi xem

- Xem ra chuyện gì nên đến thì cũng sẽ đến

Lâm Vô Du nhíu mi nhìn mọi người

Xảo Nhi ăn nhanh phần cơm, nói

- Ta đi xem

- Xảo Nhi, ta cũng đi

Lâm Vô Du đứng dậy

- Người đừng đi, người đi ta còn phải nhìn người, toàn bộ các người tránh khỏi nha môn, hiện tại không an toàn, ta rất nhanh trở về! Hàn, bảo vệ đại nhân!

Xảo Nhi ra lệnh cho Lãnh Sương, nàng biết vết thương của hấn đã không đáng lo

- Vâng, đại tiểu thư!

Lãnh Sương Hàn lập tức nhận lệnh

- Xảo Nhi xoay người rời đi, Đông Phương Ngọc cùng Lâm Vô Du kinh ngạc nhìn về phía Lãnh Sương Hàn, quan hệ của hai người thực cổ quái

- Lãnh huynh, người cùng Xảo Nhi?

Đông Phương Ngọc nhin không được hỏi

- Hiện tại ta là đệ tử môn phái của Xảo Nhi, tự nhiên sẽ gọi nàng là đại tiểu thư

Lãnh Sương Hàn lãnh khốc nói

- A, Xảo Nhi khi nào thì sáng lập môn phái? Ta như thế nào không biết?

Lâm Vô Du buồn bực nói

- Tối hôm qua vừa lập

Lãnh Sương Hàn liếc hần một cái, nam nhân này làm cho hần thực buồn bực

- Môn phái nào?

Đông Phương Ngọc đặt câu hỏi

- Phái Kiều Ngao!

Lãnh Sương Hàn nói xong cúi đầu ăn cơm, khóe miệng Lâm Vô Du cùng Đông Phương Ngọc run rẩy kịch liệt, chỉ sợ chỉ có Xảo Nhi mới dám đặt cái tên này, tên này thật sự đủ kiêu ngạo

- Khụ khụ khụ, Lãnh huynh, người về sau liền đi theo Xảo Nhi?

Đông Phương Ngọc ho một trận, hiểu kì nói

- Ân, toàn bộ huynh đệ của ta đều trở thành đệ tử của Kiều Ngao phái, Xảo Nhi nói như vậy có thể làm cho nha môn càng thêm cường đại, người của Kiều Ngao phái có thể làm chuyện tình mà nha môn không làm được

Lãnh Sương Hàn lại nhìn Lâm Vô Du

Trong lòng Lâm Vô Du sùng sốt, bất quá lập tức liền cười lớn

- Ha ha, Xảo Nhi là vì muốn tốt cho nha môn, xem ra nàng vẫn theo chính đạo

Lâm Vô Du thực vui mừng

- Không phải, nàng nói bạo lực dưới quyền lực, đại nhân có chuyện không làm được thì để nàng hoàn thành

Lãnh Sương Hàn lập tức đánh vỡ mộng đẹp của Lâm Vô Du

Đông Phương Ngọc nhìn biểu tình kinh ngạc của Lâm Vô Du muốn cười ra tiếng, tư tưởng của Xảo Nhi hần hoàn toàn hiểu được, Lâm Vô Du rất chính khí, Xảo Nhi ngầm giúp hần giải quyết những vấn đề khó, hợp tác như vậy thực không sai

- Người vì sao nghe lời nàng, đừng quên, nàng là phu nhân của ta!

Lâm Vô Du lại nghĩ đến vấn đề thuộc sở hữu của Xảo Nhi

- Nàng là đại tiểu thư của ta!

Giọng Lãnh Sương Hàn âm lãnh, không tha cho nghĩ ngờ của Lâm Vô Du

- Vậy người là thủ hạ của nàng, ta là đại nhân của nàng, vậy người nên xưng hô ta là cái gì?

Lâm Vô Du giao hoát nói

- Lãnh Sương Hàn chỉ nhận thức một mình đại tiểu thư

Lãnh Sương Hàn lập tức khinh bỉ hần

Khóe miệng Lâm Vô Du nâng lên nói

- Xem như người lợi hại!

Lâm Vô Du cũng có thời điểm không đứng đắn

- Lãnh huynh, Xảo Nhi cùng người có hay không?

Đông Phương Ngọc dò hỏi, hần tin tưởng Lâm Vô Du cũng rất muốn biết đáp án

- Lãnh Sương Hàn nhất định tùy thời chuẩn bị!

Đáp án của Lãnh Sương Hàn cùng Xảo Nhi giống nhau, quả là người một nhà

- Lãnh Sương Hàn, ta nói ngươi hẳn là có quan niệm đạo đức đi, Xảo Nhi là nương tử của ta, nếu ngươi dám động đến nàng, ta sẽ giết ngươi

Lâm Vô Du uy hiếp nói

- Lời này ngươi nên nói với đại tiểu thư, nói như vậy, ta không có cơ hội phản kháng

Lãnh Sương Hàn đứng đắn nói, bất quá khi nhìn về phía Đông Phương Ngọc lại lộ ra nụ cười khổ

Đông Phương Ngọc nhìn Lâm Vô Du, hai người bất đắc dĩ, sự thực quả như thế, chỉ cần Xảo Nhi muốn Lãnh Sương Hàn, bọn họ có ai có thể ngăn cản được

- Lãnh Sương Hàn, ngươi thành thật trả lời đại nhân một vấn đề

Lâm Vô Du đột nhiên thần bí nói

- Đại nhân mời nói

Lãnh Sương Hàn đối với Lâm Vô Du không có hảo cảm, tuy rằng hắn tuấn mỹ, nhưng hắn lại cảm thấy người này cũng không phải giống như khuôn mặt chính khí của hắn

Hai tròng mắt xinh đẹp của Lâm Vô Du quét nhìn Đông Phương Ngọc đang tò mò lại nhìn Lãnh Sương Hàn nói

- Khi Xảo Nhi và đại nhân đang ở cùng nhau nàng là hoa cúc khuê nữ, bất quá nàng cực kỳ chán ghét đồng nam, nếu ngươi nói cho nàng ngươi là đồng nam, nàng nhất định không chạm vào ngươi

Lâm Vô Du lộ ra nụ cười tà

- Đại nhân, đây là vì sao?

Đông Phương Ngọc so với Lãnh Sương Hàn càng tò mò hơn, tuy rằng lần trước Xảo Nhi có nói qua, nhưng hắn cảm thấy không thể nghĩ nổi, đồng nam không tốt sao?

- Bởi vì Xảo Nhi sợ phụ trách, hơn nữa nàng sợ phiền, cho nên nàng nói với ta từ giờ về sau không bao giờ chạm vào đồng nam nữa

Lâm Vô Du cười gian nói

- Nàng đã hỏi qua

Mặt lạnh của Lãnh Sương Hàn đỏ lên

- A, vậy ngươi không phải?

Lâm Vô Du khần trương nói

- Ta chưa nói

Lãnh Sương Hàn không được tự nhiên nhìn bọn hắn, hắn cảm thấy Xảo Nhi đối với hắn đã muốn là nhất định phải làm, chính là đang đợi vết thương của hắn tốt lên mà thôi, cho dù chính mình là đồng nam, nàng cũng sẽ muốn, bởi vì chính mình đã đáp ứng rồi

- Vậy ngươi nói đi a

Lâm Vô Du vội la lên

Lãnh Sương Hàn mím bạc môi, nhanh đứng dậy nói

- Ta ăn no, hai vị từ từ ăn!

Lãnh Sương Hàn nhanh bị đề tài này làm cho điên rồi, hắn thực sự cảm thấy chính mình khần trương bất ổn, bất quá trong lòng hắn còn có chút âm thầm hưng phấn

- Lãnh Sương Hàn, ngươi không thể cướp nương tử của ta!

Lâm Vô Du hét lớn, Lãnh Sương Hàn không dừng bước, nhưng trong lòng cực kỳ rối rắm, Lâm Vô Du thực sự yêu Xảo Nhi

- Nàng còn chưa phải là nương tử của ngươi!

Lãnh Sương Hân đi đến viện trong dừng lại, trong lòng đáp một câu

Lâm Vô Du buồn bực ngồi xuống, sắc mặt Đông Phương Ngọc khó xử, không biết nên khuyên như thế nào

- Đại nhân, ta thấy vấn đề này không phải ở Lãnh huynh, mà chủ yếu vấn đề ở Xảo Nhi

Đông Phương Ngọc ghen rút cuộc đi ra một câu

- Xảo Nhi xúc động, tối nhìn không được, ta lại không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh nàng

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du hé ra lo lắng cùng rối rắm một chỗ, làm cho Đông Phương Ngọc không kiềm được đồng tình với hắn

- Đại nhân, Xảo Nhi yêu người sao?

Kì thật Đông Phương Ngọc muốn nói chỉ cần Xảo Nhi thực sự yêu hắn, sẽ không xúc động như vậy

- Xảo Nhi rất lạnh tình, ta cũng không xác định được tình cảm của nàng, ai

Lâm Vô Du bất đắc dĩ nói

- Đại nhân, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, Xảo Nhi không phải nữ nhân bình thường

Đông Phương Ngọc cảm thấy Xảo Nhi không yêu thương hắn, chính hắn nói nhiều nhất là trách nhiệm

- Ta biết, hy vọng nàng sớm ngày khôi phục bình thường

Lâm Vô Du đem tình huống này của Xảo Nhi quy kết thành một loại bệnh, một loại tâm lý vẩn vơ, bệnh phát xuân

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 23

Xảo Nhi thay một bộ y phục màu hồng nhạt, bên hông là đai lưng màu đen, tóc dài búi cao phiêu tán theo kiểu đuôi ngựa được cố định bằng một sợi dây màu đen, nhìn rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoáng khoái, tư thế oai hùng nhìn rất chói mắt.

Chợ đêm cách Hồng huyện nha môn ước chừng nửa canh giờ lộ trình, Xảo Nhi cùng Lưu Toàn đi rất nhanh, khi đi vào chợ đêm, chợ đêm đèn đuốc đã sáng trưng, cảnh tượng buôn bán vô cùng náo nhiệt, thời tiết rất tốt làm cho việc làm ăn càng thêm thịnh vượng.

"Đại tiểu thư, chúng ta trước tùy tiện đi dạo một chút, thuộc hạ cũng không biết những người đó ở nơi nào." Lưu Toàn nói.

"Uh, hảo." Xảo Nhi chưa từng đi dạo qua chợ đêm, nếu như vậy nàng liền nhân nhả đi. Thuận tiện nhìn xem có cái gì để mua không, nàng hiện tại có tiền tiêu vật hàng tháng, đương nhiên Lâm Vô Du cấp cho nàng tiền lương nhiều hơn so với người khác.

"Xảo Nhi cô nương, các người cũng đến dạo chợ đêm a, ha ha..." Mới vừa đi được một lát, đã có người nhận ra Xảo Nhi, nhiệt tình tiếp đón.

Xảo Nhi chỉ có thể mỉm cười gật đầu, tuy rằng nàng cảm thấy thực phiền, bất quá nàng đại biểu cho Lâm Vô Du, cho nên chỉ có thể giả bộ tươi cười.

"Vị đại ca này, nghe nói đêm nay có người đến thu phí bảo hộ, nơi này của người có người đến hay không?" Lưu Toàn lập tức đi đến một quầy hàng hỏi.

"Nga, nơi này nhưng thật ra không có tới, ở 'Lục ý trà trang' bên kia có tiểu nhị bị ném ra ngoài, quan gia có thể qua đó nhìn thử xem."

"Được." Lưu Toàn cảm tạ một chút, lập tức nhìn về phía Xảo Nhi.

"Đi thôi." Xảo Nhi tăng nhanh cước bộ, hướng trong đám người đi tới.

Hai người cố gắng đi thẳng một đường, trực tiếp đi vào 'Lục ý trà trang' bên này, ngoài cửa đã muốn khôi phục lại bình thường, có người ra vào vào. Lưu Toàn tiến lên đi đến cửa hỏi tiểu nhị, tiểu nhị kia chỉ qua một cửa hàng cách đó không xa.

Xảo Nhi đến gần mới thấy là kỹ viện, tấm biển viết là 'Câu hương viện', Xảo Nhi nghĩ rằng có chữ "Câu" này, vậy nhất định cũng giống như 'Câu lan viện', Tư tưởng cổ đại nơi này cùng với hiện đại có vài phần giống nhau a...

Đột nhiên bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Xảo Nhi vội vàng lắc mình đi vào.

"Đại gia, đại gia, ta đưa, ta đưa, tha mạng a." Xảo Nhi cùng Lư Toàn đi vào liền nhìn thấy một trung niên nam tử quỳ dưới đất đang bị một người trung niên nam tử mặc trang phục màu lam chế trụ cổ tay, phía sau hai bên đều là đồng lõa của nam tử mặc trang phục màu lam cùng hộ vệ của kỹ viện, các cô nương cùng tiểu quan đều sợ hãi tránh ở góc nhìn.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Nam tử áo lam cười lạnh, "Hiện tại là một trăm lượng!"

Người đang quỳ trên mặt đất hiển nhiên là tú bà của 'Cầu hương viện' này, vừa nghe một trăm lượng lập tức khóc lên nói: "Đại gia, chỗ chúng ta là làm ăn buôn bán nhỏ a, một trăm lượng chúng ta đây căn bản là buôn bán không có lời, đại gia giờ cao đánh khề a."

"Đừng dài dòng, nếu như không muốn bị tàn phế thì đem tiền giao ra đây, bằng không các người về sau cũng đừng nghĩ buôn bán nữa." Nam tử về mặt hung tàn nói.

"Các người hơi quá đáng!" Đột nhiên một thanh âm trầm thấp rất êm tai truyền tới, mọi người toàn bộ kinh ngạc nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nam tử thanh tú mặc y phục sa mỏng màu tím đi tới, khuôn mặt thanh tú sáng ngời kia làm cho mọi người đều hít sâu một hơi.

Xảo Nhi đang đứng trước cửa thấy người tới nhân tình sáng lên, dựa vào, nam nhân này thật sự là một cái tiểu thụ.

Chỉ thấy nam tử kia một đầu tóc đen phiêu tán dài tới thắt lưng, phía sau đầu cài một cây trâm ngọc màu tím, vài sợi tóc rũ xuống hai bên vai, lộ ra tướng nữ nhi trời sinh kiều nhan khúm núm, mắt phượng hẹp dài, da trắng như tuyết, bạc môi hồng nhạt ướt át, nhu tình như nước, xinh đẹp không gì sánh được.

Giờ phút này hai tròng mắt của hắn tràn ngập lãnh ngạo, khuôn mặt lạnh như băng, rất có bộ dáng câu hồn người, làm cho người ta đã gặp qua là không thể quên được.

Dáng người của hắn so với nữ tử bình thường cao hơn một cái đầu, ẩn hiện dưới lớp sa mỏng màu tím kia có thể nhìn thấy được hai khóa hồng mai điểm sắc (A này sexy quá =.=), vòng eo xinh đẹp mảnh khảnh, cái mông đầy đặn, hai chân thon dài, tuy có chút thanh tú nhưng nhìn qua cũng là mười phần yêu nghiệt.

"Hải Đường, người như thế nào đi ra ngoài, mau vào trong!" Tú bà nhất thời khẩn trương nhìn mỹ nam đột nhiên xuất hiện này.

"Nam nhân này là tiểu quan ở đây của các người?" Nam tử áo lam thanh âm đều đều run lên, một đôi mắt háo sắc nhìn chằm chằm Hải Đường còn kém chút nữa là biến thành màu lục sắc.

"Lão lư! Lấy một trăm lượng đưa cho bọn hắn đi, Hải Đường người đừng nóng vội, vào đi thôi, không phải nói muốn uống rượu sao." Thanh âm của một nữ nhân không kiên nhẫn ở phía sau mỹ nam Hải Đường vang lên, Xảo Nhi vừa thấy khoe miệng co rút nhăn liệt, nữ nhân này nàng nhận thức, cư nhiên là đại phu nhân _ Bao Tiểu Cúc của thần tài Hồng huyện _ Tiền Nhất Văn.

"Phu nhân! Hải Đường rất tức giận." Môi đỏ mọng của mỹ nam chu lên, mắt phượng lưu chuyển làm mê đảo mọi người ở đây.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng tức giận, không phải là tiền thôi sao, lão Lư, còn không mau đưa ra! Thực ảm ỹ!" Bao Tiểu Cúc ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, tuy rằng tuổi không còn nhỏ, nhưng cũng có chút tư sắc, chính là Xảo Nhi không nghĩ tới nữ nhân cổ đại cư nhiên cũng tới 'Cầu hương viện' tìm nam nhân.

"Dạ, dạ, Tiền đây phu nhân!" Tú bà lão Lư nghe thấy câu nói của nàng, lập tức bỏ tiền ra miễn cho quấy rầy vị thần tài này.

"Chậm đã!" Nam tử áo lam nam đem một trăm lượng đẩy ra nói: "Lão tử thay đổi chủ ý, lão tử muốn hắn! Hắc hắc."

"Tần gia, mỹ nam này thật tốt, nhìn rất mê người, hắc hắc." Thủ hạ bên cạnh nam tử áo lam lập tức phụ họa theo.

"Không sai không sai, so với tiểu quan ở Phong Châu đẹp hơn rất nhiều, thật sự là không nghĩ tới trong trấn nhỏ này cư nhiên lại có cực phẩm bậc này." Nam tử áo lam lập tức cười rộ lên.

"Đại gia, Hải Đường là hầu hạ nữ nhân, không tiếp nam nhân." Sắc mặt Lão Lư lập tức tái nhợt nói.

"Hừ! Hải Đường là người của bản phu nhân, các người tốt nhất đừng mơ tưởng đến!" Bao Tiểu Cúc rất có khí thế nói, một tay còn ôm bả vai Hải Đường, nhìn như vậy có điểm khôi hài, ít nhất Xảo Nhi là người cảm thấy như vậy.

"Lão thái bà, người tốt nhất tránh ra một bên, tiểu quan này hôm nay lão tử muốn, tiếp hay không tiếp cũng không sao cả, chỉ cần hầu hạ lão tử là được!" Nam tử áo lam gọi là Tần gia kia chậm rãi tới gần Bạch Hải Đường cùng Bao Tiểu Cúc.

"Cái gì! Lão thái bà?" Bao Tiểu Cúc tức giận đến toàn thân phát run.

"Đại gia, không được, không được a!" Tú bà lập tức đi tới lôi kéo Tần gia.

"Tránh ra!" Tần gia vung tay áo, cả người lão Lư ngã về sau, Xảo Nhi chỉ thấy bóng dáng Bạch Hải Đường chợt lóe đem lão Lư nâng dậy.

"Ai nha, thì ra là có chút công phu a, khó có được a!" Tần gia vỗ tay cười nói, đối với Bạch Hải Đường rất là thương thức.

Xảo Nhi trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu quan của 'câu hương viện' này cư nhiên có võ công, hơn nữa nhìn qua cũng không tệ.

"Các người nhanh rút ra khỏi đây! Bằng không đừng trách Hải Đường không khách khí!" Hai mắt đẹp của Bạch Hải Đường trợn lên, phi thường có khí thế.

"Ha ha ha, ha ha ha. Có cá tính! Đại gia thích người như vậy, các huynh đệ, bắt!" Tần gia cười to một lúc, lập tức thu lại ý cười, hừ lạnh một tiếng.

Lập tức năm thủ hạ phía sau Tần gia xông lên hướng tới Bạch Hải Đường tấn công, trong phòng rất chật hẹp, những người khác lập tức sợ tới mức tránh ra một bên, chỉ có Xảo Nhi cùng Lưu Toàn như trước đứng nhìn. Bao Tiểu Cúc tức giận đến mức kêu to hộ vệ đi hỗ trợ.

Bóng người mặc sa mông màu tím ở trong không trung bay lên, thủ hạ của Tần gia cũng không yếu, rất nhanh mọi người liền nghe được tiếng quần áo bị xé rách, sa mông màu tím liền rơi xuống đất.

"Ha ha, ha ha, tiểu mỹ nhân, người liền ngoan ngoãn nghe lời đi, đại gia sẽ rất ôn nhu, ha ha ha." Tần gia nhìn đến Bạch Hải Đường duy trì không được lâu, cuồng vọng cười to.

"Quan gia, mau hỗ trợ a!" Tú bà đột nhiên thấy Lưu Toàn mặc y phục hộ khoái, vội vàng chạy tới kéo hần.

Lưu Toàn liếc mắt nhìn hần một cái, lại nhìn nhìn về mặt đang nghiền ngẫm của Xảo Nhi, tú bà nhìn về phía Xảo Nhi, nhất thời hai mắt sáng lên, biết người này là vô địch nữ bộ khoái Hồng huyện của bọn họ _ Thượng Quan Xảo Nhi, tảng đá trong lòng lập tức được hạ xuống..

"A." Một tiếng hét thâm vang lên, một tên thủ hạ của Tần gia bị Bạch Hải Đường đột nhiên rút ra nhuyễn kiếm bên hông chém một kiếm vào tay hần.

"Xú tiểu tử, cư nhiên dám đã thương người của ta!" Tần gia giật mình một chút, sau đó liền tự mình ra tay.

Xảo Nhi trong ánh mắt tràn đầy thương thức, nàng muốn nhìn một chút võ công của mỹ nam này rốt cuộc cao bao nhiêu.

Thân ảnh tung bay, lộn một vòng trên cái ghế, toàn bộ hộ vệ đều ngã xuống đất kêu thảm thiết. Bao Tiểu Cúc sợ tới mức bỏ chạy, cũng không biết là có phải hay không đi tìm người giúp đỡ.

"Nữ quan gia, người, người mau cứu cứu Hải Đường a!" Lão lưu vội la lên.

"Tú bà, người đừng lo lắng, đại tiểu thư tự nhiên là có tính toán của nàng!" Lưu Toàn lập tức giải thích, kỳ thật hần cũng không biết Xảo Nhi vì sao không ra tay.

"Ân!" Một tiếng kêu đau đớn, chiến đấu chấm dứt, Bạch Hải Đường bị Tần gia điểm trúng huyệt đạo trên ngực, kiếm trên tay bởi vì trên người mất đi lực đạo mà rơi xuống đất, hai mắt nhìn Tần gia tựa hồ như muốn bốc hỏa, một thân màu tím sa y rách nát, lộ ra da thịt bên trong, lại làm Xảo Nhi thấy rất ngoài ý muốn là da thịt bên trong của hần cư nhiên là màu tiểu mạch, mà da thịt trên mặt lại trắng nõn, thật sự là mâu thuẫn a.

"Ha ha ha, người mau lại đây!" Tần gia một phen bắt lấy Bạch Hải Đường liền áp người hần lên vách tường, hai tay đem sa mông màu tím của hần tháo xuống, rơi xuống ở bên hông hần, lộ ra bóng lưng kiên cố, lộ ra màu da tiểu mạch làm cho hai mắt phượng của Xảo Nhi hí lại..

Khóe môi Xảo Nhi kéo ra, lúc Tần gia chuẩn bị kéo quần hần xuống, thì một hạt gạo bắn vào tay Tần gia.

"A!" Tần gia kêu lên một tiếng, nhìn trên mu bàn tay của mình khám một hạt gạo nho nhỏ, lộ ra thần sắc hoảng sợ.

"Ai?" Tần gia lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng Xảo Nhi lộ ra sắc mặt giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24

"Ai phái các người đến đây thu phí bảo hộ?" Xảo Nhi chậm rãi đi đến, một thân lãnh mạc, tư thế oai hùng trác tuyệt, làm cho người ta đối với nữ tử như vậy cũng cảm giác vài phần mới mẻ.

"Người quản cái rắm! Từ hôm nay trở đi, toàn bộ phí bảo hộ ở Hồng huyện đều do lão tử đến thu!" Tần gia sau khi trấn định lại, làm ra tư thế hùng hổ kêu ngạo, rất giống với xã hội đen đi thu phí bảo kê.

Xảo Nhi cười lạnh một tiếng, lạnh như băng nói: "Phải không? Thu giao cho ai? Hàn Mộc Tà sao?"

"Hàn Mộc Tà? Xú nữ nhân, người điên rồi sao! Hàn Mộc Tà là võ lâm minh chủ, làm sao có thể làm chuyện này? Xem ra thanh danh của hần không thể

cao hơn so với hắc đạo ta a, ha ha ha! Lão tử là Tàn Vô Ngã của 'Hổ Dực bang' ! Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra!"

"Vô lâm mình chủ không phải là chủ mưu? Thú vị!" Đầu nhỏ của Xảo Nhi chuyển động, biểu tình nhìn qua thực buồn cười.

"Hừ! Các ngươi là bọn cường đạo, nàng là vô địch nữ bộ khoái của Hồng huyện chúng ta ! Các ngươi chờ ngồi tù đi!" Tú bà lão Lư lập tức nhảy dựng lên quát, tựa hồ có loại cảm giác rất hạnh diện.

Lời này của Lão Lư làm cho các cô nương cùng các tiểu quan trong viện lập tức tò mò, bắt đầu vây quanh lại xem náo nhiệt.

"Ngươi không sao chứ?" Xảo Nhi đi đến bên cạnh Bạch Hải Đường , giải khai huyệt đạo cho hắn, mắt phượng ở trước ngực hắn dừng lại một chút, tiếp đến nhìn vào cặp mắt câu hồn kia của hắn.

"Không, không có việc gì, đa tạ nữ quan gia cứu giúp." Bạch Hải Đường đột nhiên trở nên nhu tình, mắt phượng ngưng nhìn Xảo Nhi liếc mắt một cái, làm cho Xảo Nhi nhận không được sợ run cả người.

"Về sau đừng quá xúc động, võ công của ngươi không đủ để bảo hộ chính ngươi!" Xảo Nhi khước miệng gọi lên nụ cười lạnh, nàng không thích nam nhân như vậy, giống y như nữ nhân, chỉ làm cho nàng khinh bỉ, tuy rằng màu da của hắn quả thực rất mê người...

"Đa tạ nữ quan gia giáo huấn, Hải Đường hiểu được ." Bạch Hải Đường xấu hổ ôm thân thể của mình.

"Đi vào mặc quần áo đi! Việc gì tốt không làm, vì sao lại đi làm tiểu quan quan? Ai!" Xảo Nhi lắc đầu không hề để ý nói.

"Xú nữ nhân, ngươi dong dài xong chưa? Hổ Dực bang chúng ta không phải là người dễ bị khi dễ." Tàn Vô Ngã sau khi giúp các huynh đệ băng bó tốt xong nói, khoảng thời gian này là Xảo Nhi có ý thông thả cho hắn.

"Bang chủ của Hổ Dực bang là ai?" Xảo Nhi cũng không tức giận, chính là toàn thân hơi thở càng ngày càng lạnh.

"Hừ! Ngay cả Hổ Dực bang cũng không biết? Ngươi còn ở đây lão xược cái gì!" Tàn Vô Ngã châm chọc nói.

"Nữ quan gia, Hải Đường biết, bang chủ của Hổ Dực bang gọi là 'Thu Dạ Vân', là người được gọi là vị thần long thấy đầu không thấy đuôi ." Bạch Hải Đường đã mặc vào xong kiện y phục màu đỏ bạc do tiểu quan đưa đến, Xảo Nhi xoay người lại, hân hoan phút này xinh đẹp mị hoặc động lòng người, người này nếu là nữ nhân, chỉ sợ nam nhân đều muốn tranh nhau đến mê đầu sức trán a.

"Nga? Ngươi làm sao mà biết?" Mắt phượng của Xảo Nhi nheo lại, tên tiểu quan này có điểm kỳ quái.

Bạch Hải Đường lập tức cười rộ lên, nụ cười kia giống như hoa mẫu đơn nở rộ, khuynh quốc khuynh thành.

"Hải Đường không phải là người của Hồng huyện, trước kia là người ở Phong Châu, nơi đó là bang ổ của Hổ Dực bang, cho nên Hải Đường mới biết được."

"Ha ha ha, xú tiểu tử này cũng có chút kiến thức, có phải hay không muốn hầu hạ bang chủ của chúng ta ?" Tàn Vô Ngã lại bắt đầu cười dâm dăng.

Bạch Hải Đường biến sắc cả giận nói: "Lão tử không hầu hạ nam nhân!" Thành linh thể hiện ra bộ dáng nam nhân làm cho Xảo Nhi bị dọa nhảy dựng.

"Ha ha ha, ngươi không hầu hạ nam nhân? Liên thân hình như ngươi vậy có thể thỏa mãn nữ nhân sao?" Tàn gia cùng các huynh đệ lập tức cười to lên, hoàn toàn không đem Xảo Nhi để vào mắt.

"Ngươi, các ngươi!" Bạch Hải Đường tức giận đến mức muốn xông lên tiếp tục đánh nhau .

Xảo Nhi thân thủ cản lại, sau đó đối với Tàn Vô Ngã mỉm cười nói: "Các ngươi là muốn tự nguyện đi nha môn hay là muốn bị khiên trở về?" Xảo Nhi cười là vì nàng cảm thấy vấn đề Tàn Vô Ngã nói cũng không làm cho nàng ngạc nhiên, thân hình Bạch Hải Đường rất gầy yếu, như thế nào thỏa mãn nữ nhân? Nghĩ đến nam nhân như vậy nằm ở dưới thân mình bị ép buộc đến hôn mê, làm cho nàng nhận không được mí mắt giật giật.

Thủ hạ Tàn Vô Ngã lập tức xếp thành một hàng, dàn trận sẵn sàng đón quân địch.

"Xú nữ nhân! Khẩu khí rất lớn, chỉ cần ngươi có thể đánh ngã chúng ta, lão tử ngoan ngoãn đi theo ngươi!" Tàn Vô Ngã hào khí nói.

"Tốt lắm! Vậy chuẩn bị nằm xuống đi!" Xảo Nhi vừa dứt lời, bóng dáng màu hồng nhạt lập tức biến mất ngay tại trước mắt Bạch Hải Đường, mọi người còn đang ngờ ngác trước tốc độ của Xảo Nhi, thì sáu nam nhân đã ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Xảo Nhi vỗ vỗ bàn tay.

"Nam tử hán nói chuyện giữ lời, ngoan ngoãn đi nha môn!" Xảo Nhi hai tay huy động, giải khai huyệt đạo cho bọn họ. Mấy người Tàn Vô Ngã người nào người nấy sắc mặt trở nên khủng hoảng, liếc mắt nhìn lẫn nhau sau đó ngoan ngoãn thành thật hướng ngoài cửa đi đến.

"Nữ quan gia, chúng ta chẳng qua là thu một chút phí bảo hộ thôi, không nghiêm trọng như vậy chứ?" Tàn Vô Ngã hoàn toàn thay đổi khí thế, thái độ chân chó nịnh nọt hướng Xảo Nhi dò hỏi.

"Đi nha môn xem đại nhân nói như thế nào, đi thôi!" Xảo Nhi liếc mắt ra hiệu với Lư Toàn.

"Tú bà, người cùng chúng ta về nha môn làm chứng!" Xảo Nhi xoay người nói với Lão Lưu.

"A, ta, ta đi không được, khách nhân tới rất đông, có thể quản lại ngày mai không?" Lão Lưu khó xử nói.

"Lão Lưu, ta đi đi!" Bạch Hải Đường đột nhiên tiến lên nói: "Nữ quan gia, ta được không?"

Xảo Nhi nhìn hần một cái, chân mày hơi nhíu lại, nàng rất muốn nói: "Người không được, ở đây không phải chỉ có mình người biết a." Bất quá Xảo Nhi chính là gật gật đầu, bước chân đi ra ngoài cửa.

Bạch Hải Đường nhìn bóng lưng lạnh lùng của Xảo Nhi, đột nhiên lộ ra nụ cười làm cho người ta chói mắt.

Dọc theo đường đi không có dừng lại, đoàn người rất nhanh đã trở lại nha môn, tuy rằng Bạch Hải Đường đi bên cạnh Xảo Nhi, nhưng Xảo Nhi đối với mỹ nam yêu nghiệt này cũng không thêm để ý, sau khi trở lại nha môn, nàng trực tiếp đem hần quăng qua một bên cho Lâm Vô Du xử lý, còn mình thì đi vào phòng Lãnh Sương Hàn.

"Xảo Nhi, người đã trở lại? Thế nào? Là người của Hàn Mộc Tà sao?" Lãnh Sương Hàn vừa thấy Xảo Nhi lập tức tiến lên hỏi thăm.

Xảo Nhi theo thói quen đi đến giá gỗ để chậu nước rửa mặt rửa sạch mặt một phen, sau đó ngồi trước cái bàn tròn nhỏ, uống trà do Lãnh Sương Hàn đưa tới.

"Là người của Hồ Dục bang, hình như cùng Hàn Mộc Tà không có quan hệ gì, người biết không?" Xảo Nhi liếc mắt nhìn hần, khuôn mặt này so với khuôn mặt yêu nghiệt của Bạch Hải Đường nhìn thấy thoải mái hơn nhiều, nàng tuy rằng rất thích mỹ nam, nhưng vẫn phải có nam tính một chút, bất quá cái loại yêu nghiệt giống như Hoa vương gia kia cũng rất phù hợp với khẩu vị của nàng, đáng người của hần cùng một dạng với Lãnh Sương Hàn, còn đáng người Bạch Hải Đường rất thanh tú hơn nữa còn rất mị hoặc.

"Hồ Dục bang? Làm sao có thể tới nơi này? Bọn họ là người của hắc đạo, mọi chuyện bọn họ làm đều rất mờ ám, cùng Hàn Mộc Tà không có quan hệ gì, nhưng thật ra ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ở mặt ngoài là khẳng định không có quan hệ với nhau, chính phái cùng hắc đạo từ xưa đến nay đều đối lập, Hàn Mộc Tà không có khả năng cùng bọn họ thông đồng làm vậy, bất quá nếu ngầm liên hệ với nhau cũng không có ai biết." Lãnh Sương Hàn nhíu mày nói, hé ra khuôn mặt lãnh khốc, làm cho mắt phượng của Xảo Nhi tối sầm lại, như vậy mới gọi là nam nhân chứ. (Haizz...tối giờ Xảo Nhi phát xuân == hắc hắc)

"Hàn, thương thế tốt chưa?" Xảo Nhi dời đi đề tài, làm cho Lãnh Sương Hàn sững sờ một chút, khóe miệng co quắp, hần phát hiện Xảo Nhi có một đặc điểm, chính là thường thường đang nói tới một chuyện nghiêm túc bỗng nhiên mất đi hứng thú lập tức chuyển sang đề tài khác.

"Tốt hơn nhiều rồi, chỉ là chút ngoại thương thôi không có chuyện gì." Lãnh Sương Hàn rất thành thật trả lời.

"Uh, Đông Phương Ngọc đã phái người nói cho thái sư thả các huynh đệ của người ra rồi phải không?" Bàn tay Xảo Nhi bắt đầu vuốt ve bàn tay to lớn của Lãnh Sương Hàn, một bên sờ một bên nhìn hần.

Lãnh Sương xấu hổ bối rối lùi về vài bước, Xảo Nhi đem hần lôi lại mở hai tay hần ra, bàn tay nhỏ bé tiếp tục sự nghiệp vuốt ve bàn tay to dài kia, khóe miệng mỉm cười thân nhiên.

"Vâng, đúng vậy, ta, ta nghĩ để cho các huynh đệ tới nơi này, về sau làm thuộc hạ của tiểu thư." Lãnh Sương Hàn khàn khàn đến nỗi nói chuyện đều cà lăm.

"Thuộc hạ của ta?" Xảo Nhi khó hiểu nâng mắt phượng lên nhìn hần.

"Đại tiểu thư không phải là muốn thành lập 'Kiêu ngạo phái' sao? Về sau trong chốn giang hồ không còn 'Lãnh các' chỉ có 'Kiêu ngạo phái'." Lãnh Sương Hàn thành thật nói.

Khóe miệng Xảo Nhi mạnh mẽ co rút, nàng chẳng qua là tùy tiện nói giỡn một chút, nam nhân này cứ nhiên nghĩ nàng muốn thành lập cái 'Kiêu ngạo phái' thật, nàng thật sự muốn ngắt.

"Chẳng lẽ không đúng?" Lãnh Sương Hàn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Xảo Nhi có chút vặn vẹo, khó hiểu hỏi.

"Không, 'kiêu ngạo phái' cũng không tệ." Xảo Nhi rũ mắt xuống, lại tiếp tục nghiên cứu bàn tay hần, thật sự rất lớn, có điểm thô ráp, nhưng thực nam tính, ngón tay thực thon dài. Trước ngực Xảo Nhi đột nhiên căng thẳng, cảm lấy bàn tay hần đặt trước cái miệng nhỏ của mình đặt xuống một nụ hôn.

"Xảo Nhi..." Lãnh Sương Hàn sợ tới mức rụt lui lại, hần còn chưa có chuẩn bị tốt đâu.

Xảo Nhi không có trả lời, mà là đột nhiên đem ngón trỏ của hần đưa vào trong miệng khẽ mút.

Cả người Lãnh Sương Hàn lập tức chấn kinh, trở nên cương cứng, khuôn mặt tuần tú 'Xoát' một cái đỏ bừng.

"Xảo Nhi, dừng, dừng như vậy." Trong người Lãnh Sương Hàn thực khô nóng, cũng thực sợ hãi càng cảm thấy bất khả tư nghị (không biết làm sao). Xảo Nhi làm hành động này tựa hồ rất tự nhiên, không gì bất khả, nàng thật đúng là không phải một nữ nhân bình thường.

Xảo Nhi buông tay hần ra, nhìn nước miếng dính trên ngón tay hần khóe môi gọi lên nụ cười tà, mắt phượng nhìn khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sương Hàn

đang bạo hồng nói: "Đêm nay ta muốn ngủ!"

Lãnh Suông Hàn toàn thân cứng ngắc ,cái gì nên đến cũng sẽ đến, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không cho phản kháng của Xảo Nhi, hần chỉ có thể chậm rãi cúi thấp đầu, nhưng đột nhiên lại nhớ tới chuyện gì nên mở miệng nói: "Xảo Nhi, đại, đại nhân hần..."

Sắc mặt Xảo Nhi biến đổi, buông tay hần ra đứng dậy đi ra ngoài, làm cho Lãnh Suông Hàn bị dọa sợ, hần nói gì sai rồi sao?

Xảo Nhi đi vào phòng khách phía trước nha môn. Bạch Hải Đường cur nhiên còn chưa đi, nhìn thấy Xảo Nhi tiến vào,Bạch Hải Đường đối với nàng ôn nhu nở nụ cười , Xảo Nhi chỉ là gật gật đầu, nhìn về phía Lâm Vô Du đang vui sướng nói: "Thế nào rồi ?"

"Xảo Nhi, những người đó tạm thời phạt bọn hần bị giam ở nha môn ba ngày, sau đó phạt bọn họ mỗi người một trăm lượng, nếu còn tái phạm, tội thêm một bậc không thể tha thứ." Lâm Vô Du mỉm cười nói.

"Àn." Xảo Nhi không có ý kiến, nhìn hướng Bạch Hải Đường nói: "Hải Đường công tử còn không quay về sao? Tiền phu nhân còn đang chờ người đó." Xảo Nhi cười nói.

"Hải Đường chính là muốn tránh Tiền phu nhân nên mới không trở về." Bạch Hải Đường nhìn Xảo Nhi lộ ra thần sắc u buồn.

Xảo Nhi kỳ quái nhìn về phía Lâm Vô Du, nàng không biết nói như thế nào .

"Hải Đường công tử đến Hồng huyện không lâu, liền bị Tiền phu nhân vừa ý,Tiền phu nhân muốn hần bán mình nhưng Hải Đường không muốn, cho nên vẫn thường xuyên đi tìm Hải Đường, điều này làm cho tú bà kiếm lời không ít." Lâm Vô Du hiển nhiên đã cùng Bạch Hải Đường trao đổi qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 25

"Ha! Người là tiểu quan, còn chưa chịu bán mình sao? Vậy người vì sao phải làm tiểu quan?" Xảo Nhi cười rộ lên hỏi.

Ánh mắt của Bạch Hải Đường nhất thời xuất hiện u oán nhìn về phía Xảo Nhi, làm cho Xảo Nhi có cảm giác tội lỗi,nàng chạm vào nỗi đau của hần sao?

"Hải Đường công tử là bị ép buộc , cha mẹ hần ở trong tay kẻ thù, mà kẻ thù của hần muốn hần cả đời này phải làm tiểu quan, bằng không sẽ giết cha mẹ hần, ai, thực là cái dạng người xấu gì cũng có." Lâm Vô Du thờ dài.

Xảo Nhi hai mắt nhắm lại, nhìn vào đôi mắt phượng mị hoặc mười phần kia của Bạch Hải Đường, lý do như vậy tựa hồ rất quái dị.

"Kẻ thù của người là ai? Người như thế nào lại đến Hồng huyện?"

Mắt phượng của Bạch Hải Đường liếc hạ, thân thể có chút phát run, làm cho Xảo Nhi hơi hơi nhú mày, xem ra nam nhân này thực sự có chuyện xưa.

"Quên đi, người không cần phải nói , người có võ công mặc dù ở 'câu hương viện', nhưng cũng sẽ không bị nữ nhân khi dễ. Đại nhân, các người chậm rãi tán gẫu, Xảo Nhi đi ngủ trước , đêm ta không ngủ ở phòng của người!" Xảo Nhi nói xong xoay người bước đi, nàng không thích nghe chuyện tình của người khác, mặc kệ là thật hay là giả nàng đều không muốn nghe.

"Xảo Nhi! Người, người ngủ ở đâu?" Lâm Vô Du xấu hổ nhìn Bạch Hải Đường liếc mắt một cái, lập tức đuổi theo Xảo Nhi hỏi.

Xảo Nhi quay đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn hần nói: "Người có phải hay không hỏi quá nhiều, hảo hảo mà dưỡng thân thể của người cho tốt, bằng không ta sẽ không gặp mặt người!" Xảo Nhi nói xong bỏ tay hần ra, lạnh lùng rời đi.

Lâm Vô Du đứng im không nhúc nhích, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, đột nhiên nhắm hai mắt lại.

"Lâm đại nhân quấy rầy lâu rồi, Hải Đường cáo từ." Bạch Hải Đường kinh ngạc nhìn mối quan hệ của hai người này, liền biết đều ly khai.

Khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Lâm Vô Du miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Nga, hảo, Hải Đường công tử đi đường cẩn thận, sư gia tiễn khách!" Lâm Vô Du nói xong vội vàng chạy vào hậu viện.

Xảo Nhi quả nhiên không ở trong phòng của hần, Lâm Vô Du cảm giác tâm mình đau nhói, hần biết nàng nhất định đã đi vào phòng của Lãnh Suông Hàn, một loại cảm giác thất hồn lạc phách ở trong đầu óc của hần bắt đầu lan tràn, đứng im trong hậu viện không nhúc nhích,giống như một cây đại thụ bất động.

Chu Vô Ý khi đi vào hậu viện liền nhìn thấy cái dạng này của Lâm Vô Du, không khỏi lắc lắc đầu, đi đến trước mặt hần nói: "Đã trễ rồi, đi ngủ đi, tháng này nhìn người đã gầy đi một vòng."

Lâm Vô Du quay đầu nhìn hấn nói: "Nàng có phải hay không muốn bỏ ta mà đi?"

"Ngươi yên tâm,tính cách của Xảo Nhi cũng không phải là thực sự vô tình, chỉ cần ngươi không bức nàng, nàng sẽ không rời đi ." Chu Vô Ý buồn bã nói, "Đại nhân ngươi nên khai mở tư tưởng đi, nữ nhân như vậy nhất định sẽ không bị một người nam nhân trói buộc."

"Ai..." Lâm Vô Du thật dài thờ dài, "Ngươi đi ngủ đi, ta không sao."

Chu Vô Ý cũng không biết nên khuyên nhủ hấn như thế nào chỉ có đi ngủ trước.Lâm Vô Du ngồi xuống trong lòng buồn bã.

Xảo Nhi đi vào liền nhìn thấy thần sắc ưu thương của Lâm Vô Du, sắc mặt lạnh lùng đi tới đem hấn ôm lấy trực tiếp đi vào trong phòng sau đó ném hấn lên trên giường.

"Xảo Nhi..." Thanh âm vui sướng của Lâm Vô Du vang lên, Xảo Nhi trở lại ngủ cùng hấn sao?

Hai tròng mắt lạnh lùng của Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuần tú như ngọc của hấn lạnh lùng nói: "Ngươi còn muốn làm bạn giường của Xảo Nhi sao?" Kỳ thật Xảo Nhi nghĩ hấn nhất định sẽ suy nghĩ lung tung cho nên mới đến nhìn hấn, không có ý tứ gì khác vừa vào liền nhìn thấy hấn ưu thương còn chưa chịu đi ngủ.

Lâm Vô Du sững sốt một chút, khuôn mặt tuần tú phỉếm hồng, vội vàng gật đầu.

"Vậy ngươi tốt nhất đừng suy nghĩ lung tung, ta không cần tình cảm của ngươi mà chỉ cần thân thể của ngươi, nếu ngươi ngay cả thân thể của mình đều không thể chiều cố tốt, sau này ta sẽ không muốn ngươi nữa!" Xảo Nhi vô tình nói.

"Xảo Nhi..." Lâm Vô Du ôm cổ nàng về mặt đáng thương nói: "Là ta không thỏa mãn được ngươi sao?" (Nhiều lúc ta thấy thương cho Du ca quá)

"Ngươi nói đi, nếu cứ tiếp tục như vậy ngươi liền chỉ còn lại bộ xương cốt mà thôi ." Xảo Nhi trong lòng đau xót, bàn tay nhỏ bé đặt trên lưng hấn, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn lạnh lùng xa cách như trước.

"Ta, ta không sợ ." Lâm Vô Du vội vàng khẩn cầu nhìn nàng, hấn chỉ hy vọng nàng là của một mình hấn.

"Ta sợ! Ta không hy vọng một ngày kia khi thức giấc bên người có thêm một bộ thây khô." Xảo Nhi nhìn ánh mắt ưu thương của hấn, nàng biết lời nói của nàng rất tàn nhẫn, nhưng nàng chính là không muốn làm cho hấn yêu thương nàng, mà chính nàng lại càng không thể đi yêu thương hấn.

Lâm Vô Du khòe miệng co rút: "Ta sẽ cố gắng hảo hảo luyện công ."

Lòng tự trọng của nam nhân bị đã kích, hấn nhất định phải cường đại, một ngày nào đó hấn muốn làm cho nữ nhân này nằm dưới thân hấn cầu xin tha thứ.

"Ta sẽ thường đến thăm ngươi." Xảo Nhi cho hấn một đáp án.

"Xảo Nhi..." Lâm Vô Du cái mũi chua xót, nước nỏ nói: "Tim của đại nhân rất đau."

"Thu hồi đau lòng của ngươi đi, chúng ta sẽ vẫn là bạn giường,nếu như có tình cảm ta sẽ rời đi ngươi, chính ngươi chọn." Xảo Nhi trong lòng run lên, kỳ thật trong lòng nàng cũng có cảm giác khó chịu, làm cho nàng rất không thoải mái, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần .

"Ngươi vì phải làm như vậy?" Lâm Vô Du vẫn không có cách nào khác lý giải được dục vọng của nàng vì sao lại mãnh liệt như vậy , hấn tin tưởng không có nữ nhân nào lại có suy nghĩ khác thường như thế.

"Bởi vì ta sợ ngủ không được, chỉ có một nhọc ta mới cảm thấy ngủ ngon.Được rồi ngươi ngủ đi, ta chỉ muốn nói với ngươi,tuy rằng ta không thương ngươi, nhưng ngươi cùng bọn họ không giống nhau, cho nên ngươi nhất định phải chiều cố mình cho tốt!" Xảo Nhi nói xong đẩy ra hấn rời đi.

Lâm Vô Du trong lòng rối rắm, nhìn bóng dáng Xảo Nhi rời đi ,cẩn thận suy nghĩ đến lời nói của nàng. Sau đó đột nhiên khoanh chân ngồi trên giường bắt đầu tu luyện nội công tâm pháp, đem tạp niệm trong đầu đều vứt bỏ ,thân thể mới chính là tiền vốn không phải sao.

Xảo Nhi kỳ thật cũng không có rời đi mà là ở ngoài phòng lén lút nghe động tĩnh bên trong, nhìn thấy Lâm Vô Du bắt đầu luyện công , cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhếch lên yên tâm rời đi.Hấn đối với nàng mà nói quả thật rất đặc biệt ,tuy rằng nàng không thương hấn nhưng lại không đành lòng thương tổn hấn.

Đi qua phòng Đông Phương Ngọc thấy trong phòng còn sáng đèn , từ cửa sổ vọng vào thấy Tiểu Thanh đang giúp đỡ hấn trị thương, nàng cũng không có dừng lại.

Trở lại phòng Lãnh Sương Hàn,sắc mặt Lãnh Sương Hàn vẫn khảm trương cộng thêm đồ bưng như trước, nhìn thấy Xảo Nhi tiến vào,hấn cảm thấy không được tự nhiên, không biết nên làm thế nào cho tốt.

"Rửa mặt chải đầu chưa?" Xảo Nhi tự nhiên cởi ra áo ngoài,trước ngực lộ ra cái yếm trắng thêu hoa

"Ân." Ánh mắt Lãnh Sương Hàn nhất thời không biết nên nhìn đi chỗ nào , chỉ biết cúi thấp đầu nhìn tay của mình, lại đột nhiên nghĩ đến hình ảnh lúc

trước Xảo Nhi khẽ mút ngón tay của mình, toàn thân hân lập tức nóng lên, trở nên cương cứng trong lòng một hồi bồn chồn lạ thường.

Xảo Nhi rửa mặt chải đầu một chút, đi vào bên giường nhìn hân như trước bất động ngồi trước cái bàn tròn nhỏ nói: "Như thế nào? Không ngủ sao? Vẫn là sợ?"

"Xảo Nhi..." Lãnh Sương Hàn trở nên luống cuống.

"Lại đây!" Xảo Nhi tức giận nói, NND, nam nhân này còn chần chờ nhấn nhó cái gì không biết.

Lãnh Sương Hàn cả người chấn động, lập tức đứng dậy khuôn mặt đỏ bừng đi đến trước mặt Xảo Nhi.

"Cởi quần áo, lên giường!" Xảo Nhi tựa đầu vào giường ra lệnh nói.

Lãnh Sương Hàn xấu hổ nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, một đôi mắt phượng trên khuôn mặt thanh tú lạnh lùng kia không hề có gợn sóng, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng thật sự chỉ là vì phát tiết nên mới muốn hân? Ham muốn này không khỏi có chút quái lạ đi.

Xảo Nhi trong lòng mất đi kiên nhẫn, nói lên giường liền lên giường đi, làm xong một mẻ là có thể ngủ, gặp cái dạng này của Lãnh Sương Hàn nàng thực sự phiền chán.

Lãnh Sương Hàn mới vừa đi đến bên giường đã bị Xảo Nhi lôi kéo ngã xuống, Xảo Nhi xoay người một cái liền đem hân đặt ở dưới thân.

"Người có phải là nam nhân hay không! Giống y như đàn bà!" Xảo Nhi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc trở nên đỏ bừng của hân, hai tay lôi kéo đem vạt áo trước ngực hân cởi ra, trước ngực lộ ra màu da khỏe mạnh làm cho mắt phượng của Xảo Nhi nhú lại.

"Xảo Nhi, đại, đại nhân bên kia? ? ?" Lãnh Sương Hàn sợ tới mức vội vàng đem hai tay hoành ở trước ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Xảo Nhi giống như sắc lang, cổ và lỗ tai của hân đều đỏ ửng.

"Câm miệng!" Xảo Nhi nổi giận quát một tiếng, thô lỗ đem hai tay của hân kéo ra, không cho hân che ngực lại, nàng thích nhìn cơ bắp rắn chắc kia của hân, nam nhân này thật gọi cảm, làm cho dục vọng của nàng được kích thích.

Lãnh Sương Hàn nhất thời câm miệng không nói nên lời, hai tròng mắt nhắm lại đầu quay sang một bên làm ra bộ đáng cam chịu.

Xảo Nhi cười lạnh cúi thấp đầu xuống, há mồm liền cắn lên khóa hồng mai trước ngực hân.

"A." Lãnh Sương Hàn ăn đau liền mở mắt ra khăn trương nhìn khoe môi gọi lên nụ cười tà của Xảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26

"Đau không?" Xảo Nhi hỏi.

"Đau..." Lãnh Sương Hàn hoảng sợ nói.

"Nếu như ngươi còn tiếp tục làm ra bộ đáng không tình nguyện này, sẽ càng đau thêm nữa." Xảo Nhi cảnh cáo nói, nếu như hân không phải là đối tượng nàng vừa ý, nàng đã sớm điểm nguyệt đạo của hân rồi trực tiếp thượng hân luôn !

"A." Lãnh Sương Hàn sợ hãi kêu lên, nhưng lập tức đã bị Xảo Nhi mạnh mẽ hung hăng hôn lên đôi môi bạc của hân, sức nặng đáng úp trên người thiếu chút nữa làm cho hân đau sốc hông, không thể không ôm lấy thân hình của Xảo Nhi nghiêng qua một bên, hân sợ bị nàng áp đến chết.

Hai tay vừa tiếp xúc đến da thịt bóng loáng của Xảo Nhi, Lãnh Sương Hàn xấu hổ muốn buông ra, lại bị bàn tay của Xảo Nhi chộp lấy bàn tay to đang định chạy trốn của hân, làm cho hai người càng thêm dán khít vào nhau, thậm chí Xảo Nhi còn dẫn đường cho bàn tay của hân vuốt ve khắp cơ thể mình.

Lãnh Sương Hàn dù sao cũng là nam nhân, làm sao chịu đựng được hành vi hào phóng của nữ nhân nào đó, đôi môi căng mọng cùng cái lưỡi thơm tho kia càng không ngừng khiêu khích hân, bàn tay hân bắt đầu nắm lấy tay Xảo Nhi, làm cho Xảo Nhi buông tay hân ra, hân đã muốn luyến tiếc rồi đi, mà tay Xảo Nhi cũng không chút nào ngần ngại hướng xuống tiết khố của hân chui vào.

"Ân." Lãnh Sương Hàn thét lớn một tiếng.

"Ân a..." Cái miệng nhỏ nhắn của Xảo Nhi phát ra tiếng kêu yêu kiều dễ nghe, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài run run, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phồng hồng, kiều mị động lòng người, Lãnh Sương Hàn nhìn đến Xảo Nhi như vậy dục vọng nhất thời bị khơi mào, ngượng ngùng lúc ban đầu lập tức biến mất không còn sót lại gì.

Bàn tay to bắt đầu cời cái yếm trên ngực Xảo Nhi xuống, trực tiếp vuốt ve hai khóa đầy đặn trước ngực Xảo Nhi, cảm giác tiếp xúc với da thịt trắng mịn thoải mái làm cho tâm thần Lãnh Sương Hàn nhận nhận, ngón tay vuốt ve chơi đùa khóa hồng mai đỏ tươi, làm cho toàn thân Xảo Nhi một trận run run, mở ra hai tròng mắt sưng mù tràn đầy dục vọng.

"Muốn ?" Xảo Nhi nhẹ giọng hỏi, khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Sương Hàn lúc này đã muốn nhiễm đầy dục vọng, lộ ra thần sắc ần ần thống khổ.

Lãnh Sương Hàn không có trả lời, mà trực tiếp hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của Xảo Nhi, lúc này đây hân muốn chủ động, dục vọng cường thế của nam nhân biểu hiện hết ra ngoài, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu ở trong miệng Xảo Nhi dò xét, bàn tay to cũng trở nên thô lỗ.

"A, nga..." Xảo Nhi vừa lòng phát ra tiếng thở gấp, thân thể như hư không làm cho nàng có chút uống ếu.

"Ấn..." Lãnh Sương Hàn gầm nhẹ một tiếng, hân nhin không được nữa, chuyện phòng the hân không phải không biết, chính là chưa từng thử qua, nhưng không có nghĩa là hân chưa từng thấy qua, nếu đã thật sự phải làm như vậy hân còn do dự cái gì.

Bạc môi rời đi cái miệng nhỏ nhắn của Xảo Nhi, gấp gấp đem quần áo của mình cời xuống, lộ ra thân hình cường kiện, làm cho hai đôi mắt đầy sưng mù của Xảo Nhi hiện lên hào quang, điều này làm cho Lãnh Sương Hàn có một chút tự hào, hân thích ánh mắt này của Xảo Nhi, tình mẫu của hân trở nên thâm thúy ...

Cúi người xuống, khuôn mặt đỏ bừng đặt trên người Xảo Nhi, bắt đầu hôn lên khắp thân hình xinh đẹp quyến rũ kia, thì ra thân hình nữ nhân là đẹp như vậy ...

Xảo Nhi nhắm mắt lại thở gấp không ngừng, làm cho kích thích trong người Lãnh Sương Hàn bị kích thích. Đột nhiên Xảo Nhi nghiêng người, đem Lãnh Sương Hàn đặt ở dưới thân nói: "Ta lên đi!" Xảo Nhi thích nằm ở trên, điều này tựa hồ đã thành thói quen.

"Không, ta đến!" Lãnh Sương Hàn là nam nhân, nam nhân tự đại cùng cường thế, làm cho hân muốn được ở trên người Xảo Nhi hơn.

"Người xác định?" Xảo Nhi nhử mảy.

"Ấn." Bàn tay to của Lãnh Sương Hàn ở trên người Xảo Nhi không ngừng vuốt ve, sau đó chậm rãi nâng một cái đùi xinh đẹp của Xảo Nhi lên, nhìn đến phong cảnh mê người kia, gân xanh trên trán của hân đều hiện lộ ra bên ngoài.

Xảo Nhi dưới sự ôn nhu vuốt ve của hân cảm giác thật thoải mái từ từ nhắm mắt lại nói: "Vậy được rồi."

Nàng cũng rất thích hưởng thụ. Về phần ai ở trên ai ở dưới nàng cũng không quan tâm lắm, dù thế nào hân cũng chính là nam nhân của nàng không phải sao?

"A, hỗn đản!" Xảo Nhi không nghĩ tới mình vừa nhắm mắt lại, người này liền điên cuồng mà tiến vào, làm cho nàng dưới sự thỏa mãn cộng thêm một trận đau đớn, thân thể giống như bị hân đâm thủng một lỗ, này nam nhân quả nhiên thật sự rất cường giống như trong tưởng tượng của nàng...

"Ách, thực xin lỗi... Ta, ta nhin không được." Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Sương Hàn đang đỏ ửng mở miệng nói, bất quá trên mặt hân lại không có chút ý tứ xin lỗi nào, có chăng cũng chỉ là thần sắc thoải mái cùng buộc chặt, vào eo gầy gò của hân theo bản năng bắt đầu luật động, làm cho Xảo Nhi không ngừng thở gấp nhắm chặt hai mắt lại...

"Ấn a..." Xảo Nhi vừa lòng với biểu hiện của hân, chậm rãi tiến vào mộng đẹp, thanh âm rên rỉ cũng càng lúc càng lớn.

Đột nhiên Lãnh Sương Hàn dừng lại xấu hổ nhìn Xảo Nhi.

"Như thế nào ?" Xảo Nhi mở mắt ra hai mắt đang phát hỏa, nàng hận nhất là loại tình huống này...

"Xảo Nhi, người, thanh âm người nhỏ chút, ta, ta sợ bọn họ nghe thấy." Lãnh Sương Hàn tuy rằng rất thích nghe tiếng rên rỉ mê người của Xảo Nhi, theo tiết tấu luật động của hân càng nhanh thì thanh âm yêu kiều của Xảo Nhi phát ra càng lớn, nhưng hân rất lo lắng nếu như bị Đông Phương Ngọc nghe được, chuyện này nói ra thật sự rất xấu hổ.

"Dong dài!" Xảo Nhi nghiêng người đem hân áp dưới thân, hung hăng ngồi xuống, lập tức luật động, thời điểm hưởng thụ ai lại đi bận khoản nhiều như vậy, nếu không cho nàng lớn tiếng, như vậy làm cho hân kêu lên đi.

"A... Xảo Nhi, chậm, chậm một chút..." Lãnh Sương Hàn bị kích thích cho nên nhin không được, ần ần nắm chặt hai tay Xảo Nhi.

Xảo Nhi hoàn toàn không thèm nhìn đến hân, nàng đang tập trung cảm giác tuyệt vời kia làm cho đầu óc của nàng trở nên trống rỗng, không để ý đến chuyện khác tiếp tục luật động trên người Lãnh Sương Hàn.

"Nga..." Lãnh Sương Hàn dù sao cũng là một cái đồng nam, bị Xảo Nhi ép buộc như thế có chút không chịu nổi.

Mắt phượng của Xảo Nhi mở ra, thanh âm lạnh lùng nói: "Nhanh như vậy? Người là đồng nam?"

"Ách, thực xin lỗi, ta là, ta, ta thật sự nhin không được." Lãnh Sương Hàn thật sự muốn kiếm một cái động để chui vào.

Xảo Nhi đột nhiên đứng dậy, hung hăng liếc hắt một cái, phủ thêm quần áo bước đi ra ngoài.

"Xảo Nhi!" Lãnh Sương Hàn vội la lên, nhưng Xảo Nhi căn bản không để ý tới hắt.

Xảo Nhi thật sự rất tức giận trực tiếp đi ra sau hậu viện, đá văng cửa phòng Lâm Vô Du. Lâm Vô Du còn đang miên man suy nghĩ bị hù sợ tới mức bật dậy, nhìn thấy Xảo Nhi quần áo không chỉnh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống muốn giết người, trong lòng quỳnh lên hỏi: "Xảo Nhi, xảy ra chuyện gì?"

Xảo Nhi một câu cũng chưa nói, đánh về phía Lâm Vô Du, đem hắt đặt ở dưới thân, một đôi tay nhỏ bé 'Tê tê tê' đem quần áo, tiết khố màu trắng của Lâm Vô Du xé ra làm ba.

"Xảo Nhi, ngươi, ngươi bị làm sao vậy?" Lâm Vô Du vừa vội vừa thẹn, muốn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhưng mà làm thế nào cũng không bắt được, một lát sau toàn thân của hắt trống trơn không còn một mảnh vải.

"A, Xảo Nhi, rất đau a..." Xảo Nhi vô cùng thô lỗ, vừa vuốt ve vừa cắn cắn, tựa hồ muốn đem tất cả tức giận đều trút lên người Lâm Vô Du. Nhưng mà nàng rốt cuộc tức giận Lãnh Sương Hàn là đồng nam hay là hắt lần đầu tiên không có thể thỏa mãn được nàng, điều này chính nàng cũng nói không rõ ràng được, nàng hiện tại thậm chí nghĩ muốn phát tiết.

"Xảo Nhi, nga, đừng, đừng như vậy?" Lâm Vô Du bị hai tay của nàng khiêu khích sợ run liên tục.

"Như thế nào? Không muốn?" Xảo Nhi dừng lại tất cả động tác khiêu khích, hai mắt như hàn băng dường nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng vì sốt ruột của hắt.

"Không, không phải, ngươi làm sao vậy?" Lâm Vô Du đương nhiên không phải không muốn, hắt cao hứng còn không kịp, bất quá Xảo Nhi thật thô bạo, làm cho hắt có chút ăn không tiêu, nữ nhân này căn bản không biết cái gì gọi là ôn nhu.

Vừa mới nói xong, Xảo Nhi lạnh lùng nghiêm mặt lại, thân thể trực tiếp ngồi xuống.

"A... Xảo Nhi..." Lâm Vô Du lập tức hoảng hốt, thân thể vui thích làm cho hắt kêu rên thành tiếng.

Xảo Nhi mặc kệ phản ứng của hắt, chính là hung hăng tận tình phát tiết, một lần lại một lần làm cho dục vọng trong người nàng trở nên cao trào, đồng thời làm cho lửa giận trong lòng nàng chậm rãi được dập tắt.

Đáng thương cho Lâm Vô Du tuy rằng không cần chính mình mệt nhọc, nhưng mà Xảo Nhi tra tấn quá lợi hại, làm cho hắt muốn nhả nhịn cũng không được, không đành lòng lại sợ thỏa mãn không được Xảo Nhi, cuối cùng hắt đành phải cắn chặt răng kiên trì, lúc Xảo Nhi thỏa mãn ngã vào trên người hắt, hắt cư nhiên còn chưa phát ra đợt cuối cùng được, cái này chịu khổ cũng chỉ có mình hắt.

Bất quá nhìn Xảo Nhi vì vì ngủ say, phát ra tiếng ngáy ngủ rất nhỏ, hắt hài lòng nở nụ cười, chính mình cũng mệt không kém, nhưng đối mặt với vấn đề xấu hổ này của mình, hắt không thể không tự mình giải quyết.

Ngày hôm sau, Xảo Nhi tỉnh lại đầu óc còn hơi mơ hồ.

"Xảo Nhi..." Lâm Vô Du đột nhiên ôm lấy Xảo Nhi làm nũng.

"Cút ngay!" Xảo Nhi bị hắt ôm lấy tay đẩy hắt ra, lập tức ngồi dậy.

"Xảo Nhi, ngươi như thế nào có thể như vậy, tối hôm qua ngươi còn rất thô bạo nga, ngươi xem xem!" Lâm Vô Du lộ ra da thịt tuyết trắng cho Xảo Nhi xem, bên trên toàn là vết xanh tím dọa người, bộ dáng giống như bị xuất huyết.

Khóe môi Xảo Nhi rút trều nói: "Xin lỗi."

Nàng thừa nhận sai lầm, bất quá chuyện cũng đã làm ra rồi, nàng đành phải tỏ ra vẻ không sao cả nhún nhún vai.

"Xảo Nhi a, tối hôm qua ngươi bị làm sao vậy, Lãnh Sương Hàn hắt không có việc gì chứ?" Lâm Vô Du một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, Xảo Nhi nửa đêm trở về tìm hắt, nhất định là Lãnh Sương Hàn đã chọc giận Xảo Nhi, hắc hắc.

Xảo Nhi sừng sốt, lập tức xuống giường, mặc xong quần áo liền đi về phía tiền viện, Lâm Vô Du nhìn mấy thứ thất loạn bát tao trên giường khóe miệng lộ ra cười khò, bao gồm cả quần áo, tiết khố màu trắng của hắt điều bị xé thành mảnh nhỏ, xem ra hắt phải gọi người làm thêm mấy bộ quần áo mới mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27

Trong phòng Lãnh Sương Hàn rất yên tĩnh, Xảo Nhi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Lãnh Sương Hàn nằm thẳng tắp ở trên giường, sắc mặt tiều tụy, vừa nhìn liền biết được người này là cả đêm không ngủ được.

Lãnh Sương Hàn thấy Xảo Nhi đứng trước mặt mình, lập tức khom người ngồi dậy, một đôi con ngươi màu đen oán hận nhìn nàng, hẳn khẳng định là vì mình không thể thỏa mãn được nàng cho nên nửa đêm mới chạy đi tìm Lâm Vô Du, đây là lần đầu tiên của hắn a, nàng không thể thông cảm cho hắn được một chút nào sao?

"Vì sao không nói ngươi là đồng nam?" Xảo Nhi lạnh lùng hỏi.

Lãnh Sương Hàn sững sốt hỏi: "Chuyện này có quan hệ gì hay không?"

"Không có!" Xảo Nhi muốn nói cũng vô dụng, nàng bây giờ là người đã mở bao cho hắn, nàng thật sự không nghĩ tới hắn đã từng tuổi này rồi mà vẫn còn xử nam, thế giới cổ đại sao lại thế này, nữ nhân trên đời này chẳng lẽ đều chết sạch hết rồi, còn là nam nhân thì đi làm hòa thượng sao?

Lãnh Sương Hàn không biết được suy nghĩ của nàng, chỉ biết ngồi đó nhìn nàng chăm chăm, trong lòng khó chịu vô cùng.

"Đứng lên đi, các huynh đệ của ngươi cũng sắp đến đây rồi, nếu muốn làm thuộc hạ của ta, nhất định phải biết quy củ, mệnh lệnh của ta phải trăm phần trăm tuân thủ, nếu như làm không được có thể lập tức rời đi, nếu như người nào phản bội ta sẽ làm cho hắn sống không bằng chết! Muốn học được võ công cao, ở nha môn thì làm nha dịch, còn đi ra ngoài thì làm lưu manh. Đây là tôn chỉ của ta, ngươi đi thông báo trước cho bọn họ biết đi!" Xảo Nhi không muốn giải thích cho hắn rõ việc còn là đồng nam, nàng sợ hắn lại có ý nghĩ muốn đi yêu thương nàng. Chuyện này tốt nhất không nên đề cập tới nữa, chính mình làm như không biết như vậy sẽ không cần phụ trách.

"Dạ!" Lãnh Sương Hàn lập tức gật gật đầu rời giường.

Xảo Nhi ngồi ở trên ghế nhìn hắn rửa mặt chải đầu, mặc vào trường bào màu đen, tóc dài buộc cao lên lộ ra khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc, bên hông đeo một thanh trường kiếm màu đen toát ra khí chất của một sát thủ, nhưng nàng lại cảm thấy hắn như vậy thật sự rất gọi cảm.

"Một lát ta sẽ bảo nha môn làm mấy bộ trang phục của nha dịch cho bọn họ, ngoài sáng chúng ta đều phải nghe theo lời của Đại nhân, không thể làm mất mặt của Đại nhân, còn trong tối thì ta sẽ tìm một loại trang phục giống nhau cho bọn họ mặc, sau lưng chúng ta chính là 'Kiêu ngạo phá', bất quá không được làm cho người ngoài biết chúng ta đều cùng một loại người, càng thần bí càng tốt, làm chuyện xấu không cần phụ trách!" Xảo Nhi cổ quái nhìn Lãnh Sương Hàn liếc mắt một cái, thế lực xã hội đen của nàng từ bây giờ bắt đầu chậm rãi hình thành.

"Dạ, đại tiểu thư." Lãnh Sương Hàn thành thật trả lời.

"Uh, lại đây!" Xảo Nhi đối với hắn ngoắc ngoắc ngón tay.

Lãnh Sương Hàn lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của nàng một cái, sau đó cúi thấp đầu chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Xảo Nhi vươn tay nhỏ bé ra nâng cằm hắn lên đem đầu của hắn đối diện với mình, mắt phượng nhìn xuống bạc môi gọi cảm của hắn, đột nhiên liền cắn lên đó một cái.

"A." Lãnh Sương Hàn nhú mày lùi lại phía sau, môi dưới đều là máu, khó hiểu nhìn Xảo Nhi.

"Đêm nay ta sẽ tiếp tục ngủ ở đây!" Cái miệng nhỏ nhắn của Xảo Nhi liếm liếm vết máu còn vương trên môi, âm lãnh liếc mắt nhìn Lãnh Sương Hàn một cái, sau đó xoay người rời đi, lưu lại Lãnh Sương Hàn ngây ngốc đứng nhìn vẫn không nhúc nhích.

Xảo Nhi trở lại tiền sảnh dùng đồ ăn sáng, đã thấy Đông Phương Ngọc cùng Lâm Vô Du đang nói chuyện cùng với nhau, hai người thấy Xảo Nhi tiến vào, lập tức mỉm cười chào hỏi.

"Xảo Nhi, Lãnh huynh có chuyện gì không?" Giọng điệu đáng đánh đòn của Lâm Vô Du vang lên.

Xảo Nhi nhú mi nhìn hắn một cái sau đó đã kích nói: "Đêm nay ta sẽ dạy dỗ hắn!"

"A." Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Vô Du nhất thời biến sắc, nhìn về phía Đông Phương Ngọc đang xấu hổ cúi thấp đầu, tập trung ăn cháo.

"Xảo Nhi, thái sư đã thả người của Lãnh Sương Hàn ra rồi, ngươi chuẩn bị an bài bọn họ như thế nào?" Đông Phương Ngọc nói sang chuyện khác, để tài này đối với Xảo Nhi thật sự rất bình thường, nhưng lại làm cho hai nam nhân như bọn họ thực không có thói quen để nghe.

"Toàn bộ đưa về nha môn, làm nha dịch!" Xảo Nhi nhìn Lâm Vô Du liếc mắt một cái nói.

"Nhiều người như vậy, nha môn chúng ta làm sao có đủ tiền để nuôi bọn họ?" Lâm Vô Du sững sốt kêu lên, hắn vất vả lắm mới lừa được một chút tiền đem về, nhiều người ở như vậy có khả năng là không kiên trì được bao lâu a...

"Ta sẽ nuôi!" Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hắn.

"Xảo Nhi, ngươi làm sao mà có bạc?" Đông Phương Ngọc cảm thấy kì quái hỏi.

Xảo Nhi nhìn về phía hắn, bỗng nhiên nở nụ cười nói: "Ngươi không phải có rất nhiều tiền sao? Chẳng lẽ nuôi Xảo Nhi cũng không được?" Xảo Nhi nhìn

khuôn mặt tuần mỹ kia của hắn thật sự nhin không được muốn đùa giỡn hắn một phen.

"Khụ khụ khụ. Xảo Nhi, ngươi lại đùa giỡn ta ." Khuôn mặt của Đông Phương Ngọc nhất thời đỏ ửng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ánh mắt của hắn chột lóc.

"Xảo Nhi, không thể vô lễ!" Lâm Vô Du nhất thời trở nên nghiêm túc, tiểu nữ nhân này lại muốn phát xuân.

"Ngươi không cần lo lắng, thực lực của nha môn chúng ta thật sự quá yếu, có bọn họ gia nhập không phải là chuyện xấu! Về phương diện kinh tế ta sẽ nghĩ biện pháp ." Xảo Nhi nhìn Lâm Vô Du nói sau đó bắt đầu dùng đồ ăn sáng.

"Vậy được rồi, Xảo Nhi cứ nhìn mà làm, hiện tại thân y đã được ban cho án tử, những người tối hôm qua cũng đã bị bắt lại , ngươi có thể hảo hảo nghỉ ngơi rồi, đừng làm việc quá sức." Lâm Vô Du sùng nịch nhìn nàng.

"Ta không cảm thấy mệt!" Xảo Nhi không cảm kích nói, "Ta muốn dạy võ công cho Hàn cùng nha dịch, có việc gì thì tới tìm ta."

"Xảo Nhi, ta cũng muốn học võ công." Lâm Vô Du vội vã nói.

"Ngươi? Học nội công tâm pháp cơ bản trước đi! Cái đó có thể cường thân kiện thể." Xảo Nhi khinh bỉ nhìn hắn một cái, khoe miệng Lâm Vô Du nhất thời co rút mãnh liệt.

"Xảo Nhi, ta cũng không có việc gì làm, cũng muốn học nhiều thêm một chút." Đông Phương Ngọc nghĩ cũng muốn học thêm võ công lợi hại.

"Ngươi? Phải trả học phí!" Con mắt của Xảo Nhi lập tức sáng lên.

"Xảo Nhi!" Lâm Vô Du buồn bực nói: "Lãnh Sương Hàn chẳng lẽ cũng phải trả học phí?"

"Hắn trả bằng thân thể, cũng giống như ngươi vậy!" Xảo Nhi buồn cười nhìn về phía Đông Phương Ngọc, "Chẳng lẽ ngươi cũng muốn trả bằng thân thể, chuyện này ta không có ý kiến ." Xảo Nhi hướng hắn ném một cái mị nhãn, ngà ngọc vô cùng.

"A." Đông Phương Ngọc nhất thời dở khóc dở cười, nàng lại ở trước mặt Lâm Vô Du mà quyến rũ hắn, bảo hắn phải ứng như thế nào đây?

Lâm Vô Du chu miệng, nhìn Xảo Nhi tức giận nói: "Xảo Nhi, tất xấu phát xuân này của ngươi lúc nào mới có thể tốt lên đây?"

"Không biết !" Xảo Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, "Ai kêu ngươi không cho ta làm nha đầu nhóm lửa?"

"Kia, vậy ta cho ngươi trở về làm nha đầu nhóm lửa là được rồi." Lâm Vô Du bực mình nói.

"Không còn kịp rồi, ta đã không phải là hoa cúc khuê nữ nữa rồi, nhin không được, thật có lỗi!" Xảo Nhi nhiu nhiu mảy, nàng đã cảm nhận qua tư vị hoan ái rồi, bây giờ nàng sẽ không cần khắc chế chính mình nữa.

Trên đầu hai nam nhân đều xuất hiện nhiều vạch đen, không còn điều gì để nói nữa.

"Xảo Nhi, ngươi không thể cứ tùy tiện như vậy được." Lâm Vô Du lo lắng nói.

"Đừng dong dài!" Xảo Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, "Ta ăn xong rồi ." Nói xong liền đứng lên đi ra ngoài.

"Đông Phương, ngươi nói nàng rốt cuộc có phải là nữ nhân hay không a?" Lâm Vô Du cười khổ hỏi.

Xảo Nhi lập tức quay đầu lại nói: "Ta có phải là nữ nhân hay không, chẳng lẽ ngươi còn không biết?" Nói xong còn đối với hắn phao một cái mị nhãn, lúc này mới thực sự đi ra ngoài.

"Ha ha a..." Đông Phương Ngọc nhìn bộ dáng xinh đẹp kia của nàng thì nhin không được cười rộ lên, mà khuôn mặt của Lâm Vô Du thì lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng là vô lực lắc đầu, nàng không biết xấu hổ đã thành thói quen, hắn còn muốn mặt mũi cái gì nữa .

Ngày tiếp theo Xảo Nhi ở cùng Lãnh Sương Hàn dạy võ công cho hắn, các huynh đệ của hắn cũng đã được an bài thỏa đáng, Xảo Nhi trở thành đại tiểu thư của bọn họ, còn vấn đề về phòng ở thì để cho Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn chuyển vào hậu viện ở.

Lãnh Sương Hàn ở trong phòng của Xảo Nhi, cách vách phòng của Chu Vô Ý, mà phòng của Đông Phương Ngọc thì ở cạnh phòng của Lâm Vô Du, Lâm Vô Du lo lắng rất chu đáo, cố ý ngăn cách bọn họ một cái phòng trống, miễn cho đến lúc ở cùng Xảo Nhi lại xấu hổ.

Đến lúc dùng bữa tối, Xảo Nhi cùng Lãnh Sương Hàn đi vào phòng ăn, đã thấy Lâm Vô Du ngồi ở vị trí chủ vị trên bàn, bên phải là Chu Vô Ý, tiếp theo là Đông Phương Ngọc, Xảo Nhi tiến lên ngồi ở bên trái Lâm Vô Du, Lãnh Sương Hàn ngồi ở bên cạnh nàng.

Lãnh Sương Hàn vẫn là gương mặt lãnh khốc, từ lúc tiến vào phòng đến giờ vẫn cúi thấp đầu ăn cơm, Xảo Nhi ngẫu nhiên sẽ vì hắn gấp một ít đồ ăn cho hắn, hắn trước sau như một không nói lời nào. Lâm Vô Du nhìn thấy hắn cực kỳ khó chịu, trong lòng nổi lên ghen tỵ, đôi mắt oán nhìn Xảo Nhi, Chu Vô Ý cùng Đông Phương Ngọc không dám nói lời nào, không khí trở nên hết sức quỷ dị.

"Xảo Nhi, để ta tự mình gấp thức ăn đi." Lãnh Sương Hàn cảm thấy rất kỳ quái, Xảo Nhi vì sao lại nhiệt tình như vậy, đồ ăn gấp cho hắn đều là tôm với

cá.

"Ăn nhiều một chút, bồi bổ." Xảo Nhi thân nhiên nói.

"Xảo Nhi, vì sao ta không có?" Lâm Vô Du nhin không được hỏi.

"Người không phải khách nhân!" Xảo Nhi trả lời rất tự nhiên, làm cho Lâm Vô Du sững sốt một lúc sau đó nở nụ cười, Xảo Nhi xem hắn là người một nhà.

"Ta cũng không phải khách nhân." Lãnh Sương Hàn rót cuộc cũng mở miệng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28

Edit : Lạc Khinh Trần

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

"Ha ha, được rồi, người cố gắng ăn nhiều một chút, buổi tối đừng để mất mặt nữa!" Xảo Nhi buồn cười nói.

Khuôn mặt tuần tú lãnh khốc của Lãnh Sương Hàn nhất thời trở nên bạo hồng, sau khi trộm ngấm nhìn Lâm Vô Du cùng Đông Phương Ngọc một cái, đầu trực tiếp cúi thấp đến nỗi sắp đụng tới bát com.

"Xảo Nhi..." Lâm Vô Du lập tức vội la lên, ý tứ của nàng là đêm nay nàng còn muốn ngủ ở trong phòng Lãnh Sương Hàn sao?

"Câm miệng! Ăn com!" Xảo Nhi trừng mắt liếc Lâm Vô Du một cái.

Đông Phương Ngọc cùng Chu Vô Ý nhìn thấy Lâm Vô Du bị ghen khuất cũng không biết nói cái gì cho phải, Lâm Vô Du yên lặng cúi đầu ăn com, bắt quá đôi lúc đôi mắt tràn đầy oán của hắn liếc trộm nhìn Xảo Nhi.

"Xảo Nhi, người không thể đối xử với đại nhân như vậy." Chu Vô Ý nhin không được nói, hắn thật sự rất đồng tình với Lâm Vô Du.

"Sư gia, ta không sao." Lâm Vô Du đánh gãy lời của Chu Vô Ý.

"Đại nhân, người đối xử với nàng giống như nương tử của mình, còn nàng thì đối xử với người như thế nào? Cho dù nàng có người khác đi nữa, cũng không thể làm như vậy đối với người!" Chu Vô Ý bị Lâm Vô Du nói ngược lại càng thêm tức giận, trừng mắt nhìn Xảo Nhi.

Đông Phương Ngọc một đôi tình mẫu nhìn sắc mặt càng ngày càng lạnh Xảo Nhi, lập tức lấy chân đá Chu Vô Ý một cước.

"Ta bắt quá chỉ là bất bình thôi, ta biết nàng rất lợi hại, nhưng cũng không thể đùa giỡn tình cảm của người khác như vậy, huống chi đại nhân lại để ý nàng như vậy." Chu Vô Ý tức giận đến mức buông bát đĩa xuống nói.

"Sư gia! Không cần nói nữa! Ta không sao!" Lâm Vô Du lập tức quát bảo Chu Vô Ý ngưng lại, hắn biết Chu Vô Ý thấy hắn bị tổn thương nên mới bất bình lên tiếng, nhưng hắn biết chính mình thật sự không thể thỏa mãn được tiểu nữ nhân này, đây là bi ai của chính hắn a.

Bàn tay nhỏ bé của Xảo Nhi vỗ lên trên mặt bàn một cái, cái bàn đang nguyên vẹn lập tức bị chia làm hai nửa, mọi người sợ tới mức đều lui về sau vài bước, bát đĩa thức ăn đều rơi xuống đất bể nát.

"Đi!" Xảo Nhi kéo bàn tay to của Lãnh Sương Hàn trực tiếp đi ra cửa, cả người nàng lãnh đến nỗi không thể nào lãnh hơn nữa, nàng tin tưởng mình đã đối xử với Lâm Vô Du rất tốt rồi, chiếu cố người khác không phải là tính cách của nàng, thể trạng của hắn nhiều nhất cùng nàng ở trên giường chỉ được đến nửa tháng, nguyên nhân vì nàng đối với hắn bất đồng, cho nên hắn ở trong lòng nàng thủy chung là rất đặc biệt, không nghĩ tới nàng vẫn là sai lầm rồi, nàng không nên đa tình như vậy, làm cho hắn càng lún càng sâu, làm cho mình càng ngày càng để ý hắn!

"Xảo Nhi, đừng đi! Sư gia không phải cố ý, hắn không hiểu chúng ta!" Lâm Vô Du sợ tới mức khuôn mặt tuần tú trở nên trắng bệch, hắn không muốn bất hòa cùng Xảo Nhi.

"Xảo Nhi! Người đừng như vậy, đại nhân cũng không nghĩ như vậy không phải sao?" Đông Phương Ngọc cũng xông lên phía trước nói vài lời, hắn bắt đầu đồng tình với Lâm Vô Du, cũng vì chính mình mà cảm thấy may mắn, hắn không có để lộ quá nhiều tình cảm với nàng.

"Ta cùng Hàn đi ra ngoài dùng bữa!" Xảo Nhi lạnh lùng nhìn hắn nói.

"Xảo Nhi, đại nhân cũng chưa có ăn cơm đâu?" Lâm Vô Du cơ hồ là khẩn cầu, hắn không hy vọng Xảo Nhi cách hắn càng ngày càng xa, hắn cần thời gian làm cho Xảo Nhi chậm rãi yêu thương hắn, tuyệt đối không thể để cho nàng rời khỏi hắn được.

"Ta về sau ta sẽ không cùng ăn cùng ở với mọi người ở đây! Nhưng ta sẽ trở về làm việc! Điều này là ta nợ người! Chúng ta bây giờ dừng ở đây đi!" Xảo Nhi nói ra lời nói tàn khốc làm cho tâm của Lâm Vô Du tan thành nhiều mảnh nhỏ.

"Thượng Quan Xảo Nhi!" Chu Vô Ý tức giận đến cả người phát run, "Đại nhân chưa nói lời nào! Toàn bộ điều là do ta nói, người không cần tra tấn đại nhân như vậy!"

Thượng Quan Xảo Nhi nhìn hắn cười lạnh một tiếng nói: "Là người làm cho ta biết được ta đối với hắn thật sự quá tốt!" Nói xong nàng cũng không có dừng lại, lời kéo Lãnh Sương Hàn từ này tới giờ không nói lời nào đi ra ngoài.

"Có mới nói cũ! Kỹ năng bôi dương hoa!*" Chu Vô Ý tức giận đến mức mặt to.

"Sư gia!" Lâm Vô Du cũng phát hỏa quát lên.

Xảo Nhi đi đến trong viện thì cước bộ ngừng lại, Lãnh Sương Hàn vội vàng kéo kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn rất sợ nàng sẽ bão nổi.

"Đại nhân! Loại nữ nhân vô tình vô nghĩa này người còn muốn nàng làm gì, ngày mai ta đi kêu bà mối giúp người giới thiệu vài người, cô nương trong sạch còn rất nhiều, nàng nghĩ nàng là nữ nhân duy nhất sao? Nàng nghĩ nàng lợi hại thì muốn chúng ta đều phải nghe theo nàng sao? Nàng quả thực là không biết liêm sỉ! Căn bản không xứng với đại nhân!" (Trần: Ông này mắng đến nghiện =.=)

"Sư gia! Người đừng nói nữa, ta, ta đau đầu." Lâm Vô Du quả thật rất đau đầu, hắn không thể trách Chu Vô Ý được, Chu Vô Ý bởi vì hắn mà bất bình, hắn cũng không thể trách Xảo Nhi, bởi vì Xảo Nhi đã sớm cảnh cáo hắn, muốn trách chỉ có thể tự trách mình, chính mình đối với nàng động chân tình.

"Đông Phương, để cho người chê cười rồi, sư gia, phòng bếp còn có đồ ăn, các người tiếp tục ăn đi, đại nhân trở về phòng nghỉ ngơi." Lâm Vô Du trốn tránh nói, tâm của hắn bây giờ chỗ nào cũng rất đau.

Nhìn thấy trong viện Xảo Nhi lôi kéo tay Lãnh Sương Hàn, hắn quay đầu đi không nghĩ muốn nhìn thấy, vội vàng chạy về phòng của mình, đóng cửa phòng lại.

"Sư gia, người cũng đừng nóng giận, Xảo Nhi là loại người nào, người đến bây giờ còn không biết sao?" Đông Phương Ngọc thở dài nói.

"Ta biết rất rõ, nhưng ta không cho phép nàng thương tổn đại nhân, đại nhân từ nhỏ đã mất đi song thân (là mất cha, mẹ đấy) từng trải qua không ít đau khổ, tâm địa lại thiện lương, vì nước vì dân, lão thiên gia không nên đối đãi với hắn như vậy!" Chu Vô Ý cũng buồn bực rồi đi, khi đi ngang qua hai người Xảo Nhi còn hừ mạnh một tiếng mới tiếp tục đi trở về phòng.

"Xảo Nhi, người đừng nghĩ nhiều, đi dùng bữa đi." Đông Phương Ngọc lắc đầu, hắn tới nơi này là vì an toàn của mình, cũng vì muốn nhìn thấy Xảo Nhi, không nghĩ tới lại gặp một loạt biến cố như vậy làm cho hắn không biết phải làm sao, hắn thở dài rồi đi.

"Xảo Nhi..." Lãnh Sương Hàn phát hiện toàn thân Xảo Nhi lạnh như băng, bàn tay của nàng cũng trở nên rất lạnh.

Xảo Nhi bỏ tay hắn ra, điểm mũi chân một cái bay lên cao liền không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

"Xảo Nhi!" Lãnh Sương Hàn lập tức bay theo lên nóc nhà, nhưng khinh công của Xảo Nhi rất nhanh bay lên bay xuống vài cái liền biến mất trước mặt hắn.

Lâm Vô Du cùng Đông Phương Ngọc nghe thấy tiếng kêu lập tức chạy ra ngoài.

"Xảo Nhi đâu?" Lâm Vô Du gấp đến độ kêu to đối với Lãnh Sương Hàn đang trên nóc nhà.

Lãnh Sương Hàn nhảy xuống, lãnh khốc nhìn hắn một cái, sau đó hừ một tiếng xoay người trở về phòng của mình.

"Xem ra Xảo Nhi thật sự rất tức giận." Đông Phương Ngọc nhíu mày nói.

"Không cần gấp chuyện không may là tốt rồi." Nói xong Lâm Vô Du cũng xoay người trở về phòng.

Ban đêm giờ tử, bầu trời im ắng lạ thường, ánh trăng mờ mờ lúc sáng lúc tối, Xảo Nhi còn chưa có trở về, mọi người đều ngủ không được, mà đúng lúc này, Lãnh Sương Hàn cùng Đông Phương Ngọc ở trong phòng nghe được trên nóc nhà có tiếng bước chân của nhiều người, lập tức lấy kiếm đi ra khỏi phòng.

"Lãnh huynh..." Đông Phương Ngọc nhẹ giọng kêu lên.

"Mau kêu đại nhân cùng sư gia tỉnh dậy!" Lãnh Sương Hàn vội vàng đi vào phòng Lâm Vô Du, Lâm Vô Du mới vừa ngủ không lâu đã bị đánh thức, mơ màng màng nhìn người trước mặt nhẹ giọng nói: "Xảo Nhi..."

Lãnh Sương Hàn khoe miệng vừa kéo nói: "Đại nhân, mau rời đi nơi này, trên nóc nhà có địch nhân đến, Xảo Nhi còn chưa có trở về." Lãnh Sương Hàn giải thích nói.

"Cái gì!" Lâm Vô Du lập tức bừng tỉnh, vội vàng xuống giường, không kịp mặc quần áo liền cùng sư gia hội họp, Đông Phương Ngọc để cho hai người trốn ở trong nhà bếp.

Dưới ánh trăng, trên vách tường ngẫu nhiên có vài bóng dáng hiện lên, Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn biết người tới không ít, vội vàng tụ tập thị vệ, Lãnh Sương Hàn đi đánh thức các huynh đệ của mình, bọn họ không cần biết là ai, ban đêm xông vào đây nhất định là không có ý tốt.

Chờ sau khi sắp xếp mọi người xong, đột nhiên trên nóc nhà có cái gì đó ném xuống, mọi người nhìn thấy mấy thứ kia đều là một đám túi màu đen, vừa rơi xuống đất sẽ phát ra khói dày đặc, mấy bóng đen cũng bay xuống theo, đem mấy túi màu đen hướng các phòng ném đi, sương khói màu trắng rất nhanh đều tràn ngập khắp nơi.

Mười đại thị vệ cùng thủ hạ của Lãnh Sương Hàn có mấy người không cẩn thận hít vào khói độc, nhất thời hôn mê ngã xuống đất, Đông Phương Ngọc cùng Lãnh Sương Hàn kinh hãi, vội vàng bảo mọi người nín thở lại.

Hắc y nhân ước chừng có mấy chục người, hơn nữa lại rất trật tự, một người cao lớn uy vũ đi đầu nhảy vào trong viện, một tay huy động các hắc y nhân khác chỉnh tề hướng tất cả các phòng ở đây đi đến, một nửa điều tra trước nha môn, một nửa còn lại thì ở phía sau nha môn dò xét.

Lãnh Sương Hàn từ một nơi bí mật gần đó huy động cánh tay, ra lệnh cho bọn thị vệ cùng thủ hạ của hắn vùng trộm theo ở phía sau bọn họ, đánh bất tỉnh vài người, mà Lãnh Sương Hàn cùng Đông Phương Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, song kiếm đánh úp về phía thủ lĩnh hắc y nhân trong viện.

"Ai?" Thủ lĩnh hắc y nhân kia cư nhiên võ công cao phi thường cao siêu, kiếm khí của hai thanh kiếm bị hắn phát hiện ra, bay lên trời trên không trung xoay người tránh né.

"Các ngươi là ai? Lên vào nha môn muốn làm gì?" Đông Phương Ngọc quát lớn hỏi.

"Hừ! Hồng huyện nha môn làm thương tổn huynh đệ của ta, dám ở trong võ lâm này giao du với kẻ xấu, vậy đừng trách người trong giang hồ không khách khí!" Hắc y nhân cao lớn lạnh lùng cười rộ lên.

"Ngươi là người của Hàn Mộc Tà?" Thanh âm của Lãnh Sương Hàn lạnh lùng đến thấu xương.

"Các chủ Lãnh các, thì ra ngươi trốn ở chỗ này, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng nói, đôi mắt sắc bén dưới tấm khăn che mặt bắn ra tia sáng lạnh, trên tay xuất hiện một thanh liễu diệt đao chói lọi, hướng về phía Lãnh Sương Hàn bổ tới.(263)

* Kỹ năng bơi dương hoa : Ta nghĩ là không chung thủy, ý bảo chị Xảo Nhi trắng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Bộ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.